

eul_wid: woy-ao

Φώτιος ὁ Κωνσταντινουπόλεως · Photius of Constantinople

Lexicon, Part 1 (Alpha-Delta)

Λεξικόν (Α-Δ)

Period: Βυζαντινή [Byzantine](#)

Domain: Γραμματική [Grammar](#)

Format: Συναγωγή [Collection](#)

1tr 1 (1t) ΛΕΞΕΩΝ ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ ΔΙ' ὮΝ ΡΗΤΟΡΩΝ ΤΕ ΠΟΝΟΙ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ
ΕΞΩΡΑΪΖΟΝΤΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ <Φώτιος Θωμᾶ πρωτοσπαθαρίῳ καὶ ἄρχοντι τοῦ Λυκοστομίου
φιλάτῳ μαθητῇ χαίρειν> . Αἱ τῶν λέξεων πλείους, περὶ ἃς τὸ ποιητικὸν νέμεται ἔθνος, εἰς τὸ
ὠφελιμώτατον τοῖς βουλομένοις προσέχειν Διογενιανῶ συνελέγησαν· εἰ γὰρ καὶ πολλοῖς
ἄλλοις ἐπὶ νοῦν ἤκεν τὴν ἴσην καὶ ὁμοίαν πραγματείαν ἐνστήσασθαι, ἀλλ' οὖν, ὅσα γε ἐμὲ
εἰδέναι, οὐδενὶ τῶν πρωτείων οὗτος περὶ γε τὸν εἰρημένον πόνον ἐξίσταται. ὅσαι δὲ ῥητόρων
τε καὶ λογογράφων ἀττικίζουσι γλῶσσαν καὶ ἀπλῶς εἰς τὸν οὐκ ἐθέλοντα λόγον ἐποχεῖσθαι
μέτρῳ συντελεῖν εἰσιν εὖ πεφυκυῖαι, ναὶ δὴ καὶ τῆς καθ' ἡμᾶς θεοσοφίας ὅσαι δέονται
σαφηνείας, ταύτας δὲ ἄρα εἰ καὶ μὴ πάσας—οὔτε γὰρ ῥάδιον οὔτε ἀλαζονείας ἢ ὑπόσχεσις
πόρρω, ἅμα δὲ καὶ μείζονος ἢ καθ' ἡμᾶς σχολῆς—ἀλλ' οὖν ἃς μάλιστα γε εἰδέναι προσήκει καὶ
ἀναγκαῖον κεχρῆσθαι συναγαγὼν τὴν ἀναγραφὴν σοι κατὰ στοιχεῖον ἐποίησάμην, οὐδὲ τῶν
ποιητικῶν παντελῶς ἀποστάς· ἐπεὶ μὴδ' ὅσοι ταύτας συνειλόχασιν τῶν ἀρμοζόντων τῇ χωρὶς
μέτρου φράσει παντελῶς ἀπέσχοντο. ταύτην δέ σοι ἄρα τὴν ὑπόθεσιν συνεταξάμην μνήμης τε
ἅμα καὶ φιλίας ἀφοσίωσιν. διὸ εἰ καὶ τινὰς τῶν λέξεων περιέχει τὸ σύνταγμα, ἐν αἷς ἢ ποιητικῇ
διατρίβει μοῦσα, περιττὸν οὐδὲν οὐδὲ φιλότιμον οὐδὲ νοθεῦον τὴν πρόθεσιν· ἐφ' ὧν τε γὰρ οὐκ
ἔστι πολιτικὴν φωνὴν εὐρεῖν δηλοῦσαν καθαρῶς τὸ ὑποκείμενον, οὐ ποιητικὴν μόνον ἀνάγκη
λαβεῖν, ἀλλὰ καὶ εἰ γλῶτταν ἀπομάττοιο· τὸ γὰρ ἔχειν ὅτιοῦν ὀνόματι εἰπεῖν τοῦ μὴ ἔχειν
χρειωδέστερον. ναὶ δὴ καὶ ὁ λίαν σεμνὸς καὶ τὸν ὄγκον πεποιημένος κόσμον λόγος πολλὰς, αἷς
τὸ ποιητῶν ἐντείνεται μέτρον, τῇ οἰκείᾳ σπουδῇ φιλεῖ ὑποβάλλεσθαι. καὶ μέντοι καὶ ὅσαι
σαφέστεραι μὲν εἰσὶ τῶν λέξεων, δοκοῦσι δὲ πως μνήμης δεῖσθαι τῆς ἀναγούσης αὐτὰς εἰς τοὺς
γεγεννηκότας, οὐδὲ τούτων κατὰ τὸ δυνατόν τοὺς πατέρας ἀπεσιωπήσαμεν. ἀλλὰ καὶ εἴ ποῦ τις
ἐν τοῖς ἀρχαίοις ἀσάφεια τῇ τῶν λέξεων παραπλεκομένη ἐρμηνεῖα τὸ τοῦ λόγου διέφθειρε
χρήσιμον, οὐδὲ ταύτην λελυμασμένην ἐγκατελίπομεν, ἀλλ' εἰς τὸ σαφέστερον καὶ
συνοπτικώτερον ἡρμοσάμεθα. σὺ δὲ κατὰ μέρος ἀναγινώσκων τὴν παροῦσαν τῶν λέξεων
συναγωγὴν, ἀκριβέστερον ἂν εἴης ἐποπτεύων, πότερον κομψευομένη μᾶλλον ἢ τὸ μέτριον
τιμῶσα ἢ ὑπόσχεσις προοιμιάσατο. ἀλλὰ γὰρ προσθείην, ὥς οἶμαι, καὶ πονοῦντί σοι περὶ τοὺς
ῥητορικοὺς καὶ συγγραφικοὺς λόγους ἢ τῶν λογάδων λέξεων μελέτη τὴν ἐπὶ τοῖς ῥήμασι
δύναμιν σοφωτέραν μᾶλλον ἐπιμαρτυρήσειεν. {Περίφρασίς ἐστιν, ὅτε διὰ πλειόνων λέξεων οὐ
πολλὰ, ἀλλ' ἓν τι δηλοῦται, οἷον ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου „υἱὸς ἀνθρώπων ἕως πότε βαρυκάρδιοι“
(Ps. 4, 2)}.

- t 1 {ΛΕΞΙΚΟΝ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ ΔΙ' ΩΝ ΡΗΤΟΡΩΝ ΤΕ ΠΟΝΟΙ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΕΞΩΡΑΪΖΟΝΤΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ}
- alpha t <Ἀρχὴ σὺν θεῷ τοῦ Α>
- alpha 1 Α· τὸ ἄλφα περισπασθὲν δηλοῖ τὸ εἶθε· οὕτως γὰρ Καλλίμαχος κέχρηται (fr. 1, 33 Pf.). δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ὦ ἄρθρον, ὡς Ὅμηρος (υ 351)· „ἄ δειλοί“. βραχέως δὲ καὶ δασέως ἐκφερόμενον ἄτινα σημαίνει, παρὰ δὲ Δημοκρίτῳ ἴδια (68 B 298 D.—K.), καὶ παρ' Ὀμήρῳ δὲ τὰ ἑαυτοῦ (β 258)· „τὰ ἄ πρὸς δῶμαθ' ἕκαστος“. τάσσεται δὲ τὸ ἄ καὶ ἀντὶ τοῦ ὦν, ὡς καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Μηδείᾳ (758)· „πράξας' ἄ μέλλω καὶ τυχοῦσα ἄ βούλομαι“. οὕτως δὲ καὶ Σοφοκλῆς λέγων (OC 1106)· „αἰτεῖς ἄ τεύξη“. εἰ δὲ ψιλωθεῖη περισπασθὲν, τὸ νῦν σημαίνει, βραχέως δὲ καὶ ψιλῶς σημαίνει ἀπόφασιν ἀρνητικὴν. οὕτως μὲν εἰ μονοσύλλαβος ἡ λέξις οὔσα καθ' ἑαυτὴν αὐτοτελεῇ παριστᾷ διάνοιαν, ὡς μέρος δὲ παραλαμβάνομενον λέξεως τὸ α δηλοῖ μὲν καὶ στέρησιν, ὥσπερ τὸ ἄνανδρον, ἄκακον, δηλοῖ δὲ καὶ τὸ μέγα, ὡς τὸ „ἄχανές πέλαγος“, ἀλλὰ καὶ τὸ πολὺ, ὡς τὸ „ἐν ἀξύλῳ ὕλη“ (Λ 155), καὶ τὸ ὁμοῦ, ὡς τὸ ἀδελφός, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς δελφύος ἦτοι μήτρας, καὶ τὸ κακόν, ὡς τὸ „ἀμήχανε“ (Ο 14), ἀντὶ τοῦ κακομήχανε, καὶ τοιαῦτα ἕτερα.
- alpha 2 ἄ ἄ· ἐπὶ τοῦ μεγάλου. ἔστι δὲ καὶ σχετλιαστικὸν ἀναφώνημα. δασυνθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ, ὡς φησι Διογενιανός (fr. 1 Schmidt).
- alpha 3 ἄ α· σύστημα ὕδατος.
- alpha 4 Ἀαγές· ἄθραυστον, ἰσχυρόν.
- alpha 5 Ἀαδεῖν· ὀχλεῖν, ἀπορεῖν, ἀδικεῖν, ἀσιτεῖν.
- alpha 6 Ἀάλιον· ἄτακτον, ἀκρατές.
- alpha 7 Ἀαπτον· ἰσχυρόν, βαρὺ, χαλεπόν. οἱ δὲ ἄπληστον. καὶ „χεῖρας ἀάπτους“ (Α 567) μεγάλας, ἀπροσπελάστους, ὧν οὐχ ἄψαιτό τις. εἰ δὲ ψιλωθεῖη, τὰς ἀπτοήτους. οἱ δὲ ἄαπτον ἄπειρον, ἀπέραντον.
- alpha 8 Ἀάπτους· οἱ μὲν δασύνοντες τὸ δεύτερον α ἀκούουσιν ἀπροσπελάστους, ὧν οὐκ ἂν τις ἄψαιτο, οἱ δὲ ψιλοῦντες ἑαπράκτους†. οἱ δὲ τὰς ἀνεκφεύκτους καὶ χαλεπάς. Ἀπίων δὲ (fr. 1 N.) δασύνει· βούλεται γὰρ ἀποδιδόναι· ὧν οὐκ ἂν τις ἄψαιτο, ἢ τὰς πολλοῖς προσπελαζούσας.
- alpha 9 Ἀᾶσαι· τέσσαρα σημαίνει· κορέσαι, καθυπνῶσαι, βλάψαι, λυπῆσαι.
- alpha 10 Ἀασάμην· ἡμαρτον, ἐσφάλην, ἐβλάβην, οἶον ἄτη περιέπεσον.
- alpha 11 Ἀασαν· ἔβλαψαν.
- alpha 12 Ἀάσατο· ἡγνόησεν, ἡμαρτεν, ἐφθόνησεν.
- alpha 13 Ἀᾶσθαι· λωβᾶσθαι, κακοῦν.
- alpha 14 Ἀασίφρων· φρενοβλαβής. καὶ ἀσιφρονία· ἡ φρενοβλάβεια. οἱ δὲ <ὁ> κοιμωμένους <τὰς> φρένας ἔχων.
- alpha 15 Ἀατον· μέγα, ἀκόρητον, πονηρόν. οἱ δὲ ἄβλητον, οἱ δὲ ἄτονον.
- alpha 16 Ἀατος· ἀβλαβής. ἐνίστε δὲ ὑπεραποφατικῶς „οὗ <τοσ> μὲν δὴ ἄεθλος <ἀάατος> ἐκτετέλεσται“ (χ 5).
- alpha 17 Ἀατος· ἐπιβλαβής. ἐνιοὶ ἀπλήρωτον, οἱ δὲ μέλανα.
- alpha 18 Ἀβακέως· ἀσυνέτως.
- alpha 19 Ἀβακηνούς· τοὺς γυναικὶ μὴ ὁμιλήσαντας.
- alpha 20 Ἀβακήμων· ἀσύνετος, ἄλαλος, ἄφθογγος.
- alpha 21 Ἀβακῆσαι· ἀμαρτῆσαι, δυσκωφῆσαι.

- alpha 22 Ἀβάκησαν · ἡγνόνησαν καὶ ἡσυνέτησαν. οἱ δὲ ἡσύχασαν.
- alpha 23 Ἀβάκητον · ἀνεπίφθονον.
- alpha 24 Ἀβακτον καὶ ἄβυκτον · τὸν μὴ μακαριστόν. Δωριεῖς δὲ τὸν ἀνεπίπληκτον καὶ ἀμεμφῇ.
- alpha 25 Ἀβάκιον · ἐφ' οὗ ἐκύβευον καὶ ἐφ' οὗ τοὺς λογισμοὺς ἐποιοῦντο.
- alpha 26 Ἀβάλε · εἶθε „ἀβάλε < *** > “.
- alpha 27 Ἀβαλεν · ἔβαλεν.
- alpha 28 Ἀβαπτος · ἀστόμωτος.
- alpha 29 Ἀβαρις · ὄνομα κύριον· λοιμοῦ γάρ, φασί, κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην γεγονότος ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων μαντευομένοις Ἑλλησι καὶ βαρβάρους τὸν Ἀθηναίων δῆμον ὑπὲρ πάντων εὐχὰς ποιήσασθαι. πρεσβευομένων δὲ πολλῶν ἐθνῶν πρὸς αὐτοὺς καὶ Ἀβαριν ἐξ Ὑπερβορέων πρεσβευτὴν ἀφικέσθαι λέγουσιν. ὁ δὲ χρόνος, ἐν ᾧ παραγέγονε, διαφωνεῖται· Ἰππόστρατος μὲν γὰρ κατὰ τὴν τρίτην αὐτὸν Ὀλυμπιάδα λέγει (FGrHist 568 F 4) παραγενέσθαι, ὁ δὲ Πίνδαρος (fr. 270 Snell) κατὰ Κροῖσον τὸν Λυδῶν βασιλέα, ἄλλοι δὲ κατὰ τὴν εἰκοστήν καὶ πρώτην Ὀλυμπιάδα.
- alpha 30 Ἀβασάνιστος · ἀγύμναστος ἢ ἀνεξέταστος, ἀδοκίμαστος. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς βασάνου, τῆς χρυσοχοϊκῆς λίθου, ἐν ᾗ δοκιμάζουσι τὸ χρυσίον. ἐχρήσατο δὲ Αἰλιανὸς ἐν τῷ Περὶ προνοίας τρίτῳ λόγῳ (fr. 9 Hercher) τῷ ἀβασάνιστος ἀντὶ τοῦ ἄνευ ὁδύνης.
- alpha 31 Ἀβατον · ἱερόν, ἀπρόσιτον, ἔρημον.
- alpha 32 Ἀβατος ὁδός · ἦν οὐχ οἷόν τε βαίνειν οὐδὲ ὁδοιπορεῖν.
- alpha 33 Ἀβδέλυκτα · τὰ μὴ μиаίνοντα, ἃ οὐκ ἂν τις βδελυχθείη καὶ δυσχεράνειε. τραγικωτέρα δὲ ἡ λέξις. Αἰσχύλος Μυρμιδόνει (fr. 137 N. 2 = 230 M.)· „καὶ μὴν, φιλῶ γάρ, ἀβδέλυκτα ἐμοὶ τάδε“.
- alpha 34 Ἀβέβηλος · καθαρός. καὶ ἀβέβηλα · τὰ ἄβατα χωρία καὶ ἱερὰ καὶ μὴ τοῖς τυχοῦσι βάσιμα, μόνοις δὲ τοῖς θεραπεύουσι τοὺς θεοὺς. βέβηλα δὲ ἐλέγετο τὰ μὴ ὅσια μηδὲ ἱερὰ. οὕτως Σοφοκλῆς (OC 10).
- alpha 35 Ἀβελτερία · ἀνοησία. καὶ ἀβέλτερος · ὁ ἀνόητος, ὁ τὸ βέλτιον μὴ γινώσκων.
- alpha 36 Ἀβέλτερος · οὐ μὰ Δία οὐχ ὁ πλεονέκτης καὶ ἀγνώμων, ἀλλ' ὁ ἀνόητος καὶ εὐήθης μετὰ χαυνότητος. Μένανδρος Περιπνθία (fr. 1b K.- Th. = 3 Sandbach)· „ὅστις παραλαβὼν δεσπότην ἀπράγμονα καὶ κοῦφον ἐξαπατᾷ θεράπων, οὐκ οἶδ' ὅ τι οὗτος μεγαλειόν ἐστι διαπεπραγμένους ἐπαβελτερώσας τὸν πάλαι ἀβέλτερον“. λέγουσι δὲ καὶ ἡ ἀβελτήριον τὴν ἀβελτηρίαν†. Ἀναξανδρίδης Ἑλένη (fr. 12 K.)· „ἄγκυρα, λέμβος, σκεῦος ὅ τι βούλει λέγειν. ὦ Ἡράκλεις, ἀβελτηρίου ἡτεμνικοῦ†. ἀλλ' οὐδ' ἂν εἰπεῖν τὸ μέγεθος δύναϊτό τις“.
- alpha 37 Ἀβιος · ὁ ἀβλαβής, παρὰ τὴν βίαν, οἷον ὁ κρείσσων βίας. καὶ Ἀβιοι · οἱ νομάδες παρ' Ὀμήρῳ (N 6), οἷον οἱ τὸν πολιτικὸν καὶ κοινωνικὸν οὐκ ἔχοντες βίον. ὁ μέντοι Εὐριπίδης (Ion. 764) ἐπὶ τοῦ δυσβίου ἐχρήσατο τῇ λέξει. κέχρηνται δὲ αὐτῇ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐστερημένου τῆς ζωῆς. ἀλλὰ καὶ ὁ πολύβιος κατ' ἐπίτασιν τοῦ α ἄβιος λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς.
- alpha 38 Ἀβιος · Ἀντιφῶν (87 B 43 D.—K.) ἐπὶ τοῦ πολὺν βίον τάττει κεκτημένου, ὥσπερ καὶ Ὀμηρος (Λ 155) τὸ ἄξυλον ἀντὶ τοῦ πολύξυλον.
- alpha 39 Ἀβίωτον · κακόν, ἀηδές, ὀδυνηρόν, οὐκ ἄξιον ζωῆς· „ἀβίωτον γὰρ αὐτῷ“, φησί, „τὸν βίον διέθηκεν“ (incerti auctoris).
- alpha 40 Ἀβλεπτήματι · ἁμαρτήματι.
- alpha 41 Ἀβλήδην · ἐνδόσιμον.
- alpha 42 Ἀβληχρὴν · ἀσθενῇ· βληχρὸν γὰρ τὸ ἰσχυρόν.

- alpha 43 Ἄβολος · ὁ μηδέπω ἐκβεβληκῶς τοὺς ὀδόντας πῶλος.
- alpha 44 Ἀβόλοις πῶλοις (Pl. Leg. 8, 834c)· τοῖς μηδέπω βεβληκόσιν ὀδόντας.
- alpha 45 Ἀβουλεῖν · μὴ βουλεύεσθαι ἢ μὴ βούλεσθαι. Πλάτων (Reip. 4, 437c).
- alpha 46 Ἀβούλητον κακόν · ἀθέλητον, ὃ οὐκ ἂν τις ἔλοιτο.
- alpha 47 Ἀβουλία · ἀπαιδευσία, ἄνοια, προπέτεια.
- alpha 48 Ἀβούλως · ἀφρόνως, ἀμαθῶς, προπετῶς.
- alpha 49 Ἀβρὰ βαίνων · θρυπτόμενος, βλακεύμενος.
- alpha 50 Ἄβραι · νέαι δοῦλαι. οἱ δέ φασιν οὔτε ἀπλῶς ἡ θεράπαινα ἄβρα λέγεται οὔτε ἡ εὖμορφος, ἀλλ' ἡ οἰκότριψ γυναικὸς κόρη καὶ ἔντιμος, εἵτε οἰκογενὴς εἵτε μή. Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ (fr. 453 K.—Th.)· „μήτηρ τέθνηκε ταῖν ἀδελφαῖν ταῖν δυεῖν ταύταιν, τρέφει δὲ παλλακὴ τις τοῦ πατρὸς αὐτάς, ἄβρα τῆς μητρὸς αὐτῶν γενομένη“. Σικωνίῳ (fr. 1 Sandbach)· „{καὶ} ἄβραν γὰρ ἀντωνούμενος ἐρωμένην ταύτη μὲν οὐ παρέδωκ' ἔχειν, ἔτρεφε δὲ χωρὶς ὡς ἐλευθέρᾳ πρέπει“. Ἀπίστῳ (fr. 58 K.—Th.)· „ὦμην, εἰ τὸ χρυσίον λάβοι ὁ γέρων, θεράπαιναν εὐθὺς ἡγορασμένην ἔσεσθαι ἄβραν“.
- alpha 51 Ἀβραμιαῖος · γιγαντιαῖος, ἱεροπρεπής. ἡ ἀπόγονος τοῦ Ἀβραάμ.
- alpha 52 Ἄβροδιαίτη · τρυφερὰ ζωὴ καὶ ἀπαλὴ καὶ ἡδονῆς μεστή†.
- alpha 53 Ἀβροδιαίτος · τρυφητής, τρυφερόβιος. καὶ ἄβρός · ὁ τρυφερός καὶ ἀπαλός. καὶ ἄβρος λειμῶν καὶ νοτερός καὶ εὐθαλής.
- alpha 54 Ἀβροκόμας · ὄνομα κύριον. σατράπης δ' ἦν Ἀρταξέρξου τοῦ Περσῶν βασιλέως.
- alpha 55 Ἀβρός · λαμπρός, τρυφερός, ἀπαλός.
- alpha 56 Ἀβροσύνη · φαιδρότης.
- alpha 57 Ἀβροτήμων · ἀμαρτωλός.
- alpha 58 Ἀβρότητι · τρυφερότητι, ἀπαλότητι.
- alpha 59 Ἄβροτον · ἄψυχον, ἀναίσθητον.
- alpha 60 Ἀβροχίτων · ὁ τρυφερὰ φορῶν.
- alpha 61 Ἀβρύνεται · κοσμεῖται, θρύπτεται, καυχᾶται.
- alpha 62 Ἄβρωτος · ὁ νῆστις.
- alpha 63 Ἄβυδος · ἐπὶ συκοφάντου τάττεται ἡ λέξις διὰ τὸ δοκεῖν συκοφάντας εἶναι τοὺς Ἀβυδηνοὺς. καὶ ἄβυδοκόμαι οἱ ἐπὶ τῷ συκοφαντεῖν κομῶντες. τίθεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ εἰκαίου καὶ οὐδενὸς ἀξίου. κωμωδοῦνται δὲ Ἀβυδηνοὶ καὶ εἰς ἀκολασίαν.
- alpha 64 Ἄβυθος φλυαρία · ἡ πολλή.
- alpha 65 Ἀβύρβηλον · ἀναίσχυντον, ἀπεχθές, πολὺ, μάταιον. οἱ δὲ δασὺ καὶ συρφετῶδες.
- alpha 66 Ἀβυρτάκη · ὑπότριμμα βαρβαρικὸν ἐκ δριμέων σκευαζόμενον, ἐκ καρδάμων καὶ σκορόδων καὶ σινάπεως καὶ σταφίδων, ὧς πρὸς κοιλιολυσίαν ἐχρῶντο.
- alpha 67 Ἄβυσσος · ἡ πέρας μὴ ἔχουσα διὰ μέγεθος. ἔστι δὲ καὶ ἐν Ἀργεὶ λίμνη οὕτω καλουμένη.
- alpha 68 Ἀγαθὰ · ἐπὶ τῶν πρὸς ἀπόλαυσιν καὶ εὐωχίαν σιτίων καὶ ποτῶν ἐχρήσατο Ξενοφῶν τῇ λέξει (An. 4, 4, 9).
- alpha 69 Ἀγαθῆς Τύχης νεώς · οὐκ ἄδηλον τὸ σημαινόμενον.
- alpha 70

Ἀγαθὴ τύχη · τοῦτο προγραφόμενον οἶονταί τινες < *** > ἔνιοι δὲ προστιθέασι τὸ καὶ θεός, ὡς Πλάτων ἐν τρίτῳ Νόμῳ (6, 757e)· „νῦν δὲ θεὸν καὶ τύχην ἀγαθὴν ἐν εὐχαΐς ἐπικαλούμεθα“. καὶ Τιμοκλῆς (fr. 3 Dem.)· „θεὸς μὲν δηλαδὴ ἀγαθὴ τύχη τ' ἔνεστιν“.

alpha 71 Ἀγαθέστατε · †Εὐριπίδης† εἶπεν.

alpha 72 Ἀγαθὴ Τύχη · ἡ Νέμεσις καὶ ἡ Θέμις.

alpha 73 Ἀγάθαρχος · κύριον καὶ τοῦτο. ἦν δὲ ζωγράφος ἐπιφανής, Εὐδήμου υἱός, τὸ δὲ γένος Σάμιος.

alpha 74 Ἀγαθικά · τὰ σπουδαῖα.

alpha 75 Ἀγαθὸν τίνος · ἀντὶ τοῦ τίνος ἔνεκα. Μένανδρος (fr. 726 K.- Th.)· „τίνος τὸ ἀγαθὸν τοῦτ' ἔστιν;“

alpha 76 Ἀγαθὸς δαίμων · Ἀριστοφάνης (fr. 35 Dem.)· „ἀγαθὸς τε δαίμων καὶ ἀγαθὴ σωτηρία“.

alpha 77 Ἀγαθοῦ δαίμονος · οὕτω καλεῖται παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ μετὰ τὴν ἄρσιν τῶν τραπεζῶν προσφερόμενον ποτήριον.

alpha 78 Ἀγαθοῦ δαίμονος πόμα · τὸ μετὰ τὸ δεῖπνον ἄκρατον πινόμενον παρὰ Ἀθηναίοις. καὶ τὴν δευτέραν ἡμέραν οὕτως ἐκάλουν.

alpha 79 Ἀγαθοεργοί · αἰρετοὶ κατὰ ἀνδραγαθίαν. οἱ δὲ Σπαρτιαῖται τοὺς ἐκ τῶν ἱππέων ἐξιόντας πέντε ἐκάστου ἔτους, ὡς Ἡρόδοτος ἐν α' (67, 5), οἱ δὲ ὑπηρέτας ἀρχόντων. Ἀττικοὶ δὲ τοὺς ἀγαθὸν ἐργασαμένους τι. ἔστι δὲ καὶ ἀρχὴ τις ἐν Λακεδαιμόνι οἱ ἀγαθοεργοί· ἄρχουσι δὲ τῶν ἐξαγωγῶν καὶ τῶν ἐν τῇ πόλει καὶ τῶν ἔξω τῆς πόλεως παρανομησάντων, ὡς φησι Δίδυμος ἐν τῇ Τροπικῇ λέξει (p. 23 Schmidt).

alpha 80 Ἀγαθὸς φαγεῖν · σημαίνει τὸν ἐσθίοντα πολλά.

alpha 81 Ἀγαθοὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες · ἐπὶ τῶν σφόδρα πρὸς ἔλεον ρεπόντων.

alpha 82 Ἀγαθῶν ἀγαθίδες · τάττεται ἡ παροιμία παρὰ τοῖς κωμικοῖς (adesp. fr. 827 K.) ἐπὶ πολλῶν ἀγαθῶν.

alpha 83 Ἀγαθώνειος αὐλῆσις · ἡ μαλακία· Ἀγάθων γὰρ ὁ τραγικὸς ἐπὶ μαλακίᾳ διεβάλλετο (TrGF 39 T 20a).

alpha 84 Ἀγαθῶς · σφοδρῶς.

alpha 85 Ἀγαῖον · ἐπίφθονον. οἱ δὲ θαυμαστόν. οἱ δὲ φθονερόν.

alpha 86 Ἀγάλλει · ποιεῖ, σκευάζει, κοσμεῖ, τιμᾷ, προσεύχεται.

alpha 87 Ἀγάλλεσθαι · χαίρειν, μεγαλοφρονεῖν, καλλωπίζεσθαι. Πλάτων δὲ ἐν Νόμοις (12, 956b) τὰς γραφὰς ἀγάλματα καλεῖ. Θουκυδίδης δὲ φησιν (4, 95, 3)· „ἕκαστος δὲ πατρίδα ἔχων ἐν τοῖς Ἑλλήσιν ἀγάλλεται“, ἀντὶ τοῦ αὐχεῖ. καὶ ἄλλοι πολλοί. φασὶ δὲ καὶ ἀγάλλει τοὺς θεοὺς καὶ ἀγαλοῦμαι καὶ „ἄγαλλε“ (Ar. Thesm. 128) καὶ ἀγάλλου καὶ ἀγάλλεται καὶ ἀγάλλη. καὶ πολλὴ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ χρῆσις.

alpha 88 Ἀγάλλιος · λοῖδορος.

alpha 89 Ἀγάλλων · ἑαυτὸν σεμνοποιῶν.

alpha 90 Ἀγαλμός · λοιδωρία.

alpha 91 Ἀγαλματοφορούμενος · ἀγάλματα ἢ <τοι> τύπους τῶν νοηθέντων φέρων ἐν ἑαυτῷ. οὕτω Φίλων ἐχρήσατο (vita Moys. 1, 27 Cohn).

alpha 92 Ἀγαλμα · πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. ἀγάλματα δὲ καὶ τὰς γραφὰς καὶ τοὺς ἀνδριάντας λέγουσιν. οἱ δὲ ἀπλῶς ἄγαλμα πᾶν ἀνάθημα καὶ καθιέρωμα, κἂν εἰ μὴ ξόανον ἢ τι ἄλλο τοιοῦτον εἴη.

alpha 93 Ἀγγαρος · ὁ νωθρός. λέγεται δὲ παρὰ τοῖς βαρβάροις καὶ ὁ δημόσιος γραμματεφóρος. ὅθεν καὶ ἀγγαρεύεσθαι τὸ εἰς δημοσίαν χρεῖαν ὑπηρετεῖν.

- alpha 94 Ἄγγαρος · ἐργάτης, ὑπηρέτης, ἀχθοφόρος. ὅθεν ἀγγαρείαν ἀνάγκην ἀκούσιον λέγομεν καὶ ἐκ βίας γινομένην ὑπηρεσίαν.
- alpha 95 Ἄγγαροι · οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ ἀστάνδαι. τὰ δὲ ὀνόματα Περσικά. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι (282—85)· „φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρο ἀπ’ ἀγγάρου πυρὸς ἔπεμπεν· Ἴδη μὲν πρὸς Ἑρμαῖον λέπας Λήμνου, μέγαν δὲ πανὸν ἐκ νήσου τρίτον Ἀθῶν αἶπος Ζηνὸς ἐξεδέξατο“. τίθεται τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ τῶν φορτηγῶν καὶ ὅλως τῶν ἀναισθήτων καὶ ἀνδραποδωδῶν. καὶ τὸ ἀγγαροφορεῖν ἐπὶ τοῦ φορτία φέρειν ἄλλως τε καὶ ἐκ διαδοχῆς. Μένανδρος Πωλουμένοις (fr. 353 K.—Th.)· „ἀγγαροφόρει καὶ ταῦθ’, ἃ νῦν ποιεῖς, ποίει, ἐξὸν διαρρηγνύμενον ἀγαθῶν μυρίων σιτιζόμενον τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν διάγειν“. καὶ ἐν Προγαμοῦντι (fr. 349 K.—Th.)· „βάρβαρος, ἄγγαρος ὄντως καὶ οὐδενὸς προορώμενος“. καὶ ἐν Θαΐδι (fr. 186 K.—Th.)· „ὁ ἀκρατής, ἄγγαρος, ὄλεθρος, ἡδέως ἂν μοι δοκῶ ὅμως πεπονθὼς ταῦτα νῦν ταύτην ἔχειν“. καὶ ἀγγαρεύεσθαι καλοῦσιν, ὥσπερ ἡμεῖς νῦν, τὸ εἰς φορτηγίαν καὶ τοιαύτην τινὰ ὑπηρεσίαν ἄγεσθαι. Μένανδρος καὶ τοῦτο ἐν τῷ Σικυωνίῳ παρίστησιν (fr. 4 Sandbach)· „ὁ πλέων κατήχθη. κρίνεθ’ οὗτος πολέμιος, ἐὰν ἔχη τι μαλακόν, ἀγγαρεύεται“.
- alpha 96 Ἀγγελιαφόρος · πρεσβευτής.
- alpha 97 Ἀγαλματοποιΐα καὶ ἀγαλματοουργία ἐρεῖς καὶ ἀγαλματοποιός . ἀγαλματοποιὸν δὲ φασὶ καλεῖσθαι τὸν εἰκόνας θεῶν μᾶλλον ἐργαζόμενον, ἀνδριαντοποιὸν δὲ τὸν ἀνθρώπων. Πλάτων δὲ ὁ φιλόσοφος ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ (311c) ἀγαλματοποιοὺς καλεῖ Φειδίαν τε καὶ Πολύκλειτον. σὺ δὲ πάντας δημιουργοὺς ὁμοίως καλῶν οὐκ ἂν σφαλείης.
- alpha 98 Ἀγαμεμνόνεια φρέατα · ἱστοροῦσι τὸν Ἀγαμέμνονα περὶ τὴν Αὐλίδα καὶ πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος φρέατα ὀρύξαι.
- alpha 99 Ἀγάμενος · θαυμάζων.
- alpha 100 Ἀγανακτῶν · τίθεται παρὰ Πλάτωνι (Phaed. 117d) καὶ ἐπὶ τῶν λυπουμενῶν.
- alpha 101 Ἀγανακτῶ σου · καινὸν τὸ σχῆμα· τὸ μὲν γὰρ θαυμάζω σου καὶ ἄγαμαί σου καθωμίληται, τὸ δὲ ἀγανακτῶ σου καινὸν καὶ σπάνιον. χρηστὸν δὲ τῷ σχήματι διὰ τὴν καινότητα, φησὶ Φρύνιχος (Praep. soph. fr. 5).
- alpha 102 Ἀγανακτικὸν καὶ ἀγανακτητέον · τὸ μὲν ἐν Πολιτείᾳ (10, 604e), τὸ δὲ ἐν Ἐπιστολαῖς ὁ Πλάτων ἔφη.
- alpha 103 Ἀγανάκτησις · ἐπὶ τύχης Θουκυδίδης δευτέρᾳ (41, 3)· „οὔτε τῷ πολέμῳ ἐπελθόντι ἀγανάκτησιν ἔχει“.
- alpha 104 Ἄγαν ἐγκεῖσθαι τῷδε · οἷον ἐναντιοῦσθαι καὶ ἀποτείνεσθαι. Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνέυσιν (309—10)· „οἶδ’ ἐγὼ καὶ τοὺς Λάκωνας, οἷς <ἄγαν> ἐγκείμεθα, οὐχ ἀπάντων ὄντας ἡμῖν αἰτίους τῶν πραγμάτων“.
- alpha 105 Ἀγάννιφον · λίαν χιονιζόμενον.
- alpha 106 Ἀγανοφροσύνη · προσήνεια, πραότης.
- alpha 107 Ἀγανώπιδος · πραέα βλεπούσης.
- alpha 108 Ἄγανον · τὸ κατεαγός. ἡ πρώτη ὀξεῖα. καὶ τοῦτο τραγικώτερον τὸ ὄνομα.
- alpha 109 Ἀγανόν · καλόν, ἡδύ. Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ (885/6)· „ἐμοὶ γὰρ αὕτη καὶ νεωτέρα δοκεῖ πολλῶ γεγενῆσθαι καὶ ἀγανώτερον βλέπειν“.
- alpha 110 Ἄγανον · Σοφοκλῆς Ἐπὶ Ταινάρῳ (fr. 231 P. = 198b R.) ἄγανον ἔφη ξύλον βαρυτόνως τὸ κατεαγὸς ἢ τὸ ἀπελέκητον.
- alpha 111 Ἀγανόφρονες ἡδυλόγῳ σοφίᾳ βροτῶν περισσοκαλλεῖς (Cratin. fr. 238, 3 K.).

- alpha 112 Ἄγαν τείνειν · ἀντιτείνειν καὶ ἀντιπράττειν καὶ μὴ εἴκειν κατὰ μηδένα τρόπον αὐθαδιζόμενον. συγγραφικὴ ἢ φωνή.
- alpha 113 Ἀγαλακτία · Αὐτοκράτης (fr. 3 K.)· „ἀμνοὶ δὲ βληχάζουσιν ὑπὸ ἀγαλακτίας“.
- alpha 114 Ἀγαλμα Ἐκάτης · τὴν κύνα οὕτως εἶρηκεν Ἀριστοφάνης (fr. 594 K.) διὰ τὸ ἐκφέρεισθαι τῇ Ἐκάτῃ κύνας. ἢ ὅτι καὶ αὐτὴν κυνοκέφαλον πλάττουσιν. εἰσὶ δὲ οἱ καὶ γενέσθαι αὐτὴν κύνα ἐκ γυναικὸς κατ’ ὀργὴν Ἀρτέμιδος, εἴτα ἐλεθεῖσαν πάλιν ὑπ’ αὐτῆς ἀποκαταστήναι, ἔπειτα ἐπὶ τοῖς πραχθεῖσιν αἰσχυνθεῖσαν ἐκ τῆς ζώνης ἀπάγξασθαι. τὴν δὲ Ἄρτεμιν περιελομένην τὸν ἑαυτῆς κόσμον περιθεῖναι αὐτῇ καὶ Ἐκάτην προσαγορεῦσαι.
- alpha 115 Ἀγαμαι τούτου, ἄγαμαι κεραμείων · Εὐπολις (fr. 21 Dem.) καὶ Ἀριστοφάνης (Ach. 489. Av. 1744).
- alpha 116 Ἀγαί · ἡῖόνες. οὕτω κέχρηται Σοφοκλῆς (fr. 969 R.). οἱ δὲ τραγικοὶ (adesp. fr. 583a Snell) καὶ τὰς τρώσεις οὕτως ἐκάλουν καὶ τὰ τραῦματα· καὶ γὰρ τὸ τραῦμα οἷον κατάγμα γίνεται τῆς σαρκός.
- alpha 117 Ἀγάμετος · ἀντὶ τοῦ ἄγαμος παρὰ Σοφοκλεῖ (fr. 884 N. 2 = 970 R.).
- alpha 118 Ἀγαπᾶν · ἀποδέχεσθαι.
- alpha 119 Ἀγαπᾶν · τὸ ἀρκεῖσθαι τινι καὶ μηδὲν πλέον ἐπιζητεῖν.
- alpha 120 Ἀγαπητὰ ἦθη · τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ.
- alpha 121 Ἀγαπητόν · τὸ ἡγαπημένον ἢ τὸ μονογενές.
- alpha 122 Ἀγαπητὸς παῖς ἐρεῖς καὶ ἀγαπητὸς πατήρ καὶ ἀγαπητὸς δεσπότης καὶ ἀγαπητὸν δὲ τέκνον , ἀντὶ τοῦ μόνον. καὶ ἐπὶ κόρης Ἀγαπητή.
- alpha 123 Ἀγαπησμὸν λέγουσιν Ἀττικοὶ καὶ ἀγάπησιν τὴν φιλοφρόνησιν. Συναριστώσαις Μένανδρος (fr. 387 K.—Th.)· „καὶ τὸν ἐπὶ κακῷ γινόμενον ἀλλήλων ἀγαπησμὸν οἶος ἦν“.
- alpha 124 Ἀγάσαιτο · θαυμάσειεν.
- alpha 125 Ἀγασθῶ τινι · ἀντὶ τοῦ θαυμάσω τινά. Ξενοφῶν (Cyr. 2, 4, 9)· „ὅταν τινὶ ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶν“.
- alpha 126 Ἀγάσσει · ἄγαν τύπτει. ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἀγάσσει, ὡς ἀπὸ τοῦ λίαν λιάζει.
- alpha 127 Ἀγαστὰ καὶ ἀγαστὸς ἐρεῖς καὶ ἐπιρρηματικῶς ἀγαστῶς , ὡς Ξενοφῶν (Ages. 1, 24).
- alpha 128 Ἀγάστονος · πολυστένακτος.
- alpha 129 Ἀγαστοῦ · θαυμαστοῦ.
- alpha 130 Ἀγασικλῆς · ὄνομα κύριον. ὃς λέγεται Ἀλιμουσίνοις συνδικάσαι καὶ διὰ τοῦτο ξένος ὢν ἐγγραφῆναι τῇ πολιτείᾳ.
- alpha 131 Ἀγάσματα · σεβάσματα, ἃ ἄν τις ἀγάσαιτο. Σοφοκλῆς κέχρηται (fr. 885 N. 2 = 971 R.).
- alpha 132 Ἀγαυρίαμα · ἔπαρμα.
- alpha 133 Ἀγγελή · δῆμος Πανδιονίδος.
- alpha 134 Ἀγελαίων · ἰδιωτῶν, ῥεμβωδῶν. καὶ ἀγελαίων · τῶν πολλῶν καὶ τυχόντων. εἴη δ’ ἂν ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀγελαίων ζώων ἢ ἀπὸ τῶν ἰχθύων, οὓς βόσκεισθαι ῥύδην καὶ ἀγεληδόν φασιν.
- alpha 135 Ἄγε δῆτα · φέρε, κόμιζε, δεῦρο.
- alpha 136 Ἄγειν · ἀντὶ τοῦ μεγαλύνειν. Ὅμηρος (ε 311)· „καί μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί“.
- alpha 137 Ἄγειν · ἀντὶ τοῦ ἔχειν. Ὑπερείδης (fr. 220 J.).
- alpha 138 Ἄγειν · ἀντὶ τοῦ ὑποκρίνασθαι. καὶ ἄγειν· ἀντὶ τοῦ τιμᾶν καὶ ἀντὶ τοῦ πίνειν, ὅπερ καὶ τ’ἐπάγειντ’ ἔλεγον Ἀττικοί.
- alpha 139

Ἄγειν καὶ φέρειν · τὸ ληστεύειν καὶ ἀρπάζειν. ἄγειν δὲ καὶ ἀπάγειν χρήματα καὶ ἐπὶ ἀψύχων καὶ κομίζειν ἀδιαφόρως.

alpha 140 Ἀγεῖρει · συνάγει.

alpha 141 Ἀγελαῖος · ἀντὶ τοῦ ἰδιώτης, εὐτελής. τὸ μὲν ὄνομα ἴσως ἀπὸ τῶν ζώων τῶν συναγελαζομένων, ἐφ' οὗ σημαينوμένου καὶ Πλάτων κέχρηται ἐν τῷ Πολιτικῷ (266a). μετῆκται δὲ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἀδοξοτέρους. οὕτως Ἰσοκράτης ἐν τῷ Πανηγυρικῷ αὐτοῦ λόγῳ (immo Panath. 18). καὶ ἀγελαῖον ἄρτον (Pl. com. fr. 76 K.) τὸν χυδαῖον.

alpha 142 Ἀγενής · Ἰσαῖος (2, 10) ἀντὶ τοῦ ἄπαις.

alpha 143 Ἀγεννῶς · ἀνάνδρως.

alpha 144 Ἀγέραςτος · ἄτιμος.

alpha 145 Ἀγερμός · συναθροισμός.

alpha 146 Ἀγερσικύβηλιν · Κρατῖνος (fr. 62 K.) Λάμπωνα τὸν μάντιν ὡς ἀγύρτην καὶ θύτην· κύβηλις γὰρ ὁ πέλεκυς. οἱ δὲ ἐγερσικύβηλιν ἐν τῷ δράματι γράφουσιν, τὸν ἐφ' ἑαυτὸν ἐγείροντα τὸν πέλεκυν.

alpha 147 Ἄγει · ἀντὶ τοῦ κομίζει καὶ ἡγεῖται. καὶ ἄγει · τὸ τιμᾶ καὶ σέβεται. Δημοσθένης δὲ τὸ ἄγει ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους (24, 129) τὸ τίμημα λέγει ἢ τὴν ποσότητα τῆς ὀλκῆς, φάσκων· „καὶ τὸν ἀκινάκην τοῦ Μαρδονίου, ὃς ἦγε τριακοσίους δαρεικούσ“. καὶ κατὰ Δημάδου (fr. 2 S.)· „ἦγε δὲ πέντε μνᾶς“.

alpha 148 Ἀγέλαστος · ὁ πρὸς γέλωτα οὐκ ἐπιτήδειος. καὶ ὁ στυγνός, ἔστι δὲ καὶ πέτρα Ἀθήνησιν οὕτω λεγομένη. Αἰσχύλος δέ φησι (fr. 290 N. 2 = 747 M.) καὶ „φρὴν ἀγέλαστος“. οὐκοῦν οὐκ ἐκώλυσε λέγειν καὶ νοῦς ἀγέλαστος καὶ διάνοια ἀγέλαστος καὶ τὰ ὅμοια.

alpha 149 Ἀγέλας πόνων Εὐριπίδης εἶπεν (Herc. 1275/6), „ἀνδρῶν“ δὲ „ἀγέλας“ Πλάτων (Leg. 3, 694e), „ἀγέλαστα“ δὲ „πρόσωπα“ Αἰσχύλος (Ag. 794).

alpha 150 Ἀγελαιοκομική · Πλάτων ἐχρήσατο (Polit. 275e).

alpha 151 Ἀγεννὲς καὶ στενὸν φθέγμα · ἐπὶ τῶν ἀφώνων καὶ μικρὰν καὶ ἀηδῆ φωνὴν ἐχόντων.

alpha 152 Ἀγερωχία · ὑπερηφανία.

alpha 153 Ἀγέρωχος · ἔντιμος, ἀνδρεῖος.

alpha 154 Ἀγέρωχος · ἑταῦρος†, σεμνός, ὑπερόπτης, θρασύς.

alpha 155 Ἄγεται · τὸ ἡγεῖσθαι καὶ οἷεσθαι.

alpha 156 Ἀγευστος θοίνης, ἄστειως† βίου ἔχων.

alpha 157 Ἀγευστος θοίνης καὶ ἀπλῶς ἄγευστος τοῦδε χρή λέγειν.

alpha 158 Ἄγευστοι · ἄπειροι.

alpha 159 Ἀγεωργίου δικάζεσθαι · εἴρηται μὲν ὡς λειποταξίου, ἀγαμίου, ἀλογίου, σημαίνει δέ, ἐπειδὴν τις χωρίον παραλαβὼν ἀγεώργητον καὶ ἀνέργαστον ἐάσῃ, ἔπειτα ὁ δεσπότης δικάζεται τῷ παραλαβόντι.

alpha 160 Ἄγη · θαῦμα, χαρά, ἀπιστία καὶ ζῆλος παρ' Ἡροδότῳ (6, 61, 1) καὶ βασκανία. παρ' Ὀμήρῳ δὲ (Φ 221) ἔκπληξις, πληγή, θραῦσις, κλάσις, ἀπώλεια. ἔνιοι δὲ ἱερεῖα.

alpha 161 Ἀγηλατεῖν · ἄγος καὶ ἐναγεῖς τινὰς ἐλαύνειν.

alpha 162 Ἀγηλατῶν · ἀντὶ τοῦ διώκων, φυγαδεύων. οὕτως Νικόμαχος (fr. 2 N. 2 = TrGF 127 F 14).

alpha 163 Ἀγῆλαι · τιμῆσαι θεόν, ἀγλαΐσαι. Εὐπολὶς Δήμοις (fr. 119 K.)· „ἀναθῶμεν νῦν χῆμεῖς τούτοις τὰς διττὰς εἰρεσιώνας καὶ προσαγῆλωμεν ἐπελθόντες. χαίρετε πάντες. δεχόμεσθα“. Ἀριστοφάνης Εἰρήνη (396—99)· „καὶ σε θυσίαισιν ἱεραῖσιν προσόδοις τε ἡμεγάλαις ἰδίᾳ πάντες, ὦ πότνια,

καλοῦμεν† ἡμεῖς αἰί“. Ἑρμιππος Ἀρτοπώλισι (fr. 8 K.)· „φέρε νῦν ἀγῆλω τοὺς θεοὺς †οῖους† ἐγὼ καὶ θυμιάσω τοῦ τέκνου σεσωσμένου“. Θεόπομπος Πηνελόπη (fr. 47 K.)· „καί σε τῇ νουμηνίᾳ ἀγαλματίοις ἀγαλοῦμεν αἰὲ καὶ δάφνη“.

alpha 164 Ἀγῆλαι· τιμῆσαι. τῶν πάνυ δὲ Ἀττικῶν ἐστὶν ἡ λέξις. καὶ Ἀγῆλω καὶ ἀγαλοῦμεν ἐρεῖς καὶ „ἄγαλλε“ (Ar. Thesm. 128) καὶ προσαγαλεῖ τὸν θεόν, ἀντὶ τοῦ εὕξεται καὶ τιμήσει. καὶ ἄγω ἀντὶ τοῦ τιμῶ. τὸ τε οὖν ἄγειν καὶ τὸ ἀγῆλαι Ἀττικά, ἀλλὰ τὸ μὲν ἄγειν πολιτικόν, τὸ δὲ ἀγῆλαι κωμωδικόν καὶ ἐγγὺς γλώττης. φεύγειν μὲν οὖν χρή τὸ τῶν γλωττῶν. εἰ δέ γέ σοι εἴη ἀρχαίας φωνῆς σπουδὴ καὶ σεμνότητος λόγων, χρήσαιο <ἄν> τῷ τοιούτῳ χαρακτηρί τῶν ὀνομάτων, φησὶν ὁ Φρύνιχος (Praep. soph. fr. 6a).

alpha 165 Ἀγῆμα· τὸ προῖον τοῦ βασιλέως τάγμα ἐλεφάντων καὶ ἵππων καὶ πεζῶν. οἱ δὲ τὸ ἄριστον τῆς Μακεδονικῆς συντάξεως.

alpha 166 Ἀγῆνωρ· ὁ ἄγαν ἀνδρεῖος. ἢ ὁ ἀγαστὸς ἐν ἀνδρείᾳ. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ὑπερήφανον. ἔστι δὲ καὶ ὄνομα κύριον.

alpha 167 Ἀγῆρατον· ἀρρενικῶς εἶπε Σοφοκλῆς (fr. 972 R.), θηλυκῶς δὲ Ξενοφῶν (Cyr. 8, 7, 22). καὶ ἀγῆρων Πλάτων μὲν ἀρσενικῶς (Polit. 273e), Εὐριπίδης δὲ θηλυκῶς (Suppl. 1178). καὶ οὐδετέρως Θουκυδίδης (2, 44, 4) καὶ Πλάτων Τιμαίῳ (33a).

alpha 168 Ἀγῆρω· τὰ μὴ γηρῶντα. ἅγια ἢ σεβάσμια.

alpha 169 Ἀγῆρω· καὶ σὺν τῷ ν ἀγῆρων. οἱ δὲ ἄνευ τοῦ ν θηλυκόν φασιν εἶναι. οἱ δὲ τὸ μὲν σὺν τῷ ν τὴν αἰτιατικὴν δηλοῦν πτῶσιν, τὸ δ' ἄνευ τούτου τὴν γενικὴν τε καὶ δοτικὴν.

alpha 170 Ἀγῆς· τοῦτο ἀπὸ συνθέτου καταλείπεται τοῦ εὐαγῆς ἢ παναγῆς. Ἐμπεδοκλῆς (31 B 47 D.—K.)· „ἄθρεῖ μὲν γὰρ ἄνακτος ἐναντίον ἀγέα κύκλον“.

alpha 171 Ἀγῆσίλαος· ὄνομα κύριον. ἦν δὲ Λακεδαιμονίων ἐπιφανὴς καὶ γενναῖος βασιλεὺς, καὶ ἄδεται παρὰ πολλοῖς τῶν ῥητόρων.

alpha 172 Ἀγιάσαι· καρπῶσαι, καῦσαι ἀγίως.

alpha 173 Ἀγιάσατε· προευτρεπίσατε, κηρύξατε.

alpha 174 Ἄγιος· ὁ σεβάσμιος. καὶ ἅγιον τὸ σεβάσμιον καὶ τίμιον. λέγοιτο δ' ἂν καὶ ἅγιος ὁ μιάρος, ἀπὸ τοῦ ἄγους, ὡς Κρατῖνος (fr. 373 K.).

alpha 175 Ἀγηοχῶς· ἐνέγκας.

alpha 176 Ἀγιστείας· ἀγιωσύνης, καθαρότητος, λατρείας.

alpha 177 Ἀγιστεύειν· ἀγιάζειν. καὶ ἀγιασθέντων· ἀφιερωθέντων.

alpha 178 Ἀγιστεύσαντες· τὰ τῆς θυσίας ἐπιτελέσαντες.

alpha 179 Ἀγκαλι <δ> αγωγοί· οἱ ἀγκαλίδας ἄγοντες ἐν πλοίοις ἢ ἐπὶ θρεμμάτων. ἀγκαλιδόφοροι δὲ οἱ αὐτοὶ φέροντες, ἢ οἱ παῖδες οἱ ἀκολουθοῦντες τοῖς ἀγκαλι <δ> αγωγοῖς ὄνοις. λέγονται δὲ καὶ οἱ πιπράσκοντες τὰς ἀγκαλίδας ἀγκαλιδοπῶλαι. εἰσὶ δὲ ἀγκαλίδες αἱ τῶν φρυγάνων δέσμαι, οἷον ὃ ἔστιν ἀγκαλίσασθαι.

alpha 180 Ἀγκαλίδα· μερίδα.

alpha 181 Ἀγκαθεν· κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ ἀνέκαθεν. οὕτως Αἰσχύλος (Ag. 3).

alpha 182 Ἀγκιστρον· τὸ ἐπὶ τοῖς ἀτράκτοις. οὕτω Πλάτων Πολιτείας ι' (616c).

alpha 183 Ἀγκιστρεύει· δελεάζει.

alpha 184 Ἀγκράτος ἐλαύνω εἶπε Ξενοφῶν (An. 1, 8, 1) κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ ἀνὰ κράτος. σὺ δὲ ἄμεινον ποιήσεις μὴ χρώμενος τῇ λέξει.

alpha 185

Ἀγκύλη · ἀκόντιον, καὶ τοῦ ἀγκῶνος ἡ καμπή. λέγεται δὲ καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ ἀγκύλη· ὅθεν καὶ τὰ δόρατα ἀγκυλητά τε καὶ μεσάγκυλα ἐκάλουν. λέγεται δὲ καὶ ἀγκύλη εἶδος ποτηρίου, ᾧ ἐχρῶντο πρὸς τὴν τῶν κοττάβων παιδιάν. ἀγκύλη οὖν καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ, ἀλλὰ καὶ ἡ πρὸς κότταβον ἐπιτηδεῖα κύλιξ διὰ τὸ ἀπαγκυλοῦν τὴν δεξιάν χειρα ἐν τῇ προσέσει· ἦν γὰρ τοῖς παλαιοῖς πεφροντισμένον καλῶς καὶ εὐσχημόνως κότταβον προΐεσθαι. ὠνομάσθη οὖν ἀπὸ τοῦ τῆς χειρὸς σχηματισμοῦ, ὃν ποιοῦμενοι προθύμως ἐρρίπτουν εἰς τὸ κοττάβιον. ἔστι δὲ ἀγκύλη καὶ εἶδος τι ἄμματος, ὡς Ἀλεξίς Ἀχαΐδι (fr. 31 K.)· „ἀγκύλην τῆς ἐμβάδος οὐ καλῶς ἔσφιγξας λυθεῖσαν“. ἐχρήσαντο καὶ ἄλλοι τῇ λέξει.

alpha 186 Ἀγκύλη καὶ ἀράφη · δῆμος Αἰγιήδος.

alpha 187 Ἀγκύλια · οἱ κρίκοι τῶν ἀλύσεων.

alpha 188 Ἀγκυλομήται · σκολιόβουλοι.

alpha 189 Ἀγκύλον · καμπύλον, ἐπικαμπές.

alpha 190 Ἀγκυλόχειλος · σκολιόχειλος.

alpha 191 Ἀγκυραι · ἐκ μεταφορᾶς αἱ ἀσφάλειαί. Σοφοκλῆς (fr. 623 N. 2 = 685 R.)· „ἀλλ' εἰσὶ μητρὶ παῖδες ἄγκυραι βίου“.

alpha 192 †Ἀγλαι† · ὄμμα. Εὐριπίδης (fr. 1122 N. 2).

alpha 193 Ἀγλαΐα · λαμπρότης.

alpha 194 Ἀγλαΐαις · λαμπρότησιν.

alpha 195 Ἀγλαόκοιτος · πάνυ τίμιος.

alpha 196 Ἀγλαότιμον · λαμπρόν, τετιμημένον.

alpha 197 Ἀγλαυρος · ἡ θυγάτηρ Κέκροπος. ἔστι δὲ καὶ ἐπώνυμον Ἀθηναῖς.

alpha 198 Ἀγλαυρος · μία τῶν Κέκροπος θυγατέρων, ἣν διὰ τιμῆς ἔχουσι καὶ ὀμνύουσιν αἱ γυναῖκες· εἰς γὰρ τὴν τοῦ πατρὸς αὐτῆς Κέκροπος τιμὴν ἀπονείμαί τινα γέρα τὴν θεὸν τῇ Ἀγλαύρῳ. οὕτω Βίων ὁ Προκοννήσιος (FGrHist 332 F 1).

alpha 199 Ἀγλευκέστερον · ἀντὶ τοῦ ἀηδέστερον. Ξενοφῶν Ἰέρωνι (1, 21).

alpha 200 Ἀγλευκές · τὸ ἀηδές. Ξενοφῶν εἴρηκεν ἐν τῷ Οἰκονομικῷ (8, 3). δοκεῖ δὲ ξενικὸν εἶναι τὸ ὄνομα, Σικελικόν· πολὺ γοῦν ἐστὶ πάλιν παρὰ Ῥίνθωνι (fr. 28 Kaibel).

alpha 201 Ἀγλιθες · τὸ δὲ αὐτὸ καὶ γέλγιθες· ἐξ ὧν ἡ τοῦ σκορόδου κεφαλὴ σύγκειται.

alpha 202 Ἀγλωττία · ἡσυχία, σιωπή.

alpha 203 Ἀγμασι · κλάσμασι, τροπαῖς.

alpha 204 Ἀγνεΐα · καθαρότης.

alpha 205 †Ἀγνεύεται τὴν πόλιν· ἀντὶ τοῦ ἐκ κατηγορίας παρασήμου, ἀντὶ τοῦ ἀγνίζεται†.

alpha 206 Ἀγνίας · ὄνομα κύριον.

alpha 207 Ἀγνίσαι· τὸ διαφθεῖραι κατ' ἀντίφρασιν. καὶ τὸ ἀποθῆναι. οὕτως Σοφοκλῆς (fr. 112 N. 2 = 116 R.).

alpha 208 Ἀγνίτης · ἰκέτης καὶ καθάρσιος· καὶ γὰρ ὁ μύσους ἀγνισθεὶς καὶ ὁ καθήρας οὕτως λέγονται.

alpha 209 Ἀγναπτος· καὶ διὰ τοῦ γ καὶ διὰ τοῦ κ ἔλεγον τοῦνομα. σημαίνει δὲ τὸ μὴ ἐγναμμένον. λέγεται δὲ καὶ ἀρρενικῶς καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως. ἀρρενικῶς μὲν ἄγναπτος χιτῶν, θηλυκῶς δὲ ἄγναπτος χλαῖνα, οὐδετέρως δὲ ἄγναπτον ἱμάτιον. Πλάτων μέντοι ὁ κωμικὸς (fr. 18 Dem.) τὴν ἄγναπτον καὶ χλαῖναν καλεῖ· οὐ μέντοι γε πᾶσα χλαῖνα καὶ ἄγναπτος. ἔστι δὲ χλαῖνα ἱμάτιον παχύ, εἴτε ἄγναπτον εἴτε ἐγναμμένον.

- alpha 210 Ἄγνος · φυτόν, ὃν καὶ λύγον καλοῦσιν.
- alpha 211 Ἀγνόδικος · ἀγνοοῦσα τὸ δίκαιον.
- alpha 212 Ἀγνοδικεῖς · οἱ θεοί.
- alpha 213 Ἀγνοια · ὀλιγωρία.
- alpha 214 Ἀγνοίη · λύπη. καὶ τὸ ἀγνοεῖν λυπεῖσθαι.
- alpha 215 Ἀγνοπολεῖσθαι · τὸ σφαγίοις καθαίρεσθαι.
- alpha 216 Ἀγνούσιος · Ἀγνοῦς δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Ἀκαμαντίδος, ἧς ὁ φυλέτης Ἀγνούσιος.
- alpha 217 Ἀγνωμόνως · ἀνοήτως ἢ ἀχαρίστως. λέγονται δὲ παρὰ Πλάτωνι ἀγνώμονες οἱ ἀμαθεῖς (Reip. 5, 450d).
- alpha 218 Ἀγνωμόνως · Δημοσθένης ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς (Ol. 2, 26) ἀντὶ τοῦ ἀλογίστως καὶ ἀβούλως.
- alpha 219 Ἀγνώτας · μὴ ἐπιγινωσκομένους. „ἀγνώτα δέ μοι προεκόμιζεν ἄνθρωπον, ὃς καὶ ἑαυτῷ ἀγνῶς ἐτύγχανεν ὢν“ (incerti auctoris).
- alpha 220 Ἄγνον, οὐχὶ λύγον καλοῦσι. καὶ ἀρσενικῶς Χιωνίδης Ἦρωσι (fr. 2 K.)· „καὶ μὴν μὰ τὸν Δί’ οὐθὲν ἔτι γέ μοι δοκῶ ἄγνου διαφέρειν ἐν χαράδρᾳ πεφυκότος“. Πλάτων (Phaedr. 230b)· „ἢ τε γὰρ πλάτανος αὕτη μάλα ἀμφιλαφὴς καὶ ὑψηλὴ καὶ τοῦ ἄγνου τε τὸ ὕψος καὶ τὸ σύσκιον πάγκαλον“.
- alpha 221 Ἀγορά · τόπου ὄνομα. καὶ τὰ ἀγοραζόμενα. Θεσσαλοὶ δὲ καὶ τὸν λιμένα ἀγορὰν καλοῦσι. Κρήτες τὴν ἐκκλησίαν. παρ’ Ὀμήρῳ (A 54) πᾶς ἀθροισμός. Σόλων δὲ (1, 2 West) ἀγορὰν καλεῖ τὸ πεζῷ λόγῳ ἀγορεύειν. καὶ ὁ τόπος παρ’ Ὀμήρῳ (H 382) ἢ ἡ ἐκκλησία ἢ τὸ συναμφοτέρον.
- alpha 222 Ἀγορὰ θεῶν · Ἀθήνησι τόπος ἐκαλεῖτο.
- alpha 223 Ἄγοι · πολλὰ σημαίνει. Ἰσαῖος δὲ ἀντὶ τοῦ φέρειν καὶ ἐνάγειν καὶ ἔλκειν ἔλαβεν (fr. 67 S.)· „ἔβλαψε γὰρ με“, φησί, „Ξενοκλῆς ἀφελόμενος Εὐμάθην εἰς ἐλευθερίαν, ἄγοντος ἐμοῦ εἰς δουλείαν“. Ἀντιφῶν δὲ τὸ ἄγοι ἀντὶ τοῦ ἡγοῖτο παρείληφε· φησὶ γὰρ ἐν τῷ Περὶ ἀληθείας (87 B 44 A 1, 18 D.—K.)· „τοὺς νόμους μεγάλους ἄγοι“.
- alpha 224 Ἀγομένων τῶν ἡμετέρων · ἀντὶ τοῦ ἀρπαζομένων καὶ ληστευομένων.
- alpha 225 Ἀγοράσω λέγουσι, τὸ δὲ ἀγορῶ βάρβαρον· παραδειγμάτων δὲ μεστὰ πάντα, εἰλήφθω δ’ ὅμως Ἀριστοφάνους ἐξ Αἰολοσίκωνος (fr. 2 K.)· „ἀλλ’ ἄνυσον· οὐ μέλλειν ἐχρῆν, ὥς ἀγοράσω ἅπαξ ἅπανθ’, ὅσα κελεύεις, ὦ γύναι“. καὶ ἀγοράσματα αὐτὰ τὰ ἡγορασμένα.
- alpha 226 Ἀγοράς · Ὑπερείδης ἀντὶ τοῦ συνόδους· λέγει γὰρ ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου (fr. 150 J.)· „οὔτοι πολλάκις ἀγορὰς ποιοῦνται“. δηλοῖ δὲ καὶ ἄλλα τοῦνομα.
- alpha 227 Ἀγοράζειν · τὸ ὠνεῖσθαι τι καὶ τὸ ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν.
- alpha 228 Ἀγορανομίας · λογιστείας. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἐπισκοποῦντων τὰ τῶν πόλεων ὧνια.
- alpha 229 Ἀγορανόμοι · οἱ τὰ κατὰ τὴν ἀγορὰν διοικοῦντες ὧνια ἄρχοντες. δέκα δὲ ἦσαν, ὧν πέντε μὲν τὰ κατὰ τὸ ἄστυ, πέντε δὲ τὰ κατὰ τὴν χώραν διέταττον.
- alpha 230 Ἀγοράσαι · τὸ ὠνήσασθαι.
- alpha 231 Ἀγοραίαν · τὴν δικαιολογίαν.
- alpha 232 Ἀγοραῖοι · οἱ ἐν ἀγορᾷ ἀναστρεφόμενοι.
- alpha 233 Ἀγοραῖος νοῦς · ὁ πάνυ εὐτελής καὶ συρφετώδης καὶ οὐκ ἀπόρρητος οὐδὲ πεφροντισμένος· οἱ γὰρ ἀγοραῖοι ἄνθρωποι ἀμαθεῖς καὶ ἀπαίδευτοί εἰσιν. οὕτως Εὐριπίδης (fr. 1114 N. 2).
- alpha 234 Ἀγοραῖος Ζεὺς · βωμὸς Ἀθήνησιν, ὃς ἐκαλεῖτο ἀγοραίου Διός.
- alpha 235 Ἀγοραῖος Ἑρμῆς · ἐν Ἀθήναις ἵδρυτο κατὰ τὴν ἀγορὰν.

- alpha 236 Ἀγορὰ Κερκώπων · Ἀθήνησι πλησίον τῆς Ἡλιαίας, ἐν ᾗ μάλιστα τὰ κλοπιμαῖα πιπράσκονται καὶ ὠνοῦνται· τοιούτους γὰρ καὶ τοὺς Κέρκωπας παρειλήφαμεν, κλέπτας καὶ πανούργους.
- alpha 237 Ἀγορὰ ἐφορεία · οὕτως ἐλέγετο ἡ σύνοδος ἡ πρὸς τοῖς κοινοῖς ὅροις τῶν ἀστυγειτόνων γινομένη· ἐνταῦθα γὰρ συνιόντες οἱ ὄμοροι περὶ τῶν κοινῶν ὁμοῦ ἐβουλεύοντο.
- alpha 238 Ἀγορᾶς ὥραν · οὐ τῶν πωλουμένων, ἀλλὰ τῶν ἄλλων πράξεων τῶν κατ' ἀγοράν· „ἔωθεν ἦκε πρὶν ἀγοράν πεπληθῆναι“. Φερεκράτης (fr. novum). καὶ ἐν Αὐτομόλοις (fr. 29 K.)· „πίνειν αἰεὶ καὶ μεθύειν πρὶν ἀγοράν πεπληθῆναι“.
- alpha 239 Ἀγοραστὴν · τὸν τὰ ὄψα ὠνούμενον, ὃν Ῥωμαῖοι ὀψωνιάτορα καλοῦσιν.
- alpha 240 Ἀγοράσματα · τὰ ὦνια λέγουσι. καὶ ἀγορασμάτων · καὶ Ἀγοράσεως τῆς ὠνήσεως.
- alpha 241 Ἀγορὴν · ἐκκλησίαν.
- alpha 242 Ἀγορηταί · σύμβουλοι, φρόνιμοι.
- alpha 243 Ἄγος · κατ' ἀντίφρασιν τὸ μύσος. καὶ ἐναγῆς ὁ ἐνεχόμενος τῷ μύσει. καὶ ἀγηλατεῖν τὸ τοὺς ἐναγεῖς ἐλαύνειν. ὁ δὲ παναγῆς τὸν ἀγνὸν καὶ καθαρὸν σημαίνει. καὶ παρωνόμασται ὁ μὲν ἐναγῆς ἀπὸ τοῦ ἄγους, ὁ δὲ παναγῆς ἀπὸ τοῦ ἀγνοῦ καὶ καθαροῦ. σημαίνει δὲ καὶ ἄγνισμα καὶ θυσίαν.
- alpha 244 Ἄγος · μῖασμα ἢ ἀγκών. λέγεται δὲ ἄγος καὶ τὸ τίμιον καὶ ἄξιον σεβάσματος, ἐξ οὗ καὶ ἱέρειαι παναγεῖς καὶ ἄλλα τινά.
- alpha 245 Ἀγός · ἡγεμών.
- alpha 246 Ἄγος · ὁ Ζεὺς παρὰ Τροιζηνίοις.
- alpha 247 Ἀγόμενιος αἰὼν · οὕτως ἔλεγον τὸν χρόνον, ἐν ᾧ τις ἐωρᾶτο γεγηρακῶς, παρὰ τὸ μὴ ἐνεῖναι τοῖς γηρῶσι τοὺς γομφίους. Διοκλῆς (fr. 14 K.)· „μηδεῖς ποθ' ὑμῶν, ἄνδρες, ἐπιθυμησάτω γέρων γενέσθαι, προνοησάτω δὲ ὅπως νέος ὢν ἀγαθόν τι τῇ ψυχῇ παθὼν εἰς ὥραν καταλύσῃ μηδ' ἀγόμενιον ποτε αἰῶνα τρίψῃ“.
- alpha 248 Ἄγουσιν ἐορτὴν οἱ κλέπται · χαριστάτη ἢ σύνταξις καὶ ἱκανῶς πεπαισμένη κατὰ τὴν κωμωδικὴν χάριν. σημαίνει δὲ τοὺς ἀδεῶς κλέπτοντας. οὕτως Κρατῖνος (fr. 18 Dem.).
- alpha 249 Ἄγρα · Δήμητρος ἱερὸν ἔξω τῆς πόλεως πρὸς τῷ Εἰλισσῶ.
- alpha 250 Ἄγραυλοι · οἱ ἐν ἀγρῷ διανυκτερεύοντες ἢ ἀυλιζόμενοι.
- alpha 251 Ἰ' Ἀγραπτότατος ἄυος βάτος · ἐπὶ τοῦ σκληροῦ καὶ αὐθάδους τὸν τρόπον.
- alpha 252 Ἄγραφα ἀδικήματα · οἷον ὑπὲρ ὧν νόμος οὐ κεῖται.
- alpha 253 Ἀγραφίου · εἶδος δίκης ἐστὶ κατὰ τῶν ὀφειλόντων μὲν τῷ δημοσίῳ καὶ ἐγγεγραμμένων ὥστε ὀφείλειν, ἀπαλειφθέντων δὲ πρὶν ἀποδοῦναι. ἐνίοτε δὲ τάττεται καὶ κατὰ τῶν ἐγγραφόντων τοὺς μὴ ὀφείλοντας. ὁ δὲ τοῦτο πράξας καὶ ἀλοὺς αὐτὸς μὲν ἐνεγράφετο ὀφείλειν, ὁ δὲ μὴ δεόντως ἐγγραφεῖς ἠφίετο τῆς ἀδίκου ἐγγραφῆς.
- alpha 254 Ἀγραφίου δίκη · τῶν ἐκ καταδίκης ὠφληκόντων τῷ δημοσίῳ γράφουσι τὰ ὀνόματα ἐν σανίσιν οἱ κατὰ καιρὸν περὶ τούτων διοικοῦντες, προστιθέντες ἀνὰ πόσον ἐστὶ τὸ ὀφλημα. ὅταν δὲ ἀποδιδῶ ἕκαστος, ἐξαλείφεται τῆς σανίδος τὸ ἐπίγραμμα. ἐὰν οὖν τις ἀναγραφῇ μὲν ὠφληκέναι, δόξῃ δὲ μὴ ἀποδεδωκέναι, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐξηλειμμένον ἢ ἐκ τῆς σανίδος, συγκεχώρηται τῷ βουλομένῳ τῶν ἀστῶν εἰσάγειν κατ' αὐτοῦ δίκην ἀγραφίου.
- alpha 255 Ἀγράφου μετᾶλλου δίκη · οἱ τὰ ἀργύρεα μετᾶλλα ἐργαζόμενοι, ὅπου βούλονται καινοῦ ἔργου ἄρξασθαι, φανερόν ἐποιοῦντο τοῖς ἐπ' ἐκείνοις τεταγμένοις ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ ἀπεγράφοντο τοῦ τελεῖν ἕνεκα τῷ δήμῳ εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ καινοῦ μετᾶλλου. εἴ τις οὖν ἐδόκει λάθρα

ἐργάζεσθαι μέταλλον, τὸν <μῆ> ἀπογραφάμενον ἐξῆν τῷ βουλομένῳ γράφεσθαι καὶ ἐλέγχειν.

alpha 256 Ἀγρευτική στολή · ἡδεῖα ἢ λέξις καὶ ἀστεία.

alpha 257 Ἀγρεύματα · τὰ ἐπὶ τῆς ἀγροικίας κτήματα Σόλων εἶπε (fr. 511 M.). σημαίνει δὲ καὶ σκυλα.

alpha 258 Ἀγριόθυμος · ἄγριος τῇ ψυχῇ.

alpha 259 Ἄγριοι · τοὺς παιδεραστὰς οὕτως ἐκάλουν, ἦτοι ὅτι ἄγριον τὸ πάθος, ἢ ὅτι ὁ Πάν ἔνοχος ἐστὶ τοῖς τοιούτοις. καλοῦσι δὲ αὐτοὺς καὶ Κενταύρους. δῆλον ὅτι καὶ τὰ ἀνήμερα τῶν ζώων ἄγρια καλεῖται. καὶ Ἄγριος ὁ τὸ ἦθος δύσκολος καὶ ὀργίλος.

alpha 260 Ἀγρίους · Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου (52) τοὺς σφόδρα ἐπτοημένους περὶ τὰ παιδικὰ οὕτως ὠνόμασε. καὶ Μένανδρος δὲ (fr. 705 K.—Th.) „ἄγριον“ εἶπε „κυβευτὴν“ τὸν λίαν περὶ τὸ κυβεύειν ἐσπουδακότα.

alpha 261 Ἄγριος ἔλαιος · ἦν οἱ πολλοὶ ἀγριέλαιον καλοῦσιν. ἔστι παρὰ Πινδάρῳ ἐν Ὑμνοῖς (fr. 46 Snell).

alpha 262 Ἀγροικεῖν · καὶ ἀγροίκων · τῶν σωφρόνων. παρὰ δὲ τὸ ἀγροῖκος γέγονε τὸ ῥῆμα ἀγροικεῖν.

alpha 263 Ἀγροικοὶ · γένος Ἀθήνησιν, ὃ ἀντιδιέστελλον πρὸς τοὺς εὐπατρίδας. ἦν δὲ τὸ τῶν γεωργῶν καὶ τρίτον τὸ τῶν δημιουργῶν.

alpha 264 Ἀγροικος · σκληρός, ἀσκιατρόφητος, οἷον ἐργάτης.

alpha 265 Ἀγροικος ὁπώρα · ἀπεναντίως τῇ γενναίᾳ. ἐγένετο δὲ ὡς ἐν διαφορᾷ, τῆς μὲν πρὸς τὸ ὁπωρίσαι, τῆς δὲ πρὸς ἀπόθεςιν καὶ οἰνοποιῖαν καὶ τὰ τοιαῦτα. λέγει δὲ ὁ Πλάτων σαφῶς ἐν Νόμοις (8, 845 ab) „ῥωνούμενος τὴν γενναίαν ὁπώραν ὁπωριζέτω, ἐὰν βούληται“. καὶ πάλιν „τῆς μὲν γενναίας ἀπτέσθω, ἐὰν βούληται, τῆς δὲ ἀγροίκου λεγομένης καὶ τὸν τοιοῦτον ὁ νόμος εἰργέτω“.

alpha 266 Ἀγροικος · ἄφρων, δύσκολος. ἢ ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν.

alpha 267 Ἀγροβόας ἀνὴρ · ὁ ἀγροίκως φθεγγόμενος καὶ οὐκ ἀστείως οὐδὲ ἐμμελῶς. οὕτως Κρατῖνος (fr. 374 K.).

alpha 268 Ἀγρόμενοι · συναθροίζοντες.

alpha 269 Ἀγροιλῆθεν · Ἀγροίλη δημός ἐστι τῆς Ἐρεχθίδος φυλῆς, ὃ δὲ δημότης πάλαι ἐλέγετο Ἀγροιλεύς.

alpha 270 Ἀγρονόμοι · οἱ ἐν ἀγροῖς διάγοντες.

alpha 271 Ἀγρότας · ἀγροίκους.

alpha 272 Ἀγροῦ πυγὴ · τὸ πιότατον. οἱ δὲ ἐπὶ τῶν προσκαθημένων τινὶ λιπαρῶς. οἱ δὲ ὑπερβολικῶς λέγουσιν ἐπὶ τῶν ἐν ἀγρῷ καθημένων. ἢ ἐπὶ τοῦ σφόδρα ἀγροίκου.

alpha 273 Ἀγρυκτα καὶ ἄλεκτα πέπονθα · τὸ μὲν ἄγρυκτὰ ἐστὶν ὥστε μηδὲ γρύξαι διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῶν κακῶν· γρύξαι δὲ ἐστὶ τὸ βραχύτατον φθέγξασθαι, ὃ καὶ ἄναρθρόν ἐστι, μυγμῶ ἢ στεναγμῶ παραπλήσιον. κέχρηται δὲ αὐτῷ καινότατα Φερεκράτης (fr. 157 K.)· „τί δ' ἔπαθες;— ἄγρυκτα καὶ ἄλεκτα· ἀλλὰ βούλομαι μόνῃ αὐτῇ φράσαι σοι“.

alpha 274 Ἀγρῶσται · οἱ κυνηγέται, ἀπὸ τοῦ ἀγρῶσσω ῥήματος. Ὅμηρος (ε 53)· „ἰχθυὺς ἀγρῶσσω“.

alpha 275 Ἀγυιαί · ἄμφοδα, ῥῦμαι. ἢ ἐπιμήκεις ὁδοί· παρὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν πως γυῖα καὶ μέλη <καὶ> κάμψεις. τὰ δὲ ἄμφοδα ἔχουσιν ἐκατέρωθεν διεξόδους καὶ ταύτῃ διαφέρουσιν.

alpha 276 Ἀγυιάν · τὸν στενωπὸν Ξενοφῶν (Cyr. 2, 4, 3). καὶ ὅλως πολλὰ τὰ γλωσσηματικά παρ' αὐτῷ.

alpha 277

Ἀγνιεύς · ὁ πρὸ τῶν αὐλείων θυρῶν κωνοειδῆς κίων, ἱερὸς Ἀπόλλωνος, καὶ αὐτὸς <ὁ> θεός.
Φερεκράτης Κραπατάλοις (fr. 87 K.)· „ὦ δέσποτ' Ἀγνιεύ, ταῦτα συμμέμνησό μοι“. καὶ τὸ „κνισᾶν
Ἀγνιάσ“ (Dem. 21, 51) τοὺς ἀγνιάς δηλοῖ συνηρημένως, οὐ τὰς ἀγνιάς καὶ τὰς ὁδοὺς.

alpha 278 Ἀγνιάτιδες · παρ' Εὐριπίδῃ (Ion. 186) οἱ πρὸ τῶν θυρῶν βωμοί.

alpha 279 Ἀγνιάς · ἔνιοι μὲν ὀξύνουσι θηλυκῶς χρώμενοι, οἷον τὰς ὁδοὺς· βέλτιον δὲ περισπᾶν, ὡς ἀπὸ
τοῦ ἀγνιάς. ἀγνιεύς δέ ἐστι κίων εἰς ὃν λήγων, ὃν ἰσᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν. ἰδίους δὲ αὐτοὺς
φασιν εἶναι Ἀπόλλωνος, οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἄμφοϊν. ἔστιν οὖν τὸ ὀλόκληρον ἀγνιεύς, καὶ
κατὰ τὴν αἰτιατικὴν ἀγνιάς, ἐν συναλιφῇ δὲ ἀγνιάς. ἔστι δὲ ἴδιον Δωριέων. εἶεν δ' ἂν οἱ παρὰ
τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενοι ἀγνιεῖς οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοί, ὡς Σοφοκλῆς μετάγων τὰ Ἀθηναίων
ἔθῃ εἰς Τροίαν φησί (fr. 341 N. 2 = 370 R.)· „λάμπει δ' ἀγνιεύς βωμὸς ἀτμίζων πυρὶ σμύρνην
σταλαγμούς, βαρβάρους εὐοσμίας“.

alpha 280 Ἀγύρτης · ἐπαίτης, φιλοκερδής. καὶ ἀγύρτης · εἶδος βόλου.

alpha 281 Ἀγύρτης · ὁ ἀλαζών καὶ ἀπατεών. τὸ δὲ ἀγείρειν καὶ περιαγείρειν τὸ περιέναι καὶ περινοστεῖν
ἐπὶ νίκη ἢ τινι ἐτέρῳ τοιοῦτῳ σεμνύνειν. ὁ δὲ ἀγύρτης καὶ κυβευτικοῦ βόλου ἐστὶν ὄνομα.

alpha 282 Ἀγυρτικά · χυδαῖα ψεύσματα.

alpha 283 Ἀγυρμός · ἐκκλησία, συναγωγή.

alpha 284 Ἀγυρτώδη · συρφετώδη.

alpha 285 Ἀγύρριος · δημαγωγὸς Ἀθηναίων οὐκ ἀφανής.

alpha 286 Ἀγχαζε · ἀντὶ τοῦ ἀναχώρει. οὕτως Σοφοκλῆς (fr. 886 N. 2 = 973 R.).

alpha 287 Ἀγχασκε · ἀντὶ τοῦ ἀνάχασκε. οὕτως Φερεκράτης (fr. 196 K.).

alpha 288 Ἀγχεμάχος · ἐγγύθεν μαχόμενος.

alpha 289 Ἀγχι · ἐγγύς.

alpha 290 Ἀγχίθυρος · γείτων.

alpha 291 Ἀγχίμολον · ἐγγὺς ἐλθόν.

alpha 292 Ἀγχιμος · ἀντὶ τοῦ πλησία. Εὐριπίδης (fr. 867 N. 2)· „ἀλλ' ἄγχιμος γὰρ ἦδε Φοιβεία γυνή“.

alpha 293 Ἀγχίνοια · σύνεσις.

alpha 294 Ἀγχίνους · συνετός, ὁξὺς τὸν νοῦν.

alpha 295 Ἀγχιστα · ἔγγιστα.

alpha 296 Ἀγχιστεία · συγγένεια. καὶ ἀγχιστεῖς · οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν καὶ θείων κατὰ πατέρα καὶ
μητέρα ἐγγυτάτῳ τοῦ τελευτήσαντος, οἱ δὲ ἔξω τούτων συγγενεῖς μόνον. οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν
μιχθέντες τοῖς οἴκοις οἰκεῖοι λέγονται.

alpha 297 Ἀγχίσποροι · ἐγγὺς γένους.

alpha 298 Ἀγχιστίνδην · τὸ κατὰ ἀγχιστείαν, ὥσπερ ἀριστίνδην καὶ πλουτίνδην, ἐπιρρηματικῶς.

alpha 299 Ἀγχίστροφοι · συστραφέντες ἢ ταχὺ ἐπιστρεφόμενοι.

alpha 300 Ἀγχιτέρμων · ὁ γείτων, ὁ ὁμορος.

alpha 301 Ἀγχοῦ · ἐγγύς.

alpha 302 Ἀγχωμάλου · τῆς ἴσης, τῆς ἐγγὺς τοῦ ὁμαλοῦ.

alpha 303 Ἀγωγή · ἀναστροφή, τρόπος, ἢ ἡ κομιδή. καὶ τὸ ἀγόμενον βάρος.

alpha 304 Ἀγωγεῖ · τῷ ἱμάντι, ᾧ ἄγεται ὁ ἵππος, ὃς καὶ ῥυτήρ καλεῖται.

alpha 305 Ἀγωγήεύς · ὁ ἱμὰς τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν. οὕτως Σοφοκλῆς (fr. 887 N. 2 = 974 R.).

- alpha 306 Ἀγώγιον · τὸ ἀγόμενον βάρος ἐπὶ τῆς ἀμάξης. οὕτως Ξενοφῶν (Cyr. 6, 1, 54).
- alpha 307 Ἀγώγιμος · ἄγων, ἀγόμενος.
- alpha 308 Ἀγωγίμων · φορτίων ἐμπορικῶν.
- alpha 309 Ἀγωγόν · ἐπακτικόν.
- alpha 310 Ἀγωγούς · προπομπούς.
- alpha 311 Ἀγωνία · ὁ ἀγωνισμός. καὶ ἄγών. λέγεται δὲ οὕτως καὶ ἡ ἀγωνιστική.
- alpha 312 Ἀγωνία · Ξενοφῶν (Cyr. 2, 3, 15) ἀντὶ τοῦ ἀγῶνι.
- alpha 313 Ἀγῶνα · καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἄσκησιν.
- alpha 314 Ἀγωνιῶ · κινδυνεύω.
- alpha 315 Ἀγών · ὄνομα κύριον δηλοῖ, ὡς Δοῦρις ἱστορεῖ (FGrHist 76 F 82). σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἀγωνίαν καὶ τὸ ἄθροισμα καὶ τὸν ναόν, ἔνθα ἀθροίζονται, καὶ τὸν τόπον, ἔνθα ἀθροίζεται τὸ πλήθος.
- alpha 316 Ἀγῶνα · καὶ Ὅμηρος (θ 260) τὸν τόπον αὐτόν, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται. Θουκυδίδης ε' (50, 4) „προελθὼν εἰς τὸν ἀγῶνα ἀνέδησε τὸν ἡνίοχον“.
- alpha 317 Ἀγὼν οὐ δέχεται σκήψεις · τάττεται ἡ παροιμία καὶ ἐπὶ τῶν μηδὲν ὀνησαμένων εἰς σκῆψιν.
- alpha 318 Ἀγωνιᾶν · Ἰσοκράτης (15, 183.302) ἀντὶ τοῦ ἀγωνίζεσθαι. καὶ ἀγωνιῶντες ἀντὶ τοῦ ἀγωνιζόμενοι ὁ αὐτός (4, 91).
- alpha 319 Ἀγωνος · κατὰ σχηματισμὸν ἀντὶ τοῦ ὁ ἀγών· ἀπὸ δὲ γενικῆς ἐσχηματίσθη. οὕτως Ἀλκαῖος ὁ λυρικὸς πολλάκις ἐχρήσατο (fr. 403 L.- P.).
- alpha 320 Ἀγωνοθέτης · ὁ ἐν τοῖς σκηنيοῖς, ἀθλοθέτης δὲ ὁ ἐν τοῖς γυμνικοῖς.
- alpha 321 Ἀγῶνα · τὴν συναγωγὴν. οὕτως Ἀριστοφάνης (fr. 927 K.).
- alpha 322 Ἀδαγμός · ὁδαξησμός, ὅπερ ἐστὶ κνησμός. οὕτως Σοφοκλῆς (Tr. 770).
- alpha 323 Ἀδαήμονες · ἄπειροι.
- alpha 324 Ἀδαμάντινα · στερρά.
- alpha 325 Ἀδαξῆσαι · τὸ κνήσαι, οὐκ ἐν τῷ <ο> ὁδαξῆσαι. καὶ ἀδαχεῖν · τὸ κνήθειν· „ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἄχορα ἐκλέγει τ' αἰί“. Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσιν (fr. 410 K.).
- alpha 326 Ἀδασμος · οὐδένα δασμὸν ἐκτίνουσα οὐδὲ μερίζουσα δασμὸν τῆς οἰκίσεως. οὕτως Αἰσχύλος (fr. 63 N. 2 = 77 M.).
- alpha 327 Ἀδδιξ · μέτρον τετραχοίνικον. οὕτως Ἀριστοφάνης (fr. 709 K.).
- alpha 328 Ἀδεὲς δέος (Pl. Symp. 198a)· τάσσεται ἐπὶ τῶν τὰ μὴ φοβερὰ φοβουμένων. ἢ ἀσφαλές, οὐ φοβερὸν.
- alpha 329 Ἀδέητος · Ἀντιφῶν (87 B 10 D.—K.) ἀντὶ τοῦ ἀνενδεής.
- alpha 330 Ἀδείμαντα · ἄφοβα.
- alpha 331 Ἀδεκάστως · ἀμερίστως, δικαίως, ἀδωροδοκῆτως, ὀρθῶς.
- alpha 332 Ἀδεκατεύτους · ὧν οὐκ ἀνατέθεται ἡ δεκάτη τοῖς θεοῖς.
- alpha 333 Ἀδελφίζειν · τὸ ἀδελφόν τινα πυκνῶς καὶ θεραπευτικῶς καλεῖν. οὐ μόνῃ ἡ κωμωδία (Apolloph. fr. 4 K.), ἀλλὰ καὶ οἱ ῥήτορες τῇ λέξει ταύτῃ χρῶνται. οὕτως Ἰσοκράτης (19, 30).
- alpha 334 Ἀδημονεῖν · κυρίως μὲν ἐστὶ τὸ ἀπορεῖν καὶ ἀμηχανεῖν ἐν τινὶ δῆμῳ ἢ χώρᾳ. Ὅμηρος < *** > .
- alpha 335 Ἀδὴν · τῶν ἐν τῷ σώματι γεγεννημένων ἐστὶ τοῦτο. γίνεται δὲ περὶ βουβῶνας καὶ μασχάλας, καὶ ἔτι ὑπὸ τὰς σιαγόνας. ὀξύνεται δὲ ἡ λέξις καὶ δασύνεται παραλόγως, ὡς φησιν Ἡρωδιανός (1, 539, 20 L.).

- alpha 336 Ἄδην · τὸ ἄλις. Πλάτων πολλαχοῦ κέχρηται. ἢ εἰς κόρον, ἱκανῶς, ἀρκούντως. ἐν Χαρμίδῃ (153d)· „ἐπεὶ δὲ τῶν τοιούτων ἄδην εἵχομεν“.
- alpha 337 Ἀδημονῶν · ἀγωνιῶν.
- alpha 338 Ἀδήριτος · ἄμαχος.
- alpha 339 Ἀδηφάγος · ἀθρόως ἐσθίων, πολυφάγος, γαστρίμαργος.
- alpha 340 Ἀδηνέως · ἀπλῶς καὶ ἀταλαιπώρως, κατὰ στέρησιν τῶν δηνέων καὶ μεριμνῶν.
- alpha 341 Ἀδηφάγον ἄρμα · τὸ τέλειον.
- alpha 342 Ἀδηφάγοι τριήρεις · αἱ μεγάλαι οὕτως ἐλέγοντο· ἢ ἔχουσαι τὰ πληρώματα ἐντελῇ. καὶ ἀδηφάγα ἄρματα τὰ μεγάλα καὶ τέλεια. καὶ ἔστι πεποιημένον ἀπὸ τοῦ ἄδην ἐσθίειν ἥτοι δαψιλῶς.
- alpha 343 Ἀδηφάγοι τριήρεις · λέγοντ’ ἂν αἱ ἐντελόμεισθαι καὶ πολλὰ ἀναλίσκουσαι, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τελείων καὶ ἀγωνιστῶν ἵππων. Ἀλκαῖος δὲ ἐν τῇ Κωμωδοτραγωδίᾳ (fr. 21 K.) τοὺς πότας λύχνους ἀδηφάγους εἶπεν.
- alpha 344 Ἀδήητον · ἀπόρθητον, ἀπραΐδευτον.
- alpha 345 Ἀδηφάγοι · <οἱ> ἀγωνισταὶ ἵπποι οὕτως ἐκαλοῦντο, ὡς Ἀριστοφάνης (fr. 736 K.) καὶ Φερεκράτης (fr. 197 K.). ἔφη δὲ καὶ ἀδηφαγοῦσα Σοφοκλῆς (fr. 889 N. 2 = 976 R.) καὶ ἀδηφαγεῖν Ἑρμιππος (fr. 84 K.). ἀλλὰ καὶ ἀδηφάγον εἶπε Λυσίας (fr. 103 S.) τὴν τέλειον μισθὸν λαμβάνουσιν τριήρη. Ἀλκαῖος δὲ ὁ κωμικὸς (fr. 21 K.) καὶ τοὺς πότας λεγομένους λύχνους ἀδηφάγους ἔφη χαριεντισάμενος. καὶ δρομεῖς δὲ τινες ἐν Νεμέᾳ ἀδηφάγοι ἐλέγοντο. καὶ οἱ γυμναστικοὶ παρὰ Ἀργείοις οὕτως. λέγουσι δὲ τινες καὶ τὸν ἱερὸν λόχον ἀδηφάγον.
- alpha 346 Ἀδιάντον · ξηρόν, ἄβροχον. ἢ φυτὸν παρ’ ὕδασι φυόμενον, τὸ καλούμενον πολύτριχον.
- alpha 347 Ἀδιάφθορον · ἄμωμον. λέγεται δὲ ἀδιάφθορον καὶ τὸ μήπω μετ’ ἀνδρὸς παιδισκάριον γεγονός, ὡς Μένανδρος (fr. 812 K.—Th.). καὶ μὴν ἀδιάφθορον τὸ μηδεμιᾶ ὑποκείμενον φθορᾷ, ὡς Πλάτων ἐν τῷ Περὶ ψυχῆς (106e)· „ὁπότε δὴ τὸ ἀδιάφθορον καὶ ἀθάνατον οἵχεται“. λέγεται δὲ ἀδιάφθορον καὶ τὸ μὴ παρακεκινημένον τῆς ὀρθῆς γνώμης, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν Νόμων ς’ (768b)· „ἀδιαφθόρους ταῖς δεήσεσι δικάζειν“. προάγεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπιρρηματικῶς, ὡς Αἰσχίνης φησὶν (1, 137) Ἀδιαφθόρως.
- alpha 348 Ἀδαιήτητος · ἀλλότριος, ἀήθης.
- alpha 349 Ἀδιάκριτος · ἀδιαχώριστος. λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τῶν μὴ γινωσκόντων τὰ δέοντα, ἢ ἀφρόνως φλυαρούντων.
- alpha 350 Ἀδιαλώβητον · ἀβλαβές.
- alpha 351 Ἀδιάρθρωτον · ἄσημον, ἀτράντων.
- alpha 352 Ἀδιαιυλος τόπος · ὅθεν μὴ ἔστιν ἐπανελθεῖν. οὕτως Εὐριπίδης (fr. 868 N. 2).
- alpha 353 Ἀδιαφορία · ἀμέλεια χωρὶς παρατηρήσεως.
- alpha 354 Ἀδιάστατον · τὸ μήπω διεστηκὸς μηδὲ διακεκριμένον. Ἀντιφῶν εἶπεν (87 B 24 D.—K.).
- alpha 355 Ἀδιάβατος · ὁ μὴ ῥάστως ἢ ὁ μὴδ’ ὅλως διαβῆναι δυνάμενος.
- alpha 356 Ἀδιάγλυπτον · ἣν οὐκ ἔστι διαγλύψαι καὶ διελθεῖν· „λαβῆν“ γάρ, φησὶν, „ἄφυκτον, ἀδιάγλυπτον“ (Nicoch. fr. 3 Dem.).
- alpha 357 Ἀδιάλλακτον ἐχθρόν · Δημοσθένης ἔφη (10, 15), καὶ ἀδιάπαυστον Ξενοφῶν (Ages. 1, 4).
- alpha 358 Ἀδιάλυτον · τὸ μὴ διαφθειρόμενον, ὡς Πλάτων ἐν τῷ Περὶ ψυχῆς (80b).
- alpha 359 Ἀδιάστατον · ὡς †Ξενοφῶν†· „καὶ τὸ οἰκοδόμημα ἀδιάστατον“. ἔφη δὲ Πλάτων ἐν Τιμαίῳ (25d) τὸ ἀδιερέυνητον.

- alpha 360 Ἀδίδακτος · Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου (21, 17)· „ἀδίδακτος ἂν εἰσῆλθεν ὁ χορός“.
- alpha 361 Ἀδιεξίτητον · ἀδιεξέλευστον.
- alpha 362 Ἀδικίου · οἶον ἀδικήματος. ἔστι δὲ ὄνομα δίκης. ἀποτίννεται δὲ τοῦτο ἀπλοῦν, ἐὰν πρὸ τῆς ἐνάτης πρυτανείας ἀποδοθῇ· εἰ δὲ μή, διπλοῦν καταβάλλεται.
- alpha 363 Ἀδικος δίκη · ἡ ἐκ συκοφαντίας γινομένη, ὡς Κρατῖνος (fr. 19 Dem.)· „ὥστε δίκας τ' ἀδίκους νικᾶν ἐπὶ κέρδεσιν αἰσχροῖς“.
- alpha 364 Ἀδικίου · εἶδος δίκης Ἀθήνησιν οὕτω καλουμένης. ἀδίκιον δὲ τινὲς φασὶ τὴν ἐπὶ τῷ ἀδικήματι τιθεμένην ζημίαν· καὶ γὰρ Κλείδημος ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Ἀτθίδων οὕτω γράφει (FGrHist 323 F 4)· „νόσου γὰρ τοῖς Αἰγινήταις γενομένης καὶ μαντευομένοις προηνέχθη τὸ ἀδίκημα καὶ κατεγνώσθη ἐπὶ τούτῳ τὸ ἀδίκιον“.
- alpha 365 Ἀδικίου · λέγεται ἡ δίκη κατὰ τῶν τὴν πόλιν ἀδικούντων. τὸ δὲ τίμημα αὐτῆς ἀργύριον ἐστὶν ἀποτιννύμενον ἀπλοῦν.
- alpha 366 Ἀδικομάχους ἵππους · Ξενοφῶν τοὺς δυσπειθεῖς λέγει. καὶ δίκαιον ἄρμα τὸ εὐπειθές (Cyr. 2, 2, 26).
- alpha 367 Ἀδιόρθωτον · Δημοσθένης (4, 36)· „ἀόριστα, ἀδιόρθωτα πάντα“.
- alpha 368 Ἀδίοπον · ἄναρχον καὶ ἀφύλακτον.
- alpha 369 Ἀδιούνιος ταῦρος · ὁ Ἀπόλλων ὑπὸ τῶν Κρητῶν οὕτως λέγεται· φασὶ γὰρ τὴν πόλιν μετοικίζοντα ταύρῳ πως εἰκασθέντα προηγῆσθαι.
- alpha 370 Ἀδμήτου λόγον · ἀρχὴ σκολίου (cf. PMG 749 Page), ὃ οἱ μὲν Ἀλκαίου, οἱ δὲ Σαπφοῦς φασιν.
- alpha 371 Ἀδολεσχία · ἀκαιρία, φλυαρία, συνέχεια.
- alpha 372 Ἀδολεσχεῖν · σημαίνει μὲν τὸ φιλοσοφεῖν περὶ τε φύσεως καὶ τοῦ παντὸς διαλεσχαίνοντα. οἱ μέντοι ἀρχαῖοι κωμικοὶ (fr. novum) λεσχαίνειν ἔλεγον τὸ διαλέγεσθαι. καὶ λέσχαι οἱ τόποι, εἰς οὓς συνιόντες λόγοις διημέρουσιν.
- alpha 373 Ἀδόλως · τοῦτο σημαίνει τὸ ἀπλῶς καὶ ἀληθῶς· τὸ γὰρ ἀληθὲς ἀπλοῦν τι καὶ ἄνευ δόλου ἐστί, τὸ δὲ ψεῦδος περιπεπλεγμένον καὶ δόλου μεστόν.
- alpha 374 Ἀδοκίμαστος · δοκιμασθῆναι λέγεται τὸ εἰς ἄνδρα ἐγγραφῆναι, ἀδοκίμαστος δὲ ὁ μήπω ἐγγεγραμμένος. οὕτως Λυσίας (fr. 73 S.).
- alpha 375 Ἀδουλος βίος ἐρεῖς, τουτέστιν ὁ μὴ δοῦλον ἔχων. ἐρεῖς δὲ καὶ ἀδιάλεκτος βίος καὶ ἀγέλαστος βίος καὶ ἄγαμος βίος. Φρύνιχος Μονοτρόπῳ (fr. 18 K.)· „ὄνομα δὲ μοῦστι Μονότροπος, ζῶ δὲ Τίμωνος βίον, ἄγαμον, ἄζυγον, ὀξύθυμον, ἀπρόσοδον, ἀγέλαστον, ἀδιάλεκτον, ἰδιογνώμονα“.
- alpha 376 Ἀδούλευτος οἰκέτης · ὁ ἐνὶ δεδουλευκῶς καὶ μὴ παλίμπρατος. Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους (fr. 139a J.)· „ἀδούλευτον ἢ βάρβαρον πριάσθω“. λέγει δὲ καὶ τὸν νυμφίον ὁ Μένανδρος (fr. 813 K.—Th.).
- alpha 377 Ἀδουλος ἐρεῖς, ὡς Εὐριπίδης (Andr. 593), ἀλλὰ καὶ ἀδούλευτος, ὡς Ὑπερείδης (fr. 139a J.).
- alpha 378 Ἀδόνητον · ἀσάλευτον.
- alpha 379 Ἀδοξα · τὰ παράδοξα, ἃ οὐκ ἂν τις δοξάσειεν.
- alpha 380 Ἀδόξαστον · τὸ ἀνέλπιστον. Σοφοκλῆς (fr. 204 N. 2 = 223 R.).
- alpha 381 Ἀδοξον · τὸ ἄτιμον, ὡς Ἰσοκράτης ἐν Εὐαγόρῃ (66) καὶ Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς (8, 66).
- alpha 382 Ἀδοξοῦνται πρὸς τῶν πόλεων · ἀντὶ τοῦ ἐν ἀδοξίᾳ εἰσὶ παρὰ ταῖς πόλεσιν. οὕτως Ξενοφῶν ἐσχημάτισεν ἐν τῷ Οἰκονομικῷ (4, 2)· φησὶ γάρ· „καὶ γὰρ οἱ γε βάνανσοι καλούμενοι ἐπίρρητοί τέ εἰσι καὶ εἰκότως ἀδοξοῦνται πρὸς τῶν πόλεων“.

- alpha 383 Ἀδρανές · ἀσθενές.
- alpha 384 Ἀδράστεια · ἡ Νέμεσις, ἣν οὐκ ἄν τις ἀποδράσειεν. οἱ δέ φασιν ἑτέραν εἶναι τῆς Νεμέσεως, καὶ οἱ μὲν ἀπὸ Ἀδράστου φασὶ ταύτην ὀνομασθῆναι, ὅτι μόνος σωθεὶς τῶν ἑπτὰ πάλιν μόνος τὸν υἱὸν ἀπέβαλεν ἐν τοῖς ἐπιγόνοις, οἱ δὲ ἀπὸ τινος Ἀδράστου Μυσοῦ ἰδρυσαμένου αὐτῆς ἱερὸν. βέλτιον δὲ ἀπὸ τοῦ μηδὲν αὐτὴν ἀποδιδράσκειν.
- alpha 385 Ἀδράστεια · οἱ μὲν τὰ αὐτὸν τῇ Νεμέσει λέγουσι, λαβεῖν δὲ τοῦνομα παρὰ Ἀδράστου τινὸς βασιλέως. ἢ ἀπὸ Ἀδράστου τοῦ παλαιοῦ, νεμεσηθέντος ἐφ' οἷς τῶν Θηβαίων κατηλαζονεύσατο, ἰδρυσαμένων ἱερὸν Νεμέσεως, ὃ μετὰ ταῦτα προσηγορεύθη Ἀδραστείας. Δημήτριος δὲ ὁ Σκήψιος (fr. 18 Gaede) Ἀρτεμίν φησιν εἶναι τὴν Ἀδράστειαν ἀπὸ Ἀδράστου τινὸς ἰδρυμένην. ὁ δὲ Ἀντίμαχος λέγει (fr. 53 Wyss) „ἔστι <δέ> τις Νέμεσις μεγάλη θεός, ἡ τάδε πάντα πρὸς μακάρων ἔλαχε <ν> , βωμὸν δὲ οἱ εἴσατο πρῶτος Ἀδρηστος ποταμοῖο παρὰ ῥόω“. ἔνιοι μέντοι ὡς διαφέρουσιν συγκαταλέγουσιν αὐτῇ τῇ Νεμέσει, ὡς Μένανδρος (fr. 266 K.—Th.) καὶ Νικόστρατος (fr. 37 K.).
- alpha 386 Ἀδραστα · ἀποίητα. Ἑρμιππος (fr. 3 Dem.).
- alpha 387 Ἀδράφαξ · τὸ λάχανον, ὅπερ οἱ πολλοὶ ἀνδράφαξιν καλοῦσι. Φερεκράτης Κοριαννοῖ (fr. 75 K.) „ἀδράφαξιν ἔψουσα, εἶτα ὀκλὰξ καθημένη“.
- alpha 388 Ἀδρόν · μέγα, δαψιλές, πλούσιον. καὶ ἀδρότης · ἡ ὑψηλότης.
- alpha 389 Ἀδρύνοιτο · αὐξάνοιτο.
- alpha 390 Ἀδρῦναι · ἀδρόν ποιῆσαι καὶ μέγα. Σοφοκλῆς (fr. 892 N. 2 = 979 R.).
- alpha 391 Ἀδρύφακτον · ἄπονον καὶ ἀταλαίπωρον.
- alpha 392 Ἀδύνατα εἶναι (Thuc. 1, 59, 2)· ἀντὶ τοῦ ἀδύνατον· πολλάκις γὰρ κέχρηται Θουκυδίδης τοῖς πληθυντικοῖς ἀντὶ ἐνικῶν, μάλιστα δὲ ἐπὶ ταύτης τῆς λέξεως.
- alpha 393 Ἀδύνατοι · οἱ μέρος τι βεβλαμμένοι τοῦ σώματος, ὡς μηδὲ ἐργάζεσθαι, οἱ καὶ ἐχορηγοῦντο τὰ πρὸς τὸ ζῆν παρὰ τῆς πόλεως, μισθοφορούντων αὐτοῖς τῶν ἐντὸς τριῶν μνῶν περιουσίαν κεκτημένων. ἐδοκιμάζοντο δὲ οἱ ἀδύνατοι ὑπὸ τῆς τῶν πεντακοσίων βουλῆς καὶ ἐλάμβανον τῆς ἡμέρας, ὡς μὲν Λυσίας λέγει (24, 26), ὀβολὸν ἕνα, ὡς δὲ Φιλόχορος, πέντε (FGrHist 328 F 197). Ἀριστοτέλης δὲ δύο ἔφη (Ath. Pol. 49, 4).
- alpha 394 Ἀδυναμία ἐρεῖς, ὡς Δημοσθένης (19, 186), καὶ ἀδυνασία, ὡς Ἀντιφῶν (fr. 143 Th.), καὶ ἀδυνατία, ὡς Δεινόλοχος (fr. 9 Kaibel).
- alpha 395 Ἀδυνάτων ἐρᾶν · Εὐριπίδης εἶπεν (Herc. 318).
- alpha 396 Ἀδυσώπητον · ἀπροσωπόληπτον. ἢ τὸ πρὸς τὰς δεήσεις ἀμείλικτον καὶ ἀνεπίστροφον καὶ σκληρόν.
- alpha 397 Ἀδυτον · σπήλαιον. ἢ τὸ ἀπόκρυφον μέρος τοῦ ἱεροῦ.
- alpha 398 Ἀδώνιδος κῆποι · ἐν ὀστράκοις ταῦτα κατὰ τὰς οἰκίας ἐσπείρετο. χρῶνται δὲ αὐτῷ παροιμιωδῶς ἐπὶ τῶν ἐπιπολαίων καὶ κούφων. ἔσπειρον δὲ τῇ Ἀφροδίτῃ τῶν καρπῶν τὴν εὕρεσιν ἀνατιθέντες.
- alpha 399 Ἀδώνιος · Φερεκράτης εἶπεν (fr. 198 K.) ἀντὶ τοῦ Ἀδώνιδος. λέγει δὲ καὶ τὴν αἰτιατικὴν τὸν Ἀδώνιον. οὕτω δὲ καὶ Πλάτων (fr. 4 K.) καὶ Κρατῖνος (fr. 376 K.), ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης (fr. 737 K.) καὶ ἕτεροι. λέγουσι δὲ καὶ Ἀδωνιν αὐτὸν πολλάκις.
- alpha 400 Ἀδώνια · συνεσταλμένως „Ἀδώνι“ ἄγομεν καὶ τὸν Ἀδωνιν κλάομεν“. Φερεκράτης (fr. 170 K.). καλοῦσι δὲ καὶ τὸ εἶδωλον τὸ τοῦ Ἀδώνιδος οὕτως Ἀδώνιον.
- alpha 401

Ἀδώνια · βραχεῖαν ἔχει τὴν παραλήγουσαν, ὡς Ἀριστοφάνης (Ραc. 420) καὶ Φερεκράτης (fr. 170 K.) διὰ τῶν μέτρων μαρτυρεῖ. ἔστι δὲ τὰ Ἀδώνια ἑορτή, οἱ μὲν φασιν εἰς τιμὴν Ἀδώνιδος ἀγομένη, οἱ δὲ τῇ Ἀφροδίτῃ. ἔστι δὲ Φοινίκων καὶ Κυπρίων.

alpha 402 Ἀδῶρητος ἐρεῖς, ὡς Εὐριπίδης (Hec. 42)· „οὐδ’ ἀδῶρητος φίλων ἔσται πρὸς ἀνδρῶν“. καὶ Θουκυδίδης δευτέρῳ (65, 8)· „χρημάτων τε ἀφανῶς ἀδῶρητος γενόμενος“. Πλάτων μέντοι γε ἐν Συμποσίῳ (197 d) ἄδωρος εἶπεν· καὶ γάρ φησιν· „ἄδωρος δυσμενείας“, ἀντὶ τοῦ μὴ διδοῦς δυσμένειαν. ἐρεῖς δὲ καὶ ἀδωροδόκητος, ὡς Δημοσθένης (19, 27), ἀλλὰ καὶ ἀδωροδοκῆτως, ὡς οὐτός (18, 250).

alpha 403 Ἄδωρος χάρις · ἢ μὴ ἐπὶ τέλος ἐλθοῦσα δωρεά. οὕτως Εὐριπίδης (fr. 869 N. 2).

alpha 404 Ἀεὶ · ἀντὶ τοῦ ἕως καὶ ἀντὶ τοῦ μέχρι.

alpha 405 Ἀεὶ · κοινότερον μὲν ἐπὶ τοῦ κατὰ πάντα χρόνον καὶ ἐν παντὶ καιρῷ, ἔστι δὲ ὅπου καὶ ἀντὶ τοῦ ἕως καὶ ἀντὶ τοῦ μέχρι. Πλάτων ἐν Συμποσίῳ (217 d)· „ἐπειδὴ δεδειπνήκαμεν, διελεγόμεν ἄεὶ πόρρω τῶν νυκτῶν“. καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς. καὶ Εὐριπίδης ἐν Μηδείᾳ (670)· „ἅπαις γὰρ δεῦρο ἄεὶ τείνεις βίον“. καὶ ἄλλοι πολλοί.

alpha 406 ἸἈειδέσ† · λυπηρόν.

alpha 407 Ἀειθαλῆς · ἀεὶ θάλλων.

alpha 408 Ἀεὶ κολοῖος παρὰ κολοῖον ἰζάνει · παροιμία. ὅτι οὐ μόνον ἔστι τὸ ζῶον φιλάλληλον καὶ ἀγελῆδον πετόμενον, ὡς οἱ ψᾶρες, ἀλλὰ καὶ ἀλίσκεται διὰ τὴν ἑαυτοῦ σκιὰν προσερχόμενον ταύτῃ {καὶ} καθ’ ὕδατος ὁραθείσῃ, ὡς φησι Κλέαρχος.

alpha 409 Ἀεῖζων ἐρεῖς τρισυλλάβως, ὡς οἱ Ἀττικοί, καὶ ἀεῖζων τετρασυλλάβως. ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ ἀείνω, ὃ σημαίνει τὸ ἀένναον. ὥσπερ οὖν ἀπὸ τῆς σῶος εὐθείας δισυλλάβου γίνεται σῶος εὐθεῖα μονοσύλλαβος καὶ ἡ αἰτιατική σῶν, οὕτως ἀπὸ τῆς ζῶος ὀρθῆς μονοσυλλάβου, ἥ κέχρηται καὶ Ὅμηρος (E 887), γίνεται ἡ αἰτιατική ζῶν καὶ κατὰ σύνθεσιν ἀεῖζων, ὡς Αἰσχύλος Γλαύκῳ Ποντίῳ (fr. 28 N. 2 = 60 M.)· „ὁ τὴν ἀεῖζων ἄφθιτον πόαν φαγών“. Σοφοκλῆς δὲ τὴν εὐθεῖαν ἔφη (fr. 674 N. 2 = 740 R.)· „ἀεῖζος γενεά“. ἀπὸ δὲ τῆς ζῶος δισυλλάβου εὐθείας φιλόζωος εἶπεν ὁ κωμικὸς Πλάτων (fr. 19 Dem.), ἥς ἡ γενικὴ ζωοῦ, ἣν Αἰσχύλος κατὰ σύνθεσιν προάγει εἰπὼν (fr. 29 N. 2 = 60 M.)· „καὶ γεύομαί πως τῆς ἀειζώου πόας“.

alpha 410 Ἀεῖζων πένθος ἐρεῖς, ὡς Σοφοκλῆς (fr. 675 N. 2 = 741 R.), καὶ Ἀεῖζων ἔλκος.

alpha 411 Ἀειλογία · πολυλογία ἢ ταυτολογία. ἔστι δὲ ἡ λέξις παρὰ Δημοσθένει (19, 2) καὶ Ἰσαίῳ (fr. 141 S.). τὸ μέντοι ῥῆμα, ἥτοι τὸ ἀειλογεῖν, ἀδόκιμον. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἐκάστοτε διδόναι λόγον καὶ ἀπολογία. καὶ ἀειλογία · τὸ διὰ παντὸς ἐξεῖναι λέγειν. καὶ ἀειλογία · τὸ ἀεὶ λόγον καὶ εὐθύνας ὑπέχειν. οὕτω Δημοσθένης καὶ Ἰσαῖος.

alpha 412 Ἀεῖλα · τὰ πολὺσκια χωρία κατὰ στέρησιν τῆς ἔλης. οὕτως Αἰσχύλος (fr. 334 N. 2 = 748 M.).

alpha 413 Ἀείνων · τὸ ἀένναον. Ἀριστοφάνης τρισυλλάβως Βατράχοις (146) καὶ ἄλλοι πολλοί.

alpha 414 Ἀείνως γλῶσσα καὶ ἀείνως φωνὴ καὶ ὀργὴ καὶ ἐπιθυμία, καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων χρῶ. Κρατῖνος (fr. 20 Dem.)· „γλῶσσάν τέ σοι δίδωσιν ἐν δήμῳ φορεῖν καλῶν λόγων ἀείνων, ἥ πάντα κινήσεις λέγων“. ἐρεῖς δὲ καὶ τὸ ἀείνως ποταμὸς καὶ ἀείνως κρήνη, διὰ τὸ ἐγκεῖσθαι τῇ λέξει τὸ νάειν, ὅπερ ἐστὶ ρεῖν· ἴδιον δὲ ὕδατος τὸ ρεῖν. τὸ δὲ γλῶττα ἀείνως πάνυ καινὸν καὶ ἐναργῶς εἴρηται ἐπὶ τῆς δεινῆς εἰπεῖν.

alpha 415 Ἀεῖταν · τὸν ἐταῖρον. ἸἈρίσταρχος† δὲ τὸν ἐρώμενον.

alpha 416 Ἀειφυγία · ἢ εἰς ἀεὶ φυγή.

alpha 417 Ἀελλα · ἀνέμων συστροφή.

- alpha 418 Ἀελλόπους · ταχεῖα τοὺς πόδας.
- alpha 419 Ἀελλάδες ἵπποι · αἱ ταχεῖαι. καὶ τοῦτο τραγικόν (Soph. OT 467).
- alpha 420 Ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι · ἐπὶ τῶν εἰς πάντα εὐδαιμονούντων. οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἀξίως τιμωρουμένων.
- alpha 421 Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος · ἐπὶ τῶν ἐλπίδι μὲν ἀεὶ τρεφομένων ἀπαλλάττεσθαι τῶν δεινῶν, τοῖς αὐτοῖς δὲ πάλιν περιπιπτόντων.
- alpha 422 Ἀειεστώ · Ἀντιφῶν τὴν αἰδιότητα ἐν Ἀληθείας β' (87 B 22 D.—K.) καὶ τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἐστάναι. ἡ λέξις Διογενιανοῦ (fr. 2 Schmidt).
- alpha 423 Ἀειλογία · τὸ ἀεὶ λόγον καὶ εὐθύνας ὑπέχειν. οὕτω Δημοσθένης (19, 2) καὶ Ἰσαῖος (fr. 141 S.).
- alpha 424 Ἄερκτον · ἀντὶ τοῦ ἄφρακτον καὶ πανταχόθεν ὀρώμενον. Λυσίας (7, 28).
- alpha 425 Ἀεροβατεῖν · εἰς τὸν ἀέρα περιπατεῖν.
- alpha 426 Ἀετός · τό τε πτηνὸν ζῶον καὶ τὸ ἐπὶ τῷ προπυλαίῳ, ὃ καὶ νῦν ἀέτωμα λέγεται· ἡ γὰρ ἐπὶ τοῖς προπυλαίοις κατασκευὴ ἀετοῦ μιμεῖται σχῆμα ἀποτετακότος τὰ πτερά. ἔστι δέ τις καὶ βοτάνη ἐν Λιβύῃ. οἱ δὲ φασιν ἀετὸν τῶν οἰκοδομημάτων τὸ κατὰ τὸν ὄροφον, ὃ καὶ ἀέτωμα καλοῦσιν.
- alpha 427 Ἀετὸν ἵπτασθαι διδάσκεις · ἐπὶ τῶν ἐγχειρῶντων διδάσκειν τινὰς ἃ ἐπίστανται μᾶλλον τῶν ἐθελόντων διδάσκειν.
- alpha 428 Ἄζα · ξηρασία. σημαίνει καὶ τὸ ἐν ἀγγεῖῳ ὀλίγον ὑγρόν. οὕτως Πραξιφάνης (fr. 21 Wehrli).
- alpha 429 Ἀζάλιον · ξηρόν. ἢ ἄγαν ζέον.
- alpha 430 Ἄζειν · τὸ διὰ τοῦ στόματος ἀθρόως ἐκπνεῖν ἄζειν λέγουσιν Ἀττικοὶ μιμούμενοι τὸν ἦχον τοῦ πνεύματος. οὕτως Νικοχάρης (fr. 19 K.).
- alpha 431 Ἄζειν · τὸ στένειν. Σοφοκλῆς (fr. 893 N. 2 = 980 R.).
- alpha 432 Ἀζήν · ὁ πώγων κατὰ Φρύγας λέγεται. ἡ λέξις Ἡρωδιανοῦ (1, 15, 8 L.).
- alpha 433 Ἀζηνία καὶ Ἄμαξέντια καὶ Ἀναγκαῖα†, ἔτι δὲ Ἀχερδοῦς καὶ Ἀγριάδαι· δῆμοι πάντα ταῦτα Ἴπποθοωντίδος.
- alpha 434 Ἀζηνιεῖς καὶ Ἐρχιεῖς καὶ Ἀλιεῖς καὶ πάντα τὰ ὅμοια δασέως φησὶ φθέγγεσθαι τοὺς Ἀττικούς τοὺς παλαιούς Πολέμων ἐν τοῖς πρὸς Ἀδαῖον καὶ Ἀντίγονον (fr. 65 Preller).
- alpha 435 Ἀζησία · οὕτως ἡ Δημήτηρ παρὰ Σοφοκλεῖ καλεῖται (fr. 894 N. 2 = 981 R.). οἱ δὲ τὴν εὐτραφῆ.
- alpha 436 Ἀζηνιεύς · Ἀζηνία δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Ἴπποθοωντίδος, ἀφ' ἧς ὁ φυλέτης Ἀζηνιεύς.
- alpha 437 Ἀζήτητον · τὸ ζήτησιν καὶ κατηγορίαν ἔχειν κεκωλυμένον. οὕτως Αἰσχίνης (3, 22).
- alpha 438 Ἀζύμου κράσεως · ἀντὶ τοῦ γλίσχρας. καὶ τὸ ἄζυμον ἐν Τιμαίῳ (74d)· „τὴν δὲ δὴ τῶν νεύρων φύσιν ἐξ ὅστοῦ καὶ σαρκὸς ἀζύμου κράσεως μίαν ἐξ ἀμφοῖν“· λέγεται γὰρ κρέα γλίσχρα τὰ ἄσαρκα καὶ δερματώδη. τινὲς δὲ γλίσχρον τὸ ἐπίπονον καὶ ταλαίπωρον. Πολιτείας η' (553c).
- alpha 439 Ἄζυξ · ὁ μὴ συνεζευγμένος γάμψ.
- alpha 440 Ἀηδές · λυπηρόν.
- alpha 441 Ἀηδόνα · ἔστι μὲν ἡ ὄρνις, ἐκ μεταφορᾶς δὲ οἱ τραγικοὶ τὴν γλωσσίδα τῶν αὐλῶν λέγουσιν (Eur. fr. 556 N. 2), ἔστι δ' ὅπου καὶ τὸν αὐλόν (Eur. fr. 931 N. 2). ἡ λέξις Διδύμου (p. 86 Schmidt).
- alpha 442 Ἀηδόνειος θρῆνος · Αἰσχύλος (fr. 291 N. 2 = 749 M.)· „θρηνεῖ δὲ γόον τὸν ἀηδόνειον“.
- alpha 443 Ἀηδόνειος ὕπνος · Νικοχάρης (fr. 16 K. = 4 Dem.)· „εἰ πεύσομαι τὸν ἀηδόνειον ὕπνον τῆς νυκτὸς ἀποδαρθέντα σαυτὸν αἰτιῶ“.
- alpha 444

- Ἀηδόνειος κλαγγή · Νικόμαχος (fr. 1 N. 2 = TrGF 127 F 13)· „μέλπουσι τὴν ἀηδόνειον κλαγγήν“.
- alpha 445 Ἀηδόνειος · ἐπὶ μὲν ὕπνου τὸ ἐλάχιστον, ἐπὶ δὲ λύπης τὸ σφοδρότατον.
- alpha 446 Ἄηνα · δένδρα μικρὰ ἄκαρπα.
- alpha 447 Ἄησιν · ἀναπνεῖ. Αἰσχύλος ἐν Ὀπλων κρίσει (fr. 287 M.)· „καὶ διὰ πνευμόνων θερμὸν ἄησιν ὕπνον“.
- alpha 448 Ἄησιν · ἀντὶ τοῦ χειμῶνα. Εὐριπίδης Ἀλκμέωνι (fr. 78a Snell)· „ὥς ἄπεπλον, ὦ δύστηνε, σῶμ' ἔχεις σέθεν. —ἐν τοῖσδε ἄησιν καὶ θέρος διέρχομαι“.
- alpha 449 Ἀήσυρον · ἀσθενὲς καὶ κενόν.
- alpha 450 Ἄητον · πολὺ ἢ ἀβλαβὲς καὶ οἶονεῖ ἄατον· „θάρσος ἄητον ἔχουσα“ (Φ 395). οἱ δὲ ὀρμὴν ἀποδεδώκασιν ἀπὸ τῶν ἀητῶν μετενεγκόντες, οἱ εἰσι βίαια καὶ σφοδρὰ πνεύματα.
- alpha 451 Ἀθαμβής · ἄφοβος.
- alpha 452 Ἀθάρην , οὐκ ἰθάρην† τὴν ἐρεικτὴν καλοῦσιν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ (673)· „ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε κειμένη“. <καὶ ἐν> Γήρᾳ (fr. 9 Dem.)· „ἀθάρης ἀνακαλύψασα μεστὸν τρύβλιον“. Κράτης Ἡρώσιν (fr. 9 K.)· „οὐκοῦν ἔττους χρή δεῦρο τρύβλιον φέρειν καὶ τῆς ἀθάρης“.
- alpha 453 Ἀθέλδεται · διθεῖται. Διοκλῆς Μελίτταις (fr. 7 K.)· „καὶ διὰ τετρημένων ἀθέλδεται τύπων“.
- alpha 454 Ἄθεσμος βλάβη · ἥσάν τινες ἄθεσμοι καλούμεναι βλάβαι, περὶ ὧν νόμος οὐκ ἦν κείμενος. τὸ δὲ αὐτὸ ἐκαλεῖτο καὶ ἄθεσμος δίκη.
- alpha 455 Ἀθέμιστα · ἄδικα.
- alpha 456 Ἀθέμιστος · ἄνομος.
- alpha 457 Ἀθεσίαν · παραβασίαν.
- alpha 458 Ἀθέμιστα καὶ ἀνόσια δρᾶν · Δείναρχος εἶπε (fr. 6, p. 146, 19 C.) καὶ †Ξενοφῶν†. καὶ ἀθεμιστότεροι Ξενοφῶν (Cyr. 8, 8, 5). καὶ „ἀθέμιστοι μοῦσαι“ εἶπεν Ἀγάθων ἐν Ἀλκμέωνι (TrGF 39 F 2).
- alpha 459 Ἀθετεῖν · ἐπὶ τοῦ μὴ ἀρμόζειν. Δίφιλος κέχρηται (fr. 1 Dem.).
- alpha 460 Ἄθετος · ὁ ἀποίητος. οὕτως Ποσειδίππος (fr. 39 K.).
- alpha 461 Ἀθεώρητος · ἀντὶ τοῦ ἀθέατος.
- alpha 462 Ἀθήλυντον · ἀδάμαστον, σκληρόν.
- alpha 463 Ἄθηλον · τὸ μὴ τεθηλακός.
- alpha 464 Ἄθηλον παιδίον · τὸ τροφῆς μὴ μετεληφός, τὸ ἄτροφον. οὕτως Ἀριστοφάνης (Lys. 881).
- alpha 465 Ἀθηναῖ ἵππια · ἢ ὅτι ἐκ τῆς τοῦ Διὸς κεφαλῆς, ὡς ὁ μῦθος, μεθ' ἵππων ἀνήλατο, ἢ ὅτι, ὡς Μνασέας (FHG 3, 149, fr. 2), ἢ Ποσειδῶνος καὶ Κόρης τῆς Ὠκεανοῦ θυγάτηρ Ἀθηναῖ τὸ ἄρμα τῶν ἵππων ἐξεῦρεν. ἄλλοι δὲ φασιν {ὡς} Ἄδραστος φεύγοντα καὶ ἐπὶ Κολωνοῦ στήσαντα τοὺς ἵππους Ποσειδῶνα καὶ Ἀθηναῖν ἵππιους προσαγορεῦσαι.
- alpha 466 Ἀθηναίᾱς ὁ Μεγακλείδης οὐ φησι καλεῖσθαι τὰς γυναῖκας, ἀλλ' Ἀττικάς, ἐν τοῖς Περὶ Ὀμήρου (FHG 4, 443), ἅμα καὶ τὴν αἰτίαν ἀποδιδούς· μόνους γὰρ φησι τοὺς ἐκεῖθεν ἄνδρας μὲν Ἀθηναίους ὀνομάζουσι, γυναῖκας δὲ Ἀττικάς, ἵνα μὴ τὴν ἄγαμον αἰ γαμούμεναι τῇ προσηγορίᾳ κατασχύνωσι. Φερεκράτης δὲ ἐν Γραυσί φησιν (fr. 34 K.)· „Ἀθηναίαις αὐταῖς τε καὶ ταῖς συμμάχοισι“. καὶ Κάνθαρος Τηρεῖ (fr. 5 K.)· „γυναῖκα Ἀθηναίαν καλὴν τε καὶ ἀγαθήν“. καὶ Φιλήμων Πτερυγίῳ (fr. 66 K.)· „τὰς Ἰππονίκας τάσδε καὶ Λυσιστράτας καὶ Ναυσινίκας τὰς Ἀθηναίᾱς λέγω“. οἱ δὲ μὴ δεῖν φάσκοντες Ἀθηναίᾱς λέγεσθαι τὰς Ἀττικάς {καὶ} τὴν ὁμωνυμίαν αἰτιῶνται, ἣν ἐπιδέχονται πρὸς τὴν θεόν· Ἀθηναία γὰρ ἡ θεὸς καλεῖται. ἀλλ' ἀντὶ τοῦ Ἀθηναίᾱς

φασίν ἀστὰς λέγεσθαι καὶ Ἀττικάς. πλὴν πολλή γε ἡ χρῆσις τῆς φωνῆς ἐπὶ τῶν γυναικῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὥς οἱ τε προειρημένοι ποιηταὶ μαρτυροῦσι καὶ Δίφιλος ἐν Ἀμάστριδι (fr. 10 K.). καὶ Ἴων δὲ τὴν Θεμιστοκλέους θυγατέρα Ἀθηναίαν ξένην φησὶ (FGrHist 392 F 11) καὶ Πίνδαρος ἐν ἴσχυλοις†. ὁ μὲντοι Φρύνιχος (Praep. soph. fr. 8) ἀνάττικόν φησιν εἶναι τὴν φωνήν <καὶ> θαυμάζει, πῶς ὁ Φερεκράτης ἀττικώτατος ὢν χρῆται τῇ λέξει.

alpha 467 Ἀθηνόδωρος· ὄνομα κύριον. ἦν δ' οὗτος στρατιώτης Ἀθηναῖος.

alpha 468 Ἀθμονεύς· Ἀθμονία δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Κεκροπίδος, ἀφ' οὗ ὁ δημότης Ἀθμονεύς.

alpha 469 Ἀθήρ· ἡ ἀκμὴ τοῦ ἡκονημένου σιδήρου κατὰ μεταφορὰν ἐκ τοῦ ἀθέρος, ὅς ἐστι τοῦ στάχυος τὸ ἄκρον καὶ λεπτότατον, ἀφ' οὗ τὸ ἀθηρηλοιγὸν καὶ ἀθερίζειν πεποιήται. οὕτως Φιλωνίδης (fr. 2 Dem.).

alpha 470 Ἄθηρος ἡμέρα· σεμνὴ πάνυ ἡ συμπλοκὴ καὶ ἀξίωμα οὐ μικρὸν ἔχουσα· καὶ γὰρ ὁ χρησάμενος τῇ φωνῇ καὶ τῇ φράσει Αἰσχύλος ἐστὶν ἐν Τοξότισι (fr. 241 N. 2 = 419 M.). πρόσεστι δὲ τῷ σεμνῷ τῆς λέξεως καὶ τὸ πολιτικόν. λέγεται δὲ ἐπὶ Ἀκταίωνος „οὕτω τις Ἀκταίωνα ἄθηρος ἡμέρα κενόν, πόνου πλουτοῦντα ἔπεμψεν εἰς δόμους“. συγγράφων χρῶ, φησὶν ὁ Φρύνιχος (Praep. soph. fr. 9).

alpha 471 Ἀθάρη καὶ ἀθήρα καὶ ἀθέρα καὶ ἀθάρα τὸ αὐτό φασιν. ἔστι δὲ ἡ ἀθάρη ἡ ἐκ πυρῶν ἐψημένων καὶ διακεχυμένων ὥσπερ ἔτνος τροφή. διαφέρει δὲ τοῦ ἔτνου, ὅτι τὸ μὲν ἔτνος ἐκ κυάμων ἢ πισῶν ἢ ἀπλῶς κατερεικτῶν ὠντινωνοῦν σκευάζεται, ἡ δὲ ἀθάρη, ὥσπερ εἴρηται, πυρῶν ἐψημένων καὶ διακεχυμένων. ἔστι δὲ ἡ χρῆσις τῆς λέξεως πολλή παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, κατὰ μὲν τὸ τέλος διὰ τοῦ η προαγομένη, κατὰ δὲ τὴν μέσσην διὰ τοῦ α, κατὰ δὲ πολλοὺς ἄλλους κατὰ μὲν τὸ τέλος διὰ τοῦ α, κατὰ δὲ τὴν μέσσην διὰ τοῦ η. οὕτως δὲ καὶ Ἑλλάνικος (FGrHist 4 F 192) καὶ Σώφρων (fr. 77 Kaibel) ἐχρήσαντο. ἐκτείνουσι δὲ καὶ τὸ α, ὥς ἀπὸ τοῦ ἀθήρα τῆς λέξεως μεταληφθείσης. ἴσως δέ, φασίν, ἀθέρα ἦν ἡ λέξις διὰ τοῦ ε τὸ πρῶτον, ἡ ἐκ τῶν ἀθέρων κεκαθαυμένη τροφή καὶ ἐψημένη ἐκ τῶν πυρῶν, ὕστερον δὲ εἰς τὸ η τὸ ἐξετάθη, ὥσπερ καὶ τὸ ἔθος εἰς ἦθος. τὸ μὲντοι ἀθέρα εἰς τὸ ἀθάρα Δωρικῶς γέγονεν, οἱ δὲ ἀθάρην λέγοντες Ἰακῶς φασι· καὶ γὰρ καὶ ἄλλοις ἐχρήσαντο Ἰακοῖς διὰ τὴν ἄνωθεν συγγένειαν, ἐσημνήαμην λέγοντες ἀεὶ καὶ σημηνάμενος. ὥστε τὸ ἀθάρη παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενον τὴν μὲν παραλήγουσαν κατὰ τὴν Δώριον, τὴν δὲ κατάληξιν κατὰ τὴν Ἴωνικὴν ἔσχε διάλεκτον.

alpha 472 Ἀθῆναι πατρίς μου ἐστὶ χρυσάμπυκες· Πλάτων ὁ κωμικὸς ἔφη (fr. 20 Dem.).

alpha 473 Ἀθήναζε· Πλάτων Παρμενίδῃ (126a). τὸ μὲντοι ἐν τῷ Περὶ ψυχῆς ἐπίστασιν ἔχει ὥς ἡμαρτημένον. φησὶ δὲ οὕτως (57a)· „καὶ γὰρ οὔτε τῶν πολιτῶν Φλιασίων οὐδεὶς πάνυ τι ἐπιχωριάζει τὰ νῦν Ἀθήναζε“. καὶ τὸ παρὰ Ἀντιφῶντι δὲ ἐν τῷ Περὶ ἀνδραποδισμοῦ λόγῳ (fr. 7 Th.) ἐπίστασιν ἔχει ὥς ἡμαρτημένον τὴν σύνταξιν. γράφει δὲ οὕτως· „ἐπειδὴ γὰρ ἀπωκίσθη Ἀθήναζε καὶ ἀπηλλάγην τῆς κληρουχίας“.

alpha 474 Ἀθηρῆς· ἴσως μὲν ὁ ἀτειρῆς, ἡ ὁ ἄγαν θεριστικός. Αἰσχύλος †Ἀγαμέμνονι† (fr. 128 N. 2 = 199 M.)· „χαλκὸν †ἀνθηρητὸν† ἀσπίδος ὑπερτενῆ“. ἡ ὁ λαμπρός, ὁ διὰ λαμπρότητα ἀθρούμενος. ἡ ὁ ἀθερίζων καὶ οὐδενὸς ἔχων λόγον διὰ σκληρότητα. ἡ <ὁ> ὀξύς, παρὰ τοὺς ἀθέρας.

alpha 475 Ἀθήρ· ἀκμὴ τοῦ ἡκονημένου σιδήρου κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ ἀθέρος, ὅς ἐστι τοῦ ἀστάχυος τὸ ἄκρον καὶ λεπτότατον. λέγεται μὲν οὖν καὶ ἡ ἐπιδορατὶς ἀθήρ. λέγεται δὲ καὶ ἀθήρ πυρός, ὥς Εὐριπίδης Σθενεβοίᾳ (fr. 665a Snell)· „παίω Χιμαίρας εἰς σφαγὰς, πυρὸς δ' ἀθήρ βάλλει με καὶ τοῦδ' αἰθαλοῖ πικνὸν πτερόν“.

alpha 476 Ἄθλον· ἀγώνισμα, ἡ τιμή. ὁ μισθός, τὸ τοῦ ἀγῶνος βραβεῖον.

alpha 477

ἄθλος · ἄρρενικῶς τὸ ἔργον καὶ τὸ ἀγώνισμα καὶ τὸ ἔπαθλον. διαφέρει δὲ τοῦ οὐδετέρου, ὅτι τὸ μὲν οὐδέτερον δηλοῖ κυρίως τὸ ἔπαθλον, τοῦτο δὲ τὸν ἀγῶνα.

alpha 478 ἄθραυστον · ἰσχυρόν, ἄκλαστον.

alpha 479 ἄθρει · ὄρα, βλέπε.

alpha 480 ἄθρεῖν · τὸ ἐπισκοπεῖν καὶ μετ' ἐπιτάσεως ὁρᾶν. παραδειγμάτων δὲ πάντα μεστά.

alpha 481 ἄθροίζει · συνάγει.

alpha 482 ἄθρούς καὶ ἄθρους λέγουσι δισυσλλάβως.

alpha 483 ἄθράνευτον · τὸ ἄστρωτον.

alpha 484 ἄθρακτος · ἀτάραχος. καὶ τὸ συνεχύθη ἐθράχθη, ὡς Σοφοκλῆς (fr. 952 N. 2 = 1055 R.).

alpha 485 ἄθρους · τρεῖς ἅπαντ' συνηγμένους ὁμοῦ, ἢ ἀθρόως.

alpha 486 Ἀθηνᾶ τὸν αἴλουρον · ἐπὶ τῶν κακῶς συγκρινόντων τὰ κρείττονα τοῖς ἥττοσι διὰ μικρὰν ὁμοιότητα ἢ παροιμία εἴρηται, ὡς εἴ τις διὰ γλαυκότητα τὸν αἴλουρον τῇ Ἀθηνᾷ συμβάλοι.

alpha 487 Ἀθυμος · ὃ τε ἀόργητος παρὰ Πλάτωνι (Reip. 5, 456a) καὶ τὸ περίλυπος παρ' Αἰσχίνῃ (3, 147).

alpha 488 ἄθυμος · ἀντὶ τοῦ ἀθυμητής. Πλάτων Πολιτείας ε' (456a) ἤγουν ὁ λελυπημένος.

alpha 489 Ἀθυμία · Ἡρόδοτος ἐν τῷ πρώτῳ αὐτοῦ λόγῳ (37, 2) τὴν ἄτυχίαντ' λέγει.

alpha 490 Ἀθυμεῖν · ἐπὶ τοῦ τῇ ψυχῇ καταπεπτωκέναι. πολὺ ἐστὶν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ. οὕτως Αἰσχύλος (Pr. 474).

alpha 491 Ἀθυρόγλωσσος · Εὐριπίδης Ὀρέστη (903) „ἀνὴρ τις ἀθυρόγλωσσοσ“. εἴρηται δὲ ἢ παρὰ τὸ θύραν μὴ ἐπικεῖσθαι τῇ γλώττῃ, ἢ παρὰ τὸ ἀθύρειν, ὅπερ ἐστὶν ἀδιακρίτως ὁμιλεῖν. σημαίνει δὲ τὸν ἀθυρόστομον, τὸν μὴ κατέχοντα τὴν γλῶτταν.

alpha 492 ἄθυρμα · παίγνιον.

alpha 493 ἄθυρμα · παίγνιον. Κρατῖνος Ὀδυσσεῦσι (fr. 145 K.) „νεοχμὸν παρῆχθαι ἄθυρμα“. καὶ ἀθύρειν τὸ παίζειν. Πλάτων Νόμοις (7, 796b) „ἢ δ' αὖ παρ' ἡμῖν κόρη καὶ δέσποινα, εὐφρανθεῖσα τῇ τῆς χορείας παιδιᾷ, κεναῖς χερσὶν οὐκ ᾤηθη δεῖν ἀθύραι“.

alpha 494 Ἀθύρων · παίζων.

alpha 495 Ἀθύρωτος · ἄκλειστος. Ἀριστοφάνης (Ran. 838).

alpha 496 Ἀθώπευτον · ἀκολάκευτον, ἄσπλαγχνον.

alpha 497 ἄθων · τὸ ὄρος, θηλυκῶς.

alpha 498 Ἀθῶος · ἀζήμιος· θωὴ γὰρ ἡ ζημία. ἢ ὁ ἕξω τῆς αἰτίας. Ἀθῶον δὲ τὸ ἀτιμώρητον.

alpha 499 Αἰαῖ · ἠθικὸν τοῦτο. Πλάτων Γρυψίν (fr. 16 K.) „αἰαῖ· γελῶν δ' ἐπηκροώμην πάλαι“. ἔστι δὲ πολὺ παρὰ τοῖς τῆς μέσης κωμωδίας καὶ τῆς νέας ποιηταῖς.

alpha 500 ταῖ αἰ· ἀκόντιον Ἀθήνησι καὶ τὸ Αἰακοῦ τέμενος†.

alpha 501 Αἰ· ψιλούμενον μὲν καὶ περισπώμενον τὸ ὄφελον σημαίνει, κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ αἴθε, δασυνόμενον δὲ ἄρθρον θηλυκὸν καὶ ἀναφορικόν. σημαίνει δὲ καὶ ἐπίρρημα θρηνητικὸν περισπώμενον καὶ ψιλούμενον, ὃ καὶ διπλασιάζεται „αἰ αἰ τάλαινα“ (Lyc. 31).

alpha 502 Αἰβοῖ· σχετλιασμοῦ δηλωτικὸν ἐπίφθεγμα παρὰ Δωριεῦσιν.

alpha 503 Αἰγάλεω· ὄρος ἐν τῇ Ἀττικῇ ἀπαντικρὺ Σαλαμῖνος.

alpha 504 Αἰ γάρ· εἴθε γάρ.

alpha 505 Αἰγείρου θεά καὶ ἡ παρ' αἰγειρον θεά· Ἀθήνησιν αἰγειρος ἦν, ἥς πλησίον τὰ ἴκρια ἐπήγνουον εἰς τὴν θεάν πρὸ τοῦ τὸ θέατρον γενέσθαι. οὕτως Κρατῖνος (fr. 339 K.).

- alpha 506 Αἰγιάζειν · ἀντὶ τοῦ περὶ αἰγῶν λαλεῖν. Εὐπολις (fr. 2 K.)· „σὺ δ’ αἰγιάζεις ἐνθαδὶ καθήμενος“.
- alpha 507 Αἰγίζει · ἀντὶ τοῦ καταιγίζει. οὕτω Σοφοκλῆς (fr. 984 R.).
- alpha 508 Αἰγίβοτος · ἐπιτηδεῖα αἶγας βόσκειν.
- alpha 509 Αἰγίθαλλος · ὄρνεον κωλυτικὸν πράξεως. Ἀλκαῖος Γανυμήδει (fr. 3 K.)· „ἔοικεν αἰγίθαλλος διακωλύειν τὸ πρᾶγμα“. τῷ δὲ τόνῳ ὡς ἀρύβαλλος.
- alpha 510 Αἰγίς · τὸ ἐκ τῶν στεμμάτων δίκτυον. καὶ πλέγμα, καὶ θώραξ, καὶ ἡ ἐν ταῖς πεύκαις οὐλότης, καὶ τὸ τοῦ Διὸς ὄπλον, καὶ ἀνέμου συστροφή, ἣν καὶ καταιγίδα καλοῦσιν.
- alpha 511 Αἰγίπυρος · πόα πυρρά, ἣν αἶγες νέμονται.
- alpha 512 Αἰγιναιὸν σκάφος · τὸ ἐξ Αἰγίνης. καὶ Αἰγίνηθεν ἐρεῖς ηὔτομόληκας .
- alpha 513 Αἰγίς · περιβολαίου εἶδος ἱεροῦ. οὕτω Δημῶναξ (TrGF 207 F 3) καὶ ἕτεροι.
- alpha 514 Αἰγύπτιον γῆρας · Σοφοκλῆς (fr. 363 N. 2 = 395 R.)· „πρῶτον ὄψει λευκὸν ἀνθοῦντα στάχυν, ἔπειτα φοινίζαντα γογγύλον μόρον, ἔπειτα γῆρας λαμβάνεις Αἰγύπτιον“. σημαίνει δὲ < *** > .
- alpha 515 Αἰγύπτιον · ὄνομα ἐθνικόν. καὶ κύριον τοῦ Ἰθακησίου γέροντος.
- alpha 516 Αἰγύπτης · συβώτης, νομεύς.
- alpha 517 Αἴγυπτος · ὁ Νεῖλος ποταμός, ἀφ’ οὗ καὶ ἡ χώρα ὑπὸ τῶν νεωτέρων Αἴγυπτος ἐκλήθη.
- alpha 518 Αἰγυπτιάζειν · τὸ πανουργεῖν καὶ κακοτροπεύεσθαι.
- alpha 519 Αἰγυπιὸν οἱ παλαιοί, οὐ γῦπα.
- alpha 520 Αἰγέα καὶ Ἐρεχθέα καὶ πάντων τῶν τοιούτων ἐκτείνουσι τὸ τελευταῖον α. Δαιταλεῦσιν Ἀριστοφάνης (fr. 211 K.)· „τὸν Ἐρεχθέα μοι καὶ τὸν Αἰγέα κάλει“.
- alpha 521 Αἰγεῖον · Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου (fr. 3, 2 C.). Αἰγεῖόν ἐστιν Αἰγέως ἡρῶον ἐν Ἀθήναις.
- alpha 522 Αἰγεῖδαι · Δημοσθένης ἐν τῷ Ἐπιταφίῳ (28), εἰ γνήσιός ἐστιν. ἔστι δὲ Αἰγιῆς φυλὴ ἀπὸ Αἰγέως τοῦ Πανδίωνος, ἥς οἱ φυλᾶται Αἰγεῖδαι.
- alpha 523 Αἰγίδες · τὰ τῶν στεμμάτων δίκτυα, ὡς Λυκοῦργος (fr. 24 C.) καὶ Ἡρόδοτος (4, 189). Νυμφόδωρος δὲ ταῦτα ὑπὸ Λιβύων αἰγέας φησὶ καλεῖσθαι (FGrHist 572 F 15).
- alpha 524 Αἰγίλιεύς · Αἰγιλία δῆμός ἐστι φυλῆς Ἀντιοχίδος, ἥς ὁ δημότης Αἰγίλιεύς.
- alpha 525 Αἰγίς · καταιγίς. Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις (fr. 117 K.)· „οἴμοι κακοδαίμων, αἰγίς <αἰγίς> ἔρχεται“.
- alpha 526 Αἰγίλιψ · ὑψηλὴ πέτρα, ὡς καὶ τὰς αἶγας λείπεσθαι αὐτῆς ἐπιβαίνειν. ἔστι καὶ πόλις Κεφαλληνίας οὕτω καλουμένη.
- alpha 527 Αἴγλη · λαμπηδών, αὐγή, φέγγος, φῶς. καὶ ἡ θυσία δὲ ἡ ὑπὲρ τοῦ κατακλυσμοῦ {ή} εἰς Δελφοὺς ἀπαγομένη αἴγλη ἐκαλεῖτο. καὶ ποπάνου τι εἶδος, ἐν ᾧ διεπλάσσετο εἶδωλα. καὶ βόλος φαῦλος κυβευτικός αἴγλη ἐκαλεῖτο. ἀλλὰ καὶ ἡ σελήνη. καὶ τοῦ ζυγοῦ τὸ περίμεσον. καὶ παιδιὰ τις ἐκαλεῖτο αἴγλη. καὶ ὁ Ἀσκληπιός, καὶ χλιδῶν δέ τις οὕτως ἐκαλεῖτο. ἔνιοι δέ φασι σημαίνειν καὶ τὸν περιπόδιον κόσμον ἢ τὸν ἀμφιδέα†. ἢ ἀπλῶς ψέλλιον. σημαίνει δὲ καὶ τὴν πέδην, ὡς παρ’ Ἐπιχάρμῳ (fr. 20 Kaibel).
- alpha 528 Αἰγλήεντος · λαμπροῦ.
- alpha 529 Αἴγλης Χάριτες · πιθανῶς ἐγενεαλόγησαν τὰς Χάριτας Αἴγλης καὶ Ἡλίου, ἐπεὶ τὰς Χάριτας λαμπρὰς εἶναι δεῖ.
- alpha 530 Αἴγλη · χλιδῶν παρὰ Σοφοκλεῖ (fr. 537 N. 2 = 594 R.) καὶ πέδη παρ’ Ἐπιχάρμῳ (fr. 20 Kaibel).
- alpha 531

Αἰγὸς τρόπον · παροιμία. λέγεται δὲ „αἰγὸς τρόπον μάχαιραν ἐσκάλευσά <μοι> “ (com. adesp. fr. 47 Dem.). λέγεται μέντοι καὶ ἐτέρως ἢ παροιμία· „αἶξ ποττὰν μάχαιραν“, ὡς Χρύσιππος καὶ Κλέαρχος (fr. 63 Wehrli). τάσσεται δὲ ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς προξενούντων κακά· ἢ γὰρ αἶξ σκάλλουσα τὴν μάχαιραν εὐρίσκει, δι’ ἧς θύεται.

- alpha 532 Αἰγὸς τρόπον · ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐπιφερόντων κακόν. ἀπὸ Κορινθιακῆς παροιμίας „ἡ αἶξ δοῦσα τὴν μάχαιραν“· οὕτω γὰρ λέγεται Κορινθίων γὰρ τῇ Ἀκραίᾳ Ἥρᾳ θυόντων, ἣν λέγεται ἰδρύσασθαι Μήδεια, οἱ τὴν παροχὴν μεμισθωμένοι γῇ κρύψαντες τὴν μάχαιραν ἐσκήπτοντο ἐπιλελῆσθαι, ἢ δὲ αἶξ αὐτὴν τοῖς ποσὶν ἀνεσκάλευσεν. ἄλλοι δὲ φασιν ὅτι ἐν Κορίνθῳ τοῖς Μηδείας παισὶ μετὰ τὸ ἐναγίσαι τὴν μάχαιραν ἀποκρύπτουσι, τῷ δὲ ἐξῆς ἔτει τὸ μέλλον πάλιν ἐναγίζεσθαι ἱερεῖον τοῖς κέρασιν ἀνορύττει τὴν μάχαιραν.
- alpha 533 Αἰδέσιμον · ἀξιοτίμητον, καλόν.
- alpha 534 Αἰδέσασθαι · ἀντὶ τοῦ μεταπεισθῆναι. οὕτως Λυσίας (fr. 74 S.) καὶ Δημοσθένης (38, 22). ἐν δὲ τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους (23, 72) ἀντὶ τοῦ ἔξιλάσεται καὶ πείσειν†.
- alpha 535 < *** > · αἰδέσιμος.
- alpha 536 Αἰδοῖ εἰκῶν (K 238)· αἰδούμενος.
- alpha 537 ταῖδοσύνη† · ἐπὶ τῶν ἀποκεκρυμμένων καὶ ἀφανῶν καὶ λανθάνειν βουλομένων.
- alpha 538 Ἄιδεις ἔχων · ἴσον τῷ μάτην λέγεις καὶ ληρεῖς.
- alpha 539 Αἰδοῦς βωμός· Αἰδοῦς καὶ Ἀφελείας βωμοὶ εἰσι περὶ τὸν τῆς Πολιάδος νεών, καθάπερ Ἰστρος ἱστορεῖ (FGrHist 334 F 25).
- alpha 540 Αἰδήμων · αἰδέσιμος.
- alpha 541 Ἀἰδόν· τὸ ἀφανιστικόν. οὕτως Αἰσχύλος (Suppl. 781 cf. fr. 750 M.).
- alpha 542 Ἀἰδρις · ἄπειρος.
- alpha 543 Ἀἰδρος · Ἴων Τεύκρω (TrGF 19 F 34)· „ἡμεῖς τ’ αἰδροὶ πρὸς πέτραις ἐπταίομεν“, ἀντὶ τοῦ ἀΐδριδες. καὶ ἐν Φοίνικι (F 41 a)· „ἐκ τῶν αἰδρων“.
- alpha 544 Ἀἰδρα · ἄπειρα, ἀμαθῇ, μὴ πειραθέντα. Ἴων Ἀλκμήνῃ (TrGF 19 F 5a)· „καὶ μὴν ἅπαντα τίκτεται πρώταις γοναῖς αἰδρα, πειραθέντα δὲ ἐκδιδάσκειται“.
- alpha 545 Ἀἰδρις · ἀμαθής. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι (1105)· „τούτων αἰδρίς εἰμι τῶν μαντευμάτων“.
- alpha 546 Ἀἰδροδίκης · Σοφοκλῆς ἔφη (fr. 985 R.).
- alpha 547 Αἰδρυτα · τὰ κακά, τὰ κατάρата, ἃ ἄλλοι αὐτοῖς οὐκ ἂν ἰδρύσαιντο. εἴρηνται δὲ καὶ αἱ σεμναὶ θεαὶ αἰδρυταὶ ὑπὸ Κλειδήμου (FGrHist 323 F 26).
- alpha 548 Ἀἶδος κυνέη · ἀθάνατόν τι νέφος, ὃ περιβάλλονται οἱ θεοί, ὅταν θέλωσιν ἀλλήλοις μὴ γινώσκεσθαι, οἷον νεφέλῃ ἀφανῆς, ἣν ὑποδυσάμενοι οἱ θεοὶ ἀθεώρητοι γίνονται ἀλλήλοις.
- alpha 549 Ἀιδεῖν · ἐπὶ τῶν ἀλεκτρύνων Ἀττικοί φασι, κοκκύζειν δὲ οὐ φασι πλὴν μωκώμενοί τινα ξένον. δηλοῖ δὲ καὶ λέγειν καὶ ὀνομάζειν.
- alpha 550 Αἰδέσεως · Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου (21, 43)· „τοὺς δὲ ἀκουσίως αἰδέσεως καὶ φιλανθρωπίας πολλῆς ἡξίωσαν“. ὁ αὐτὸς δὲ καὶ „αἰδέσεται“ φησιν ἀντὶ τοῦ αἰδοῦς καὶ τιμῆς ἀξιώσας οἰκτεῖρη καὶ ἐξίλασθῃ ἐν τῷ πρὸς Πανταίνετον (37, 59), ἀντὶ δὲ τοῦ ἐξιλάσεται ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους εἶπεν (23, 72)· „καὶ φεύγειν, ἕως ἂν αἰδέσεται τινα τῶν προσγεγῶν τοῦ πεπονθότος“.
- alpha 551 Ἀιδεῖν ὅμοιον · καινοτάτῃ ἢ σύνταξις καὶ Ἀττικῶς, εἰ καὶ τις ἄλλη, εἰρημένη. σημαίνει δὲ τὸ μάτην λέγειν, ὡς εἰ καὶ ἄλλως ἄδεν ἐθέλοι τις ἐν οὐδενὶ πράγματι ἀνυσίμῳ. Εὐπολις ἐν Ἀστρατεύτοις (fr. 2 Dem.)· „ὅμοιον ἄδεν· οὐ γὰρ ἔστ’ ἄλλως ἔχων“. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν

Γεωργοῖς ἐξηγούμενος τὸ ἄδεις, ὅπερ ἐπὶ τοῦ μάτην λέγεις τίθεται, παροιμιῶδες αὐτὸ ποιεῖ· φησὶ γάρ (fr. 7 Dem.)· „καὶ τὰς δίκας οὖν ἔλεγον ἄδοντες τότε; —νὴ Δία, φράσω δ’ ἐγὼ μέγα σοι {καὶ} τεκμήριον· ἔτι γὰρ λέγουσιν οἱ πρεσβύτεροι καθήμενοι, ὅταν κακῶς τις ἀπολογῇται τὴν δίκην, ἄδεις“. <ἐν> συνουσίᾳ χρῶ κατὰ Φρύνιχον (Praep. soph. 20, 1. 11).

- alpha 552 Αἰδῶ · χωρὶς τοῦ ς· „ἀγαθὴ δὲ ἐπὶ ἥθεσιν αἰδῶ“ (Philet. fr. 9 Powell). ἡ λέξις Ἡρωδιανοῦ (2, 763, 20 L.).
- alpha 553 Ἄϊδη τεκεῖν τέκνα · Εὐριπίδης Πολυτίδῳ (fr. 645 a Snell)· „δύστηνοι καὶ πολύμοχθοι ματέρες Ἄϊδη τίκτουσαι τέκνα“.
- alpha 554 Αἰδῶς · παρ’ Ὀμήρῳ πολλάκις (E 787, al.), σπάνιον δὲ παρὰ τοῖς ἄλλοις.
- alpha 555 Αἰδῶ · τὸ αἰδοῖον. καὶ ἡ σελήνη παρὰ Χαλδαίοις. καὶ ἡ ῥιπὴ παρὰ Λάκωσιν. καὶ ἡ τροφὸς τῆς Ἀθηνᾶς. καὶ ὁ βωμὸς ὁ ἐν τῇ ἀκροπόλει.
- alpha 556 Ἄϊειν · ἀκούειν καὶ αἰσθάνεσθαι.
- alpha 557 Ἄϊειν τὰ Τελαμῶνος · ἦν τι σκόλιον γεγραμμένον ἐπὶ Αἴαντι, οὗ καὶ ὁ Τελαμὼν κατεμέμικτο.
- alpha 558 Αἶα · τὰ λεγόμενα ὄα. φυτὰ δέ ἐστι. Διονύσιος δέ φησι· „τὰ δὲ ὄα τινὲς βάμμα, οἱ δὲ αἶα, οἱ δὲ λεόνεον προσαγορεύουσιν“.
- alpha 559 Αἰεὶ · δι’ αἰῶνος· „θεῶν αἰειγενετάων“ (B 400). καὶ τὸ κατὰ χρόνον. καὶ τὸ συνεχῶς καὶ πυκνῶς. καὶ τὸ διόλου· „αἰεὶ τοι φίλον ἐστὶν ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἐόντα“ (A 541). καὶ τὸ καθ’ ὥραν τεταγμένην συμβαῖνον· „μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ“ (i 134). καὶ τὸ ἐν βραχεῖ χρόνῳ συνεχές· „αἰεὶ δ’ ἥνιοχον κονίης ραθάμιγγες ἔβαλλον“ (Ψ 502).
- alpha 560 Αἰειγενετάων (B 400)· διὰ παντὸς ὄντων. ἢ διὰ παντὸς ἐνεργούντων καὶ γενεσιουργούντων.
- alpha 561 Αἰεὶ νέον ἐρχομενάων (B 88)· οἶονεὶ διὰ παντὸς νεωστὶ ἐρχομένων.
- alpha 562 Αἰετὸν κἀνθαρος μαιεύσομαι · παροιμία· τὰ γὰρ ὦα τοῦ ἀετοῦ ἀφανίζουσιν οἱ κἀνθαροι κυλίνοντες, ἐπεὶ οἱ ἀετοὶ τοὺς κανθάρους ἀναλέγουσιν.
- alpha 563 Αἰεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος · λέγεται καὶ χωρὶς τοῦ ι· „ἀεὶ γεωργός“. μέμνηται δὲ τῆς παροιμίας καὶ Θεόπομπος ὁ κωμικὸς ἐν τῇ Εἰρήνῃ (fr. 1 Dem.) ὡς καὶ ἐν Δελφοῖς ἀναγεγραμμένης· „ἔπειτα κἀν Δελφοῖσιν ἀνατεθῇ γραφεῖς· ἀεὶ γεωργὸς {ὅτι} χρηστὸς ἦν, πρῶτον πολὺ τὸν λιμὸν ἀποφεύγων“. ἔστι καὶ παρὰ ἄλλοις ἢ ὑπόμνησις, ὡς φησιν Εἰρηναῖος (fr. novum).
- alpha 564 Αἰέλουρος · τετρασυλλάβως Ἀριστοφάνης (Ach. 879) καὶ Σοφοκλῆς (Ichn. 303 R.).
- alpha 565 Αἰετοὶ · τὰ προνόμια τῶν ναῶν καὶ τὰ φατνώματα τῶν ὀρόφων, διὰ τὸ εἰοικέναι πτέρυξιν ἀετοῦ.
- alpha 566 Αἰθάλη · σποδός, τέφρα, τὸ ἐκ καμίνου μέλαν.
- alpha 567 Αἰθαλίδης · δῆμός ἐστιν Αἰθαλίδαι τῆς Λεοντίδος φυλῆς, ἧς ὁ φυλῆτης Αἰθαλίδης.
- alpha 568 Αἰθαλόεν · κεκαυμένον.
- alpha 569 Αἰθαλώδης · σκοτώδης.
- alpha 570 Αἰθέρα · οὕτω τὸν ἐμπυρισμὸν λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀπὸ τοῦ αἴθεσθαι.
- alpha 571 Αἶθ’ ὄφελεν · παραλλήλως τὰ εὐκτικά μόρια κείμενα κατὰ τοῦτο διαφέρουσιν, ὅτι τὸ μὲν ἐστὶν ἀπαρέμφατον προσώπων, τὸ δὲ ὄφελον τὰ πρόσωπα ἐμφαίνει.
- alpha 572 Αἶθε · εἶθε.
- alpha 573 †αἶθεσιν · λαμπροῖς†.
- alpha 574 Αἰθήρ · ὁ ἐν ὕψει ἀήρ, ὁ ἐπάνω τοῦ ἀέρος καίόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου.

- alpha 575 Αἰθιόπιον · τῆς Εὐβοίας ἐστὶ χωρίον.
- alpha 576 Αἰθόμενος · καιόμενος.
- alpha 577 Αἰθρία · εὐδία.
- alpha 578 Αἶθριος · ὁ ὑπὸ τὸν ἀέρα.
- alpha 579 Αἶθρια στέφη (Cratin. fr. 22 K.)· τὰ αἰθήρια ἢ μεγάλα. οἱ δὲ τὰ ἀπὸ τῶν δένδρων. ἢ τὰ ἐξ Ὑπερβορέων <κομιζόμενα, ὡς αἰεὶ ἐν ὑπαίθρῳ> τιθέμενα.
- alpha 580 Αἶθυγμα · οἶον σκίασμα καὶ σημεῖον.
- alpha 581 Αἰθύσσειν · ἀνασεῖειν, ἀνακαίειν.
- alpha 582 Αἶθων · ἀνδρεῖος καὶ πολεμικός.
- alpha 583 Αἰκάλλειν · ἀντὶ τοῦ σαίνειν, ὅπερ οἱ κύνες ποιοῦσιν. οὕτως Πλάτων (fr. 21 Dem.).
- alpha 584 Αἰκία · εἶδος δίκης ἐπὶ πληγαῖς, εἰσήγετο δὲ ἐντὸς ἡμερῶν τεσσάρων, πρὶν ἢ τὰ ἔχνη τῶν πληγῶν ἀφανισθῆναι.
- alpha 585 Αἰκία · ὕβρις ἔμπληγος.
- alpha 586 Αἰκίζει · κακοῖ, τύπτει, καθυβρίζει.
- alpha 587 Αἰκίας · εἶδος δίκης ἐστὶν ιδιωτικῆς ἐπὶ πληγαῖς λαγχανομένης, ἥς τὸ τίμημα ἐν τοῖς νόμοις οὐκ ἔστιν ὠρισμένον, ἀλλ' ὁ μὲν κατήγορος τίμημα ἐπιγράφεται, ὅποσου δοκεῖ ἄξιον εἶναι τὸ ἀδίκημα, οἱ δὲ δικασταὶ ἐπικρίνουσιν.
- alpha 588 Αἰκῶς · χαλεπῶς. δυσλλάβως ἀπὸ τῆς αἰκίας. οὕτως Πλάτων (fr. 225 K.).
- alpha 589 Αἶλινον · κοινῶς καὶ ἐπὶ θρήνου καὶ ἐπὶ ὕμνου ἐστίν, ἀπὸ Αἰλίνου τοῦ Καλλιόπης.
- alpha 590 Αἶμασιά · τὸ ἐκ χαλίκων ὠκοδομημένον τειχίον, ἦν τινες ἄρπεζον. καὶ οἱ Ἴωνες οὕτω χρῶνται. δηλοῖ δὲ Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ (180). φαύλως δὲ οἱ πολλοὶ τὸ χωρίον αὐτὸ τοῦτο τὸ δι' αἱμασιῶν περιεχόμενον αἶμασιὰν καλοῦσιν.
- alpha 591 Αἶμασιαῖς · τοῖς φραγμοῖς κυρίως τοῖς ἡκανθωμένοις.
- alpha 592 Αἶματι κλαίειν · παροιμία· ἐπὶ τῶν πάντα πραττόντων καὶ μὴ δυναμένων πεῖσαί τινα οὕτω λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι.
- alpha 593 Αἶμα νίψαι · οὕτως ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ ἐκνίψαι φόνον, ὡς καὶ Δημοσθένης (fr. 50 S.).
- alpha 594 Αἱματόεντα · αἱματώδη.
- alpha 595 Αἱματοπώτης · οἱ Ἀττικοὶ μηκύνοντες τὸ ο προφέρουσι τὴν λέξιν, ὥσπερ καὶ τὸ οἶνοπώτης καὶ ὕδροπώτης, ἐπεὶ καὶ τὸ πόμα οἱ μὲν ἄλλοι διὰ βραχείος τοῦ ο γράφουσιν, Ἀττικοὶ δὲ ἐπεκτείνοντες.
- alpha 596 Αἱματώσαι · ἀντὶ τοῦ φονεῦσαι. Σοφοκλῆς (fr. 897 N. 2 = 987 R.).
- alpha 597 Αἶμα · τὸ γένος „ταύτης τοι γενεῆς καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι“ (Z 211). καὶ τῶν ἐν ἡμῖν τεσσάρων χυμῶν τὸ κυριώτατον. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἡλέκτρᾳ (1394) τὴν μάχαιραν αἶμά φησιν.
- alpha 598 Αἰμηρόν · αἵματος πλήρη.
- alpha 599 Αἰμούς · τοὺς δρυμούς. Αἰσχύλος (fr. 9 N. 2 = 31 M.).
- alpha 600 Αἰμύλος · κόλαξ, ἀπατεών.
- alpha 601 Αἰναρέτης · ὁ ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν κεκτημένος.
- alpha 602 Αἰνίγματα · ζητήματα.
- alpha 603 Αἶνειν · τὸ ἀναδεύειν καὶ ἀνακινεῖν τὰς κριθὰς ὕδατι φυρῶντα.
- alpha 604 Αἶνος · λόγος παροιμιώδης. ἢ ἔπαινος καὶ ἐγκώμιον· „αἶνός τίς ἐστιν ὡς ἀνὴρ τε καὶ οὐκ ἀνὴρ“.

- alpha 605 Αἰνίους· Αἴνος πόλις ἐστὶ τῆς Θράκης, ἣν Ἕλληνες τὰ πρῶτα Ἀλωπεκοννήσιοι κατῴκισαν· ὕστερον δὲ ἐκ Μιτυλήνης καὶ Κύμης ἐπηγάγοντο ἐποίκους, ἀπὸ γοῦν τῆς Αἴνου τὸ ἐθνικὸν Αἴνιοι.
- alpha 606 Αἰζωνίδα τρίγλην· τὴν ἀρίστην φαγεῖν· κάλλισται γὰρ αἱ Αἰζωνικαί.
- alpha 607 Αἰζωνεύεσθαι· ἐπὶ τῶν κακούργων τάττεται. ἀπὸ δήμου Αἰζωνέων.
- alpha 608 Αἰζωνεύεσθαι· ἀπὸ δήμου τινὸς ἢ κατηγορία τοῦ Αἰζωνέως, ὡς ἀπὸ Ἀβδήρων ὁ Ἀβδηρίτης. ὡς ἐπὶ βλασφημίᾳ δὲ διαβέβληται· φησὶ γὰρ ὁ κωμικὸς (Men. fr. 222 K.—Th.)· „γραῦς τις κακολόγος ἐκ δυοῖν Αἰζωνέων“.
- alpha 609 Αἰζωνῆσιν· Αἰζωνεῖς δῆμός ἐστι φυλῆς Κεκροπίδος. ἐκωμωδοῦντο δὲ ὡς βλάσφημοι, ἀφ’ οὗ καὶ τὸ κακῶς λέγεσθαι αἰζωνεύεσθαι ἔλεγον.
- alpha 610 Αἰόλη νύξ (Soph. Tr. 94)· ἡ μέλαινα, ἡ ποικίλη διὰ τὴν τῶν ἄστρων ὄψιν.
- alpha 611 Αἰόλη· ἡ ταχεῖα. οὕτως Αἰσχύλος (Sept. 494).
- alpha 612 Αἰολίζειν· τὸ ποικίλλειν. οὕτω Σοφοκλῆς (fr. 826 N. 2 = 912 R.).
- alpha 613 Αἰολίδας· οὕτω τοὺς ποικίλους λέγουσιν.
- alpha 614 Αἰόλος· ποικίλος, εὐκίνητος.
- alpha 615 Αἰζηοί· νεανίαί τῳ αἵματι ζέοντες, ἢ οἱ ἄγαν θερμοὶ καὶ θυμώδεις. ἡ ὑψηλοί, μεγάλοι, ἰσχυροί.
- alpha 616 Αἰονᾶν· καταντλεῖν. καὶ τὸ καταχέειν ἢ λούειν.
- alpha 617 Αἵματωπὸν· Εὐριπίδης (fr. 870 N. 2)· „δράκοντος αἵματωπὸν ὄμμα“.
- alpha 618 Αἵματοσταγῇ· Εὐριπίδης (fr. 871 N. 2) καὶ Ἀριστοφάνης (Ran. 471).
- alpha 619 Αἵματος ἄσαι Ἄρηα (E 289)· αἵματος κορέσαι τὸ δόρυ. ἡ αἵματι μολῦναι καὶ χρῶσαι· ἄση γὰρ ἡ ῥυπαρία, ὅθεν καὶ ἀσάμινθος, ἐν ᾗ τὴν ἄσην μινύθοντες ἐλούοντο, ὅ ἐστι τὴν ῥυπαρίαν μειοῦντες.
- alpha 620 †αἵμαχάναι†· αἰμάξαι.
- alpha 621 †αἰμεῖον†· σφάγιον.
- alpha 622 Αἵματοσταγῆς· Εὐριπίδης ἔφη (fr. 871 N. 2)· „αἵματοσταγεῖ κηλίδι τέγγει“.
- alpha 623 Αἰμάτου· ἀντὶ τοῦ ἐξαιμάτου. Εὐριπίδης (Andr. 260)· „αἰμάτου θεᾶς βωμόν“.
- alpha 624 Αἰμορρυγία· Δωρίον ἐστὶ τοῦνομα, πλὴν καὶ ὁ Ἀττικὸς Ἑρμιππος ἐχρήσατο τῇ φωνῇ εἰπὼν (fr. 80 K.)· „ἐγὼ σου σήμερον τύπτων τὸ πρόσωπον αἰμορρυγίαν ποιήσω“. σημαίνει δὲ καθημάχθαι τὸ ῥύγχος. Φρύνιχος μέντοι οὐκ ἐγκρίνει τὴν φωνήν (Praep. soph. fr. 11).
- alpha 625 Αἰμοφθόρος θέσπις· σημαίνει <***> .
- alpha 626 Αἵματοσπόδητος· Σοφοκλῆς (fr. 817 R.)· „τὸν προβώμιον κλύω δαίμονα αἵματοσπόδητον“.
- alpha 627 Αἵματορρόφος· Ἀρχιππος εἶπε (fr. 4 Dem.). σημαίνει δὲ <***. Σοφοκλῆς δὲ> (fr. 677 N. 2 = 743 R.)· „Τεισὼ δ’ ἄνωθεν †έστιν ἢ† αἵματορρόφος“.
- alpha 628 Αἰμόφυρτα· Νικόμαχος εἶπε (TrGF 127 F 15). σημαίνει δὲ <***> .
- alpha 629 Αἰμωδεῖν· καὶ τούτῳ προσεκτέον τὸν νοῦν· οἱ γὰρ πολλοὶ αἰμωδιᾶν λέγουσιν, ὥσπερ κυλοιδιᾶν, τοῦ Κρατίνου ἐν Διονυσιαλεξάνδρῳ (fr. 3 Dem.) ἀπὸ τοῦ αἰμωδῶ κλίνοντος· „εὐθύς γὰρ ἡμῶδεις ἀκούων τῶν ἐπῶν τοὺς προσθίους ὀδόντας“. αἰμωδεῖν δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὸ τοὺς ὀδόντας μετὰ κνησμοῦ τινος ἀλγεῖν.
- alpha 630 Αἶμον· τὸ ὄρος οὐδετέρως Ἑκαταῖος (FGrHist 1 F 167) διὰ παντός, καὶ Διονύσιος (FGrHist 687 F * 3) καὶ Ἑλλάνικος ἐν α’ Ἀτθίδος (FGrHist 4 F 41 = 323a F 4) καὶ Τίμαιος (FGrHist 566 F 76) καὶ Εὐδοξος (fr. 346 Lasserre).

- alpha 631 Αίμασιώδεις · Πλάτων εἶπε (Leg. 3, 681a)· „περιβόλους τινὰς αἷμασιώδεις“. ἤτοι τοὺς ἐκ λίθων ἄνευ πηλοῦ κατεσκευασμένους, ἢ τοὺς ἀπὸ τινων ἀκανθῶν περιπεφραγμένους.
- alpha 632 Αἷμασιολογεῖν · Θεόπομπος (fr. 73 K.)· „ὅς αἷμασιολογεῖν ἄριστ' ἠπίστατο“.
- alpha 633 Αἰμυλίοισι (a 56)· τοῖς μετ' ἐμπειρίας συνετοῖς καὶ προσηνέσι καὶ οἰονεῖ δολίοις τισὶ καὶ παραλογιστικοῖς, μεθ' ἡδονῆς καὶ κολακείας ἀκουομένοις.
- alpha 634 Αἰμύλος · ὁ ἔμπειρος. ἢ ἡδὺς ἐν τῷ ἀπατᾶν καὶ κόλαξ. Πλάτων (Leg. 7, 823e) „αἰμύλος ἔρως“ φησί· καὶ Σοφοκλῆς (fr. 1015 N. 2 = 816 R.). Εὐριπίδης δὲ (fr. 1095 N. 2) καὶ αἰμύλην εἶπε θηλυκῶς. Σοφοκλῆς δὲ (Αἰ. 389) καὶ αἰμυλώτατον . Κρατῖνος δὲ αἰμυλόφρων εἶπε (fr. 379b K.). καὶ αἰμυλοπλόκος ὁ αὐτός (fr. 379a K.).
- alpha 635 Αἰπόλια · αἰγονόμια.
- alpha 636 Αἰπόλος · ὁ ἔρμαφρόδιτος ὑπὸ Σινωπέων οὕτω καλεῖται
- alpha 637 ταῖρασθαι† · προσενέγκασθαι. Κρατῖνος Τροφωνίῳ (fr. 218 K.)· „οὐ σῖτον ἄρασθαι, οὐχ ὕπνου λαχεῖν μέρος“.
- alpha 638 Αἶρεθὲν · θεληθὲν.
- alpha 639 Αἶρησαμένων · βουλευσαμένων.
- alpha 640 Αἶρε μασχάλην · οὕτως εἰώθασι λέγειν ἀντὶ τοῦ ὀρχήσασθαι ἢ κωθωνίζεσθαι.
- alpha 641 Αἶρεϊ · καταλαμβάνει.
- alpha 642 Αἶρετίζειν · οἱ περὶ τι σπουδάζοντες λέγονται. πολὺ τοῦτο παρὰ τοῖς νεωτέροις τῶν κωμικῶν (fr. novum).
- alpha 643 Αἶρήσειν · συλλαβεῖν, ἐλκύσαι, χειρώσασθαι, πορθῆσαι.
- alpha 644 Αἶρήσασθαι · λαβεῖν.
- alpha 645 Αἶρήσομαι · λήψομαι, σκέψομαι, βουλεύσομαι, ἐκλέξομαι.
- alpha 646 Αἶρε δάκτυλον · τίθεται ἐπὶ τῶν ἀπαγορευόντων ἐν τῇ ἀγωνίᾳ· ἐπαίρεσθαι γὰρ τὴν χειρὰ σύμβολον τοῦ νενικῆσθαι.
- alpha 647 Αἶρεῖσθαι · ἐργάζεσθαι.
- alpha 648 Αἶρειν · καὶ τὸ προσφέρειν δηλοῖ· „αἶρ' αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρω“. Ἀριστοφάνης Εἰρήνη (1). καὶ μετὰ τῆς <πρόσ> προθέσεως Φερεκράτης Πετάλη (fr. 137 K.)· „πρόσαιρε τὸ κανοῦν· εἰ δὲ βούλει, πρόσφερε“. ἐτίθεσαν δὲ τὴν λέξιν καὶ ὡς ἡμεῖς ἐπὶ τοῦ παρακειμένην ἀφελεῖν τὴν τράπεζαν. Μένανδρος Κεκρυφάλῳ (fr. 239 K.- Th.)· „εἴτ' εὐθὺς οὕτω τὰς τραπέζας αἶρετε· μύρα, στεφάνους ἐτοίμασον, σπονδὰς ποίει“. καὶ Συναριστώσαις (fr. 385 K.—Th.)· „ἂν ἔτι πιεῖν μοι δῶ τις· ἀλλ' ἢ βάρβαρος ἅμα τῇ τραπέζῃ καὶ τὸν οἶνον ὥχετο ἄρᾳσα ἀφ' ἡμῶν“.
- alpha 649 Αἰνῶ · παραιτοῦμαι. καὶ ἐπαινῶ. Σοφοκλῆς (fr. 105 N. 2 = 109 R.).
- alpha 650 Αἰρόμενος · φερόμενος.
- alpha 651 Αἰρούμενος · βουλόμενος.
- alpha 652 Αἶρεϊ · καταλαμβάνει.
- alpha 653 Αἶρειν ἔξω πόδα πηλοῦ · παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ βουλομένων ἐν πράγμασιν εἶναι. λέγεται δὲ καὶ „αἶρειν ἔξω πόδα αἰτίασ“.
- alpha 654 Ἴαιπερ · ὥσπερ.
- alpha 655 Αἰόλλει · ποικίλλει, στρέφει, πλανᾷ.
- alpha 656 Αἰόλη νύξ (Sorph. Tr. 94)· ἤτοι μέλαινα, ἢ ποικίλη διὰ τὰ ἄστρα.
- alpha 657

- Αἴσιμα · καθήκοντα.
- alpha 658 Αἴσιος · ὁ καθήκων, ἀληθής.
- alpha 659 Αἴσμητῆρι · χοιροβοσκῶ.
- alpha 660 Αἶξ οὐρανία · τὰ τοῦ λευκοῦ κυάμου γέννη, ᾧ ἐπεψήφισον καὶ ἐχειροτόνουν. ὁ δὲ Κρατῖνος (fr. 244 K.) καθάπερ τοῦ Διὸς αἶγα Ἀμαλθείαν τροφόν, οὕτως καὶ τῶν δωροδοκούντων αἶγα οὐρανίαν. οἱ δὲ τὰ εἰς τὸ ἀργυρίζεσθαι τισιν ἀφθόνως ἀφορμὴν παρέχοντα οὕτως εἰώθασιν λέγειν κωμωδοῦντες {καὶ καταλαμβάνειν}.
- alpha 661 Αἴσακος · ὁ θαλλὸς τῆς μυρρίνης, ὃν κατέχοντες ἀντὶ βαρβίτου παρὰ πότον ἦδον. οἱ δὲ φασὶ τῆς δάφνης τὸν κλάδον, ὃν κατέχοντες ὕμνουν τοὺς θεούς.
- alpha 662 Ἀἴστωθείη (Pl. Prot. 321a)· ἀφανισθείη.
- alpha 663 Ἀἴστωρ · ἀντὶ τοῦ ἀνήκοος, μὴ πεπεισμένος νόμῳ.
- alpha 664 Ἀἴστωσας · ἀντὶ τοῦ διαχέας, τήξας. Σοφοκλῆς (fr. 493 N. 2 = 536 R.).
- alpha 665 Αἴσχιον · ἀντὶ τοῦ αἰσχρόν. Θουκυδίδης (2, 40, 1).
- alpha 666 Αἴσθεσθαι καὶ αἰσθάνεσθαι · ἔνιοι διαφορὰν ὑπέλαβον εἶναι τοῦ αἴσθεσθαι καὶ αἰσθάνεσθαι καὶ δὴ ἀπεφάνησαν τοὺς ῥήτορας κεχρησθαι τῷ αἴσθεσθαι μὲν ἐπὶ τοῦ ἀκριβῶς εἰδέναι τι, τῷ δὲ αἰσθάνεσθαι ἐπὶ τοῦ ὑπονοεῖν. ἡμεῖς δὲ περὶ ἀμφοτέρων ἐροῦμεν· τὸ αἰσθάνεσθαι κατὰ ἀλήθειαν οἱ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ εἰδέναι τι ἔταξαν. οὕτως Ἀντιφῶν (fr. 68 Th.). καὶ ἐπὶ τοῦ ὑποπτεῦν, ὡς Λυσίας (fr. 12 S.).
- alpha 667 Αἴσχος · ἀτιμία.
- alpha 668 Αἰσχίῳ · χεῖρῳ.
- alpha 669 Αἰσχροεπεῖν · αἰσχρολογεῖν.
- alpha 670 Αἰσχυνόμενος περιπλέκει τὴν συμφορὰν (com. adesp. fr. 576 K.)· ἐν συνουσίᾳ 〈χρῶ〉 .
- alpha 671 Αἰτιαζομένους · τοὺς ἐν αἰτίᾳ ὄντας.
- alpha 672 Αἴτιον γενέσθαι · ἀντὶ τοῦ ἐν αἰτίᾳ. Θουκυδίδης (8, 56, 4).
- alpha 673 Αἰτναῖον πῦρ · τὸ Σικελικὸν πῦρ· ἐκ τοῦ ὄρους τοῦ λεγομένου Αἴτνη καὶ ἀτμίζοντος.
- alpha 674 Αἰχμάσουσι · δορατομαχήσουσιν.
- alpha 675 Αἰχμή · ἡ ἐπιδορατὶς, ὁ σίδηρος τοῦ δόρατος.
- alpha 676 Αἰχμητής · πολεμικός.
- alpha 677 Αἰών · μυελός, ὡς Ἱπποκράτης (Epid. 7, 122 = 5, 468, 1 L.), ἢ βίος, ἢ ζωὴ. ἢ χρόνος αἴδιος.
- alpha 678 Αἰῶ · τὸν αἰῶνα κατὰ ἀποκοπὴν Αἰσχύλος (Ag. 229. Ch. 350).
- alpha 679 Αἰωνίζει · διὰ παντός ἐστίν.
- alpha 680 Αἰώρα · ἡ μετέωρος κίνησις.
- alpha 681 〈Αἰώρα〉 · ἀγχόνη, ὕψος, ἔπαρσις.
- alpha 682 Αἰωρήσεις · κρεμάσεις.
- alpha 683 Αἰωροῦνται · κρέμονται.
- alpha 684 Αἰτούμενος · κιχράμενος. Μένανδρος Ὕμνιδι (fr. 410 K.- Th.)· „οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν οὐδὲ λοπάδα αἰτούμενος“.
- alpha 685 Αἰνίζομαι · 〈θαυμάζω〉 , ἐπαινῶ. ἢ καταπλήσσομαι, παρὰ τὸ αἰνόν, ὃ ἐστὶ δεινόν. τινὲς δὲ τὸ εἰς αἴνον καὶ παραβολὴν ἄγω, οἷον αἰνιγματοῦμαί σε.
- alpha 686 Αἶρα · σφῦρα, ἢ ἄξινη.

- alpha 687 Αἰρεῖν · κατὰ κράτος τι λαμβάνειν καὶ καταλαμβάνειν.
- alpha 688 Αἶρειν · αὔξειν.
- alpha 689 Αἰρεῖς · δοξάζεις, ἡγῆ.
- alpha 690 Αἶρειν · τράπεζαν παρατιθέναι. δηλοῖ καὶ τὸ προσφέρειν· „αἶρ' αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρω“. Ἀριστοφάνης (Ρακ. 1). καὶ μετὰ τῆς πρὸς προθέσεως „πρόσαιρε“ (Pherecr. fr. 137 K.). καὶ ἐπὶ τοῦ παρακειμένην ἀφελεῖν τὴν τράπεζαν.
- alpha 691 Αἰρόπινον · σκοτεινόν. καὶ κόσκινον, ἐν ᾧ πυροὶ σήθονται ὑπὲρ τοῦ τὰς αἶρας διελθεῖν.
- alpha 692 Ἀἴσθων · αἰσθανόμενος. καὶ βασανιζόμενος. ἢ ἐκπνέων.
- alpha 693 Αἴσιμα · τὰ προσήκοντα· παρὰ τὴν αἴσαν. ἐνίοτε δὲ τὰ καθήκοντα ἢ τὰ ἀγαθὰ. ἔσθ' ὅτε δὲ τὰ εἰμαρμένα.
- alpha 694 Αἴσιον · μέτριον, δίκαιον. καὶ ὑπεραίσιον · τὸ ὑπὲρ τὸ μέτριον.
- alpha 695 Αἰσυμνήται · οἱ τοῦ ἀγῶνος προεστῶτες. ἢ οἱ νεανῖαι. ἢ νεμηταί, ὅ ἐστι βραβευταί.
- alpha 696 Αἰσυμνήτην · βασιλέα, ἐπιστάτην, ἄρχοντα. οἱ δὲ τύραννον καὶ βραβευτὴν καὶ πάρεδρον.
- alpha 697 Αἰσχύνει · αἰκίζεται, λυμαίνεται, αἶσχος περιτίθησι.
- alpha 698 Αἰτήσασθαι · τὸ χρήσασθαι. Μένανδρος Τίττη (fr. 396 K.- Th.)· „ἢ ἄν τις ὑμῶν παιδίον ῥήτσατο ἢ κέχρηκεν, ἄνδρες γλυκύτατοι“. καὶ ἐν Ὑμνιδι (fr. 410 K.—Th.)· „οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶ <ν> οὐδὲ λοπάδα αἰτούμενος“.
- alpha 699 Ἀκαδημία · τρία ὑπῆρχον γυμνάσια, Λύκειον, Κυνόσαργες, Ἀκαδημία. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ καθιερώσαντος αὐτὸ Ἀκαδήμου.
- alpha 700 Ἀκάθεκτος · ἀκατάσχετος.
- alpha 701 Ἀκαθοσίωτον · ἄνομον, ἄκοσμον, ἀπόβλητον.
- alpha 702 Ἀκαινα · ἄκαινά ἐστι μέτρον δεκάπουν. ἔστι δὲ ῥάβδος, ἐν ᾗ κεντοῦσι τοὺς βόας, ὡς τῶν Πελασγῶν τοῦτο εὐρόντων.
- alpha 703 Ἀκακος · ὁ κακοῦ μὴ πεπειραμένος, οὐχ ὁ χρηστοθήης. οὕτως Σαπφώ (fr. 171 L.—P.). λέγεται δὲ καὶ ὁ χρηστὰ ἦθη ἔχων, εἰ καὶ ἐπ' ἔλαττον.
- alpha 704 Ἀκακία · ἀντὶ τοῦ ἀπλότης.
- alpha 705 Ἀκαλήφη · κνίδη καὶ ἡ χερσαία καὶ ἡ θαλαττία, ἣτις ἐστὶ κογχυλίδιον τι. Ἀριστοφάνης Φοινίσσαις (fr. 560 K.)· „εἰκὸς δήπου πρῶτον ἀπάντων ἀναφῦναι καὶ τὰς κραναὰς ἀκαλήφας“. Φερεκράτης Αὐτομόλοις (fr. 24 K.)· „νὴ τὴν Δήμητρ', ἀνιαρὸν ἦν τὸ κακῶς ἄδοντος ἀκούειν· βουλοίμην γὰρ ἂν ἀκαλήφαις τὸν ἴσον χρόνον ἐστεφανῶσθαι“. τὰς δὲ θαλαττίας καὶ Ἀριστοτέλης ἀκαλήφας ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ ζώων (487a 25) καὶ <τὰς χερσαίας> Θεόφραστος ἐν ἑβδόμῳ Φυσικῶν (Hist. pl. 7, 7, 2).
- alpha 706 Ἀκάλανθος · ὄρνέον τι.
- alpha 707 Ἰ'Ακάλλειν† · ἰδίως τὸ τῇ οὐρᾷ σαίνειν.
- alpha 708 Ἀκαμαντὶς καὶ ἀκάμας · μία τῶν δέκα φυλῶν, ἀπὸ Ἀκάμαντος τοῦ Θησέως.
- alpha 709 Ἀκάμπιον · ἀντὶ τοῦ ἀκαμπές. Σοφοκλῆς (fr. 988 R.).
- alpha 710 Ἀκάμπιος · ὁ ἐπ' εὐθείας δρόμος καὶ περίπατος.
- alpha 711 Ἀκανοί · οὕτως αἱ ἄκανθαι λέγονται.
- alpha 712 Ἀκαπήλευτον · ἄδολον, καθαρὸν, ἀραδιούργητον.
- alpha 713 Ἀκαρῆ · βραχύ, ὀξύ, ὃ οὐχ οἶόν τε κεῖται.
- alpha 714

Ἄκαρῆς · ὀξύς, βραχύς. διττῶς δὲ λέγεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καὶ ὀνομαστικῶς, οἷον „ἀκαρῆς χρόνος“, καὶ τῷ ἀκαρεῖ καὶ τὸν ἀκαρῆ· καὶ ἐπιρρηματικῶς ἀκαρῆ, ἀντὶ τοῦ βραχέως καὶ συντόμως.

alpha 715 Ἄκαριαῖον · μικρόν, βραχύ. ῥοπή.

alpha 716 Ἄκαρ <ῆ> · ἀντὶ τοῦ μικρόν ἢ οὐδέν. οὕτως Ἀντιφῶν (fr. 146 Th.).

alpha 717 Ἄκασκα · ἥσυχα, βραδέα. Κρατῖνος Νόμοις (fr. 126 K.)· „ἢ πρεσβῦται πάνυ γηραλέοι σκήπτροισιν ἄκασκα προβῶντες“.

alpha 718 Ἄκαταλήκτως · ἀκαταπαύστως.

alpha 719 Ἄκαταλλήλως · ἀναρμοδίως.

alpha 720 Ἀκάτιον · μικρόν πλοῖον.

alpha 721 Ἀκάτια · ὑποδημάτων εἶδος.

alpha 722 Ἄκατος · φιάλη, διὰ τὸ εἰοικέναι στρογγύλῳ πλοίῳ. οὕτω Θεόπομπος (fr. 3 K.).

alpha 723 Ἀκατεύναστος · ἀκοίμιστος.

alpha 724 Ἀκεανοί · τὰ ἐν τοῖς φακοῖς στρογγύλα καὶ δυσκατάκοπτα ὄσπρια.

alpha 725 Ἀκέραιον · ἄκακον, ὁλόκληρον, καθαρόν. σημαίνει καὶ τὸν ἕξω κήρας.

alpha 726 Ἀκερδῆς χάρις · ἢ μὴ δεόντως διδομένη.

alpha 727 Ἀκειρεκόμης · τὴν κόμην μὴ κειρόμενος.

alpha 728 Ἀκέραιος · ὁ μὴδὲν κακὸν πεπονθώς.

alpha 729 Ἀκέσασθαι καὶ ἀκέσαι · ἰάσασθαι. ὅθεν καὶ Ἀττικοὶ τὴν ἡπῆτριαν ἀκέστριαν καλοῦσιν.

alpha 730 Ἀκεῖσθαι · λέγειν, θεραπεύειν. παραιτεῖσθαι, ἰᾶσθαι. καὶ ἀπάγειν ἐπαγωγὰς ἐκ γοητείας καὶ μαγανείας ἐπηγμένας τισί. Πλάτων ἐν δευτέρῳ Πολιτείας (364c). Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀντιγόνη (1027) ἐκλαμβάνει τὸ ἀκεῖσθαι ἐπὶ τοῦ ἀμαρτίαν ἐπανορθοῦσθαι κατὰ μεταφοράν.

alpha 731 Ἄκεσιν · ἱάσιν.

alpha 732 Ἀκεσίποννον · θεραπευτικόν.

alpha 733 Ἀκέσματα · ὑγιάσματα, ἰάματα.

alpha 734 Ἀκεσμόν · ἰατροίαν.

alpha 735 Ἀκεσίας · ἀντὶ τοῦ ἱατρός.

alpha 736 Ἀκεστάς · ἱατρούς. καὶ ἀκέστωρ · ὁ ἱατρός.

alpha 737 Ἀκεσταί · οἱ τὰ ἱμάτια ἀκούμενοι. Ξενοφῶν (Cyr. 1, 6, 16)· „ὥσπερ ἱματίων ῥαγέντων εἰσὶ τινες ἀκεσταί“.

alpha 738 Ἀκέφαλον · ἀντὶ τοῦ ἀτελείωτον. Πλάτων Νόμων ἕκτω (752a)· „μῦθον ἀκέφαλον ἐκὼν καταλείπομαι“.

alpha 739 Ἀκή · ἀκμὴ σιδήρου. καὶ ἡ ἡσυχία.

alpha 740 Ἀκήδεστοι · μὴδεμιᾶς φροντίδος τυχόντες. ἢ ἀκήδευτοι καὶ ἄταφοι.

alpha 741 Ἀκηδῆς · ὁ μὴ φροντίζων.

alpha 742 Ἀκηδῆς · ἄταφος.

alpha 743 Ἀκήματα · ἰάματα.

alpha 744 Ἄκη · πόλις ἐν Φοινίκῃ, ἣν οἱ μὲν τὴν νῦν Πτολεμαῖδα καλουμένην οὕτω πάλαι φασὶν ὀνομάζεσθαι, Δημήτριος δὲ (Sceps. fr. novum) οὐ τὴν πόλιν, ἀλλὰ τὴν ταύτης ἀκρόπολιν.

alpha 745 Ἀκηλίδωτον · ἄσπilon, ἀκήρατον.

- alpha 746 Ἀκήρατος · ἄφθαρτος, ἀπαθής, ἀκέραιος.
- alpha 747 Ἀκηράσιος · ἀκέραιος.
- alpha 748 Ἀκίβδηλον · καθαρόν.
- alpha 749 Ἀκίβδηλος ἀνὴρ · ὁ μὴ κίβδηλος, ἀλλὰ δόκιμος καὶ πολλοῦ ἄξιος. οὕτω Φρύνιχος (Praep. soph. fr. 12).
- alpha 750 Ἀκίδας · τοῦ βέλους τὰς ὀξύτητας.
- alpha 751 Ἀκιδωτὸς ὄρμος · συγκείμενος ἐκ πολλῶν ἀκίδων.
- alpha 752 Ἀκιδνότερον (ς 130)· ἀσθενέστερον, μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ μὴ κίειν, τουτέστι μὴ ἰσχύειν, ἢ κίκυν μὴ ἔχειν, οἷον ἰσχύν, διὰ τὴν τῆς ψυχῆς ἀσθένειαν. Δίδυμος δὲ (fr. novum) ταιλαιπωρότερον καὶ ἀθλιώτερον ἔφη.
- alpha 753 Ἀκιкус · ἀσθενής, ἀδύνατος. κατὰ στέρησιν ἦτοι τοῦ κίειν ἢ τῆς κίκυος, ἥτις παρὰ τὴν κίνησιν λέγεται ἰσχύς οὕσα.
- alpha 754 Ἀκινάκης · μικρὸν δόρυ Περσικόν.
- alpha 755 Ἀκκιζόμενος · θρυπτόμενος, προσποιούμενος, γυναικιζόμενος. ἢ μωραίνων, ἀπὸ τινος γυναικὸς μωρᾶς, ἥτις ἐκαλεῖτο Ἀκκῶ. σημαίνει δὲ καὶ τὸν θέλοντα μέν, προσποιούμενον δὲ μὴ θέλειν.
- alpha 756 Ἀκκισμούς · προσποιήσεις, ὑποκρίσεις.
- alpha 757 Ἑῤῥακίομενοι† · ἐπισκευάζοντες. μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ θεραπεύειν.
- alpha 758 Ἀκίονες · ἀστήρικτοι.
- alpha 759 Ἀκληρεῖ · οὐ μετέχει, οὐ κεκλήρωται.
- alpha 760 Ἀκληροὶ · ἔξω τοῦ κεκληρῶσθαι. Εὐριπίδης (Troad. 32).
- alpha 761 Ἀκληρία · ἀντὶ τοῦ ἀτυχία. Σοφοκλῆς (fr. 898 N. 2 = 989 R.).
- alpha 762 Ἀκλήρω (λ 490)· κληρον μὴ ἔχοντι μηδὲ οὐσίαν, πτωχῷ· κληρος γὰρ ἡ οὐσία, ὅθεν καὶ ἐπὶ κληρος.
- alpha 763 Ἀκλυτον · ἀνώνυμον.
- alpha 764 Ἀκλητί· ἄνευ κλήσεως.
- alpha 765 Ἀκλόνητον · ἄσειστον, ἀδόνητον.
- alpha 766 Ἀκμάζει · νεάζει.
- alpha 767 Ἀκμάζεις · τὰ νέων πράττεις. οὕτως Ὑπερείδης (fr. 122 J.) καὶ Λυσίας (fr. 188 S.).
- alpha 768 Ἀκμαῖος · νεανίσκος σφριγῶν.
- alpha 769 Ἀκμή · ὀξύτης, αὐτὴ ἡ ῥοπὴ τῆς τοῦ πράγματος ἐπιτάσεως. καὶ ἡ δύναμις. καὶ ἡ νεότης. ἀκμὴ δὲ καιροῦ ἢ εὐτυχία. οὕτως καὶ Ἰσοκράτης (2, 33)· „τὸ μὲν τῆς ἀκμῆς τῶν καιρῶν τυγχάνειν“. λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἔτι. οὕτως Ὑπερείδης (fr. 116 J.).
- alpha 770 Ἀκμὴ καλεῖ (Eur. Hec. 1042)· καιρὸς καλεῖ.
- alpha 771 Ἀκμηῆτες · μὴ κάμνοντες.
- alpha 772 Ἀκμητί· ἀκαμάτως.
- alpha 773 Ἀκμοθέτω· τῷ κοιλώματι, ἐν ᾧ ὁ ἄκμων τίθεται.
- alpha 774 Ἀκμονίδης · ὁ Χάρων. καὶ ὁ Οὐρανός· Ἀκμονος γὰρ παῖς.
- alpha 775 Ἀκνίσωτος οἶκος · ὁ ἄνευ πυρὸς καὶ κνίσσης. οὕτως Αἰσχύλος (fr. 292 N. 2 = 751 M.).
- alpha 776 Ἀκοιτις · γαμετή.

- alpha 777 Ἀκολασία · ἀκρασία.
- alpha 778 Ἀκόλαστον · ἀκρατῆ, θρασύν.
- alpha 779 Ἀκόλαστον καὶ ὕβριστὸν πρᾶγμα ἢ ἄνθρωπος · λέγοι δ' ἂν τις καὶ ὕβριστικόν.
- alpha 780 Ἀκόλαστος ὄχλος · Εὐριπίδης ἔφη (Hec. 607), ἀκόλαστον δὲ σῶμα Σοφοκλῆς (fr. 678 N. 2 = 744 R.). ἀκολαστήματα δὲ λέγουσι μὲν κατακόρως οἱ Ἐπικούρειοι, πλὴν καὶ Ἀναξανδρίδης κέχρηται τῇ λέξει (fr. 73 K.) καὶ Ἀριστοφάνης (Lys. 398).
- alpha 781 Ἀκολασία · Θουκυδίδης ἔφη (3, 37, 3)· ἀκολαστία δὲ Ἄλεξις (fr. 345 K.). ἀκολαστότατον δὲ Ἀριστοφάνης (fr. 36 Dem.) καὶ Ἀκολαστοτέραν Νικόλαος (fr. 2 K.).
- alpha 782 Ἀκόλαστον καὶ ὕβριστὸν πρᾶγμα · Ἀττικῶς συντέθεται, διττὴν δὲ ἔχει τὴν θεωρίαν· μίαν μὲν ὅτι ἐχρήσατο τῷ ὕβριστὸν ἀντὶ τοῦ ὕβριστικοῦ, ὅμοιον ὃν τῷ τύπῳ τοῖς τοιοῖσδε τῶν ὑπερθετικῶν βέλτιστον, κάλλιστον, κράτιστον καὶ τοῖς ὁμοίοις ἑτέραν δὲ διότι συμπλέκεται τὸ ὕβριστὸν τῷ ἀκολάστῳ. Πλάτων δὲ ἐχρήσατο ἐν Πεισάνδρῳ λέγων (fr. 98 K.)· „γυνὴ γάρ, ἣν μὲν αὐτὴν αἰεὶ κολάζῃς, ἐστὶ πάντων κτημάτων κράτιστον· ἐὰν δὲ ἀνῆς, ὕβριστόν <ἐστὶ> χρῆμα καὶ ἀκόλαστον“. Φερεκράτης δὲ τῷ κόβαλον συμπλέξας τὸ ὕβριστὸν εἶπεν (fr. 162 K.)· „ὕβριστόν ἔργον καὶ κόβαλον εἰργάσω“. συγγραφικαὶ δὲ αἱ συνθῆκαι.
- alpha 783 Ἀκολαστανεῖτε · Ἀριστοφάνης ἔφη (Av. 1227) ὁμοίως τῷ σημανεῖτε. Πλάτων δὲ ἐν ἔκτῳ Πολιτείας (8, 555d. 9, 590a et 591a) Ἀκολασταίνειν ἔφη.
- alpha 784 Ἀκόλουθος · Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος (54, 4) ἀντὶ τοῦ δούλου. ὡσαύτως δὲ καὶ Ξενοφῶν (R. Athen. 1, 19).
- alpha 785 Ἀκόλουθον · οὐδετέρως μὲν Ἀριστοφάνης (fr. 37 Dem. cf. Ach. 438), θηλυκῶς δὲ Πλάτων ἐν τῷ Περὶ ψυχῆς (111c). Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ πρὸς Πανταίνετον (37, 25) ἐν ἴσῳ τῷ ἐφεξῆς εἶπε τὸ ἀκόλουθον.
- alpha 786 Ἀκόλουθα · Ἀντιφῶν (fr. 147 Th., cf. 87 B 84 D.—K.) τὰ ἐπόμενα καὶ σύμφωνα.
- alpha 787 Ἀκολουθία · ἡ ἀκολουθήσις. Σοφοκλῆς (fr. 899 N. 2 = 990 R.).
- alpha 788 Ἀκολουθοῦντε · ἀντὶ τοῦ ἀκολουθοῦσαι дуϊκῶς. οὕτως Ἑρμιππος (fr. 85 K.)· καὶ γὰρ κέχρηται ταῖς ἀρσενικαῖς μετοχαῖς ἀντὶ θηλυκῶν πολλάκις.
- alpha 789 Ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ · οὕτως συντάσσουσιν οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἀκολουθεῖν αὐτῷ· καὶ γὰρ Λυσίας (fr. 53 S.) οὕτω κέχρηται καὶ Πλάτων (Menex. 249d), ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ (823) „ἔπου“ φησὶ „μετ' ἐμοῦ, παιδάριον“. καὶ Μένανδρος (Dysc. 969. Mi- sum. 466. Sic. 423)· „Νίκη μεθ' ἡμῶν εὐμενῆς ἔποιτο αἰεὶ“. κὰν τῇ Παρακαταθήκῃ (fr. 330 K.—Th.)· „συνακολουθεῖ μεθ' ἡμῶν“ φησι.
- alpha 790 Ἀκόμπαστος λόγος · Εὐριπίδης φησὶ (fr. 872 N. 2), καὶ ἀκόμπαστος φάτις (fr. 873 N. 2).
- alpha 791 Ἀκομψον · ἀπάνουργον. ἄκομψον καὶ φαῦλον (Eur. fr. 473 N. 2)· οἷον κομψείας καὶ πανουργίας ἀπηλλαγμένον. οὕτω Φρύνιχος (Praep. soph. 7, 13).
- alpha 792 Ἀκονιτί · ἄνευ ἀγῶνος καὶ μάχης. ἢ <εὐμαρῶς> , ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν τῶν <οὔτως> εὐμαρῶς περιγινομένων, ὥστε μηδὲ κονίσασθαι.
- alpha 793 Ἀκοήν · ἀντὶ τοῦ οὔς. Φερεκράτης (fr. 199 K.).
- alpha 794 Ἀκοός · ἀντὶ τοῦ ἀκουστικός. Πλάτων (fr. 226 K.).
- alpha 795 Ἀκοήν · τὸν λόγον, ὡς καὶ τὰ ἡμέτερα λόγια· „ἀκοήν ματαίαν μὴ παραδέχου“, οἷον μάταιον λόγον μὴ προσδέχου.
- alpha 796 Ἀκοπος ἀνὴρ · ἀντὶ τοῦ οὐδέπω ἠνωχλημένος ὑπὸ τινος. οὕτως Ἀμειψίας (fr. 29 K.).
- alpha 797 Ἄκος · ἱασις, θεραπεία.

- alpha 798 ἮΑκοσμα · ἀπρεπῇ, ἄτακτα.
- alpha 799 ἮΑκόρητος · ἀκόσμητος· κορεῖν γὰρ τὸ σαίρειν παρὰ Ἄττικοῖς.
- alpha 800 ἮΑκορεσταίνω · ἀκόρεστα πράττω.
- alpha 801 ἮΑκοσμήτως · ἀντὶ τοῦ ἀτάκτως. Πλάτων (Leg. 6, 781b).
- alpha 802 ἮΑκούει καλῶς · ἀντὶ τοῦ εὐφημεῖται. οὕτως Ἡρόδοτος.
- alpha 803 ἮΑκούειν · ἐπὶ τοῦ πείθεσθαι. Δημοσθένης (20, 68).
- alpha 804 ἮΑκουε · ἀντὶ τοῦ σίγα. Κρατῖνος (fr. 284 K.). οἷον τόπον δίδου διὰ τῆς σιγῆς τῇ ἀκοῇ.
- alpha 805 ἮΑκουσίμη · ἀντὶ τοῦ ἀκουστή.
- alpha 806 ἮΑκουσείων · ἀντὶ τοῦ ἀκουσόμενος. Σοφοκλῆς (fr. 900N. 2 = 991 R.).
- alpha 807 ἮΑκουτίσαι · διδάξαι.
- alpha 808 ἮΑκοῦσαι ὀργῶ · Κρατῖνός φησιν (fr. 21 Dem.), ἀλλὰ καὶ Θουκυδίδης (4, 108, 6)· „Λακεδαιμονίων ὀργῶντων“. σημαίνει δὲ τὸ ὀργᾶν <τὸ> πάννυ ἐπαίρεσθαι πρὸς τὸ πράξαι τι ἢ ἀκοῦσαι. καθόλου δὲ ποικίλως χρῶνται τῷ ὀνόματι· καὶ γὰρ ἐπὶ τοῦ βρέξαι, ὡς Ἀρχίλοχος (fr. 277 West). Αἰσχύλος δὲ (fr. 765 M.) ἐπὶ τοῦ παίοντα ἐξελαύνειν καὶ μαλάττειν τίθει. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Αἰγεῖ <φησι> (fr. 25 R.) τὸν Θησέα στρέφοντα καὶ μαλάττοντα τὰς λύγους ποιῆσαι δεσμὰ τῷ ταύρῳ. λέγει δὲ οὕτως „κλωστήρησι χειρῶν ὀργάσας κατήνυσε σειραῖα δεσμὰ“. καὶ Ἡρόδοτος δὲ ἐν τετάρτῳ (64, 2) ἀντὶ τοῦ μαλάξας τῷ ὀργάσας κέχρηται. οὐκοῦν ἐπεὶ τὸ μαλάξαι καὶ βρέξαι σημαίνει ἢ φωνῇ, ὀργᾶν λέγεται τὸ σπαργᾶν καὶ μετεωρίζεσθαι· καὶ γὰρ τὰ βρεχόμενα ὑποιδεῖ. θεατέον δὲ καὶ οὕτω τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς ὀργάδες καλοῦνται πάντα τὰ ἀνειμένα εἰς ὕλην καὶ ἀνημέρωτα καὶ ἀργά, ὡς καὶ Σόλων φησὶν (fr. 91 R.). ἀπὸ τούτου οὖν τὸ ὀργᾶν εἴρηται ἐπὶ τοῦ ἀνεῖσθαι πρὸς τὸ πράξαι τι ἢ ἀκοῦσαι. ἢ ἐπεὶ αἱ ὀργάδες ἄτμητοι οὔσαι αὐξοῦσιν εἰς ὕψος, διὰ τοῦτο καὶ τὸ ὀργᾶν ὑψοῦσθαι καὶ ἐπαίρεσθαι πρὸς τὸ ἀκοῦσαί τι ἢ πράξαι σημαίνει. δοκεῖ δέ μοι καὶ τὸ ὀριγνᾶσθαι καὶ ἡ ὀργῇ ἐντεῦθεν γεγενῆσθαι, οἷον ὄρεξις τις καὶ ἔφεσις καὶ αὐξήσις καὶ μετεωρισμὸς οὔσα τῆς ψυχῆς. συγγραφικὴ μέντοι ἢ φωνῇ ἢ ἀκοῦσαι ὀργῶ .
- alpha 809 ἮΑκούειν · ἐπὶ τοῦ πείθεσθαι. Δημοσθένης (20, 68) καὶ Ἡρόδοτος (3, 61, 3) καὶ πρὸ αὐτῶν Ὅμηρος (η 11).
- alpha 810 ἮΑκούοντα ἄριστα · ἀντὶ τοῦ εὐφημούμενος. Ἡρόδοτος (6, 86, 2. 8, 93, 1) καὶ Εὐπολῖς (fr. 375 K.).
- alpha 811 ἮΑκούων διατεθρύληται · τούτῳ προστιθέντες ἐνίοτε καὶ τὰ ὦτα χρῶνται (Pi. Lys. 205b. Reip. 2, 358c).
- alpha 812 ἮΑκουε τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς · ἀντὶ τοῦ τῶν ἐμῶν ἐπιστολῶν. Αἰσχύλος εἶπεν (fr. 293 N. 2 = 752 M.).
- alpha 813 ἮΑκουε σίγα · Κρατῖνος (fr. 284 K.)· „ἄκουε, σίγα, πρόσεχε τὸν νοῦν, δεῦρ' ὄρα“. καὶ Σοφοκλῆς (fr. 1014 N. 2 = 815 R.)· „ἄκουε, σίγα, τίς ποτ' ἐν δόμοις βοή;“
- alpha 814 ἮΑκουσέτην · Σοφοκλῆς ἔφη (fr. 900 N. 2 = 991a R.), ἀκούσεσθαι δὲ Ἀριστοφάνης (fr. 38 Dem.).
- alpha 815 ἮΑκουσμα , οὐκ ἀκρόαμά φασί τινες λέγειν τοὺς Ἀττικούς, διαμαρτάνουσι δέ· καὶ γὰρ πλεονάζουσι μὲν ἐν ταύτῃ τῇ φωνῇ, χρῶνται δὲ ὁμῶς καὶ τῷ ἀκροάματι, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος (241)· „βαρύτερον τῶν ἔργων, ὧν πεπόνθαμεν, τὸ ἀκρόαμα γίνεται“. καὶ Ξενοφῶν δὲ χρώμενος τῷ ἀκούσματι οὐδὲν ἥττον καὶ τῷ ἀκροάματι κέχρηται ἀλλαχοῦ τε λέγων (Hier. 1, 14) καὶ ἐν τῷ Συμποσίῳ (2, 2) τὸν Σωκράτην εἰσάγων λέγοντα· „νῆ Δία, ὦ Καλλία, τελέως ἡμᾶς ἐστιᾷς· οὐ γὰρ μόνον τὸ δεῖπνον ἄμεμπτον παρέθηκας, ἀλλὰ καὶ θεάματα

καὶ ἀκροάματα ἥδιστα παρέχεισ“. Δίφιλος δὲ ἐκ παραλλήλου τέθεικε τὰς λέξεις (fr. 122 K.)· „μόνος γὰρ ἦν λέγων, ἄκουσμα καὶ ἀκρόαμα“.

alpha 816 Ἀκούεις ἃ λέγει σε · οὕτω Φερεκράτης ἔφη λέγων (fr. 73 K.)· „ὦ Ζεῦ πολυτίμητε, ἄρα ἀκούεις ἃ σε λέγει ὁ πανοῦργος υἱός;“

alpha 817 Ἀκουσίμη · ἀντὶ τοῦ ἀκουστή. Σοφοκλῆς (fr. 679 N. 2 = 745 R.)· „σπουδὴ γὰρ ἢ κατ’ οἶκον ἐγκεκρυμμένη οὐ πρὸς θυραίων οὐδαμῶς ἀκουσίμη“. δύναται καὶ φωνὴ ἀκουσίμη λέγεσθαι.

alpha 818 Ἀκουστά · ὥς ἐν τῇ Κρεοῦσῃ (fr. 330 N. 2 = 357 R.)· „ἄπελθ’ ἄπελθε, παῖ· τάδ’ οὐκ ἀκουστά σοι“. καὶ Εὐριπίδης δὲ πολλάκις (Andr. 1084. Hel. 663). ὁ μέντοι Σοφοκλῆς <καὶ> ἀκούσιμά φησι (fr. 991b R.). πολιτικώτερον δὲ λέγει ὁ Φρύνιχος (Praep. soph. fr. 13) τὸ ἀκουστὰ μᾶλλον ἢ τὸ ἀκούσιμα.

alpha 819 Ἀκούσας ἦκειν, οὐχ ἦκοντα. Ξενοφῶν ἐν Ἀπομνημονεύμασιν ἔφη (3, 1, 1). καὶ Μένανδρος δὲ (fr. 817 K.—Th.) καὶ ἄλλοι πολλοί.

alpha 820 Ἀκούμενος · θεραπευόμενος ἢ θεραπεύων.

alpha 821 Ἀκουσία · τὸ πρᾶγμα. Σοφοκλῆς (fr. 680 N. 2 = 746 R.)· „ἐξαίρετον τίθημι τὴν ἀκουσίαν“.

alpha 822 Ἀκοινώνητος · Πλάτων ἐν Νόμων ς’ (768b). καὶ ἀκοινώνητα. καὶ Ἀντιφῶν δὲ (87 B 93a D.—K. et fr. 144 Th.) καὶ Εὐριπίδης (Andr. 470).

alpha 823 Ἀκοινώνητα καὶ ἀκοινωνία · Πλάτων ἐν ταῖς πρὸς τὸν Διονύσιον ἐπιστολαῖς (3, 318e).

alpha 824 Ἀκοίτιδος · Εὐριπίδης ἔφη (fr. novum).

alpha 825 Ἀκονῶν · Δημοσθένης ἐν Ἐπιστολαῖς (2, 11)· „ἀκονῶν τὴν πόλιν“.

alpha 826 Ἀκόρεστα · Εὐριπίδης ἔφη (Med. 638), ἀκορεστότερα δὲ Ξενοφῶν (Symp. 8, 15).

alpha 827 Ἀκοσμοῦντες · Σοφοκλῆς (Ph. 387 cf. Ant. 730). ἀκοσμεῖ δὲ Πλάτων ἔφη (Leg. 6, 764b). καὶ ἀκόσμους ὁ αὐτός. καὶ ἀκοσμήτως ἀντὶ τοῦ ἀτάκτως ἐν Νόμων ς’ (781b)· „τὸ περὶ τὰς γυναῖκας ἀκοσμήτως περιορώμενον“.

alpha 828 Ἀκοσμεῖν · τὸ μὴδὲν ἐν κόσμῳ καὶ τάξει ποιεῖν, ἀλλ’ ἀκολασταίνειν. Σοφοκλῆς (Ant. 730. Ph. 387).

alpha 829 Ἀκοσμία · Εὐριπίδης (Iph. A. 317)· „τίς ποτ’ ἐν θύραισι θόρυβος καὶ λόγων ἀκοσμία;“

alpha 830 Ἄκος περίαπτον · Ἀττικῶς εἴρηται. κέχρηται τῇ συνθήκῃ Κρατῖνος (fr. 22 Dem.).

alpha 831 Ἀκραγγές · ἀκρόχολον, ἀσθενές, χαλεπόν.

alpha 832 Ἀκράδαντον · ἀσάλευτον, ἀκίνητον.

alpha 833 Ἀκραιφνές · καθαρόν, ὑψηλόν, τέλειον. ἢ ἀκραιφνοῦς · οἷον ἀκηροφانوῦς, ἀβλαβοῦς· κῆρ γὰρ ὁ θάνατος.

alpha 834 Ἄκρα κόρυμβα (I 241)· τὰ ἀκροστόλια τῶν νεῶν τὰ ἐξέχοντα κατὰ πρύμναν ἢ πρῶραν.

alpha 835 Ἀκρέμονες · βλαστοί, κλάδοι.

alpha 836 Ἀκρασίας · ἀνωμαλίας, παρὰ τὸ μὴ συγκεκριᾶσθαι.

alpha 837 Ἀκράτισμα · ἔμβρωμα.

alpha 838 Ἀκρατὴς γάμων · σεμνὸς καὶ εὐπρεπὴς ὁ λόγος ἐπὶ γυναικὸς τιθέμενος ἀκολάστου καὶ μοιχικῆς. οὕτως Φρύνιχος (Praep. soph. 50, 11.23).

alpha 839 Ἀκρατὴς χειρός · ὁ κλέπτης. ὅμοιον τῷ ἀκρατὴς γάμων.

alpha 840 Ἀκρατῇ γίνεσθαι τοῦδε · οἷον μὴ κατακρατεῖν διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐπιρρεόντων πραγμάτων ἢ λόγων.

alpha 841 Ἄκρατος · κατὰ τὸ ἐναντίον τὸ πολύκρατος.

- alpha 842 Ἀκρατίσασθαι · τὸ μικρὸν ἐμφαγεῖν πρὸ τοῦ ἀρίστου.
- alpha 843 Ἀκριβοῦν · ἐγνωκέναι τὸ ἀκριβές.
- alpha 844 Ἀκριτί · ἄνευ κρίσεως.
- alpha 845 Ἄκριτος · ἀντὶ τοῦ ἀδιάκριτος. οὕτω Δημοσθένης (18, 18).
- alpha 846 Ἄκριτα · ἀχώριστα.
- alpha 847 Ἀκριτόμυθος · πολύλογος, ἀδιακρίτους ἔχων τοὺς λόγους.
- alpha 848 Ἀκριτόφυλλον · σύμφυτον πολλοῖς δένδροις, ὥστε μὴ διακρίναι αὐτῶν τὰ φύλλα, ἃ φέρει. ἢ κατάσκιον.
- alpha 849 Ἀκροᾶσθαι · ἀντὶ τοῦ ὑπακούειν. οὕτως Ἀντιφῶν (fr. 62 Th.).
- alpha 850 Ἀκροβολίζεται · τὸ ἐν πολέμῳ προκατάρχεσθαι τῆς συμβολῆς. ἢ τὸ ἄκραις συμπλέκεσθαι χερσίν. ἢ καὶ τὸ διὰ βελῶν μάχεσθαι. καὶ τὸ ἐπιδείκνυσθαι τὸν πόλεμον.
- alpha 851 Ἀκροβελίδας · τὰ ἄκρα τῶν ὀβελίσκων. Ἄρχιππος Ἡρακλεῖ γαμοῦντι (fr. 10 K.)· „τὸ πῦρ πολὺ λίαν· ὕπαγε τὰς ἀκροβελίδας“.
- alpha 852 Ἀκροβολίζεται · τὰ ἄκρα τοῦ σώματος < *** > .
- alpha 853 Ἀκροβόλοι · ἀκοντισταί, τοξόται.
- alpha 854 Ἀκροβολισμός · ἐρεθισμός.
- alpha 855 Ἀκρόδρυα · καρποὶ δενδρικοί.
- alpha 856 Ἀκροδίκαιος · ὁ εἰς ἄκρον δίκαιος.
- alpha 857 Ἀκροθίνια · τὰς τῶν ἐνιαυσιαίων καρπῶν ἀπαρχάς. ἀκροθίνια δὲ κυρίως καλεῖσθαι τὰς ἀπαρχάς φασιν, ἃς ἀνατιθέασιν οἱ ἐξ ἐμπορίας, παρὰ τὸ ἀπὸ τοῦ θινός, τουτέστιν τοῦ αἰγιαλοῦ, σεσῶσθαι αὐτά. ἄλλοι δὲ τὰ ἀπὸ τῶν πολέμων, παρὰ τὸ σίνεσθαι ἐν τῷ πολέμῳ πολλούς, τουτέστι βλάπτεσθαι. ἢ τὰ ἄκρα τῶν σωρῶν.
- alpha 858 Ἀκροκώλια δίεφθα · Τηλεκλείδης (fr. 48 K.).
- alpha 859 Ἀκρόκομοι (Δ 533)· μετρίως κομῶντες ἢ λίαν. ἢ τὰ ἄκρα τῆς κεφαλῆς κομῶντες.
- alpha 860 Ἀκρωνία · τὰ ἀθροίσματα. καὶ ἡ ἀκρότης. καὶ ἡ ἀκμή. καὶ τὸ ἐπίλεκτον σύστημα.
- alpha 861 Ἀκρομανής · ὁ φρενήρης.
- alpha 862 Ἀκρόνουξ · οἶον ἀρχὴ νυκτός. Σοφοκλῆς (fr. 991c R.).
- alpha 863 Ἐκροπόλιν† · ἀκρωρείαις.
- alpha 864 Ἄκρον φρονεῖν, ἄκρον δρᾶν · οἶον ἐξέχων ἐν τῷ φρονεῖν καὶ πράττειν. οὕτως Σοφοκλῆς (fr. 818 R.).
- alpha 865 Ἀκροσφαλεῖς · ἔκροσφαλισμένους†.
- alpha 866 Ἀκρότομος · σκληρός, ὑψηλός.
- alpha 867 Ἀκροσφαλές · σημαίνει τὸ ἄκρως σφαλερὸν καὶ μὴ δυνάμενον παγίως ἐν ἀσφαλείᾳ εἶναι. οὕτως Φρύνιχος (Praep. soph. 32, 15.25).
- alpha 868 Ἀκρώρεια · ἐξοχή, κορυφή· εἰς τρία γὰρ διήρηται τὸ ὄρος, εἰς ἀκρώρειαν, εἰς ὑπώρειαν, εἰς τέρμα. ἀκρώρεια μὲν ἐστὶν ἡ κορυφή, ὑπώρεια δὲ τὰ πλευρὰ τοῦ ὄρους, τέρμα δὲ τὰ τελευταῖα.
- alpha 869 Ἀκροτελεύτιον ἔπους · τὸ ἔσχατον κεφαλαίου τινὸς ποιητικοῦ· κυρίως γὰρ ἀκροτελεύτια ἐπὶ ποιημάτων τιθέασιν Ἀττικοί. οὕτως Φρύνιχος (Praep. soph. fr. 14).
- alpha 870 Ἀκροφύσιον · τὸ τῇ χώνῃ προστιθέμενον. Σοφοκλῆς (fr. 901 N. 2 = 992 R.).
- alpha 871

Ἀκροχειρίζεσθαι · πυκτεύειν ἢ παγκρατιάζειν πρὸς ἕτερον ἄνευ συμπλοκῆς. ἢ ὅλως ἄκραις ταῖς χερσὶ μετ' ἄλλου γυμνάζεσθαι.

alpha 872 Ἀκροχόρδων · ἐξοχή τις περὶ τὴν ἔδραν καὶ περὶ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος.

alpha 873 Ἀκταινῶσαι · ἀντὶ τοῦ ὑψῶσαι καὶ ἐξᾶραι καὶ μετεωρίσαι. πεποιήται δὲ οὕτως ἔστι δένδρον, ὃ καλεῖται ἀκτῆ, ἀφ' οὗ τὰ ἀκόντια τέμνεται. οὕτως Ἀνακρέων (PMG 466 Page).

alpha 874 Ἀκταίνειν · γαυριᾶν καὶ ἀτάκτως πηδᾶν. ἢ πρὸς συνουσίαν ὀρμᾶν.

alpha 875 Ἀκτὴ · αἰγιαλὸς παραθαλάσσιος.

alpha 876 Ἀκτὴ · ἰδίως ἐπιθαλαττίδιός τις μοῖρα τῆς Ἀττικῆς· ὅθεν καὶ ὁ Ἀκτίτης λίθος. ἐκάλουν δὲ οὕτως καὶ τὴν Ἀττικὴν, οἱ μὲν ἀπὸ τινος Ἀκταίωνος βασιλέως, οἱ δὲ διὰ τὴν πλείω τῆς χώρας ἐπιθαλάττιον εἶναι.

alpha 877 Ἀκτια · ἀγὼν παλαιός, ὡς Καλλίμαχος ἐν τῷ Περὶ τῶν ἀγώνων δῆλον ποιεῖ (fr. 403 Pf.).

alpha 878 Ἀκύκλιος · ὁ ἀπαίδευτος παρὰ Πλάτωνι (fr. 227 K.).

alpha 879 Ἀκυλος · ὁ τῆς πρίνου καρπὸς καλεῖται ὑπὸ τῶν παλαιῶν, βάλανος δὲ ὁ τῆς δρυός· „καὶ τὰς βαλάνους καὶ τὰς ἀκύλους καὶ τὰς ἀχράδας περιόντας“. Φερεκράτης Ἀγριοῖς (fr. 186 K.).

alpha 880 Ἀκύμονα · ἀτάραχον, ἀσάλευτον.

alpha 881 Ἀκύμων · <ῆ> μὴ γεννῶσα, ὡς ἐγκύμων ἢ συνειληφυῖα. λέγεται καὶ ἀκύμων θάλασσα ἢ μὴ ἀνέμοις ταρασσομένη καὶ κυμαινομένη.

alpha 882 Ἀκώπητον · ἀπαράσκευον. μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν νεῶν τῶν μὴ ἔχουσῶν κώπας μηδὲ τὰ πρὸς τὸν πλοῦν εὐτρεπισμένα.

alpha 883 Ἀκωδώνιστον · ἀβασάνιστον, ἀδοκίμαστον. οὕτως Ἀριστοφάνης (Lys. 485).

alpha 884 Ἄλα · θάλασσαν. ἢ τὰς τῶν ὀνύχων ὀξύτητας.

alpha 885 Ἀλαβαστοθήκας · τὰς θήκας τῶν ἀλαβάστων Δημοσθένης λέγει (19, 237), ἃς ἐν τῇ συνηθείᾳ μυροθήκας καλοῦσιν. ἀλάβαστοι δὲ εἰσι λήκυθοι, ὧν οὐκ ἔστι λαβέσθαι διὰ λειότητα.

alpha 886 Ἀλάβαστον · Μένανδρος ἄνευ τοῦ ρ Ὀργῇ (fr. 307 K.—Th.)· „καὶ Λαμπρίας ὀπισθεν ἀλάβαστον φέρων“. σημαίνει δὲ μυροθήκην.

alpha 887 Ἀλάβαστρον · ἄγγος μύρου μὴ ἔχον λαβὰς λίθινον. ἢ ψήφινος μυροθήκη.

alpha 888 Ἀλαβαστροθήκας · ὅπου τίθεται τὰ ἀγγεῖα, τὰ ἀπὸ τῆς ἀλαβάστρου γινόμενα ληκύθια. γράφεται μὲν ἢ λέξις μάλιστα χωρὶς τοῦ ρ, ἔνιοι δὲ αὐτὴν προάγουσι σὺν τῷ ρ.

alpha 889 Ἀλαζών · ὑπερήφανος. κυρίως δὲ ὁ ἀπατεών.

alpha 890 Ἀλαζών καὶ κομπός · ψεύστης καὶ κομπαστής. οὕτως Κρατῖνος (fr. 380 K.).

alpha 891 Ἀλαζονεύεσθαι · τὸ ψεύδεσθαι λέγουσι. καὶ ἀλαζόνα τὸν ψεύστην καὶ φένακα.

alpha 892 Ἀλαλαγμός · ἐπινίκιος ὕμνος.

alpha 893 Ἀλαιοῦς · ὄνομα δήμου.

alpha 894 Ἀλαλητόν · θόρυβον.

alpha 895 Ἀλαπάξαι · πορθῆσαι, κενῶσαι, ὀμαλίσαι.

alpha 896 Ἀλάστωρ · ὁ ἁμαρτωλός. κατὰ μὲν Χρύσιππον (SVF II p.47, fr. 157 Arnim) τὸν φιλόσοφον ἀπὸ τῆς ἐλάσεως, ὁ ἄξιος ἐλαύνεσθαι διὰ φόνον· κατὰ δὲ Ἀπολλόδωρον (FGrHist 244 F 150) ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν, τοῦτο δὲ ἐστὶν ἀλιτανεύτως ἀδικεῖν· κατὰ δὲ Δίδυμον (p. 401 Schmidt) ἀπὸ τοῦ τοῖς ἄλαστα πάσχουσιν ἐπαμύνειν. μήποτε δὲ ἐστὶν ὁ διὰ μέγεθος τῶν πεπραγμένων αὐτῷ κακῶν λιτῆς μὴ καταξιούμενος.

alpha 897

Ἀλάστωρ · ὁ ἀλιτῶν εἷς τινα, ὅπερ ἐστὶ τοιοῦτόν τι διαπραξάμενος, ὃ μὴ λιταῖς ἀναλύσῃ. ἢ, ὡς ὁ Χρῦσιππος (fr. 157 Arnim), ἐλάστωρ τις ὢν καὶ ἄξιος τοῦ ἐλαύνεσθαι. μήποτε δὲ ὁ αὐτός ἐστι τῷ ἀλιτηρίῳ καὶ ἀλιτρῷ. Δημοσθένης ἐν τῷ Περὶ τῆς παραπρεσβείας (19, 305)· „βάρβαρον πολλὰκις καὶ ἀλάστορα τὸν Φίλιππον δημηγορῶν ἀπεκάλει“. λέγουσι δὲ ἀλάστορα καὶ τὸν Δία, ὡς οὐδὲν αὐτὸν τῶν τολμωμένων παρὰ ἀνθρώποις λαθεῖν δυνάμενον.

alpha 898 Ἀλάστωρ · θηλυκῶς Νικοχάρης „τὴν ἀλάστορα Σφίγγα“ ἔφη (fr. 18 K.).

alpha 899 Ἀλάστωρ · καὶ δαίμων τις καλεῖται ἐπεξιὼν τοὺς ἄλαστα εἰργασμένους. καὶ αὐτὸς ὁ πράξας τι τοιοῦτον, μάλιστα δὲ φόνον αὐτοχειρίᾳ. Περικειρομένη Μένανδρος (986/7)· „ὁ δ' ἀλάστωρ ἐγὼ καὶ ζηλότυπος ἄνθρωπος“. <καὶ> ἐν Ὁργῇ (fr. 308 K.—Th.) ἐμφαίνεται ὅτι προσφάτως ἦν ἐπιχωρία· „καὶ τοῦνομα τί λέγεις ἀλάστωρ;“ φησί. τοῦτο δὲ τοῖνυν καινὸν λεγόμενον, εἰ μὴ πρὸς τραγωδιοποιοῦς τινὰς λέγει κατακόρως χρωμένους τῷ ὀνόματι.

alpha 900 Ἀλάστορον · ἀντὶ τοῦ ἀλάστορα, ἀπὸ εὐθείας τῆς ἀλάστορος. Αἰσχύλος „μέγαν ἀλάστορον“ εἶπεν (fr. 294 N. 2 = 753 M.).

alpha 901 Ἀλάστορα προσβαλεῖν · οἷον μύσος καὶ ἀνοσιουργίαν. Εὐριπίδης (fr. 874 N. 2)· „οὐ σοὶ παραινῶ μηχανωμένη κακὰ ἐχθοῖσι, σαυτὴν προσβαλεῖν ἀλάστορα“.

alpha 902 Ἀλάστωρ · ὁ τοιαῦτα τολμήσας, ὢν μὴ ἔστιν ἐπιλαθέσθαι.

alpha 903 Ἀλάστωρ · φονικὸς δαίμων τιμωρῶν καὶ ἀνεπίληστα ποιῶν.

alpha 904 Ἀλάστωρ · ὁ πάντα ποιῶν τὰ κακά.

alpha 905 Ἀλᾶται · πλανᾶται, ῥέμβεται.

alpha 906 Ἀλγεα · κακά, λυπηρά.

alpha 907 Ἀλδαίνων · αὐξόμενος.

alpha 908 Ἀλέα · θέρμη, ἔλλαμψις.

alpha 909 Ἀλεεινός · θερινός, θερμός.

alpha 910 Ἀλεῖται (Ies. 35, 6)· πηδήσει.

alpha 911 Ἀλείτης · ἁμαρτωλός, πλανήτης.

alpha 912 Ἀλείφατι · ἐλαίῳ, ἢ ἐτέρῳ ἀλείμματι.

alpha 913 Ἑλαιοφύβιον· τὸν περὶ παλαίστραν ἀναστρεφόμενον καὶ ὑπηρετοῦντα. Ἀριστοφάνης (fr. 740 K.).

alpha 914 Ἀλείψας · διεγείρας, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν.

alpha 915 Ἀλέας · πόλις Θεσσαλική. οἱ δὲ πολῖται Ἀλεῖς.

alpha 916 Ἀλέξανδρος · οὗ μνημονεύει Δημοσθένης ἐν ἔκτῳ Φιλιππικῶν (6,11), ὁ καλούμενός ἐστι Φιλέλλην, υἱὸς μὲν Ἀμύντου τοῦ βασιλέως, πατὴρ δὲ Περδίκκα. ἕτερος δὲ ἐστὶν Ἀλέξανδρος ὁ ἀδελφὸς Φιλίππου, οὗ Δημοσθένης ἐν τῷ <Περὶ> παραπρεσβείας (19, 195) μνημονεύει. ἄλλος δὲ ἐστὶν ὁ Θετταλός, περὶ οὗ ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους λέγει (23, 120). ἄλλος δὲ ἐστὶν ὁ Μολοττός, ἀδελφὸς Ὀλυμπιάδος τῆς γυναικὸς Φιλίππου· μνημονεύει δὲ καὶ τούτου Δημοσθένης ἐν ἐβδόμῳ Φιλιππικῶν (7, 32), καὶ γνήσιος ὁ λόγος.

alpha 917 Ἄλας ἄγων καθεύδεις · ἐπὶ τῶν ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ καθευδόντων καὶ ῥαστώνευομένων· ἐμπόρου γάρ τινος τὴν ναῦν ἁλῶν πληρώσαντος καὶ καθεύδοντος τὴν ἀντλίαν ἐπαναβῆναι <συνέβη> καὶ ἐκτῆξαι τοὺς ἄλας. ἔνθεν ἡ παροιμία.

alpha 918 Ἀλέξιν · ἀποτρέπειν.

alpha 919 Ἀλεξικάκον · κακίας καθαρτικὸν καὶ θεραπευτικόν.

- alpha 920 Ἀλεξίλογα · οὕτω τὰ γράμματα κέκληκε Κριτίας ὁ τύραννος (88 B 2, 10 D.—K.).
- alpha 921 Ἀλεξήματα · τὰ βοηθήματα.
- alpha 922 Ἀλεξητήρα · βοηθόν.
- alpha 923 Ἀλεξήσοντα (Z 109)· βοηθήσοντα.
- alpha 924 Ἀλεξιφάρμακον · ἀντιφάρμακον.
- alpha 925 Ἀλεξιφάρμακα · ἀλεξιτήρια φαρμάκων. Μένανδρος Παιδίῳ (fr. 313 K.—Th.)· „Ἐφέσια τοῖς γαμοῦσιν οὗτος περιπατεῖ λέγων ἀλεξιφάρμακα“.
- alpha 926 ἙἈλέοιμι† · ἀντὶ τοῦ ἑθερμαίνοιμι†. Ἀριστοφάνης (Eccl. 540).
- alpha 927 Ἀλετρίβανον · Ἀριστοφάνης εἶπεν (Pac. 259).
- alpha 928 Ἀλεσοῦριον · θαλάσσιον αἰδοῖον. καὶ γένος κογχυλίων.
- alpha 929 Ἀλευάδα · οἱ ἐν Λαρίσση τῆς Θεσσαλίας εὐγενέστατοι, ἀπὸ Ἀλεύου βασιλέως τὸ γένος ἔχοντες.
- alpha 930 Ἀλευρόμαντις · ὁ Ἀπόλλων διὰ τὸ καὶ ἀλεύροις μαντεύεσθαι.
- alpha 931 Ἀλευρόττησις · ὧ τὰ ἄλευρα διαττώσιν. οἱ δὲ τηλίαν αὐτὸ καλοῦσιν. ἔνιοι δὲ καὶ σηλίαν αὐτὸ ὀνομάζουσιν, ὃ καὶ κόσκινον.
- alpha 932 Ἀλευραττίς · ἀγγεῖον εἰς ἄλφιτα.
- alpha 933 Ἀλεύσω · ἀντὶ τοῦ φυλάξω.
- alpha 934 Ἀληθῆ καὶ τὰς ἀληθείας πληθυντικῶς λέγουσι. Μένανδρος Ἀφροδισίῳ (fr. 81 K.—Th.)· „εἰ τὰς ἀληθείας ἄς ἀπλῶς τίς σοι λέγει“.
- alpha 935 Ἀληθες · ὅταν ἡ πρώτη ὀξύνηται, σημαίνει τι ἐν ἐπερωτήσῃ λεγόμενον, οἷον ὄντως, ἀληθῶς.
- alpha 936 Ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρα · παροιμία ἐπὶ τῶν ἀληθῶν μὲν, οὐ πιστευομένων δέ. Σάγρα ποταμὸς τῆς Λοκρίδος. μέμνηται τῆς παροιμίας Μένανδρος ἐν Ἀνατιθεμένῃ (fr. 31 K.—Th.). Λοκροὺς δὲ φασὶ τοὺς Ἐπιζεφυρίους πόλεμον ἔχοντας πρὸς τοὺς πλησιοχώρους Κροτωνιάτας αἰτῆσαι συμμαχίαν τοὺς Λακεδαιμονίους. τῶν δὲ στρατὸν μὲν οὐκ ἔχειν φησάντων, διδόναι δ' αὐτοῖς τοὺς Διοσκούρους τοὺς {δὲ} Λοκροὺς οἰωνισαμένους τὸ κερτομηθὲν τήν τε ναῦν ἀποστρέψαι καὶ δεηθῆναι τῶν Διοσκούρων συμπλεῖν αὐτοῖς. νικησάντων δὲ αὐθημερὸν καὶ τῆς φήμης διαγγελθείσης εἰς Σπάρτην τὸ μὲν πρῶτον ἀπιστηθῆναι, ἐπεὶ δὲ εὐρέθη ἀληθῆ, ἐπιλέγεσθαι τοῖς ἀληθεστάτοις μὲν, οὐ πιστευομένοις δέ.
- alpha 937 Ἀλληλίζειν · ἀλλήλους πειρᾶν, {ὃ ἐστὶ λόγους περὶ συνουσίας προσφέρειν}.
- alpha 938 Ἀληθέγγυος ὄμηρος · ὁ τὴν ἀλήθειαν ἐγγυώμενος.
- alpha 939 Ἀληλιμμένον · τὰ τοιαῦτα Ἀττικοὶ ἀναδιπλοῦντες λέγουσιν, ἀντὶ τοῦ ἡλειμμένον. οὕτως Θουκυδίδης (4, 68, 6).
- alpha 940 Ἀλήπτως · ἀκαταγνώστως.
- alpha 941 Ἀλητεύω · πλανητεύω.
- alpha 942 Ἀλητον · τὸν ἀληλεσμένον σῖτον.
- alpha 943 Ἀλλ' ἢ · ἀντὶ τοῦ εἰ μή. καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ τοῦ ἢ. τίθεται δὲ ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ ἄρα καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ τοῦ ἄρα. Πλάτων (Gorg. 447a)· „ἀλλ' ἢ κατόπιν ἐορτῆς ἤκομεν“, ἀντὶ τοῦ ἄρα.
- alpha 944 ἙἈλία† · πορεία.
- alpha 945 Ἀλιάδας · μικρὰ σκαφίδια.
- alpha 946 Ἀλιεύεσθαι · τὸ ἀλιεύειν. λέγουσι δὲ καὶ ὡς ἡμεῖς.
- alpha 947 Ἀλιακή · ἀντὶ τοῦ ἀλιευτική.

- alpha 948 Ἀλίαςτον · τὸ μάταιον. Εὐριπίδης (fr. 1123 N. 2). ἔστι δὲ τὸ †ἀνέγκλητον†, ὃ οὐκ ἔστι φυλάσασθαι, κατὰ ἀπόφασιν.
- alpha 949 Ἀλίβας · ὁ νεκρός. ἡ ποταμός ἐν Αἰδου λέγεται. ἡ ἀλίβας καὶ τὸ ὄξος ἀπὸ τοῦ μὴ λείβεσθαι τοῖς θεοῖς.
- alpha 950 Ἀλιμον · βοτάνη δενδροειδὴς ἐσθιομένη.
- alpha 951 Ἀλιμούσιος · Ἀλιμοῦς δημός ἐστι τῆς Λεοντίδος.
- alpha 952 Ἀλίνουσιν · ἀντὶ τοῦ λεπτύνουσι. Σοφοκλῆς (fr. 904 N. 2 = 995 R.).
- alpha 953 Ἀλίπαστα · οἶονται οἱ πολλοὶ ἀλίπαστα τὰ ταριχηρά, οὐ χρῶνται δὲ οὕτως Ἀττικοί, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀλσὶ πεπασμένων κρεῶν ὀπτῶν προσφάτων.
- alpha 954 Ἀλινδῆθραι · κυλίστραι.
- alpha 955 Ἀλίπεδον · ὁμαλὸν ἔδαφος παρὰ τῇ θαλάσσει.
- alpha 956 Ἀλίπεδον · τινὲς τὸν Πειραιᾶ φασιν. ἔστι δὲ καὶ κοινὸς τόπος, ὃς πάλαι μὲν ἦν θάλασσα, αὐθις δὲ γέγονε πεδίον. διὸ καὶ δασυντέον τὴν πρώτην· ἔστι γὰρ οἶον ἀλὸς πεδίον. οἱ δὲ τὸ παραθαλάσσιον πεδίον οὕτω καλοῦσιν. ἄλλοι δὲ παρὰ τὸ δύνασθαι ἐν αὐτῷ ἵππους ἀλινδεῖσθαι, τουτέστι κονίσασθαι, τὴν ὀνομασίαν λαβεῖν.
- alpha 957 Ἀλίπλοα · ἐν θαλάσσει πλέοντα.
- alpha 958 Ἀλιρρόθιον · κύμα θαλάσσης.
- alpha 959 Ἀλιρρόθιος · υἱὸς Ποσειδῶνος.
- alpha 960 Ἄλις ἀφύης μοι, παρατέταμαι γὰρ ἐσθίων · Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς (fr. 506, 1 K.).
- alpha 961 Ἄλις · ἱκανῶς, δαψιλῶς.
- alpha 962 Ἄλις · ἀντὶ τοῦ μετρίως. Εὐριπίδης (Alc. 907).
- alpha 963 Ἀλῖσαι · κυλῖσαι τὸν ἵππον.
- alpha 964 Ἀλισγηθέν · ἐστιαθέν, μισηθέν ἢ λυπηθέν.
- alpha 965 Ἀλισγημάτων (Act. Ap. 15, 20)· τῶν μiasμάτων ἐκ μιᾶς τῶν εἰδώλων θυσίας.
- alpha 966 Ἀλίσκει · νικᾷ.
- alpha 967 Ἀλίσκεται · καταλαμβάνεται, κρατεῖται.
- alpha 968 Ἄλις τοῦδε · οἶον ἀπόχρη καὶ ἱκανῶς ἔχει. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς ἀλός, ὅτι καὶ αὕτη δαψιλῆς καὶ ἱκανή. ἡ ἀπὸ τοῦ ἄλες, ὅπερ ἐστὶν ἀθρόον.
- alpha 969 Ἀλίσπαρτον · κυρίως τὸ ἀλὶ κατεσπαρμένον χωρίον. καὶ τὸ ἄλευρον δὲ οὕτως λέγεται. οἱ δὲ ἰδιῶται συνήθως ἐπὶ τοῦ ἀχρήστου γεγονότος χρῶνται τῇ φωνῇ.
- alpha 970 Ἀλιτρία · ἀντὶ τοῦ ἁμαρτία. Ἀριστοφάνης (Ach. 907).
- alpha 971 Ἀλιτήμων · ἁμαρτωλός.
- alpha 972 Ἀλιτήριος · ἀνόσιος, ὁ ἐνεχόμενος μιάσματι καὶ ἐξημαρτηκῶς εἰς θεούς. Ἀριστοφάνης Ἰππεῦσιν (445)· „ἐκ τῶν ἀλιτηρίων σέ φημι γεγονέναι“.
- alpha 973 Ἀλιτήριοι · ἁμαρτωλοί. ἀλιτήριοι δὲ ἐντεῦθεν ἐκαλοῦντο· λιμὸς κατέλαβέ ποτε τοὺς Ἀθηναίους. ἥρπαζον οὖν τινες ἀλούμενα τὰ ἄλευρα. ἀπὸ γοῦν ἐκείνων καταχρηστικῶς τοὺς πονηροὺς ἀλιτηρίους ἐκάλουν. καὶ ἄλλως· ἀλιτήριος δὲ λέγεται, ὅτι λιμὸς ἐγένετο ἐν Ἀθήναις καὶ οἱ πένητες τὰ τῶν ἀλούντων ἄλευρα διήρπαζον. ἐλέχθησαν δὲ οἱ τοὺς ἀλούντας τηροῦντες καὶ ἀρπάζοντες ἀλιτήριοι. παρέτεινε δὲ τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ τῶν μετὰ βίας τι ποιούντων ἀπὸ τῆς σιτοδείας τῆς κατὰ τὸν Αἰτωλικὸν πόλεμον γενομένης. ἔστι δὲ καὶ παράγωγον ἀπὸ τοῦ ἀλιτραίνειν, ὃ ἐστὶν ἁμαρτάνειν.

- alpha 974 Ἀλιτρίας · ἀμαρτωλίας. Ἀριστοφάνης (Ach. 907).
- alpha 975 Ἀλιῶς · ἀντὶ τοῦ ἀλιέως. Φερεκράτης (fr. 200 K.).
- alpha 976 Ἀλκάθω καὶ ἀλκάθειν · Σοφοκλῆς (fr. 905 N. 2 = 996 R.) καὶ Αἰσχύλος (fr. 411 N. 2 = 754 M.). σημαίνει δὲ τὸ βοηθεῖν.
- alpha 977 Ἀλκαία · οὐρὰ ζώου, κυρίως δὲ τοῦ λέοντος, ἀπὸ τοῦ ἀλαλκεῖν, ὃ ἐστὶ βοηθεῖν, ὥσπερ οὐρὰ ἀπὸ τοῦ οὔρεϊν, ὃ ἐστὶ φυλάσσειν. ἔνιοι δὲ ἀλκαίαν διὰ τὸ εἰς ἀλκὴν παρορμαῖν, ἐπεὶ ὁ λέων ἰσχία τε καὶ πλευρὰς μαστίζων τῇ οὐρᾷ εἰς μάχην ἑαυτὸν ἐποτρύνει. καὶ ταῦρος δὲ καὶ κύων καὶ ἄλλα ζῶα πολλὰ τῇ οὐρᾷ πρὸς ἀλκὴν κέχρηται. φασὶ δὲ τινες καὶ τὴν οὐρὰν εἰρῆσθαι ἀπὸ τοῦ ὀρίνειν καὶ παρορμαῖν εἰς ἀλκὴν.
- alpha 978 Ἑλκμαίων· ἰσχυρῶν, ἀνδρείων, γενναίων.
- alpha 979 Ἀλκμαιωνίδα· γένος ἐστὶν ἐπιφανὲς Ἀθήνησιν ἀπὸ Ἀλκμαῖνος.
- alpha 980 Ἀλκυών· ὄρνειον θαλάσσης, ἣτις τίκεται κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην (Hist. an. 542b 4—17) περὶ τροπὰς χειμερινὰς καὶ γίνεται τὸ πέλαγος ἀκίνητον ἐπὶ ἡμέρας ἰδ'. καὶ καλοῦνται αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι ἀλκυονίδες. τίκεται δὲ ἡ ἀλκυὼν ε' καὶ ἐκτρέφει. γίνονται δὲ αἱ ἀλκυονίδες ἡμέραι οὐ πανταχοῦ, ἀλλὰ περὶ τὴν Σικελίαν. δυσοιώνιστον δὲ εἶναι λέγεται τὸ ζῶον. ἐπὶ δὲ τοῦ ἀλκυὼν ὁ μὲν Ποιητὴς (I 563) συστέλλει τὸ υ, ὁ δὲ Εὐφορίων (fr. 143 Powell) ἐκτείνει. λέγεται δὲ παρά τισι καὶ ἀλκυδὼν ἢ ἀλκυών. λέγεται δὲ παρὰ Λάκωσι καὶ δαίμων τις Ἀλκύων.
- alpha 981 Ἀλκυονίδες ἡμέραι· περὶ τοῦ ἀριθμοῦ διαφέρονται Σιμωνίδης γὰρ ἐν Πεντάθλοις (PMG 508 Page) ἑνδεκά φησιν αὐτάς. καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Περὶ ζῶων (542b 4—17). Δημαγόρας δὲ ὁ Σάμιος (FHG 4, 378, fr. 3) ἐπτά. Φιλόχορος ἐννέα (FGH Hist 328 F 186). τὸν δὲ ἐπ' αὐταῖς μῦθον Ἀγῆσανδρος ἐν τοῖς Περὶ ὑπομνημάτων λέγει οὕτως (FHG 4, 422, fr. 46)· „Ἀλκυονέως τοῦ γίγαντος θυγατέρες ἦσαν Χθονία, Ἄνθη, Μεθώνη, Ἀλκίππα, Παλλήνη, Δρυμώ, Ἀστερίη. αὗται μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν ἀπὸ Καναστραίου, ὃ ἐστὶν ἄκρον τῆς Πελλήνης, ἔρριψαν αὐτάς εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀμφιτρίτη δ' αὐτάς ὄρνιθας ἐποίησε καὶ ἀπὸ τοῦ πατρὸς ἀλκυόνες ἐκλήθησαν“. αἱ δὲ νήνεμοι καὶ γαλήνην ἔχουσαι ἡμέραι ἀλκυονίδες καλοῦνται.
- alpha 982 Ἄλκαρ· βοήθημα, ἀλέξιμα.
- alpha 983 Ἀλκύωρον· εἶδος μαγγάνου. ἢ λίνον θηρευτικόν.
- alpha 984 Ἀλκέτας· Μολοττῶν βασιλεὺς, ἀλλὰ καὶ ὑποστράτηγος ἄλλος Ἀλεξάνδρου.
- alpha 985 Ἀλκιβιάδης· ὁ Κλεινίου παῖς, ἀλλὰ καὶ ὁ πρόπαππος αὐτοῦ. ἄλλος δὲ ἐστὶν Ἀλκιβιάδης, οὗ μνημονεύει Ἀντιφῶν (fr. 8 Th.).
- alpha 986 Ἀλκίμαχος· στρατηγός ἐστὶν οὗτος Ἀναγυράσιος τὸν δῆμον. ἕτερος δὲ ἐστὶν ὁ Μακεδών, οὗ μνημονεύει Ὑπερείδης (fr. 77 J.).
- alpha 987 Ἄλλ' ἄναξ· ἐξοδίου κιθαρωδικοῦ ἀρχή, ὥσπερ κωμικοῦ μὲν (adesp. fr. 48 Dem.) „ἥδε καλλιστέφανος“, ῥαψωδῶν δὲ „νῦν δὲ θεοὶ μάκαρες τῶν ἐσθλῶν ἄφθονοί ἐστε“.
- alpha 988 Ἄλλα τοῦτ'· ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ πάλιν. Πλάτων Νυκτὶ μακρᾷ (fr. 83 K.)· „ἀλλὰ τοῦτ' γέλοιον ἄνδρα μοι φροντίσαι μηδέν“.
- alpha 989 Ἄλλα γάρ· ἀντὶ τοῦ δέ. Εὐπολις Βάπταις (fr. 68 K.)· „ἀναρίστητος ὢν καὶ οὐ βεβρωκώς, ἀλλὰ γὰρ στέφανον ἔχων“.
- alpha 990 Ἄλλα χρή· ἔστω.
- alpha 991 Ἄλλα χρή· τοῦτο δηλοῖ συγκατάθεσιν, οἷον καὶ μάλα.
- alpha 992 Ἀλλαχοῖ καὶ ἀλλαχόσε· τὸ εἰς τόπον, ἀλλαχοῦ δὲ καὶ Ἀλλαχόθι τὸ ἐν τόπῳ.
- alpha 993 Ἀλλάχθητε· ἀντὶ τοῦ διαλλάχθητε. Σοφοκλῆς (fr. 906 N. 2 = 997 R.).

- alpha 994 Ἀλληγορία · ἐπειδὴν ἄλλο τὸ γράμμα κατὰ τὸ πρόχειρον δηλοῖ καὶ ἄλλο τὸ νόημα καταλαμβάνεται.
- alpha 995 Ἄλλη · ἀντὶ τοῦ ἄλλως. ἢ κατ' ἄλλο. Θουκυδίδης (6, 96, 2).
- alpha 996 Ἀλλογνοεῖν · τὸ μὴ σαφῶς τι γνωρίζειν. ὅμοιον δέ ἐστι τὸ ἀμφιγνοεῖν.
- alpha 997 Ἀλλοδαπά · ξένα, παντοῖα.
- alpha 998 Ἀλλήλων · ἀντὶ τοῦ ἑαυτῶν. οὕτως Εὐριπίδης (Suppl. 676). καὶ Θουκυδίδης (2, 70, 1)· „καί ποῦ τινες ἀλλήλων ἐγεύσαντο“, ἀντὶ τοῦ ἑαυτῶν.
- alpha 999 Ἀλλοθρόους · ἀλλοφώνους.
- alpha 1000 Ἀλλόκοτον · ἄτοπον, ἐναντίον, ξένον, ἀλλοφυές, ἕξαλλον, ἀσυνάρτητον, ἀλλότριον. Πλάτων δὲ καὶ ἀλλοκοτώτατον καὶ ἀλλοκοτώτερον εἶπεν (fr. 228 K.), ἀλλοκότως δὲ ἐπιρρηματικῶς Φερεκράτης (fr. 201 K.).
- alpha 1001 Ἀλλοπρόσαλλος · εὐμετάβλητος.
- alpha 1002 Ἀλλοτριόγνωμος · σημαίνει ὁ τὰ ἀλλότρια ἐν γνώμῃ ἔχων καὶ μὴ τὰ ἑαυτοῦ.
- alpha 1003 Ἀλλοτρίως · πολεμίως.
- alpha 1004 Ἄλλως · μάτην. ἢ μάλιστα. ἢ κατ' ἄλλον τρόπον.
- alpha 1005 Ἄλλως τε · μάλιστα.
- alpha 1006 Ἀλλοτριονομοῦντες (Pl. Theaet. 195a)· ἐναλλαγὴν ὀνομάτων ποιοῦντες. ἢ ὅλως τισί τινα μὴ προσηκόντως διανέμοντες.
- alpha 1007 Ἄλλην δρῶν βαλάνιζε · ἐπὶ τῶν ἐνδελεχῶς αἰτούντων τι ἢ παρὰ τῶν αὐτῶν δανειζομένων.
- alpha 1008 Ἄλλος ἄλλον · ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους.
- alpha 1009 Ἄλλος · ἀντὶ τοῦ ἕτερος. Ὅμηρος (I 313)· „ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἶπῃ“. τάσσεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ τίς· „ <ὅπ> πότε <κεν δὴ τοι ξυμβλήμενος ἄλλος ὁδίτης> “ (λ 127).
- alpha 1010 Ἄλλο ἕτερον · ἐκ παραλλήλου λέγουσιν. Μένανδρος Μέθη (fr. 267 K.—Th.)· „εἴτ' οὐκ εἶχεν οὐ πῦρ, οὐ λίθον, οὐκ ἄλλ' ὅτιοῦν ἕτερον“. Κράτης Παιδιαῖς (fr. 24 K.)· „τοῖς δὲ τραγωδοῖς ἕτερος σεμνὸς πᾶσιν λόγος ἄλλος ὅδ' ἔστιν“. {ἄλλος μάτην}.
- alpha 1011 Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς · παροιμιῶδες ἐπὶ Θησεῖ λεχθὲν τὸ πρῶτον, ἢ τῷ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων Ἡρακλεῖ, ἢ τῷ Ἀλκμήνης διὰ τοὺς παλαιότερους.
- alpha 1012 Ἀλλόφασις · θόρυβος ταραχώδης.
- alpha 1013 Ἀλλοφάσειν · ἑτεροχροεῖν, περιορᾶν.
- alpha 1014 Ἀλλοφάσειν · οὐχ ὑποφέρειν βάρος.
- alpha 1015 Ἀλλοφάτοις · ὑπὸ ἄλλων πεφατισμένοις, οἷον ἀνηρημένοις.
- alpha 1016 Ἄλμα · πήδημα.
- alpha 1017 Ἀλμάδες · κολυμβάδες ἐλαῖαι.
- alpha 1018 Ἀλμυρίδες · τόπος τις περὶ τὰς ἐσχατίας τῆς Ἀττικῆς. Ἀριστοφάνης Τηρεῖ (fr. 132 K.)· „ἔδει δέ γέ σε βληθεῖσαν εἰς Ἀλμυρίδας τῇ θυγατρὶ τηδὶ μὴ παρέχειν σε πράγματα“.
- alpha 1019 Ἀλμυρόν · τὰ πολλὰ ἐκτεταμένως. λέγουσι δὲ καὶ ἀλυκόν. Ἀριστοφάνης Λυσιστράτη (403)· „νῆ τὸν Ποσειδῶ τὸν ἀλυκὸν δίκαιά γε“.
- alpha 1020 Ἀλοάσαντα · ἐν τῷ α Φερεκράτης Ἰπνῷ (fr. 65 K.)· „ὑποζυγίοις ἀλοάσαντ' εὐθὺς ἐκποιῆσαι“. τὸ δὲ συγκόψαι πληγαῖς ἀλοῆσαι ἐν τῷ η.
- alpha 1021 Ἀλοᾶν · τύπτειν, βάλλειν. καὶ τὸ θρύπτειν ἐπὶ τῆς ἄλλω σίτον.

- alpha 1022 Ἀλοία (I 568)· ἔτυπεν, ἀφ' οὗ καὶ πατραλοίας Ἀττικῶς, ὁ πατροτύπτης.
- alpha 1023 Ἀλοῖεν· ληφθεῖεν.
- alpha 1024 Ἀλογήσει (O 162)· ἀμελήσει, οὐ φροντίσει.
- alpha 1025 Ἀλογίου δίκη· ἦν φεύγουσιν οἱ ἄρχοντες λόγον οὐ δόντες τῶν τῆς ἀρχῆς διοικημάτων.
- alpha 1026 Ἀλογα· ἄρρητα. Σοφοκλῆς (fr. 241 N. 2 = 262 R.).
- alpha 1027 Ἀλογοὶ ἐρανισταί· οἱ μήπω τὸν ἔρανον ἀνηρημένοι, μηδὲ καταθέμενοι τὴν τοῦ ἐράνου καταβολήν, οἷς οὐδεὶς ἐστὶ λόγος πρὸς τὸ μὴ οφείλιν.
- alpha 1028 Ἀλῶα· ἐορτὴ Δήμητρος καὶ Διονύσου. προσηγόρευται δὲ διὰ τὸ ταῖς ἀπαρχαῖς <ταῖς> ἀπὸ τῆς ἄλλω τότε καταχρήσασθαι φέροντας εἰς Ἑλευσῖνα. ἢ ἐπεὶ ἐν ἄλωσιν ἔπαιζον ἐν τῇ ἐορτῇ. ἤγετο δὲ ἐπὶ τῇ συγκομιδῇ τῶν καρπῶν ἐορτὴ Ἀλῶα, ἐν ἣ καὶ Ποσειδῶνος πομπή. ἀπὸ δὲ τοῦ ἴσυναυλίζεσθαι† εἴρηται, ὅθεν καὶ ἄλλως. καὶ ἡλιαία δέ, ἐπεὶ πολλοὶ δικασταὶ συναθροίζονται.
- alpha 1029 Ἀλῶν· ἀντὶ τοῦ περιάγων, ὡς οἱ ἀλῶντες βόες. οὕτως Ἀριστοφάνης (Thesm. 2).
- alpha 1030 Ἀλύειν· ἔνιοι τὸ μὲν ἐπαίρεσθαι δασέως ἀξιοῦσι προφέρεισθαι „ἢ ἀλύεις ὅτι Ἴρον ἐνίκησας“ (ς 333). τὸ δὲ λυπεῖσθαι ψιλῶς „ὡς ἔφαθ', ἡ δ' ἀλύουσα ἀπεβήσατο“ (E 352). Δίδυμος δὲ (p. 185 Schmidt) ἀμφοτέρω ψιλῶς τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀλεαίνεσθαι φησι, τὸ δὲ ἀπὸ τῆς ἄλης. Ἀττικώτερον δὲ τὸ ἀμφοτέρω δασέως· καὶ γὰρ τὸ ἀλεαίνεσθαι δασύνουσιν οἱ Ἀττικοὶ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ἀμῖς, ἄμαξα, ἀμνός, Ἀλαεῖς, ἀνύειν, ἀμῶς.
- alpha 1031 Ἀλόντες· ληφθέντες.
- alpha 1032 Ἀλὸς ἄχνη (ε 403)· ἀφρὸς θαλάσσης.
- alpha 1033 Ἀλὸς θεῖοιο (I 214)· τοῦ ἐντίμου, διὰ τὴν πολλὴν αὐτοῦ καὶ πανταχοῦ χρήσιν. ἢ τοῦ καθαροῦ καὶ ἀφθάρτου. ἢ τοῦ δικαίου καὶ ἀναγκαίου. δικαίου μὲν, καθότι μυστικῶς οὕτως προσαγορεύεται σπονδαὶ γὰρ καὶ ὁμεστίων καὶ ἱερῶν {καὶ ἱερέων} καὶ τραπέζης κοινωνία τούτῳ χαρακτηρίζονται. ἀναγκαίου δὲ πρὸς διαμονὴν καὶ ἐπιτηδειότητα καὶ εὐεξίαν τῶν χρησίμων ἀνθρώποις. καὶ τὸ πῦρ δὲ θεῖον καὶ ἡ θάλασσα ἔοικε διὰ τινὰ τοιαῦτα καλεῖσθαι. ἢ διὰ τὸ καθάρισον λυμάτων εἶναι. ἔτι τε τὸ σπουδαῖον <καὶ καλὸν> καὶ ἀγαθόν, ἢ τὸ μέγα καὶ ἄριστον θεῖον λέγεται.
- alpha 1034 Ἀλοστατεῖ· στρατεύεται.
- alpha 1035 Ἀλοκίζειν (Ar. Vesp. 850)· ἀροτριᾷν.
- alpha 1036 Ἀλοιμός· τὸ τῶν τοίχων χρῖσμα.
- alpha 1037 Ἀλοιφή· τὸ λίπος.
- alpha 1038 Ἀλοπον· ἀλέπιστον.
- alpha 1039 Ἀλογοὶ ἐρανισταί· οἱ μήπω ἐξειληχότες τὸ ἐπιβάλλον ἑαυτοῖς.
- alpha 1040 Ἀλογίαν· τὸ μηδένα λόγον ἔχειν, ἀλογιστὶ δὲ πράττειν. οὕτως Δημοσθένης (23, 168) καὶ Πλάτων (Phaed. 67e. Theaet. 199d, al.).
- alpha 1041 Ἀλόννησος· νησὺδριον ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει.
- alpha 1042 Ἀλόπη· Κερκύονος θυγάτηρ, ἐξ ἧς καὶ Ποσειδῶνος Ἴπποθόων, ὁ τῆς Ἴπποθοωντίδος φυλῆς ἐπώνυμος.
- alpha 1043 Ἀλοσύδνης· τῆς ἐν ἀλὶ γενομένης. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος τῆς θαλάσσης ἀπέδωκεν.
- alpha 1044 Ἀλουργά· θαλασσοπόρφυρα.
- alpha 1045 Ἀλουργικά· τὰ πορφυροβαφεῖ νήματα καὶ λεπτὰ.
- alpha 1046 Ἀλουργίς· πορφύρα.

- alpha 1047 Ἀλουργοπωλική · ἡ πορφυροπωλική λεγομένη. οὕτως Ἰσαῖος (fr. 38 S.).
- alpha 1048 Ἰ'Αλουργαῖον · ἀντὶ τοῦ ἀλουργέστ'. Ἀριστοφάνης (fr. 741 K.).
- alpha 1049 Ἀλόχευτος · ἀγέννητος.
- alpha 1050 Ἀλοῦσα · ληφθεῖσα.
- alpha 1051 Ἀλύβας · λίμνη λέγεται ἐν Ὑπερβορείοις.
- alpha 1052 Ἄλυδις · μεταλλαγή.
- alpha 1053 Ἄλυδις · ἄλλη.
- alpha 1054 Ἀλύει · ἀδημονεῖ, δυσχεραίνει, ἀθυμεῖ, ἀπορεῖ.
- alpha 1055 Ἀλυκτεῖν · δυσφορεῖν.
- alpha 1056 Ἀλύξαι · ἐκφυγεῖν. ἢ καταξύσαι.
- alpha 1057 Ἄλυπος · ὁ μὴ λυπούμενος. λέγεται δὲ καὶ ἀλύπητος. Θεόπομπος (fr. 81 K.).
- alpha 1058 Ἄλυπον ἴ'ανθος ἄνίας · εἰ θέλοις εἰπεῖν ἐπὶ τινος πράγματος, ὃ λύπης ἀπαλλάττει, οὕτως ἂν χρήσαιο, ὥς καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ Ἰδιονυσιακῷ τῷ σατυρικῷ (fr. 174 N. 2 = 172 R.) ἐπὶ οἴνου πρῶτον γευσάμενων τῶν κατὰ τὸν χορὸν σατύρων „πόθεν ποτὲ ἄλυπον ὦδε εὔρον ἴ'ανθος ἄνίας;“ ὅλον δὲ τὸ μελύδριον πολιτικὸν ἄγαν γέγονε· μετὰ γὰρ τῆς ἄλλης ἐναργείας λελυμένην ἔχει τὴν ἐρμηνείαν καὶ μεθύουσιν ἀρμόττουσαν. δεῖ δὲ τὰς λύσεις τῆς ἐρμηνείας ἀρμόττειν τοῖς νοήμασι καὶ μὴ σφίγγειν καὶ μηδαμοῦ σύνδεσμον παρατιθέναι, ἀλλ' ἀκήρατον τὴν λύσιν φυλάττειν.
- alpha 1059 Ἀλυσθαίνειν · ἀδυνατεῖν.
- alpha 1060 Ἄλυς · ἡ ἄλη καὶ ὁ ῥιπτασμός. καὶ ἀλύειν τὸ μηδὲν πράττειν „τί δ' οὐ ποιεῖς ἄριστον; ὁ δὲ ἀλύει πάλαι κατακείμενος“. Μένανδρος Ἐπιτρέπουσι (fr. 3 Sandbach).
- alpha 1061 Ἀλυσιτελές · ἀσύμφορον.
- alpha 1062 Ἀλύσιον · ἀλυσεῖδιον, πλόκιον. Μένανδρος (fr. 224 K.—Th.)· „περὶ τὸν τράχηλον ἀλύσιόν τί σοι δότω“.
- alpha 1063 Ἀλυσκάζειν · τὸ διεκδύεσθαι καὶ ἀποδιδράσκειν. ἢ περιῖστασθαι, ἐκκλίνειν.
- alpha 1064 Ἄλφα · τοῦτο ὑπὸ Φοινίκων βοδὸς κεφαλὴ ἐκαλεῖτο. καὶ Μωϋσῆς δὲ ὁ νομοθέτης ὑπὸ Ἰουδαίων διὰ τὸ πολλοὺς ἔχειν ἀλφούς ἐν τῷ σώματι οὕτως ἐκαλεῖτο. ἀλλὰ καὶ τοῦτο Νίκαρχος ὁ τοῦ Ἀμμωνίου ἐν τῷ Περὶ Ἰουδαίων (FGrHist 731 F 1) φλυαρεῖ. ἄλφα δὲ ἐκαλεῖτο καὶ ὁ σῦς ὁ πλῆξας τὸν Ἄδωνιν. ἐκλήθη δὲ οὕτως ὑπὸ Ἀσβωτῶν τῶν ἐν Φοινίκῃ. καλεῖται δὲ παρὰ Φοίνιξιν ἄλφα ὁ ἀπηνῆς καὶ ἄγριος. Ἄλφα δὲ καλεῖται καὶ ὁ Ὅσιρις ὑπὸ Βυβλίων, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐλάχιστον.
- alpha 1065 Ἀλφάνει · εὐρίσκει. Μένανδρος Ὀμοπατρίοις (fr. 302 K.—Th.)· „ἦν ἰδηλοιοῦτι ἢ νυμφίος τε ἀλφάνει“. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις (fr. 324 K.)· „οἴμοι κακοδαίμων τῆς τόθ' ἡμέρας, ὅτε εἶπέν μ' ὁ κῆρυξ· οὗτος ἀλφάνει“. Εὐπολις Ταξιάρχαις (fr. 258 K.)· „οὐ θᾶττον αὐτὴν δευρό μοι τῶν τοξοτῶν ἄγων ἀποκηρύξει τις, ὃ τι ἂν ἀλφάνη“. καὶ ὁ Ποιητής (F 79)· „ἐκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον“.
- alpha 1066 Ἀλφαίνειν · τὸ παραλλάσσειν. ἐξ οὗ καὶ οἱ ἐν τῷ σώματι Ἄλφοι· παραλλάσσουν γὰρ κατὰ τὸν χρῶτα.
- alpha 1067 Ἀλφαίνει · ζητεῖ, εὐρίσκει. ἔνθεν τιμαλφῆς ἢ πολλὴν εὐρίσκουσα τιμήν.
- alpha 1068 Ἀλφινία · ἡ λεύκη.
- alpha 1069 Ἀλφηστῆσιν (α 349)· ἐντίμοις.

- alpha 1070 Ἄλφι · ἄλφιτον. τοῦτο δὲ καλεῖται ἀπότρωκτον, ὃ φασι πρῶτον εὑρεῖν Ἐπίχαρμον (cf. fr. 223 Kaibel).
- alpha 1071 Ἄλφιστα · κυρίως μὲν τὰ ἀπὸ πεφρυγμένων καὶ ἄλεσθαισῶν κριθῶν θραύσματα, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ ἀπὸ πυρῶν ἢ φακῶν.
- alpha 1072 Ἄλφισταμοῖοι · ἄλφιτοπῶλαι, οὐ πρὸς ἀργύριον, ἀλλὰ ἀλφίτων κριθᾶς ἀμειβόμενοι.
- alpha 1073 Ἄλφιτόχρωτος · τῆς λευκῆς. ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς τῆς πολιᾶς. Τελμησεῦσιν Ἀριστοφάνης (fr. 533 K.).
- alpha 1074 Ἄλφιτεῖς · οἱ τὰ ἄλφιστα ποιοῦντες. Ὑπερίδης (fr. 224 J.).
- alpha 1075 Ἀλφίτων στοά · ἡ ἀλφιτόπωλις, ἐν ᾗ καὶ ἡ Ζεύξιδος ἀνέκειτο Ἑλένη.
- alpha 1076 Ἀλφός · ἡ μὲν τις λευκὴ παραλλαγή κατὰ τὸ χρῶμα μετὰ τινων λεπτῶν στιγμάτων, καὶ καλεῖται λευκὸς ἀλφός, ἡ δὲ ὑπομελανίζουσα καὶ καλεῖται μέλας ἀλφός.
- alpha 1077 Ἀλφούς · λευκοὺς ἢ λευκάς.
- alpha 1078 †Ἄλω · ἀντὶ τοῦ ἄλες†. Φιλύλλιος (fr. 28 K.).
- alpha 1079 Ἄλῳ · πιασθῆ, καταγνωσθῆ.
- alpha 1080 Ἀλῶα · < *** > Ποσειδεῶνος πέμπτη φθίνοντος.
- alpha 1081 Ἀλῶα · ἐορτὴ ἐστὶν Ἀττική. Φιλόχορος δὲ φησιν (FGrHist 328 F 83) ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς περὶ τὰς ἄλως ποιεῖσθαι.
- alpha 1082 Ἀλωαί · ἀλωνίαι. ἢ παράδεισοι.
- alpha 1083 Ἀλώβητον · ἄμωμον, ἀβλαβές.
- alpha 1084 Ἀλῶμενος · πλανώμενος.
- alpha 1085 Ἀλωπόχρους · ὁ πολίος.
- alpha 1086 Ἀλώνητος · οἷον βάρβαρος· οἱ γὰρ Θραῖκες ἀνδράποδα ἀλῶν ἀπεδίδοντο.
- alpha 1087 Ἀλῶναι · ληφθῆναι, συνδεθῆναι.
- alpha 1088 Ἀλώπηξ δωροδοκεῖται · ἐπὶ τῶν ῥαδίως δώροις ἀλίσκομένων. Κρατῖνος Νόμοις (fr. 128 K.)· „ὕμῶν εἷς μὲν ἕκαστος ἀλώπηξ δωροδοκεῖται“.
- alpha 1089 Ἀλώπηξ τὸν βοῦν ἐλαύνει · τάττεται ἐπὶ τῶν μὴ κατὰ λόγον ἀποβαινόντων.
- alpha 1090 Ἀλωπεκῆθεν · δημὸς ἐστὶν ἡ Ἀλωπεκὴ τῆς Ἀντιοχίδος. καὶ ὁ δημότης Ἀλωπεκέυς.
- alpha 1091 Ἀλωπεκόννησος · πόλις ἐστὶ μία τῶν ἐν Χερρονήσῳ.
- alpha 1092 Ἀλώσιμα · εὐληπτα.
- alpha 1093 Ἀλωτοί · ληπτοί, χειρωτοί.
- alpha 1094 Ἀλωπεκέως · ἀμπέλου εἶδος.
- alpha 1095 Ἄμα · ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ. καὶ ἐκ διαφόρων τόπων εἰς ἓνα τόπον. καὶ ὁμόσε.
- alpha 1096 Ἀμάδρυα · κοκκύμηλα. Σικυώνιοι.
- alpha 1097 Ἀμαῖν · θερίζειν. παρὰ τὸ ἄμα < *** > .
- alpha 1098 Ἀμάδοκος · δύο γεγόνασι, πατὴρ καὶ υἱός, ὃς Φιλίππῳ συμμαχήσων ἦλθεν εἰς τὸν κατὰ Κερσοβλέπτου πόλεμον.
- alpha 1099 Ἀμαζόνιον · ἱερόν, ὃ Ἀμαζόνες ἰδρύσαντο. οὕτως Ἰσαῖος (fr. 27 S.).
- alpha 1100 Ἀμαθίας ὕψος · λαμπρὰ καὶ συγγραφικὴ ἢ φράσις. Πλάτων ἐχρήσατο ἐν Ἐπιστολαῖς (7, 351d).
- alpha 1101 Ἀμαθία · ἀντὶ τοῦ ἀναισθησία. Πλάτων (Leg. 3, 689a).
- alpha 1102

Ἀμαθής · ἀντὶ τοῦ ἀπαίδευτος καὶ ἀκόσμητος. Πλάτων (Apol. 22e). τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ
δυσμαθοῦς καὶ ἐπὶ τοῦ μὴ μαθόντος, φύσει δὲ ἐπισταμένου.

alpha 1103 Ἀμαιμάκ <ετ> ον · ἀνυπόστατον.

alpha 1104 Ἀμαλθείας βίος · ὁ λιπαρὸς καὶ εὐδαίμων.

alpha 1105 Ἀμαλθείας κέρας · τὸ πάντων ἐπιτυχάνειν, ἐπειδὴ οἱ εὐχόμενοι τῇ οὐρανίᾳ αἰγὶ
ἐπιτυχάνουσιν. Ἀριστοφάνης (fr. 39 Dem.)· „ἡ μὲν πόλις ἐστὶν Ἀμαλθείας κέρας, σὺ μόνον
εὖξαι καὶ πάντα παρέσται“.

alpha 1106 Ἀμαλθεύειν · ἀντὶ τοῦ τρέφειν. Σοφοκλῆς Ἀλεξάνδρῳ (fr. 95 R.). ἔνθεν καὶ ἡ Ἀμάλθεια.

alpha 1107 Ἀμαλδύνεσθαι · ἀφανίζεσθαι.

alpha 1108 Ἀμάλθακτον · ἀνένδοτον, ἐδραῖον.

alpha 1109 Ἀμαλόν · ἀσθενές.

alpha 1110 Ἀμαλλεῖον · νῦν δὲ οὐλόδετόν τινες. οἱ δὲ ὠρόδεσμον, τὸν ἐκ τῆς καλάμης στρεφόμενον
δεσμόν, ὃ δεσμοῦσι τὰ δράγματα. καὶ τὴν συγκειμένην ἐκ τούτων ἀμάλλαν· ἀμάλλαι γὰρ αἱ ἐκ
τῶν δραγμάτων ἀγκαλίδες. οἱ δὲ ἀμαλλεῖον τὸν δεσμόν τοῦ δράγματος· ἀμάλλας γὰρ τὰ
δράγματα ἐκάλουν. Καλλίας Πεδήταις (fr. 3 Dem.)· „ὅτε ἀμαλλεῖω παῖς ὢν ἐδέθη“.

alpha 1111 Ἀμάμαξυς · ἄμπελος ἀναδενδράς.

alpha 1112 Ἀμαμιθάδες · ἥδυσμά τι σκευαστὸν διὰ κρεῶν εἰς μικρὰ κεκομμένων.

alpha 1113 Ἀμαμηλίδας · τὰς ἀπίους.

alpha 1114 Ἀμαξα τὸν βοῦν ἐλαύνει · παροιμία.

alpha 1115 Ἀμαξα · ἡ ναῦς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. καὶ ἴσως εἰκάζουσιν αὐτὴν ἀμάξη ἀπὸ τοῦ ἀμᾶν τὴν
θάλασσαν. ἡ λέξις παρ’ Αἰσχύλῳ (fr. 8 M.).

alpha 1116 Ἀμαξαντεύς · Ἀμαζάντεια δημός ἐστι τῆς Ἱπποθωντίδος φυλῆς.

alpha 1117 Ἀμαξίδας · τὰ μικρὰ ἀμάξια, ἃ τοῖς παιδίοις ἐποίουν παίγνια.

alpha 1118 Ἀμαξιαῖα ῥήματα · μεγάλα, ἃ φέρει ἄμαξα, οὐκ ἄνθρωπος ἢ ὑποζύγιον. Πολύζηλος ἐν Διονύσου
γοναῖς (fr. 1 Dem.)· „ῥήμαθ’ ἀμαξιαῖα“. ὁ δὲ Κάνθαρος ἐν Τηρεῖ (fr. 1 Dem.)· „ἀμαξιαῖα
κομπάσματα“ εἴρηκεν. σὺ δὲ οὐ χρῆσις τῇ τοιαύτῃ φράσει· κωμικὰ γάρ, ἀλλ’ οὐ πολιτικὰ τὰ
τοιαῦτα.

alpha 1119 Ἀμαξεύς · ζευγηλάτης.

alpha 1120 Ἀμαξιτόν · ὁδὸν δημοσίαν.

alpha 1121 Ἄμαρ · ἡμαρ, ἡμέρα.

alpha 1122 Ἀμάραι · αἱ ἐν τῷ ὥτὶ κοιλότητες.

alpha 1123 Ἀμάρακος · γένος τι μύρου, ἀπὸ φυτοῦ ὁμωνύμως καλουμένου.

alpha 1124 Ἀμάραντον · φυτὸν θαμνώδες, ἐξ οὗ τοῦ ἄνθους οἱ στέφανοι.

alpha 1125 Ἀμαρεῖν · ἀκολουθεῖν, πείθεσθαι.

alpha 1126 Ἀμάρην · ὀχετόν, τάφρον.

alpha 1127 Ἀμάρησι · πόροις.

alpha 1128 Ἀμάρη · ἡ ὑδρορρόη, διὰ τὸ τὰ ἐν αὐτῇ φυτὰ ὄντα ἀμάραντα εἶναι. ἢ παρὰ τὸ ἅμα καὶ ἴσως καὶ
ὁμαλῶς ῥεῖν.

alpha 1129 Ἰ’Αμαρία’ · παραγωγής ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ.

alpha 1130 Ἀμαρυγή · λαμπεδών.

- alpha 1131 Ἀμάρυγμα · φόρημα, εἶδωλον, κίνησιν, λαμπηδόνα. οἱ δὲ Αἴθυγμα, ὃ ἐστὶ σκίασμα, ἢ ὁμοίωμα, ἢ κίνημα.
- alpha 1132 Ἀμαρύσσει · στίλβει, λάμπει.
- alpha 1133 Ἀμαρυγὰς · ὄψεις. οἱ δὲ ἀκτῖνας ὄψεως.
- alpha 1134 Ἀμαρύσια · ἑορτὴ Ἀθήνησιν.
- alpha 1135 Ἀμαρύσσειν καὶ ἀμαρύζειν · καὶ Ἀττικοὶ καὶ Ἴωνες διχῶς. καὶ ἀφάσσειν καὶ ἀφάζειν .
- alpha 1136 Ἀμαρτυρήτως · ἀντὶ τοῦ ἀμαρτύρως. οὕτως Ἀντιφῶν (fr. 144a Th.).
- alpha 1137 Ἄμαρτυς · Ἀγάθων εἴρηκεν (TrGF 39 F 16a)· „ἀλλ’ οὐκ ἄμαρτυς ἢ χάρις δοθήσεται“.
- alpha 1138 Ἀμαρτεῖν (Soph. Phil. 231)· ἀποτυχεῖν.
- alpha 1139 Ἀμαρτίαν οἱ Ἀττικοί, ἀμαρτάδα Ἡρόδοτος (1, 91, 1) καὶ οἱ ἄλλοι Ἴωνες.
- alpha 1140 Ἀμαρτωλῶς · ἐπιρρηματικῶς εἶπεν Εὐπολις (fr. 24 Dem.).
- alpha 1141 Ἀμαρτωλία · Ἀριστοφάνης (Pac. 415).
- alpha 1142 Ἀμαρτωλή · Φρύνιχος εἶπε (TrGF 3 F 16c) καὶ Σοφοκλῆς (fr. 999 R.).
- alpha 1143 Ἀμαρτ <ί> ας · ἀντὶ τοῦ ἀμαρτάδας Αἰσχύλος (Ag. 1197) καὶ ἀμαρτήμων Πλάτων ἔφη (fr. 22 Dem.).
- alpha 1144 Ἀματροχία · ὁ τύπος τῶν τροχῶν. καίτοι τινὲς παρ’ Ὀμήρῳ (Ψ 422) τὰς συμπτώσεις τῶν τροχῶν ἀκούουσιν.
- alpha 1145 Ἀμαυρά · σκοτεινά· ὅθεν καὶ ἀμαυρὸν τὸ μὴ διαφανές.
- alpha 1146 Ἀμαυρόβιοι · Ἀριστοφάνης ἔφη (Av. 685). καὶ ἀμαυροῦν Ξενοφῶν (Cyneg. 5, 4), καὶ ἀμαυροῦσθαι Φίλιστος (FGrHist 556 F 71). ἀμαυρὸν δὲ Ὀμηρὸς (δ 824)· „εἶδωλον ἀμαυρόν“. οὕτως καὶ Μένανδρος (fr. 727 K.—Th.).
- alpha 1147 Ἀμαυρός · θηλυκῶς Πλάτων Ἑλλάδι (fr. 1 Dem.)· „αὐτὴ δ’ ἀμαυρὸς ἀσθενὴς τ’ ἐγίγνομην“. Εὐριπίδης δὲ „ἀμαυρὰ γλῶσσα“ ἔφη (fr. 955a Snell).
- alpha 1148 Ἀμαυροῖς · Ἀριστοφάνης (fr. 40 Dem.)· „σαυτὸν δ’ ἀμαυροῖς, ὥστε λήσει <ς> τῷ χρόνῳ“.
- alpha 1149 Ἄμαχον · δυσκαταμάχητον. Πίνδαρος (Ol. 13, 13)· „ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθοσ“.
- alpha 1150 Ἄμαχος · ἀντὶ τοῦ μὴ μαχόμενος. Ξενοφῶν (HG. 4, 4, 9). καὶ Ἀμάχητοι οἱ μήπω μεμαχημένοι (Xen. Cyr. 6, 4, 14).
- alpha 1151 Ἄμαχον πνίγος · τὸ ὑπερβάλλον κατὰ τὴν ἰσχύν, ὡς μηδὲ μαχέσασθαι πρὸς αὐτό. οὕτως Κρατῖνος (fr. 23 Dem.). ἐρεῖς δὲ καὶ Ἄμαχος χειμῶν καὶ ἄμαχον πρᾶγμα (Men. fr. 334, 6 K.—Th.).
- alpha 1152 Ἄμαχον <κακόν> · τὸ καθ’ ὑπερβολὴν κακόν, πρὸς ὃ οὐδὲ μαχέσασθαι ἔνι.
- alpha 1153 Ἀμαχί · Ξενοφῶν (An. 1, 7, 9)· „οὐκ ἀμαχὶ ταῦτα ἐγὼ λήψομαι“. καὶ Θουκυδίδης α’ (143, 4).
- alpha 1154 Ἀμαχητί · Ἡρόδοτος (9, 2, 1)· „ὅπως ἀμαχητὶ πᾶσαν Ἑλλάδα καταστρέφεται“.
- alpha 1155 Ἀμάχετοι · Σοφοκλῆς (fr. 813 R.)· „ἀμάχετοι λοχαγοί“.
- alpha 1156 Ἄμαχοι · ἀντὶ τοῦ οἱ μὴ μαχεσάμενοι.
- alpha 1157 Ἀμάχαιρος · Φερεκράτης (fr. 82 K.)· „ἀμάχαιρος ἐπὶ βόεια νοστήσω κρέα“.
- alpha 1158 Ἀμβλίσκουσιν (Pl. Theaet. 149d)· ἀποβάλλουσιν.
- alpha 1159 Ἀμβλύς · ὁ μὴ ὀξύς, ἀλλὰ σκοτεινός. καὶ ἀμβλύτερος Θουκυδίδης (2, 44, 4).
- alpha 1160 Ἀμβλυώπτειν · τυφλώπτειν.
- alpha 1161 Ἀμβλωθρίδια · ἐκτρώματα. τὰ ἐξημβλωμένα ἔμβρυα.
- alpha 1162

Ἀμβλῶσαι καὶ ἔξαμβλῶσαι · τὸ φθεῖραι βρέφος. καὶ Ἀμβλωθρίδιον · αὐτό τε τὸ φθόριον φάρμακον καὶ δὴ καὶ τὸ διαφθαρέν.

alpha 1163 Ἀμβλωσις καὶ ἀμβλωθέντες · Λυσίας ἔφη (fr. 24 S.). καὶ ἀμβλουχία Σοφοκλῆς (fr. 1000 R.) καὶ ἄμβλωμα Ἀντιφῶν (fr. 148 Th.).

alpha 1164 Ἀμβλωπός · Εὐριπίδης Ἀνδρομέδᾳ (fr. 155a Snell)· „ἀμβλωπὸς ὄψιο“. καὶ ἐν Θησεῖ (fr. 386a Snell)· „καὺτῷ δ' ἔπεισι νυκτὸς ἀμβλωπὸν σέλας“. καὶ ἀμβλώπας Εὐριπίδης ἐν Θυέστη (fr. 397a Snell)· „ἀμβλώπας αὐγὰς ὁμμάτων ἔχεις σέθεν“. καὶ Ἴων (TrGF 19 F 53a) καὶ Σοφοκλῆς (fr. 1001 R.) καὶ Πλάτων (fr. 23 Dem.).

alpha 1165 Ἀμβλυφαεῖ · Σοφοκλῆς Τυνδάρει (fr. 647 R.)· „ἀμβλυφαεῖ δ' ὄμμ' ὑπὸ γήρῳ“.

alpha 1166 Ἀμβλυδερκές · Νικόμαχος Ἀλεξάνδρῳ (TrGF 127 F 1)· „Διὸς γὰρ οὐκ ἀμβλυδερκές ὄμμα“.

alpha 1167 Ἀμβλὺς ὄρθρος · Ἴων (TrGF 19 F 53b)· „νῦν δ' ἐγγὺς ἡοῦς ἡνίκ' οὐδέπω φάος οὐδ' ἀμβλὺς ὄρθρος“.

alpha 1168 Ἀμβρακοῦ καὶ ἀπαμβρακοῦ · Πλάτων Λαΐῳ (fr. 5 Dem.)· „ἀπαμβρακοῦ καὶ μὴ προδῶς σαυτήν“, ἀντὶ τοῦ καρτέρει, ἀνδρίζου· τικτούση δὲ παρακελεύεται.

alpha 1169 Ἀμβρόσιον · θεῖον ἢ ἀθάνατον. ἢ θαυμαστόν.

alpha 1170 Ἀμβροτα · θεῖα, ἄφθαρτα.

alpha 1171 Ἀμβρακία · πόλις ἐστὶν ἐν τῷ Ἀμβρακικῷ κόλπῳ, ἄποικος Κορινθίων.

alpha 1172 Ἀμβρυτοὶ καὶ ἀμβρύττιοι · ἐχίνιοι. οἱ δὲ πέτρας ἀπέδοσαν, ἐφ' ὧν φυκία πέφυκεν ἐπιπολῆς. Εὐριπίδου δὲ εἰπόντος (fr. 955b Snell) „βρύττος μέγας“ τινὲς τὴν τελευταίαν διὰ τοῦ η γράφουσιν, οὐκ ὀρθῶς, <ὦς> μαρτυρεῖ Ἡρωδιανός (fr. novum). Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τοῖς Περὶ ζῶων (530a 34) πλείω γένη φησὶ τῶν ἐχίνων. ἐν μὲν τὸ ἐσθιόμενον, ἐν ᾧ τὰ λεγόμενα ᾧὰ μεγάλα γίνεται καὶ ἐδώδιμα ὁμοίως ἐν μείζονι καὶ ἐλάττονι· καὶ γὰρ εὐθὺς ἔτι μικροὶ ὄντες ἔχουσι ταῦτα. ἄλλα δὲ δύο γένη τό τε τῶν σπατάγγων καὶ τῶν καλουμένων ἀμβρύττων. γίνονται δὲ οὗτοι πελάγιοι καὶ σπάνιοι. φησὶ δὲ ὁ Ἡρωδιανός ὅτι Ἀριστοτέλης καὶ διὰ τοῦ ς καὶ δυσλλάβως τὴν λέξιν προφέρεται· βρύσσους γὰρ αὐτοὺς λέγει.

alpha 1173 Ἀμβωνες · τὰ χεῖλη τῶν λοπάδων, καὶ οἱ λόφοι τῶν ὀρῶν, καὶ ἡ ἵτις πᾶσα καὶ οἶον ὀφρὺς καὶ ὑπεροχή. Ἀριστοφάνης ὁ κωμικός (immo Eur. fr. 52 K.)· „ἀλλ' ὦ πολλῶν ἤδη λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλείξας“.

alpha 1174 Ἀμβωνες · οἱ ὀρεινοὶ τόποι καὶ αἱ προσαναβάσεις καὶ πᾶσα ἡ ὑπεροχή.

alpha 1175 Ἀμέθυστον · οὐδετέρως Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ λίθων εἶπε (5, 31)· „τὸ δ' ἀμέθυστον οἰνωπὸν τὴν χρόαν“.

alpha 1176 Ἀμείβεσθαι · ἀποκρίνεσθαι, μεταβάλλεσθαι.

alpha 1177 Ἀμείβεται · ἀντὶ τοῦ παραιτεῖται. Εὐριπίδης (fr. 156 N. 2).

alpha 1178 Ἀμείβων · ἀλλάσσω.

alpha 1179 Ἀμείβεται · ἀντιμετακελεύεται. Δίδυμος (fr. novum).

alpha 1180 Ἀμειδές · στυγνόν, σκυθρωπόν.

alpha 1181 Ἀμείλικτος · ἀπάνθρωπος, ἀπηνής.

alpha 1182 Ἀμείλιχος · σκληρός, ἀκολάκευτος.

alpha 1183 Ἀμέλει · τοιγαροῦν, δηλαδή, πάντως· ἐπίρρημα γὰρ ἐστὶ συγκατάθεσιν δηλοῦν.

alpha 1184 Ἀμελλητί · ἀνυπερθέτως, ταχέως.

alpha 1185

Ἀμελία καὶ ἀμέλεια · ἀμφότερα Ἑλληνικά· καὶ γὰρ καὶ διὰ τοῦ ι γράφεται καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου.

alpha 1186 Ἀμειψόμεθα · ἀνταποδώσομεν.

alpha 1187 Ἀμέργειν · καρπολογεῖν. Ἀριστοφάνης Νήσοις (fr. 15 Dem.)· „ὁ μὲν τις ἀμπέλους τρυγῶν ἄν, ὁ δ' ἀμέργων ἐλάσας“.

alpha 1188 Ἀμήρυτον · πολύ, ἐκτεταμένον, ἀτέλεστον, τουτέστι διηνεκῶς ἐπιμένον, ἀπέραντον.

alpha 1189 Ἀμηγέπη · ὅπωςδῆποτε, καθοτιοῦν. λέγεται δὲ καὶ ἀμωσγέπως καὶ ἀμόθεν καὶ ἰ᾽Αμηγέπου† καὶ ἀμοιγέποι καὶ ἀμωσγέποι .

alpha 1190 Ἀμήσαντες · θερίσαντες. ἢ ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ ἀποτεμόντες.

alpha 1191 Ἀμητῆρες · θερισταί.

alpha 1192 Ἀμητός · αὐτὰ τὰ τεθερισμένα ὀξυτόνως. προπαροξυτόνως δὲ ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ, ὡς καὶ τρύγητος ὁ καιρὸς τοῦ τρυγᾶν.

alpha 1193 Ἀμηχανία · ἀπορία.

alpha 1194 Ἀμήχανον · ὑπὲρ λόγον.

alpha 1195 Ἄμης · γένος πλακοῦντος.

alpha 1196 Ἀμήτορος · Εὐριπίδης (fr. 955c Snell)· „Ἄφιδνε, Γαίας υἱὲ τῆς ἀμήτορος“, οἶον τῆς αὐτόχθονος.

alpha 1197 Ἀμίδα · δασέως· „τί δῆτ' ἄν, εἰ μὴ τὴν ἀμίδα καθεῦδ' ἔχων;“ Εὐπολὶς Αὐτολύκῳ (fr. 4 Dem.)· καὶ ὁ Ἀριστοφάνης (fr. 41 Dem.)· „κατεσκεδάσέ μου τὴν ἀμίδα κεχηνότος“. λέγουσι δὲ καὶ ἅμαξαν δασέως καὶ καθημαξευμένα καὶ ὅλως τῇ δασείᾳ προσωδία χαίρουσιν οἱ Ἀττικοί. καὶ παρὰ Μενάνδρῳ {ὥς} λέγεται ἐν τῷ <Νομο> θέτῃ (fr. 292 K.—Th.) διὰ τοῦ θ ἢ συναλιφῇ αὕτη· „ἐκκαίδεκα κεῖνθ' ἀμίδεσ“. καὶ τὸ ἀμάξιον οὕτως λέγουσι θάμάξιον καὶ „<οὐκ> ἀναβεβήκει πώποτε ἐφ' ἅμαξαν, ἀλλ' ἐφ' ἵππον“. Νικόστρατος ἐν Παρακολυμβώσῃ (fr. 1 Dem.).

alpha 1198 Ἀμίδας · τὰ ὑπηρεσία. ιδίως δὲ Δημοσθένης (54, 4) τὰ σταμνίσκια, οἷς ἐνούρουν. λέγεται δὲ ἀμὶς καὶ ἡ χύτρα.

alpha 1199 Ἀμὶς · οὐχ ὁ ἵπνός, ἀλλὰ πλακοῦντος γένος. Μένανδρος Ὑποβολιμαίῳ (fr. 425 K.—Th.)· „†τὸν ἅμιτα Χαρίππου κατὰ Ἀδην πέμπει τινὰ ἅμιτα ἐν Ἀδου† προσδοκᾷς“. ἔστι καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς κωμικοῖς τὸ ὄνομα.

alpha 1200 Ἀμιθρεῖν · τὸ ἀριθμεῖν. Νικοχάρης (fr. 5 Dem.).

alpha 1201 Ἀμιλλα · ἀνταγώνισμα, φιλονεικία, ἐξίσωσις.

alpha 1202 Ἀμιλλητηρίους λόγους · τοὺς ἐναγωνίους.

alpha 1203 Ἀμιλλον · τὴν ἅμιλλαν Δωρόθεος εἶρηκεν ἀρσενικῶς. καὶ ἀμιλλοφόρος Ἀριστοφάνης (fr. 42 Dem.).

alpha 1204 Ἀμισόν · τὴν πόλιν ἀρσενικῶς Δίφιλος εἶπεν (fr. 2 Dem.).

alpha 1205 Ἀμμάς · ἡ τροφὸς καὶ ἡ μήτηρ. καὶ ἡ Ῥέα, καὶ ἡ Δημήτηρ, καὶ Ἀρτέμιδος τροφός. καὶ τὰς ἀντλίας δὲ Λέσβιοι οὕτως ἔλεγον.

alpha 1206 Ἀμμάθω · μεταμέλωμαι.

alpha 1207 Ἀμμαλώ · ἑορτὴ παρὰ Τενεδίοις ἀγομένη Διῖ.

alpha 1208 Ἀμματα · δεσμά.

alpha 1209 Ἀμμωνίς · ἡ τοῦ Ἀμμωνος ἱερὰ τριήρης, ὡς Δείναρχος (fr. 14, 2 C.).

alpha 1210 Ἀμμών · ἑορτὴ Ἀθήνησιν ἀγομένη. καὶ ὄφεις οἱ Κυρηναῖοι.

alpha 1211 Ἀμμών · Στράττις (fr. 6 Dem.)· „Ἀμμών ὁ κριοῦ δέρμα καὶ κέρατ' ἔχων“.

- alpha 1212 Ἄμιππον · ἵπποι ἐξευγμένοι τοῖς τραχήλοις χωρὶς δίφρου, ὃ πάλαι καὶ ξυνωρὶς ἐκαλεῖτο καὶ συνωρίς. ἦν δὲ ἐπὶ μὲν τοῦ ἐτέρου καθεζόμενος ἡνίοχος, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐτέρου ὀπλίτης. ἀπὸ οὖν τοῦ ἅμα ἀμφοτέρους καθεζεσθαι ἐκλήθη ἄμιππον.
- alpha 1213 Ἄμιπποι · οἱ σὺν ἵπποις στρατευόμενοι. οὕτως Ἰσαῖος (fr. 125 S.).
- alpha 1214 Ἀμογητί (Λ 637)· ἀκόπως.
- alpha 1215 Ἀμόθεν · ἀπὸ τινος μέρους, ὁπόθεν θέλεις· „τῶν ἀμόθεν γε θεά, θύγατερ Διός, εἶπέ“ (α 10). δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἴμοναχόςτ καὶ καθ' ἓνα τινὰ τρόπον.
- alpha 1216 Ἀμοιβή· ἀνταπόδοσις.
- alpha 1217 Ἀμοιγέποι· εἷς τινὰ τόπον. ἢ ἀντὶ τοῦ καθ' ἓνα τρόπον.
- alpha 1218 Ἀμοιβαία ἔκτισις· ἀνταπόδοσις ἢ ἐκ διαδοχῆς ὁμοία.
- alpha 1219 Ἀμοιβαδόν· ἰξείφνηςτ ἢ ἐφεξῆς.
- alpha 1220 Ἀμοιρῆσαι· ἀποτυχεῖν.
- alpha 1221 Ἀμοιροι· ἀμέτοχοι. ἢ κακόμοιροι.
- alpha 1222 Ἀμολγόν· σκοτεινὴν.
- alpha 1223 Ἀμόργινα· παραπλήσιά ἐστι βύσσω.
- alpha 1224 Ἀμοργίς· κυρίως ἡ λινοκαλάμη, ἐξ ἧς γίνεται ἐνδύματα ἰάμοργίδιατ λεγόμενα. ἢ ἡ τοῦ ἐλαίου ὑποστάμη καὶ ἡ τρυξ τοῦ οἴνου. ἔστι δὲ σημητή. καὶ ἡ μᾶζα παρ' Ἡσιόδω (Op. 590). λέγεται δὲ ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς.
- alpha 1225 Ἀμνὴν θερίζειν· παροιμία· ὅταν γὰρ ἡ ἀμνίον, οὐκ ἀποκείρεται. θερίζειν δὲ τὸ διάγειν τὸ θέρος ἰάκαρποντ ὡς τὰ ἀμνία· ἔαρος γὰρ γεννώμενα τοῦ θέρους ἔαται ἰάκαρπατ. τίθεται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν χρόνῳ ὕστερον τιμωρουμένων.
- alpha 1226 Ἀμνημοῦντες· οἱ ἀθυμοῦντες.
- alpha 1227 ἰάμνησία· ἡ ἡλιθυῖατ.
- alpha 1228 Ἀμνήστευτος γυνή· ἡ παλλακή. Εὐριπίδης (fr. 818 N. 2).
- alpha 1229 Ἀμνίον· τὸν ὑμένα τοῦ σώματος· τοῦτο γὰρ <τὸ> πρῶτον τοῦ ἐμβρύου. ἔστι δὲ ἐνδοτέρῳ τοῦ χορίου. λέγεται δὲ ἀμνίον καὶ <ἡ> σκάφη, εἰς ἣν δέχονται τὸ αἷμα τῶν θυομένων. τινὲς δὲ φασὶ ἀμνίον τὸ πεπληρωμένον ἀγγεῖον ἰθαλάσσηςτ.
- alpha 1230 Ἀμνοὶ τοὺς τρόπους (Ar. Pac. 935)· πρᾶοι καὶ μαλακοί.
- alpha 1231 Ἀμνός· πρόβατον μέσον τὴν ἡλικίαν. καὶ ἀμνὴ τὸ θῆλυ· τρεῖς γὰρ ἡλικίαι· ἀρήν, ἀμνός, ἀρνειός.
- alpha 1232 Ἀμνόν· τὸν ἐνιαύσιον ἄρνα. Ἰστρος ἐν ταῖς Ἀττικαῖς (FGrHist 334 F 23)· „ἄρνα, εἶτα ἀμνόν, εἶτα ἀρνειόν, εἶτα λιπογνώμονα, μοσχίαν δὲ τὸν πρῶτον“.
- alpha 1233 Ἀμοργοί· τὰ κοινὰ διαμοργοῦντες καὶ λυμαίνόμενοι ἄνδρες.
- alpha 1234 Ἀμόργματα· ἀρτύματα.
- alpha 1235 Ἀμοργοὶ πόλεως ὄλεθροι· οὕτως Κρατῖνος (fr. 214 K.). καλοῦσι δὲ αὐτοὺς καὶ μοργοὺς τὸ ἀφαιροῦντες, ὥσπερ καὶ μαῦρον τὸ ἀμαυρόν, καὶ σφοδελὸν τὸν ἀσφοδελόν.
- alpha 1236 Ἀμοργίδα· ἐξεσθηκυῖαν τὸ γάλα.
- alpha 1237 Ἀμόρφωτος· ἀδιόρθωτος, ἄπλαστος, ἀσχημάτιστος.
- alpha 1238 Ἀμοχθί· ἄνευ πόνου. Αἰσχύλος Προμηθεῖ (208). συγγραφικὴ ἢ φωνή, ὥς φησιν ὁ Φρύνιχος (Praep. soph. fr. 15).
- alpha 1239

Ἄμουσα · ἀτερπῇ, ἀηδῇ, ἀπαίδευτα.

alpha 1240 Ἀμούσωτος · Σοφοκλῆς εἵρηκεν (fr. 819 R.)· „ἀμούσωτος γὰρ οὐδαμῶς ἄπει“.

alpha 1241 Ἀμπαλίνωρος · ἀναστρέφων τὴν αὐτὴν ὁδόν. Φιλέταιρος Μελεάγρῳ (fr. 11 K.)· „οὐ πρὸς γυναικὸς ὁ κόρος. οἴκαδε, ὦ κόρη, ἄπιθι ἀμπαλίνωρος“. δοκεῖ δὲ Βοιωτικὸν εἶναι τὸ ὄνομα. Κρατῖνος Θράτταις (fr. 310 K.)· „οὗτοι δ’ εἰσὶν συβοιωτοί, <κρου> πεζοφόρον γένος ἀνδρῶν“. καὶ μετ’ ὀλίγον (Cratin. fr. 5 Dem.)· „ἀμπαλίνωρος“. σημαίνει δὲ τὸ ἀμπαλίνωρον καὶ τὸ ὀπίσω καὶ τὸ ὀλίγων καὶ τὸ παλιμπόρευτον. καὶ ὁδὸν τὴν ἐπιστροφὴν οὐκ ἔχουσιν.

alpha 1242 Ἀμπεχόμενος · περιβαλλόμενος.

alpha 1243 Ἀμπεχόνῃ · ἄμφιον, ἱμάτιον, πάλλιον.

alpha 1244 Ἀμπέλιοι · ἀρσενικῶς καὶ οὐδετέρως ἀμπέλια λέγουσιν.

alpha 1245 Ἀμπελουργὸς καὶ ἀμπελουργεῖν · Ἀριστοφάνης ἔφη (Pac. 190 et fr. 43 Dem.).

alpha 1246 Ἀμπέχονον · σύμμετρον καὶ λεπτὸν περίβλημα, ὥς φησιν Ἀριστοφάνης (fr. 320, 7 K.).

alpha 1247 Ἀμπέχει καὶ ἄπτει καὶ πάντα τὰ ὅμοια διὰ τῆς εἰ λέγουσιν ἀντὶ τοῦ η.

alpha 1248 Ἀμπλακίαις · ἀμαρτίαις.

alpha 1249 Ἀμπρεύειν · ὡς ἡμεῖς τὸ πολλοῖς ζεύγεσιν ἐν μέρος ἔλκειν. Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ (286—90)· „ἀλλ’ αὐτὸ γάρ μοι τῆς ὁδοῦ λοιπὸν ἐστὶ χωρίον τὸ πρὸς πόλιν τὸ σιμόν, οἷ σπουδὴν ἔχω. <χῶ> πῶς πότ’ ἐξαμπρεύσομεν τοῦτ’ ἄνευ κανθηλίου“.

alpha 1250 Ἀμπρευτῆς · χρήσιμος ἢ φωνή. Σοφοκλῆς (fr. 820 R.)· „ὥσπερ ἀμπρευτῆς ὄνος αἰεὶ μαστιγούμενος“.

alpha 1251 Ἀμπρεύοντι · Εὐριπίδης Πρωτεσιλάῳ (fr. 646a Snell)· „ἔπου δὲ μοῦνον ἀμπρεύοντί μοι“, ἀντὶ τοῦ προηγουμένου καὶ ὁδηγοῦντί σε καὶ οἷον ἔλκοντι.

alpha 1252 Ἄμπρον · ὃ ἐχρῶντο ἀντὶ ῥυμοῦ σχοινίον μέσον τεταμένῳ τῶν ἐλκόντων ζυγῶν.

alpha 1253 Ἄμπυκας · χαλινούς.

alpha 1254 Ἄμπυξ · δεσμὸς τριχῶν. ἢ κόσμος κεφαλῆς.

alpha 1255 Ἄμπυκες · διάδημα. ἢ τροχοὶ κατὰ μεταφοράν.

alpha 1256 Ἀμπυκοῖς καὶ καταμπυκοῖς · Σοφοκλῆς Μελεάγρῳ (fr. 402 R.)· „στεφάνοισι κρᾶτα καταμπυκοῖς“. ὁ αὐτὸς δὲ (fr. 1002 R.) καὶ Ἀμπυκώμασιν.

alpha 1257 Ἄμπωτις · ξηρασία ἢ πλημμύρα. Ἀττικοὶ δὲ ἀνάπωσιν μᾶλλον λέγουσιν. ἰδίως δὲ ἀμπώτιδες τὰ περὶ τῇ θαλάσσει στενὰ συμβαίνοντα πάθη, οἷον αἱ τοῦ ῥοθίου ὑποχωρήσεις καὶ ἐπικλύσεις. λέγεται δὲ ἄμπωτις καὶ ἡ ἀνάπωσις.

alpha 1258 Ἀμυδρά · ἀφανῇ, σκοτεινά.

alpha 1259 Ἀμυδρῶς · λεπτῶς, ἀσαφῶς, σκοτεινῶς.

alpha 1260 Ἀμύητος · ἄπειρος, ἀτέλεστος.

alpha 1261 Ἀμύμων · ἄψογος, ἄμεμπτος.

alpha 1262 Ἀμυνα · καὶ ἐπὶ ἀμοιβῆς καὶ ἐπὶ εἰσπράξεως δίκης.

alpha 1263 Ἀμυνα · ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν οὐδέπω εὖρομεν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, τὸ δὲ χειμάμυνα παρὰ πολλοῖς.

alpha 1264 Ἀμυνάθειν καὶ ἀμυνάθετε · Ἀριστοφάνης (Nub. 1323) καὶ ἕτεροι εἶπον (cf. Soph. OC 1015).

alpha 1265 Ἀμυδροῦνται · ἐλαττοῦνται.

alpha 1266 Ἀμυδροῦται τὰ πράγματα · ἀντὶ τοῦ εἰς κατόπιν ἵκει, μειόνως ἔχει.

- alpha 1267 Ἀμυνίας (Ar. Equ. 570)· ὁ ἔτοιμος ἀμύνεσθαι.
- alpha 1268 Ἀμυντρον καὶ ἀμυνάνδρως· Αἰσχύλος εἴρηκεν (fr. 756 M.), Ἀμύνανδρον δὲ Σοφοκλῆς (fr. 1003 R.).
- alpha 1269 Ἀμύνεσθαι· Θουκυδίδης μὲν (1, 42, 1) ἀντὶ τοῦ ἀμείβεσθαι, Σιμωνίδης δὲ (PMG 611 Page) ἀντὶ τοῦ χάριτας ἀποδιδόναι, Σοφοκλῆς δὲ (fr. 908 N. 2 = 1004 R.) ἀντὶ τοῦ ἐπαλεξῆσαι.
- alpha 1270 Ἀμύντης καὶ ἀλκήστης· ἴσρατηγικά† καὶ Αἰσχυληρὰ τὰ ὀνόματα.
- alpha 1271 Ἀμύναιντο· Κρατῖνος ἔφη (fr. 171 K.).
- alpha 1272 Ἀμύντωρ· βοηθός.
- alpha 1273 Ἀμύξ· ἀντὶ τοῦ μόλις. Εὐφορίων (fr. 146 Powell).
- alpha 1274 Ἀμυξίς· σπάραξις.
- alpha 1275 Ἀμυρίς μαίνεται· θεωρὸς ὑπὸ Συβαριτῶν πεμφθεὶς εἰς Δελφοὺς περὶ εὐδαιμονίας καὶ τοῦ θεοῦ χρήσαντος ἀπώλειαν Συβαριτῶν ἔσεσθαι τότε, ὅταν ἀνθρώπους θεῶν προτιμήσωσι, θεασάμενος δοῦλον πρὸς ἱερῷ μαστιγούμενον καὶ προσφυγόντα τῷ ἱερῷ καὶ μὴ ἀπολυόμενον, ὕστερον δὲ εἰς τὸ τοῦ μαστιγοῦντος πατρὸς μνήμα καταφυγόντα ἀπολυθῆναι καὶ συνεῖς τὸ λόγιον, ἐξαργυρισάμενος τὰ ἴδια ἀπῆρεν εἰς Πελοπόννησον. ὁ οὖν λογισμῷ πεποίηκεν Ἀμυρίς, τοῦτο εἰς μανίαν Συβαρίται μετέτρεψαν. ὁ δὲ τῷ χρόνῳ μᾶλλον διὰ τὴν προσποίητον μανίαν ἐθαυμάσθη.
- alpha 1276 Ἀμυροὶ· Σοφοκλῆς Ποιμέσιν (fr. 512 R.)· „ἀμύρους τόπους“. ἐπιθετικῶς αὐτῷ ἐχρήσατο, ὡς Ἡρωδιανός (fr. novum).
- alpha 1277 Ἀμύσσει· ἴξῃσει, σπαράζει†.
- alpha 1278 Ἀμυστὶ πιεῖν· ἐπιρρηματικῶς. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀπνευστὶ καὶ ἄνευ τοῦ ἀναπαύεσθαι πινόντων, οἷονεὶ μὴδὲ μυσάντων. τοῦ αὐτοῦ ἔχεται καὶ τὸ ἐξαμυστίσαι. λέγεται δὲ καὶ ἀμυστίζειν καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. καὶ ἀμυστὶ Φερεκράτης εἶπεν (fr. 202 K.).
- alpha 1279 Ἀμυστις· ἡ ἀπνευστὶ γινομένη πόσις.
- alpha 1280 Ἀμυσχεῖν· καθαῖραι, ἀγνίσαι.
- alpha 1281 Ἀμύττεται· τοῖς ὄνυξι ξέει.
- alpha 1282 Ἀμυσχρόν· καθαρὸν, ἀγνόν, ἀλλόχροον.
- alpha 1283 Ἀμυχή· ἐπιπόλαιον ἔλκος.
- alpha 1284 Ἀμυχρόν· τὸ μὴ μυσαρὸν, ἀλλ' ἀγνὸν καὶ καθαρὸν. οὕτως Σοφοκλῆς (fr. 909 N. 2 = 1005 R.).
- alpha 1285 Ἀμύλους καὶ τὸν ἄμυλον ἀρσενικῶς λέγουσι. <Τηλεκλείδης> (fr. 32 K.)· „χαίρω λαγώοις ἐπ' ἀμύλῳ καθημένοις“. Στράτις Καλλιπίδης (fr. 2 Dem.)· „δὸς νῦν τὸν ἄμυλον πρῶτον αὐτῷ τουτονί“. Ἀριστοφάνης Νήσοις (fr. 16 Dem.)· „ἄμυλος, τάριχος, πυός, ἰσχάδες, φακῆ“.
- alpha 1286 Ἀμυγδαλῇ· περισπᾶται τὸ δένδρον, ἀμυγδάλῃ δὲ ὁ καρπὸς παροξυτονεῖται. Εὐπολὶς Πόλεσιν (fr. 15 Dem.)· „ὦφειλ' Ὑάκινθος ἀποθανεῖν ἀμυγδαλῇ“. ἀμύγδαλα δὲ ὡς ἡμεῖς τὸν καρπὸν καὶ Ἑρμιππος Φορμοφόροις (fr. 63, 20 K.) καὶ Φιλήμων ἐν Μύστιδι (fr. 2 Dem.) καὶ Δίφιλος Τελεσίᾳ (fr. 79 K.)· „τρωγάλια, μυρτίδες, πλακοῦς, ἀμύγδαλα“.
- alpha 1287 Ἀμυδὶς· ἄμα, κατὰ τὸ αὐτό.
- alpha 1288 Ἀμύητος· ἄπειρος, ἀτέλεστος.
- alpha 1289 Ἀμυκλᾶδες· ὑποδημάτων εἶδος. προσγράφεται μὲν τὸ ι, οὐ μὴν καὶ συνεκφωνεῖται. κέκληται δὲ ἀπὸ τῶν ἐν Λακεδαιμόνι Ἀμυκλῶν, ὡς ἐκεῖ κατασκευαζομένου τοῦ τοιοῦτου ὑποδήματος. οὕτως Ἀριστοφάνης (fr. 44 Dem.) καὶ Φρύνιχος (Praep. soph. fr. 16).

- alpha 1290 Ἀμυλιδωτόν · χιτωνίσκου τι γένος καλοῦσιν. Ἑρμιππος Θεοῖς (fr. 2 Dem.).
- alpha 1291 Ἀμφαξονεῖν · τὸ μὴ ἐπ' εὐθείας πορεύεσθαι.
- alpha 1292 Ἀμφαρίστερος · ἀμφοτέρωθεν <ἀριστερός> , οὐκ αἴσιος οὐδὲ ἐπιτήδειος. σκωπτική δὲ ἡ φωνή, ὡς φησι Φρύνιχος (Praep. soph. 2, 7.17).
- alpha 1293 Ἀμφ' αὐτούς · περὶ αὐτούς.
- alpha 1294 Ἀμφαδόν · Ἴων Φοίνικι (TrGF 19 F 41b)· „ὡς ἀμπαδὸν πέπραγα πανταχῇ καλῶς“. τοῦτο καὶ ἀναφανδὸν ἔλεγον.
- alpha 1295 Ἀμφέξομαι · τὸ ἀμφίεσομαι. Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις (fr. novum)· „ἔχω δὲ πάντως εἶμαθ' ὧν ἀμφέξομαι“.
- alpha 1296 Ἀμφέμενον · τὸν ἐν μάχαις καὶ λοιδορίαις πρῶτον ὑπεῖξαντα κατὰ μεγαλοψυχίαν καὶ ἀφιλόνηκον οὕτως ἐκάλουν Λακεδαιμόνιοι.
- alpha 1297 Ἀμφηκες · ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον.
- alpha 1298 Ἀμφηρεφές · ἀμφοτέρωθεν ἐστεγασμένον. ἢ κατάσκιον.
- alpha 1299 Ἀμφηρικόν · μικρὸν ἀκάτιον, ἐν ᾧ εἷς ἐλαύνει τὰς δύο κώπας. ἔστι δ' ἐν δ' Θουκυδίδου τὸ ὄνομα (67, 3).
- alpha 1300 Ἀμφήριστον · ἄνισον, ἀμφίβολον.
- alpha 1301 Ἀμφηγάπαζες · Κάνθαρος Τηρεῖ (fr. 2 Dem.)· „καὶ πρότερον οὔσα παρθένος αὐτὸν ἀμφηγάπαζες“.
- alpha 1302 Ἀμφὶ περὶ · ἐξ ἐκατέρου μέρους.
- alpha 1303 Ἀμφιανακτίζειν · ἄδειν τὸν Τερπάνδρου νόμον τὸν καλούμενον Ὅρθιον.
- alpha 1304 Ἀμφὶ ἄνακτας · ἀρχὴ τίς ἐστι νόμου κιθαρωδικοῦ Βοιωτίου ἢ Αἰολίου, ἢ τοῦ Ὁρθίου. οὕτω Κρατῖνος (fr. 67 K.) καὶ Ἀριστοφάνης (Nub. 595 et fr. 59 K.) καὶ Ἴων (TrGF 19 F 53c).
- alpha 1305 Ἀμφιάρως καὶ ἀμφιάρεως · ἐκατέρως λέγουσιν· „ὦ δέσποτ' Ἀμφιάρως πολυτίμητ' ἄναξ“ (Ar. fr. 60 Dem.).
- alpha 1306 Ἀμφὶ ἀγορὰν πλήθουσιν · Ξενοφῶν ἐν Ἀναβάσει (1, 8, 1).
- alpha 1307 Ἀμφίβιον · ἐν ἀμφοτέραις δυνάμενον βιοῦν, θαλάσση καὶ γῇ.
- alpha 1308 Ἀμφίβληστρον · Ἐπίλυκος Κωραλίσκῳ (fr. 1 Dem.)· „πλοῖόν τε λαβὼν κατ' ἐμαυτὸν καὶ ἀμφίβληστρον τήν τε τρίαιναν“. οὕτως δὲ καὶ Στράττις (fr. 7 Dem.).
- alpha 1309 Ἀμφίβολοι · πανταχόθεν βαλλόμενοι ἢ ἀπορούμενοι, διαφόροις συνεχόμενοι λογισμοῖς ἀγνοίᾳ τοῦ αἵρετοῦ καὶ εἴτε τοῦτο εἴτε ἐκεῖνο ποιήσουσιν. λέγονται ἀμφίβολοι καὶ οἱ ὑπὸ τινος πανταχόθεν περισχεθέντες καὶ περιεχόμενοι.
- alpha 1310 Ἀμφιγνοεῖν · ἀντὶ τοῦ ἀγνοεῖν ἢ ἐνδοιάζειν. ἢ τὸ μὴ ἀκριβῶς γινώσκειν. ἔστι δὲ καὶ ἀμφιβάλλειν.
- alpha 1311 Ἀμφιγύοισι (N 147)· τοῖς ἐξ ἐκατέρου μέρους πληῆξαι ἢ γυῶσαι δυναμένοις.
- alpha 1312 Ἀμφιδέα <ι> · ψέλια. ἢ κόσμος περιτραχήλιος, ἀπὸ τοῦ περιδεῖσθαι.
- alpha 1313 Ἀμφιδεές · περιδεές.
- alpha 1314 Ἀμφιδεξίους χερσὶ · διὰ τὸ ἐκατέραν χεῖρα ἐνεργεῖν ἐν τῷ τοξεύειν.
- alpha 1315 Ἄμψιδέξιοι μῦθοι · οἱ διχογνωμονούμενοι.
- alpha 1316 Ἀμφιδέας · περισκελίδες τινές εἰσιν. ἰδίως δὲ Λυσίας ἐν τῷ κατ' Εὐθυδίκου φησὶν (Fr. 100 S.)· „οὐ δυνάμενος ἐκβαλεῖν διὰ τὸ ἀμφιδέαις δεδέσθαι τὰς θύρας“.
- alpha 1317

Ἀμφιδρομία · ἡμέρα τις ἦγετο <ἐπὶ> τοῖς νεογνοῖς παιδίοις, ἐν ᾗ τὸ βρέφος περὶ τὴν ἐστίαν ἔφερον τρέχοντες καὶ ὑπὸ τῶν οἰκείων <καὶ> φίλων πολυπόδας καὶ σηπίας ἐλάμβανον. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ ἀμφιδρομεῖν καὶ περιτρέχειν μετὰ τοῦ παιδὸς ἐπιθύνοντας τοῖς θεοῖς.

alpha 1318 Ἀμφιδρανές · ἱμάτιον διπρόσωπον ἐν τῷ πεποικίλθαι καὶ τὴν αὐτὴν ἔχον ἐπιφάνειαν.

alpha 1319 Ἀμφίδοχοι λίθοι · οἱ μέγεθος ἔχοντες.

alpha 1320 Ἀμφίδρομος πορθμός · ὁ ἀμφοτέρωθεν ὄρμον ἔχων. οὕτως Πλάτων (fr. 24 Dem.).

alpha 1321 Ἀμφίδρομος δαίμων · οἷον ὁ γενέθλιος. οὕτως Αἰσχύλος (fr. 222 N. 2 = 360 M.).

alpha 1322 Ἀμφίδρομος · ὁ δολιχὸς δρόμος. Δολίχου δὲ τινος Δελφοῦ πολλάκις τοῦτον νικῶντος κληθῆναι δολιχόν. οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ Περὶ Δελφῶν (FGrHist 403 F 1).

alpha 1323 Ἀμφίδρυμα τὸ ἐν ταῖς Σφενδόναϊς · ἀμφίδρυμα μὲν ἐστὶ τὸ ἄγαλμα, Σφενδόνη δὲ Ἀθήνησι τόπος.

alpha 1324 Ἀμφίδουλος · ὁ ἐξ ἐκατέρων τῶν γονέων δοῦλος. ἔστι παρ' Εὐβούλῳ ἐν Πεντάθλῳ ἡ λέξις (fr. 2 Dem.)· „νόθος, ἀμφίδουλος, οὐδαμῶθεν οὐδεὶς, κύων“.

alpha 1325 Ἀμφιετηρίς · ἡ κατ' ἔτος γινομένη ἐορτὴ τε καὶ θυσία. Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις (fr. 2 Dem.)· „εἴτ' ἀμφιετηριζομέναις ὥραις τε καὶ χρόνῳ μακρῷ“.

alpha 1326 Ἀμφιέσασθαι · Ἀριστοφάνης Πελαργοῖς (fr. 17 Dem.)· „οὐ γὰρ σὺ παρέχεις ἀμφιέσασθαι τῷ πατρί“.

alpha 1327 Ἀμφιετίδαι · οἱ μωροί. ἀπὸ Ἀμφιετίδου τινὸς μωροῦ. Μένανδρος Ὑποβολιμαίῳ (fr. 429 K.—Th.).

alpha 1328 Ἀμφιετιζομένας · τὰς κατ' ἔτος περιερχομένας.

alpha 1329 Ἀμφιθαλής · ἐκατέρωθεν θάλλων. ἡ ἀμφιθαλεῖς οἱ ἐξ ἀμφοῖν τεθιλότες καὶ ὄντες ἀδελφοὶ ἐκ μητρός τε καὶ πατρός. ἡ ἐφ' ᾧ ἀμφοτέρω θάλλουσιν οἱ γονεῖς.

alpha 1330 Ἀμφίθετον <φιάλην> (Ψ 270)· κατὰ πᾶν μέρος αὐτῆς τιθεμένην, ἀπύθμενον.

alpha 1331 Ἀμφίθυρος · ἡ ἔχουσα οἰκία θύρας ἐκατέρωθεν φερούσας εἰς ὁδόν. Σοφοκλῆς δὲ (Phil. 159) „οἶκον ἀμφίθυρον“ εἶπεν τὸ τοῦ Φιλοκτήτου ἄντρον. χρῆσις δὲ οὐ μόνον ἐπὶ οἴκου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐτέρων, οἷον ἀμφίθυρον τρίκλινον, ἀμφίθυρον δωμάτιον. οὕτως Φρύνιχος (Praep. soph. fr. 17).

alpha 1332 Ἀμφίκαυστις · ἡ πρώτη τῶν ἀσταχύων ἔκφυσις. καλεῖται δὲ καὶ καῦστις, καθ' ὅσον εἰώθασιν ἔτι χλωροὺς ὄντας τοὺς πρώτους στάχυν καίειν. οἱ δὲ ἀπλῶς τὸν στάχυν φασίν. Φρύνιχος δὲ (Praep. soph. fr. 18) ἀμφίκαυστιν τὴν ὠραιοτάτην. οἱ δὲ τὴν ἐρυσίβην. οἱ δὲ ἀμφίκαυστιν τὴν ὠριμον κριθήν. παρὰ δὲ τοῖς τραγικοῖς (adesp. fr. 586 N. 2) καῦστις εἴρηται μεταφορικῶς ἡ μάχη, παρὰ τισι δὲ ἡ ὁσπὺς καὶ τὰ ἰσχία, παρ' ἐνίοις δὲ ὁ ξηρὸς χόρτος. ἔνιοι δὲ τὸ αἰδοῖον.

alpha 1333 Ἀμφικελέμνους · ἀμφιβареῖς.

alpha 1334 Ἀμφικέφαλος κλίνη · ἡ ἐξ ἐκατέρου μέρους ἔχουσα ἀνάκλιντρον. Πλάτων Ἑορταῖς (fr. 34 K.)· „ἔπειτα κλίνην ἀμφικέφαλον“. καὶ τὰ ὅμοια.

alpha 1335 Ἀμφίκρανος ὕδρα · Εὐριπίδης Ἡρακλεῖ (1274).

alpha 1336 Ἀμφίκρανος ῥάβδος · Σοφοκλῆς Φιλοκτήτῃ (fr. 701 R.)· „καὶ ῥάβδος ὡς κήρυκος Ἑρμαία διπλοῦ δράκοντος ἀμφίκρανος“.

alpha 1337 Ἀμφικίων ναός (Soph. Ant. 285)· οἱ δὲ νῦν περίστυλος ναὸς ἢ οἰκία λέγουσιν.

alpha 1338 Ἀμφίκλημος · περίκλημος. ἡ βραχυτάτη.

alpha 1339 Ἀμφικτύονες · οἱ ἐκ πόλεων καὶ ἐθνῶν αἵρετοὶ δικασταί, οἷον ἀμφικτύονες καὶ περίοικοι.

alpha 1340

Ἀμφικτύονες · συνέδριόν ἐστιν Ἑλληνικὸν συναγόμενον ἐν Θερμοπύλαις, ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ Ἀμφικτύονος τοῦ Δευκαλίωνος· αὐτὸς γὰρ συνήγαγε τὰ ἔθνη βασιλεύων. ταῦτα δὲ ἦν δώδεκα· Ἴωνες, Δωριεῖς, Περραιβοί, Βοιωτοί, Μάγνητες, Ἀχαιοί, Φθιώται, Μηλιεῖς, Δόλοπες, Αἰνιᾶνες, Δελφοί, Φωκεῖς. οἱ δὲ φασιν ὠνομάσθαι ἀπὸ τοῦ περιοίκους εἶναι τῶν Δελφῶν τοὺς συναχθέντας.

- alpha 1341 Ἀμφίκορος · ἦν <ἄν> ἐκατέρωθεν ἄνδρες περιλάβωσιν.
- alpha 1342 Ἀμφιλαφές · κατάσκιον, ἀμφοτέρωθεν βοηθούμενον. δαψιλές· „ἡ τε γὰρ πλάτανος αὕτη μάλιστα ἀμφιλαφής“. ἐν Φαίδρῳ Πλάτων (230b). πολὺ δέ ἐστι παρὰ τοῖς τραγικοῖς.
- alpha 1343 Ἀμφιλογῆσαι · ἀντειπεῖν.
- alpha 1344 Ἀμφιλαφία · ἀμφοτέρωθεν βοήθεια.
- alpha 1345 Ἀμφιλαφής · μεγάλη· οἷον ἀμφιλαβής, ὅτι ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἔστιν.
- alpha 1346 Ἀμφιλαφῆ κακά · ξένως εἴρηται Αἰσχύλῳ Νεανίσκοις (fr. 91 M.)· „πρὸς δ' ἐπὶ τοῖς ἀμφιλαφῇ πῆματ' ἔχων ἀθανάτων“.
- alpha 1347 Ἀμφίκορος · ὁ μέσος τῶν τριῶν ἀδελφῶν.
- alpha 1348 Ἀμφίκουρον · τὸν ἀμφοτέρωθεν κεκαρμένον κορμὸν Σοφοκλῆς εἴρηκεν (fr. 821 R.).
- alpha 1349 Ἀμφίμα <λ> λον· ἀμφίμιτον. <τοῦτο> ἀπὸ τοῦ μιτώσασθαι. περὶ δὲ τὸν μίτον εἰλοῦσιν ἐν τῷ μιτοῦσθαι. Φερεκράτης Ἀγρίοις (fr. 1 Dem.).
- alpha 1350 Ἀμφιμάσχαλος χιτῶν · δύο χειρῖδας ἔχων· καὶ γὰρ τὰς χειρῖδας μασχάλας ἐκάλουν. ὅς ἦν τῶν ἐλευθέρων. ὁ δὲ τῶν οἰκετῶν μίαν εἶχε καὶ διὰ τοῦτο ἑτερομάσχαλος ἐκαλεῖτο. ἦν δὲ τοιοῦτος, ἵνα γυμνῷ τῷ ὤμῳ εὐκολώτερον ἐργάζωνται.
- alpha 1351 Ἀμφιμάτορας (Eur. Andr. 466)· ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς ἔχοντας.
- alpha 1352 Ἀμφιμήτωρ · ὁ ὁμοπάτριος μέν, οὐχ ὁμομήτριος δέ.
- alpha 1353 Ἄμφιματῶσαι† · ἀποδῦσαι.
- alpha 1354 Ἀμφιμήτρια · τὰ μετὰ τὴν τρόπιν τῆς νεὼς ἐξ ἐκατέρου μέρους ἐπιτιθέμενα.
- alpha 1355 Ἀμφίμιλλον · ὁ περὶ τὸν μίτον εἰλοῦσιν ἐν τῷ μιτοῦσθαι.
- alpha 1356 Ἀμφιον · ἱμάτιον, ἔνδυμα.
- alpha 1357 Ἀμφιορκία · ἐπειδὴν ὅ τε διώκων καὶ ὁ φεύγων ὁμνύωσι. πολλῶν δὲ κλοπῆς ἐγκλημὰ τισιν ἐπιφερόντων, ἐπειδὴ τοῦτο πολλάκις ὥφθη μάτην γινόμενον, ἔθεντο Ἀθηναῖοι νόμον κατὰ τῶν ἀπαγόντων εἰς δεσμωτήριόν τινας ἐπὶ δίκη κλοπῆς χιλίας διδόναι δραχμὰς τοὺς ἀλόντας. ἀλλὰ καὶ τοὺς οὐσίαν ἀπογράψαντας τῶν πολιτῶν τινος ὡς τῷ δήμῳ προσήκουσαν, εἰ συκοφαντοῦντες ἀλοῖεν, καὶ οὗτοι χιλίαις ἐζημιοῦντο.
- alpha 1358 Ἀμφιπλῖξ (Soph. fr. 539 N. 2 = 596 R.)· ἀμφιβάδην. τὸ περιεχόμενον ὑπὸ τῶν ποδῶν· πλῖξ γὰρ τὸ βῆμα.
- alpha 1359 Ἀμφίπολις · πόλις ἐστὶ τῆς Θράκης. πρότερον δὲ Ἑννέα ὁδοὶ ἐκαλοῦντο. φασὶ δὲ τινες αὐτὴν Ἀμφίπολιν ὠνομάσθαι διὰ τὸ περιοικεῖσθαι τὸν τόπον.
- alpha 1360 Ἀμφίπολος · θεράπαινα, τουτέστιν ἡ περὶ τὸν θάλαμον ἢ τὴν οἰκίαν πολουμένη, ὃ ἐστὶν ἀναστρεφόμενη καὶ περιέπουσα.
- alpha 1361 Ἀμφίπρυμνος λόγος · Εὐριπίδης (fr. 955d Snell)· „ὡς ἀμφιπρύμνω δύο μ' ἐλέγχετον λόγῳ“.
- alpha 1362 Ἀμφιρύτη · περιρρεομένη κύκλῳ.
- alpha 1363 Ἀμφιπλήκτοις (fr. trag. adesp. novum)· ἀμφιθαλασσίους, ἐκατέρωθεν πλησσομέναις ὑπὸ θαλάσσης. λέγει δὲ τὸν Ἰσθμόν.

- alpha 1364 Ἀμφίσβαινα · ὄφιν ὁ καὶ ἐπὶ τῆς οὐρᾶς κεφαλὴν ἔχων. Πελαργοῖς Ἀριστοφάνης (fr. 18 Dem.).
- alpha 1365 Ἀμφισβητεῖν καὶ παρακαταβάλλειν · ὅταν τελευτήσας τις ἅπαις εἶναι δοκῇ, φάσκη δέ τις ἑαυτὸν ἐκείνου υἱόν, οὗτος ἀμφισβητεῖν τοῦ κλήρου λέγεται. εἰ δὲ παῖδα μὲν τοῦ θανόντος ἑαυτὸν μὴ εἰσάγοι, λέγοι δὲ ἄλλως κατὰ γένος αὐτῷ προσήκειν τὸν κλῆρον, παρακαταβάλλειν αὐτὸν οἱ νόμοι κελεύουσι. πλὴν ἀμφότερα ἐπ' ἀντιλογίας τάσσεται.
- alpha 1366 Ἀμφισβητεῖν · μὴ συμφωνεῖν, ἀλλ' οἷον χωρὶς βαίνειν καὶ ἀμφιβάλλειν.
- alpha 1367 Ἀμφισβητήσιμον · Πλάτων εἶπεν (Soph. 231e, al.) καὶ ὁ Θεόπομπος (FGrHist 115 F 313), ἀμφισβητήτου δὲ Θουκυδίδης (6, 6, 2), ἀμφισβήτησις δὲ Δημοσθένης (18, 131, al.).
- alpha 1368 Ἄμφι <σ> σα · πόλις ἐστὶ τῆς Λοκρίδος. Ἄμφι <σ> σα δὲ ὠνομάσθη διὰ τὸ περιέχεσθαι τὸν τόπον ὄρεσιν.
- alpha 1369 Ἀμφιστεφές (Λ 40)· πάντοθεν πλήρεις, περιπεπλεγμένοι ἀλλήλαις.
- alpha 1370 Ἀμφίταποι · τάπητες ἀμφίμαλλοι.
- alpha 1371 Ἀμφὶ τὸ λυκόφως · περὶ τὴν αὐγὴν.
- alpha 1372 Ἀμφιτρυχὴ · κατερρωγότα.
- alpha 1373 Ἀμφίσβατα · τὰ ἀμφισβητήσιμα. Ἑλλάνικος (FGrHist 4 F 193).
- alpha 1374 Ἀμφιφορεῖα · ἀγγεῖα.
- alpha 1375 Ἀμφιφορεῦσι (β 290)· κεραμίους, ἀμφορεῦσιν.
- alpha 1376 Ἀμφι <πά> τορες · οἱ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πατρός, ἐτέρας δὲ μητρός.
- alpha 1377 Ἀμφὶ τὰ στρατεύματα δαπανᾶν · καινὸς ὁ λόγος καὶ διεσχηματισμένος· ἦν γὰρ τὸ κατὰ φύσιν εἰπεῖν εἰς τὰ στρατεύματα δαπανᾶν. εἴποισ δ' ἂν καὶ οὕτως· περὶ ἀθλητὰς δαπανᾶν, περὶ ἐταίρας <καὶ> πᾶν ὃ τι ὅμοιον. οὕτως Ξενοφῶν (An. 1, 1, 8) καὶ Φρύνιχος (Praep. soph. 49, 18 cf. 49, 1).
- alpha 1378 Ἀμφίχυτον (Υ 145)· περικεχωσμένον.
- alpha 1379 Ἀμφοδον · δίοδον, ῥύμην.
- alpha 1380 Ἀμφορεαφόρους · τοὺς μισθίους τοὺς τὰ κεράμια φέροντας. καὶ ἀμφορεαφορεῖν Ἀριστοφάνης (fr. 299, 3 K.), ἀμφορείδιον δὲ καὶ ἀμφορεΐδια ὁ αὐτός (Pac. 202. Eccl. 1119). καὶ ἀμφορίσκον Μάγνης (fr. 1 Dem.).
- alpha 1381 Ἀμφορεῖς (Ar. Nub. 1203)· κέραμοι. καὶ ἀμφορεύς· ἀγγεῖον, μέτρον, κεράμιον.
- alpha 1382 Ἀμφότερα · ἀντὶ τοῦ κατ' ἀμφότερα. Θουκυδίδης (1, 13, 5).
- alpha 1383 Ἀμφοτερόπλουν · ὅταν τις ναυτικὸν δανείσῃ δάνειον ἐπὶ τῷ καὶ ἐνθένδε πλεῦσαι ἵποιων· κάκειθεν ἐνθάδε, τοῦτο ἀμφοτερόπλουν καλεῖται. οὕτως Δημοσθένης (56, 6).
- alpha 1384 Ἄμφω τὴν χεῖρε· ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας.
- alpha 1385 Ἀμφοτέρως εἰπεῖν, ὁποῖόν τί ἐστὶ τοῦτο· Πλάτων ἔφη.
- alpha 1386 Ἀμφορῇ · τὸ δυϊκὸν συναλείφοντες οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἀμφορέε καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις (282)· „ἀλλ', ὦ περικαλλὴ Θεσμοφόρω, δέξασθέ με“. Πλάτων Μετοίκους (fr. 6 Dem.)· „ὥδ' ἀναισχυντοῦντε τὴν μιληλιφῇ“. <καὶ> Διὶ Κακουμένῳ (fr. 4 Dem.)· „τὴν προσεμφερῇ τὴν σοφίαν“. οὕτω Τηλεκλείδης Ἡσιόδοις (fr. 2 Dem.) καὶ οἱ λοιποί.
- alpha 1387 Ἀμφώβολα · τὴν διὰ τῶν σπλάγχχνων μαντεῖαν. Σοφοκλῆς (fr. 910 N. 2 = 1006 R.).
- alpha 1388 Ἀμφώτιδας, οὐκ ἀμπώτιδας· τὰς περὶ τὰ ὦτα.
- alpha 1389 Ἀμφιφῶν · πλακοῦς τις ἑκάτῃ καὶ Ἀρτέμιδι φερόμενος δαδία ἐν κύκλῳ περικείμενα ἔχων. Φιλόχορος ἐν τῇ Περί ἡμερῶν (FGrHist 328 F 86)· „ἔξ ἐπὶ δέκα· καὶ τοὺς καλουμένους δὲ νῦν

ἀμφιφῶντας ταύτη τῇ ἡμέρᾳ πρῶτον ἐνόμισαν οἱ ἀρχαῖοι φέρειν εἰς τὰ ἱερὰ τῇ Ἀρτέμιδι καὶ ἐπὶ τὰς τριόδους· ταύτη γὰρ συμβαίνει περικαταλαμβάνεσθαι τὴν σελήνην πρὸς ταῖς δυσμαῖς ὑπὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου“.

alpha 1390 Ἄμφω · ἀμφότεροι καὶ ἀμφοτέρους· καὶ αἱ πλάγιοι ἀμφοῖν .

alpha 1391 Ἀμωσγέπως · ὅπωςδὴποτε, ἔν γέ τινι, καθ’ ὄντιναοῦν τρόπον. λέγεται δὲ καὶ ἀμηγέπη · καθ’ ἓνα τινὰ τρόπον. καὶ ἀμόθεν · ἐξ ἑνός γέ τινος τρόπου ἢ τόπου. καὶ ἀμουγέπου · ἐν ἐνί γέ τινι τόπῳ ἢ τρόπῳ, ἀλλὰ καὶ ἀμοιγέπη .

alpha 1392 Ἀμῶσιν · θερίζουσιν.

alpha 1393 Ἄνα · ἄναξ. ἢ ἄνω. ἢ ἀνάστηθι. ἢ ἐνέργει. καὶ ἄνα · ἄνυσις.

alpha 1394 Ἀναβάτης · ἵππος ὀχευτής.

alpha 1395 Ἀναβαλλίδας · ταινίας. ἢ σφαίρας.

alpha 1396 Ἀνάβαλλε (τ 584)· ἀναβολὴν δίδου. καὶ ἀναβάλλου .

alpha 1397 Ἀναβάδην καθῆσθαι · {ἦ} τὸ μετέωρον καθέζεσθαι.

alpha 1398 Ἀναβαλοῦ · περισπῶσιν οἱ Ἀττικοί.

alpha 1399 Ἀναβάλλεσθαι τὸ ἱμάτιον , οὐ περιβάλλεσθαι λέγουσιν.

alpha 1400 Ἀναβάλλειν · ἀντὶ τοῦ <εἰς> ἀναβολὰς καθίστησιν.

alpha 1401 Ἀναβασμοί · διὰ τοῦ ς λεκτέον καὶ οὐ διὰ τοῦ θ· ἀμαθῶν γὰρ τὸ οὕτως λέγειν δέον ἀναβασμοὶ καὶ βασμοί· τὰ γὰρ διὰ τοῦ θ ὀνόματα Ἰάδος μάλλον· μηνιθμός, κληθμός. καὶ ἄλλος οὐδεὶς ἂν εὐρεθείη ποιητῆς ἢ ρήτωρ ἢ ἱστοριογράφος. ρητέον οὖν μόνως διὰ τοῦ ς, ὡς Ἀριστοφάνης (fr. 46 Dem.)· „ἐκ τῶν ἀναβασμῶν ἀπίαςιν“.

alpha 1402 Ἀναβεβαμένοι · ἀντὶ τοῦ ἀναβάτην ἔχοντες. οὕτω Ξενοφῶν (Hipparch. 1, 4).

alpha 1403 Ἀναβέβρυχεν · ἀναπηδᾷ, ἀναβρύει, ἀναβλύζει.

alpha 1404 Ἀναβεβρασμένη · ἀνακεκινημένη. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρω (fr. 5 Dem. = CGFP 56, 67/8)· „τὴνδε ἔωλον ἀναβεβρασμένην“.

alpha 1405 Ἀνάβηθι καὶ ἀνάβα · ἐκατέρως λέγουσι. καὶ κατάβηθι καὶ <κατάβα , καὶ> ἀνάστηθι καὶ ἀνάστα , καὶ ἀνίστω καὶ ἀνίστασο , καὶ τὰ ὅμοια.

alpha 1406 Ἀναβήσομαι · Δημόκριτος (68 B 144a D.—K.) ἀντὶ τοῦ ἐπανελεύσομαι <ἐπὶ τὰ> ἐξ ἀρχῆς. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀναχωρῆσαι. Ὅμηρος δὲ (cf. a 210) τὸν ἐπὶ τὴν Τροίαν πλοῦν ἀνάβασιν λέγει.

alpha 1407 Ἀναβιβῶμαι · ἀντὶ τοῦ ἀναβιβάσομαι. Ἀμειψίας (fr. 30 K.).

alpha 1408 Ἀναβιώνη καὶ ἀναβιούς · Ἀριστοφάνης ἔφη (Ran. 177 et fr. 742 K.), ἀναβεβίωκα δὲ Εὐριπίδης (fr. 955e Snell), καὶ ἀναβιώναι Πλάτων (fr. 131 K.) καὶ ἀναβεβιώσθαι Σαννυρίων (fr. 3 Dem.).

alpha 1409 Ἀναβιώσκεσθαι (Pl. Phaed. 71e)· ἀναζῆν.

alpha 1410 Ἀναβιώσκειν · τὸ ἀναβιοῦν. καὶ ἀναβιώσαι λέγουσιν.

alpha 1411 Ἀναβοθρεύουσιν · ἀναμοχλεύουσιν.

alpha 1412 Ἀναβόλιμοι δίκαι · αἱ διὰ τινὰ πολιτικὴν περίστασιν εἰς ὑπέρθεσιν ἐμπίπτουσαι.

alpha 1413 Ἀναβολή · προοίμιον διθυραμβικοῦ ᾠσματος. Εὐπολις Βάπταις (fr. 5 Dem.)· „αὐλησον αὕτη κύκλιον ἀναβολὴν τινά“.

alpha 1414 Ἀναβλυσθωνῆσαι · τὸ ἀναβλύσαι. Εὐπολις Δήμοις (fr. 105 K.). πάντα τὰ τοιαῦτα οἱ κωμικοὶ ποιοῦσι παρόντες.

alpha 1415 Ἀναβράσσουσιν · ἀναδιδοῦσιν.

alpha 1416

Ἀναγαγών · ἀντὶ τοῦ ἀπαγαγών. Ξενοφῶν (Cyr. 7, 1, 45).

alpha 1417 Ἀνάγειν · τὸ μηνύειν τὸν πεπρακότα καὶ ἐπ' ἐκεῖνον ἰέναι. οὕτως Λυσίας (fr. 62 S.) καὶ Δείναρχος (fr. 8, p. 147, 1 C.).

alpha 1418 Ἀναγεῖς · διὰ μὲν τοῦ α τοὺς ἀνάγνους, διὰ δὲ τοῦ ε τοὺς ἐνόχους ἄγει καὶ μιάσματι. οὕτως Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος (110).

alpha 1419 Ἀναγινωσκομένους · ἀντὶ τοῦ ἀναπειθομένων. οὕτως Ἀντιφῶν (2 β 7), Ἰσαῖος (fr. 144 S.) καὶ Ἡρόδοτος (8,110, 2).

alpha 1420 Ἀναγαλλίς · πόα τις. λέγεται δὲ καὶ ἄρρενικῶς. ἔστι δὲ διττὸν τὸ εἶδος αὐτῆς ἢ μὲν γὰρ φέρει τὸ ἄνθος κυανοῦν, ἢ δὲ ἐρυθρόν, ἥτις καὶ κοράλλιον καλεῖται.

alpha 1421 Ἀναγκαῖον · Ἰσαῖος (fr. 52 S.) καὶ Καλλισθένης οὕτως καλεῖ τὸ δεσμοπήριον. Καλλισθένης δὲ ἀνώγειον εἶπε (FGrHist 124 F 17) καὶ οὕτω δεῖ μᾶλλον λέγεσθαι.

alpha 1422 Ἀναγαγγανεύουσιν · ἀναβοῶσιν.

alpha 1423 Ἀναγκαία · ἡ ἀνάγκη.

alpha 1424 Ἀναγκαῖοι πολεμισταί (ω 499)· κατὰ ἀνάγκην πολεμικοὶ γεγονότες γέροντες ὄντες, ὃ τε Λαέρτης καὶ ὁ Δολίος.

alpha 1425 Ἀναγκαῖοι · οἱ προσήκοντες κατὰ γένος. Μένανδρος Θυρωρῶ (fr. 208 K.—Th.)· „οὐκ ἀδελφός, οὐκ ἀδελφὴ παρενοχλήσει, τηθίδα οὐδὲ ἐώρακε <ν> τὸ σύνολον, θεῖον οὐδ' ἀκήκοεν. εὐτύχημα δ' ἐστὶν ὀλίγους τοὺς ἀναγκαίους ἔχειν“.

alpha 1426 Ἀνάγκη · ἡ δικαστικὴ κλεψύδρα.

alpha 1427 Ἀνάγκης ἄτρακτον (Pl. Reip. 10, 616c)· τὸν ἄξονα λέγει.

alpha 1428 Ἀνάγραπτον · τὸ ἀναγεγραμμένον. ἢ τὸ φανερώς γεγραμμένον. ἢ τὸ πᾶσιν ἐγνωσμένον.

alpha 1429 Ἀναγκόδακρυς · ὁ πρὸς ἀνάγκην δακρύων καὶ μὴ ἐκ πάθους τινὸς ἢ συμφορᾶς. Αἰσχύλος Ξαντρίαις (fr. 413 N. 2 = 372 M.).

alpha 1430 Ἀναγυράσιον · τὴν τρίτην ἐκτείνουσι καὶ τὴν τετάρτην βραχύνουσιν. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρω (fr. 6 Dem.)· „χαίρειν μὲν Ἄλον τὸν Φθιώτην, χαίρειν δ' ἀτεχνῶς Ἀναγυρασίου“.

alpha 1431 Ἀναγυροῦς · δήμος Αἰαντίδος. καὶ ἀναγυράσιος δήμος τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα καὶ φυτὸν δυσῶδες φύεται.

alpha 1432 Ἀναγυράσιος δαίμων · ἐπεὶ τὸν παροικοῦντα πρεσβύτην καὶ ἐκτέμνοντα τὸ ἄλσος ἐτιμωρήσατο Ἀνάγυρος ἥρως. Ἀναγυράσιοι δὲ δήμος τῆς Ἀττικῆς. τούτου δὲ τις ἐξέκοψε τὸ ἄλσος. ὁ δὲ τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἐπέμνη τὴν παλλακὴν, ἥτις μὴ δυναμένη συμπεῖσαι τὸν παῖδα διέβαλεν ὡς ἀσελγῇ τῷ πατρί. ὁ δὲ ἐπήρωσεν αὐτὸν καὶ ἐγκατωκοδόμησεν. ἐπὶ τούτοις καὶ ὁ πατήρ ἑαυτὸν ἀνήρτησεν, ἢ δὲ παλλακὴ εἰς φρέαρ ἑαυτὴν ἔρριψεν. ἱστορεῖ δὲ Ἱερώνυμος ἐν τῷ Περὶ τραγωδιοποιῶν (fr. 32 Wehrli) ἀπεικάζων τούτοις τὸν Εὐριπίδου Φοίνικα (p. 621 N. 2). ὅταν οὖν ἐπὶ οἰκείοις κακοῖς πράσῃ τις, λέγεται „κινήσεις τὸν Ἀνάγυρον“.

alpha 1433 Ἀνάγυρον κινεῖν · τὸ φυτὸν τὸν ὀνόγυρον κινεῖν. ἔστι δὲ ἀλεξίκακον καὶ δυσῶδες. καὶ ἀναγυράσιος δαίμων καὶ τέμενος Ἀναγύρου ἐν τῷ δήμῳ τῶν Ἀναγυρασίων.

alpha 1434 Ἀναγρύζειν · Κράτης Γεῖτοσι (fr. 1 Dem.)· „σὲ δὲ χρὴ σιγᾶν μὴδ' ἀναγρύζειν“. καὶ Ξενοφῶν (Oec. 2, 11)· „οὐδ' ἀναγρύζειν μοι ἐξουσίαν ἐποίησας“.

alpha 1435 Ἀνάγνωσις · ἀναγνώρισις. ἢ ἀνάπεισις.

alpha 1436 Ἀναγνῶναι · ἐπιγνῶναι.

alpha 1437

Ἀναγχίππους · τοὺς ἀναγκαστικοὺς ἱππέας. Εὐπολὶς Πόλεσι (fr. 16 Dem.). καὶ ἀναγχίππειν τὸ μετ' ἀνάγκης ἱππεύειν.

alpha 1438 Ἀναγωγή · ἡ τῶν πραθέντων ἀνδραπόδων ἀνάδοσις ἐχόντων αἰτίαν τινά.

alpha 1439 Ἀνάγωγος · ὁ μὴ τυχὼν τῆς δεούσης †ἀναγωγῆς†.

alpha 1440 Ἀναγωγότερον · ἁμαρτητικώτερον, ἀτακτότερον.

alpha 1441 Ἀναγώγῳ · φιληδόνῳ, ἐκλελυμένῳ.

alpha 1442 Ἀναγώνιστος · ὁ μὴ ἀγωνισάμενος. Ξενοφῶν (Cyr. 1, 5, 10).

alpha 1443 Ἀναγωγή · ἐπὶ πλοῦ. Κρατῖνος Ὁραις (fr. 11 Dem.).

alpha 1444 Ἀνάδαστα καὶ ἀναδασμός · τὸ κοινῇ ἀναμερίσασθαι πάντα. καὶ ἀναδάσασθαι · τὸ ἀναμερίσασθαι.

alpha 1445 Ἀναδέσμην · ὁμοίον τι διαδήματι. ἢ μίτραν κεφαλῆς.

alpha 1446 Ἀναδεῖ · ἀναπλέκει, στέφει.

alpha 1447 Ἀναδαιμονίζειν · τὸ ἐκ δευτέρου κληροῦσθαι.

alpha 1448 Ἀναδήσασθαι · στεφανώσασθαι. καὶ ἀναδήσοντες · στέψοντες. καὶ ἀναδήσαι · ταινιῶσαι.

alpha 1449 Ἀναδέχομαι · ἀντὶ τοῦ ἀναλαμβάνω.

alpha 1450 Ἀναδιδουῶσαν · ἀντὶ τοῦ ἀναδιδομένην.

alpha 1451 Ἀναγνώσαι · τὸ ἀναπεῖσαι. Ἀττικοὶ καὶ Ἴωνες.

alpha 1452 Ἀναδιδάξαι · ἀντὶ τοῦ πάνυ διδάξαι· ἐπιτατικὴ γάρ ἐστι νῦν ἡ ἀνά.

alpha 1453 Ἀναδικάσασθαι · τὸ ἄνωθεν δικάσασθαι. οὕτως Ἰσαῖος (fr. 145 S.). ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἀνάδικοι κρίσεις, αἱ ἄνωθεν δικάζόμεναι, ὅταν ἀλῶσιν οἱ μάρτυρες ψευδομαρτυριῶν.

alpha 1454 Ἀναδενδρᾶς · ἀξιοῖ περισπᾶν Σέλευκος (fr. ponym)· ἔλεγον γάρ φησι σὺν τῷ ι· „ἐβλάστουν ἀναδενδρᾶδεσ“ (incerti auctoris).

alpha 1455 Ἀνάδικοι κρίσεις · αἱ ἐξ ἀρχῆς ἀνακρινόμεναι. ἐγένετο δὲ τοῦτο, ἐπειδὴν τῶν μαρτυρούντων ἢ πάντες ἐάλωσαν ψευδομαρτυριῶν ἢ ὑπὲρ ἡμίσεις. οὐ μὴν ἐπὶ πάντων τῶν ἀγώνων <ἀν> ἀδικοὶ ἐγίνοντο αἱ κρίσεις, ἀλλ' ἐπὶ τριῶν τούτων, ξενίας, ψευδομαρτυριῶν καὶ κλήρων.

alpha 1456 Ἀνάδοχος καὶ ἀναδέχεσθαι · Δημοσθένης (19, 36, al.). καὶ „ἀνάδοχον τῶν χρημάτων“ Μένανδρος (fr. 449 K.—Th.).

alpha 1457 Ἀναδούμενος · στέφανον περιτιθέμενος.

alpha 1458 Ἀναδοιδυκίζειν · ἀναταράσσειν, ἀνατρίβειν.

alpha 1459 Ἀναδῦναι · ἀναχωρῆσαι.

alpha 1460 Ἀναδεύειν · φυρᾶν.

alpha 1461 Ἀναδρύψει · †ἀναξηράνει†.

alpha 1462 †Ἀναδρύματα† · θύματα.

alpha 1463 Ἀναδρομαί · ἀναβάσεις.

alpha 1464 Ἀναδῦναι · ἐκκλῖναι. ἢ ἀναφυγεῖν. ἢ ἀνανήξασθαι καὶ ἀναπνεῦσαι.

alpha 1465 Ἀναδύεσθαι · ἀρνεῖσθαι.

alpha 1466 Ἀναδυόμενος · φεύγων, ἀναβαλλόμενος.

alpha 1467 Ἀναζεύξας · ἀναστὰς καὶ ἀναστήσας. Θουκυδίδης η' (108, 3)· „ἀναζεύξας ἤλαυνεν ἐπὶ τῆς Ἰωνίας“.

alpha 1468 Ἀναζυγαῖς (Exod. 40, 38)· ἀναστροφαῖς, στρατοπεδείαις.

- alpha 1469 Ἀναζυγῶσαι · τὸ τὰς θύρας ἀναπετάσαι.
- alpha 1470 Ἀναζωπυρῆσαι · ἀνανεῶσαι, ἀνεγεῖραι, ζῶσαι.
- alpha 1471 Ἄνθης (Pl. Phaedr. 230b)· ἀνθήσεως.
- alpha 1472 Ἀναθέσθαι · Ἀντιφῶν ἐν τῷ Περὶ προνοίας φησὶν (87 B 52 D.—K.)· „ἀναθέσθαι ὥσπερ πεττὸν τὸν βίον οὐκ ἔστιν“, ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν βιώναι μετανοήσαντας ἐπὶ τῷ προτέρῳ βίῳ.
- alpha 1473 Ἀναθερμαίνειν τὰς φρένας, τὴν γνώμην, τὸν νοῦν · οἷον ἀνακινεῖν, ἀνιᾶν, ἀναταράττειν. Σοφοκλῆς (fr. 822 R.).
- alpha 1474 Ἀναθέντας · ἀντὶ τοῦ ἐπιθέντας. Ξενοφῶν (An. 3, 1, 30).
- alpha 1475 Ἀναθεῖναι καὶ ἐπαναθεῖναι τὸ αὐτό. Ἀραρῶς ἔφη (fr. 17 K.).
- alpha 1476 Ἀναθηλήσει (A 236)· ἀναβλαστήσει.
- alpha 1477 Ἀνάθημα καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα διὰ τοῦ ἡ Ἀττικοί.
- alpha 1478 Ἀναθολῶσαι · ἀναταράξαι. Νόμων Ζ' Πλάτων (824b)· „ὅπως ἀναθολώσῃ“. κυρίως δὲ ἐπὶ τῆς σηπίας, <ῆς> τὸ μέλαν θολὸς καλεῖται.
- alpha 1479 Ἀναθρεῖ (Pl. Crat. 399c)· <ἀναβλέπει> .
- alpha 1480 <Ἀναθεῖ> (Pl. Tim. 60c)· ἀνατρέχει.
- alpha 1481 Ἀναθρούμενα (Thuc. 4, 87, 1)· ἀνασκοπούμενα.
- alpha 1482 Ἀναθρώσκει · ἀναπηδᾷ.
- alpha 1483 Ἀναθυᾶν · ἀνασκιρτᾶν. καὶ αὖθις ἐξ ἀρχῆς ἀνανεάζειν.
- alpha 1484 Ἀναθύοντες · ἀναιροῦντες, παραβαίνοντες.
- alpha 1485 Ἀναθύειν · τὸ ἀναλαμβάνειν τὸ πρᾶγμα διὰ χρόνου. Φερεκράτης (fr. 35 K.)· „πάλιν αὖθις ἀναθύωσιν αἱ γεραίτεροι“.
- alpha 1486 Ἄναια · οἱ ἄλλοι οὐδετέρως τὰ Ἄναια. Θουκυδίδης η' (19, 1) τὴν Ἀναίαν.
- alpha 1487 Ἀναιδεῖα καὶ ἀγνοία καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ἐκτείνοντες προφέρονται τὴν τελευταίαν οἱ παλαιοὶ Ἀττικοὶ καὶ Ἴωνες, μεταβάλλουσι δ' οἱ Ἴωνες τὸ τελευταῖον α ἀναιδεῖη καὶ ἀγνοίη „σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφεῖη καὶ ὄνειδος“ (Π 498). καὶ Ἀνακρέων (PMG 404 Page)· „νεότης τε καὶ ὑγιείη“. καὶ ἀναρροίη δὲ καὶ εὐπλοίη καὶ τὰ ὅμοια ἅπαντα παρὰ τοῖς Ἴωσιν ἐκ μακροῦ τοῦ α μετείληπται εἰς τὸ η.
- alpha 1488 Ἀναιδὲς καὶ θρασὺ βλέπειν · ἀναιδὲς μὲν καὶ θρασὺς καθωμίληται. τὸ δὲ ἀναιδὲς καὶ θρασὺ βλέπειν καινῶς εἴρηκε Κρατῖνος (fr. 24 Dem.). ἡ λέξις Φρυνίχου (Praer. soph. 14, 6.20).
- alpha 1489 Ἀναίδην · ἀθρόως, σφοδρῶς, ἀπηρυθριασμένως.
- alpha 1490 Ἀναίμονες (E 342)· ἀναίματοι.
- alpha 1491 Ἀναιμωτί · ἄνευ αἵματος.
- alpha 1492 Ἀναίνομαι · ἀπαρνοῦμαι, προῖεμαι.
- alpha 1493 Ἀναίνεσθαι · κοινῶς μὲν τὸ ἀρνεῖσθαι, ιδίως δὲ ἐπὶ τοῦ κατὰ τοὺς γάμους καὶ τὰ ἀφροδίσια.
- alpha 1494 Ἀναιρεθεῖς · ἀντὶ τοῦ ἀναληφθεῖς καὶ τραφεῖς. οὕτως Ἰσοκράτης (5, 66).
- alpha 1495 Ἀναιρεῖν · τὸ ἐν γαστρὶ συλλαβεῖν, καὶ τὸ τεχθὲν ἀνατρέφειν, καὶ τὸ φονεῦσαι, καὶ τὸ ἀναλαβεῖν, καὶ ἔτι τὸ ἀπολλύναι καὶ τὸ αἶρειν ἢ προσενέγκασθαι. καὶ τὸ κυΐσκειν, καὶ τὸ ἀμέλγεσθαι.
- alpha 1496 Ἀναισιμοῦν · δαπανᾶν, ἀναλίσκειν. καὶ ἀναισιμώματα · ἀναλώματα.
- alpha 1497 Ἀναίτιος εἶναι ἀφροσύνης (Xen. Cyr. 1, 5, 10)· ἀντὶ τοῦ ἀνέγκλητος ἐπὶ ἀφροσύνη.

- alpha 1498 Ἀνακάθαρσις · ἐπίλυσις, διευκρίνησις.
- alpha 1499 Ἀνακούς · τοὺς Διοσκούρους λέγουσιν, ὡς Αἰακούς. καὶ κατεύχονται οὕτως καὶ „Ἀνακοῖν Διοσκούροι“ περισπῶντες.
- alpha 1500 Ἀνακαΐασιν · δῆμος φυλῆς Ἴπποθοωντίδος.
- alpha 1501 Ἀνακάθισαι · ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν <ἐπὶ> τῶν πρὸς ὀλίγον διεγειρομένων. Πλάτων ἔφη (Phaed. 60b).
- alpha 1502 Ἀνακαλυπτήρια · δῶρα διδόμενα ταῖς νύμφαις παρά τε τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῶν οἰκείων <καὶ> φίλων, ὅταν τὸ πρῶτον ἀνακαλύπτωνται ἀνδράσιν ὁραθῆναι. ἔστι δὲ ταῦτα καὶ ἐπαύλαια.
- alpha 1503 Ἀνακές · τὸ ἀνίατον. Εὐπολις (fr. 21 K.). οἱ δὲ βαρέως, οἷον ἀνωφελές.
- alpha 1504 Ἀνάκεια · ἑορτὴ Διοσκούρων.
- alpha 1505 Ἀνακῶν · τῶν Διοσκούρων περισπωμένως ἀπὸ τῆς Ἀνακοῖ εὐθείας.
- alpha 1506 Ἀνακεφαλαιοῦται · ἀναπληροῦται, ἀνακτίζει.
- alpha 1507 Ἀνακῶς · ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς, φυλακτικῶς, πεφροντισμένως. Πλάτων Φάωνι (fr. 202 K.).
- alpha 1508 Ἀνακορεῖν καὶ κορεῖν · Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλῳ (fr. 5 Dem.)· „ράινειν, <ἀ> νακορεῖν ἀγοράς“.
- alpha 1509 Ἀναιτίατος · Ἴων Ἀργείοις (TrGF 19 F 8a)· „οὐδεὶς ἀναιτίατος ἀγγέλλων κακά“.
- alpha 1510 Ἀναίσχυντος καὶ σιδηροῦς ἄνθρωπος · ἐπὶ τῶν ἀπηρυθριακῶν καὶ μηδεμίαν μεταβολὴν τρόπου ποιουμένων.
- alpha 1511 Ἀνακαλλύνειν · τὸ σαίρειν, ὅπερ καὶ ἀνακορεῖν λέγουσι, καὶ εἰκότως κάλλυντρον γὰρ καὶ κόρημα καλοῦσι τὸ σάρον. Φρύνιχος Ποαστρίαις (fr. 2 Dem.)· „σὺ δ’ εἰσιούσα δουλικῶς ἐνσκεύασαι καὶ τᾶνδον ἀνακάλλυνον“.
- alpha 1512 Ἀνάκειται σκώμμασιν, ἀνάκειται λοιδορίαις, ἀνάκειται πόρνοις, κύβοις, συμποσίοις · σημαίνει δὲ τὸ οἷον πρόσκειται ἰσχυρῶς.
- alpha 1513 Ἀνακεχυμένη · ἀνετή.
- alpha 1514 Ἀνακαλπάζει · τινὲς μὲν ὡς οὐ δόκιμον ἐφυλάξαντο τὴν φωνήν, Αἰσχύλος δὲ ἐχρήσατο Μυσοῖς ὡς δόκιμον· λέγει γάρ (fr. 414 M.)· „εἶδον καλπάζοντας ἐν αἰχμαῖς“. ὁμοίως Σοφοκλῆς (fr. 1007 R.) καὶ Ἀριστοφάνης (fr. 48 Dem. cf. Thesm. 1174) καὶ Πλάτων (fr. 25 Dem.) καὶ ἔτεροι.
- alpha 1515 Ἀνακηρυχθῆναι · Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου (60)· „μὴ ἀνακηρυχθῆναι αὐτῶν τὴν βδελυρίαν“.
- alpha 1516 Ἑἰς Ἀνακηκεῖτ’ ἀναπηδᾷ.
- alpha 1517 Ἀνάκλητος · ὁ μετακληθεὶς. Σοφοκλῆς ἔφη (fr. 1008 R.).
- alpha 1518 Ἀνακλῖναι · ἑλθέτω. Ὅμηρος (E 751). οὕτως ἑἰς Ἡρωδιανός.
- alpha 1519 Ἀνακομιδὴ · ἀναγωγή, ἐπάνοδος.
- alpha 1520 Ἀνακογχυλιάσαι · ἀναγαργαρίσασθαι.
- alpha 1521 Ἀνακωχή · ἀνάπαυσις.
- alpha 1522 Ἀνακῶς · βασιλικῶς.
- alpha 1523 Ἀνακοινῶσασθαι καὶ ἀνακοινῶσαι · ἄμφω λέγουσι. Ξενοφῶν δὲ καὶ ἀνεξυνοῦτο εἴρηκεν ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς (1, 1, 30).
- alpha 1524 Ἀνακραγγάνειν λέγουσιν, οὐκ ἀνακραυγάζειν, καὶ ἀνέκραγε . καὶ παρὰ Μενάνδρῳ (fr. 728 K.—Th.)· „ἤκουσα τῶν ἐκκραγανομένων“.
- alpha 1525

Ἀνάκρισις · ἐξέτασις ὑφ' ἐκάστης ἀρχῆς γινομένη πρὸ τῶν δικῶν περὶ τῶν συντεινόντων εἰς τὸν ἀγῶνα. ἐξετάζουσι δὲ καὶ εἰ ὅλως εἰσάγειν χρή.

alpha 1526 Ἀνακρουόμεθα · οἶον ἀναπροοιμιαζόμεθα.

alpha 1527 Ἄνακτες καὶ ἄνασσαι · Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Κυπρίων πολιτείᾳ (fr. 526 Rose)· „καλοῦνται δὲ οἱ μὲν υἱοὶ καὶ ἀδελφοὶ τοῦ βασιλέως ἄνακτες, αἱ δὲ ἀδελφαὶ καὶ γυναῖκες ἄνασσαι“.

alpha 1528 Ἀνακτορία · δεσποτεία.

alpha 1529 Ἀνακτόριον · ἱερόν.

alpha 1530 Ἀνακτόρων · ἱερατειῶν.

alpha 1531 Ἀνακωχεύειν · τὸ ἐν πελάγει χειμῶνος ὄντος στήσαντας τὰ ὀθόνια σαλεύειν. μεταφορικῶς δὲ ἐπὶ τοῦ ἄρματος εἶρηκε Σοφοκλῆς ἐν Ἡλέκτρᾳ (732).

alpha 1532 Ἀνακτᾶσθαι · Θουκυδίδης (6, 92, 4) ἀντὶ τοῦ θεραπεύειν. τίθεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ τὸ προαπολωλὸς αὐθις κτήσασθαι καὶ ἀπολαβεῖν.

alpha 1533 Ἀνακωχῆς · ἀναπαύσεως, ἐνδόσεως, τῆς πρὸς μικρὸν ἐν πολέμῳ εἰρήνης. ἀνακωχὴ δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἄνω τὰς ἀκωκὰς ἔχειν.

alpha 1534 Ἀναλγήτως · ἀναισθήτως, ἀπόνως. καὶ ἀναισθησία ἢ Ἀναλγησία.

alpha 1535 Ἀναλδές · ἀναυξές, ἄτροφον.

alpha 1536 Ἀνάλημμα · ὕψωμα, στήριγμα.

alpha 1537 Ἀναλέγειν · τὸ συλλέγειν χαμόθεν καὶ ἀνοικοδομεῖν.

alpha 1538 Ἀναλαβεῖν · <οὔτ> ὡς φασὶν ἐπὶ τῶν νενοσηκότων. Πλάτων ἐν Σοφισταῖς (fr. 10 Dem.).

alpha 1539 Ἀναλεῖ · ἀνειλεῖ τὸ βιβλίον.

alpha 1540 Ἀναλθές · ἀνίατον, ἀνυγίαστον, ἀναίσθητον.

alpha 1541 Ἀναλκῆς · ἄνανδρος, ἀσθενής.

alpha 1542 Ἄναλτος · ἀπλήρωτος, παρὰ τὴν ἄλσιν καὶ τὴν ἐκ τῆς αὐξήσεως τελειότητα, παρ' ὃ καὶ ἄλση τὰ κατάφυτα χωρία· πλήρωσις γάρ τις ἢ θεραπεία τοῦ πεπονθότος καὶ λείποντος, ὅθεν καὶ τὸ θεραπεύεσθαι ἄλθεσθαι λέγουσιν.

alpha 1543 Ἄναλτος · βραχεῖα ἢ μέση.

alpha 1544 Ἀναλίσκειν καὶ ἀναλοῦν ἐκατέρως. καὶ ἀναλῶν Ἀριστοφάνης Πλούτῳ (248). ἐν δὲ τῷ παρεληλυθότι καὶ διὰ τοῦ η, οἶον ἀνήλiskon, καὶ <διὰ τοῦ α, οἶον> ἀνάλiskon καὶ ἀνάλουν.

alpha 1545 Ἀναλοῦντες · ἀντὶ τοῦ ἀναιροῦντες. Θουκυδίδης (4, 48, 3). καὶ ἀναλῶν καὶ ἀναλοῦν · τὸ ἀναιρεῖν (2, 24, 1). καὶ ἀνάλωμα ὁ αὐτός (1, 99, 3).

alpha 1546 Ἀναλύειν · τὸ ἐτέροις φαρμάκοις καθαίρειν τὸν πεφαρμαγμένον.

alpha 1547 Ἀναλύζειν · σημαίνει τὸ μετὰ βίας καὶ οἶον λύττων κλαίειν τοῦ πνεύματος ἐνιεμένου πολλοῦ ταῖς ἀρτηρίαις.

alpha 1548 Ἀναλυθῆναι · τὸ καθαρμῷ τινι χρήσασθαι φαρμάκων. Μένανδρος Ἡρῳ (fr. 4 K.—Th.)· „ἐπεφαρμακεύσω γλυκύτατ' ἀναλυθεῖς μόλις“.

alpha 1549 Ἀναλῦσαι · τὸ δι' ἐπωδῆς τινα τῆς βλάβης ἀπαλλάξαι.

alpha 1550 Ἀναλογισμοὶ καὶ ἀναλογίζεσθαι καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ Πλάτων εἶρηκεν (Prot. 332d)· „ἀναλογισώμεθα τὰ ὠμολογημένα ἡμῖν“. καὶ Θουκυδίδης (5, 7, 2)· „ἀναλογιζόμενοι πρὸς οἶαν ἐμπειρίαν“. καὶ ἀνελογίζοντο ὁ αὐτός (8, 83, 3).

alpha 1551 Ἀναλώματα νόμιμα · ὁ Δημοσθένης εἶρηκεν.

alpha 1552

Ἀναλφάβητος· ἐδόκει μὲν εἶναι εὐτελές. Νικοχάρης δὲ αὐτὸ ἐποίησεν ἀρχαῖον χρησάμενος ἐν τῇ Γαλατείᾳ οὕτως (fr. 2 Dem.)· „τὸν ἀναλφάβητον, τὸν ἄπονον“. ταῦτα ὁ Φρύνιχος (Praep. soph. fr. 19).

alpha 1553 Ἀνάλφιτον· Φιλύλλιος Αἰγεί (fr. 1 Dem.).

alpha 1554 Ἀναμφίδοξον· ἀναμφίβολον.

alpha 1555 Ἀναμάθω· ἐξ ἀρχῆς μάθω.

alpha 1556 Ἀναμάττεσθαι· ἀναφυρᾶν.

alpha 1557 Ἀναμέλποντες· ἀνυμνοῦντες.

alpha 1558 Ἀναμετρήσαιμι (μ 428)· †διεμπεράσαιμι†.

alpha 1559 Ἀνὰ μέρος· ἀντὶ τοῦ ἐν μέρος.

alpha 1560 Ἀναμηρύσασθαι· ἀνατεῖναι.

alpha 1561 Ἀναμίλλητον· ἀφιλόνηκον.

alpha 1562 Ἀναμύειν· ἀναβλέπειν.

alpha 1563 Ἀναμιλώσαιμι· ἀναγλύψαιμι.

alpha 1564 Ἀνανεοῦσθαι· ἀναμιμνήσκεσθαι. πεποιῆται δὲ ἀπὸ τῶν τοῖς πέντε δακτύλοις τῆς χειρὸς συνεχῆς ἀριθμούντων καὶ ἐπαναλαμβανόντων, οἶονεὶ κατὰ πεντάδα ἀριθμούντων.

alpha 1565 Ἀνανεοῦσθαι· ὡς ἡμεῖς Θουκυδίδης ε' (18, 9) καὶ Πλούτους Κρατίνος (fr. 167 K.).

alpha 1566 Ἀναντα (Ψ 116)· ἄνω, ἀνωφερῇ, δυσχερῇ.

alpha 1567 Ἀνανδρος· Ἰσοκράτης Εὐαγόρα (66) καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους (24,53)· „τὸ μὲν γὰρ χρηστῶν, τὸ δὲ ἀνάνδρων ἀνθρώπων ἔργον ἐστί“. καὶ Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους (p. 24 J.).

alpha 1568 Ἀναντα· ἀντὶ τοῦ ἀνωφερῇ, ὑψηλά. τινὲς τὰ μὴ βεβρεγμένα, Σοφοκλῆς δὲ Ἰνάχω (fr. 272 N. 2 = 294 R.) τὰ μὴ ἐκκεκομμένα, παρὰ τὸ αἶναι, ὃ ἐστὶ κατακόπτοντα πτίσσειν. Ἀρίσταρχος δὲ (fr. nonum) ἐνταῦθα γράφει †ἐνικῶς† ἄνατα, ἀντὶ τοῦ ἄνευ βλάβης.

alpha 1569 Ἀνανταγωνίστω εὐνοίᾳ τετίμηται· Θουκυδίδης β' (45, 1).

alpha 1570 Ἀνάνιος· ὑπερήφανος, ἄλυπος.

alpha 1571 Ἀναντες· ἀνωφερές.

alpha 1572 Ἀναξ· θηλυκῶς. οὕτως Αἰσχύλος (fr. 342 N. 2 = 689 M.).

alpha 1573 Ἀναξαγόρας· σοφιστής, Ἥγησιβούλου υἱός, Κλαζομένιος. Νοῦς δὲ ἐπεκαλεῖτο, ἐπειδὴ ὕλην καὶ νοῦν πάντων φρουρὸν εἶπεν. οὗτός ἐστιν ὁ τὸν ἥλιον εἰπὼν μύδρον διάπυρον.

alpha 1574 Ἀναξίβιος· Λακεδαιμονίων στρατηγός.

alpha 1575 Ἀναξίαν· βασιλείαν. Αἰσχύλος (fr. 283 N. 2 = 32 M.).

alpha 1576 Ἀναξιδώρα· ἡ ἀνάγουσα καὶ ἀνιείσα τοὺς καρποὺς ἐκ γῆς Δημήτηρ. καὶ Σοφοκλῆς δὲ (fr. 1010 R.) ἀναγαγεῖν ἀμπελῶνάς φησιν.

alpha 1577 Ἀνάξοιτο· ἀνασχῆσοι <το> . Ξενοφῶν (HG. 2, 1, 22).

alpha 1578 Ἀναξυρίδας· φιμινάλια, βρακία. ἢ τὰ βαθέα καὶ †ἄβατα† ὑποδήματα.

alpha 1579 Ἀνὰ οὐλαμόν (Δ 251)· κατὰ τὸ ἄθροισμα.

alpha 1580 Ἀναπάλλει· ἀναπηδᾷ, ἀνασεῖει.

alpha 1581 Ἀνάπαλιν· τὸ τὰ ἔσχατα πρῶτα λέγειν ἢ πράττειν.

alpha 1582 Ἀνάπαυλαν· ἀνάπαυσιν.

- alpha 1583 Ἀναπαύεσθαι · τὸ κατακλίνεσθαι ὡς πρὸς ὕπνον.
- alpha 1584 Ἀνάπαιστα · κυρίως τὰ ἐν ταῖς παραβάσεσι τῶν χορῶν ᾄσματα, καὶ ιδίως τὰ τῶν ρυθμῶν. ἔστι δὲ καὶ ὁ ἀνάπαιστος ὄνομα μετρικοῦ ποδὸς λεγόμενος ἀρρενικῶς.
- alpha 1585 Ἀναπατάξασθαι · ἀνακρούσασθαι ᾄσμα.
- alpha 1586 Ἀναπαντῶσιν · ἀνακύπτουσιν.
- alpha 1587 Ἀναπαιστρίδες · σφῦραί τινες παρὰ τοῖς χαλκεῦσιν.
- alpha 1588 Ἀναπεμπαζόμενοι · ἀριθμούμενοι, σκεπτόμενοι. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ Πλάτων εἴρηκεν (Leg. 4, 724b).
- alpha 1589 Ἀναπεμπάσαι · ἀνασκέψασθαι ἢ ἀριθμῆσαι.
- alpha 1590 Ἀναπεμπάξεσθαι · ἐπαναλαμβάνειν τὰ εἰρημένα.
- alpha 1591 Ἀναπεποιημένης · ἀναπεφυραμένης, ἐζυμωμένης.
- alpha 1592 Ἀναπετῶ · ἀναπετάσω. Μένανδρος Θεοφορουμένη (fr. 7 K.- Th.).
- alpha 1593 Ἀναπεφλασμένον · ἀνατεταμένον ἔχων τὸ αἰδοῖον· ἀναφλᾶν γὰρ λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ τὸ ἀναμαλάττειν τὰ αἰδοῖα.
- alpha 1594 Ἀναπῆξαι · ἀνεγεῖραι.
- alpha 1595 Ἀνάπηρον · οὐδὲν πλέον σημαίνει τοῦ πηρός.
- alpha 1596 Ἀναπηδύουσα · ἀναπηδῶσα.
- alpha 1597 Ἀνάπηρον ψυχὴν (Pl. Reip. 7, 535d)· τὴν ἐπιβλαβῆ, μὴ ὑγιαίνουσαν, ἀλλὰ σεσινωμένην καὶ ἀχρεῖαν.
- alpha 1598 Ἀνάπηρον · νοσώδη. ἢ λυπηρόν.
- alpha 1599 Ἀναπηρόβιος <ἐν> ὀργῇ · Φρύνιχος (fr. 4 Dem.)· „ἐν χαλεπαῖς ὀργαῖς ἀναπηροβίων <τρι> γερόντων“.
- alpha 1600 Ἀναπίπτειν · τὸ ἀθυμεῖν λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς.
- alpha 1601 Ἀναπίμπλαται · ἀναπληροῦται.
- alpha 1602 Ἀναπίπτειν · οὐ τὸ κατακλίνεσθαι, ἀλλὰ τὸ μεταμέλεσθαι καὶ μετατίθεσθαι καὶ ἀποκνεῖν. Θουκυδίδης α' (70, 5)· „καὶ νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσιν“.
- alpha 1603 Ἀνάπλασμα · σχῆμα.
- alpha 1604 Ἀνάπλεως · λέγουσι δὲ καὶ ἀνάπλεος καὶ ἀναπλέα (Pl. Phaed. 83d).
- alpha 1605 Ἀναπλήσας · ἀναπληρώσας. ἢ μολύνας, ὡς Πλάτων (fr. 26 Dem.).
- alpha 1606 Ἀναποδίζειν · τὸ ἐξετάζειν καὶ ὥσανεὶ συγκρούειν. Ἡρόδοτος (5, 92, 6).
- alpha 1607 Ἀναπόδραστον · ἄφευκτον.
- alpha 1608 Ἀναπόμπιμα δῶρα · τὰ ἀποστρεφόμενα.
- alpha 1609 Ἀναπόνιπτος <καὶ> ἄνιπτος · διττῶς λέγεται. Φρύνιχος Τραγωδοῖς (fr. 3 Dem.)· „ἄσιτος, ἄποτος, ἀναπόνιπτος“.
- alpha 1610 Ἀναποδιζόμενα · ἀντὶ τοῦ ἐξεταζόμενα. ἢ ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν πολλάκις τὰ αὐτὰ λεγόμενα ἢ πραττόμενα.
- alpha 1611 Ἀνάποινος · ἄνευ λύτρων. Κυρηναῖοι δὲ ὁ μάταιος.
- alpha 1612 Ἀναπολεῖ · ἀναμιμνήσκεται.
- alpha 1613 Ἰ'Αναπόνιπτρον' · ἀνεξάλειπτον.
- alpha 1614 Ἀναπτεροῖ φόβος, ἢ λόγος, ἢ ἔπαινος, ἢ λοιδορία, ἢ τι τοιοῦτον · Σοφοκλῆς Κρεούση (fr. 355 R.)· „τί δ', ὦ γεραίε; τίς ς' ἀναπτεροῖ φόβος;“

- alpha 1615 Ἀναπτερώσας · μετεώρους ποιήσας, προθυμοποιήσας.
- alpha 1616 Ἀναπρήσας · ἀναφυσήσας, ἀναπέμψας, ἀνενέγκας.
- alpha 1617 Ἀνεπτερῶσθαι τὴν ψυχὴν · οἶον ἀνασесоβῆσθαι. Κρατῖνος (fr. 384 K.) καὶ Εὐπολῖς.
- alpha 1618 Ἀνάπτειν · περιτιθέναι. ἢ ἀνατιθέναι.
- alpha 1619 Ἀναπτησίκερος · Ἀττικῶς τὸν ἵκτινον.
- alpha 1620 Ἀναπτήτω · πετασθήτω.
- alpha 1621 Ἀναπτομένας · ἀναπετασθείσας.
- alpha 1622 Ἀναπτύξω · ἀντὶ τοῦ ἐπιδείξω. Εὐριπίδης (Herc. 1256).
- alpha 1623 Ἀνάπτυξις · ἐρμηνεία, διασάφησις.
- alpha 1624 Ἀνάπυστα · ἔκπυστα, δῆλα.
- alpha 1625 Ἀνάπυστα (I 274)· ἀνεκκάλητα, ἀνεξάκουστα. ὁ δὲ Ἡλιδώωρος ἀνάγγελτα καὶ ἄρρητα. ἢ ἐξάγγελτα καὶ ἔκδηλα καὶ ἐξάκουστα.
- alpha 1626 Ἀναπτυχαί · ἀνατολαί.
- alpha 1627 †Ἄναρ · ἦκουσα. Κρήτες. οἱ δὲ ὄναρ†.
- alpha 1628 Ἄναρθρα · ἀτύπωτα, ἀτράνωτα. λαμβάνεται δὲ ἐπὶ συλλαβῆς λειπούσης στοιχεῖον, ἢ λόγου λείποντος λέξιν, ἢ λέξεως λειπούσης συλλαβὴν.
- alpha 1629 Ἀναρᾶσθαι · ἀντὶ τοῦ διαλύειν τὴν γενομένην κατάραν. οὕτως Καλλισθένης (FGrHist 124 F 47).
- alpha 1630 Ἀνάργυρος · Πλάτων Νόμων γ' (679b)· „ἄχρυσοί τε καὶ ἀνάργυροι ὄντες“. ἀναργυρία δὲ Στράτις (fr. 8 Dem.).
- alpha 1631 Ἀναρίθμιον · ἐχθρόν.
- alpha 1632 Ἀνάριστος, μᾶλλον δὲ ἀναρίστητος · Ἀριστοφάνης Πολυῖδω (fr. 454 K.)· „διὰ τῆς ἀγορᾶς τρέχων ἀναρίστητος ὢν“. οὕτως δὲ <καί> Ἄλεξις (fr. 233 K.). Μένανδρος (fr. 821 K.—Th.) <ἀ> νάριστον.
- alpha 1633 †Ἄναρκτος† · δήμιος.
- alpha 1634 Ἄναρκτον · τὸ ἀνυπότακτον.
- alpha 1635 Ἀναρρηθῆναι · ἀνακηρυχθῆναι.
- alpha 1636 Ἀνάρρημα · κήρυγμα.
- alpha 1637 Ἀνάρρησις · ἀναγόρευσις.
- alpha 1638 Ἀναρριπίζεται · Φερεκράτης Αὐτομόλοις (fr. 4 Dem.)· „ἀνὴρ ἀναρριπίζεται“.
- alpha 1639 Ἀναρριπτεῖν · ἀναλαμβάνειν.
- alpha 1640 Ἀναρρίπτεσθαι · μεταμελεῖσθαι, μετατίθεσθαι.
- alpha 1641 Ἀναρριχᾶσθαι · τὸ πρόσαντες ἀναβαίνειν ἅμα ταῖς χερσὶν ἀντιλαμβανόμενον καὶ στηριζόμενον. Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ (70)· „πρὸς ταῦτ' ἀνηρριχᾷτ' ἂν εἰς τὸν οὐρανόν“.
- alpha 1642 Ἀναρροφεῖ · Κρατῖνος Πανόπταις (fr. 7 Dem.)· „καὶ πάντ' ἀναρροφεῖ“, καὶ „ταῦτ' εὐθὺς ὑποκαθήμενοι ἀναρροφοῦσιν ἄνδρες“.
- alpha 1643 Ἀναρροᾶς κυμάτων · Νικοχάρης (fr. 7 Dem.)· „ρήγνυς δὲ πολλὰς κυμάτων ἀναρροᾶς“.
- alpha 1644 Ἀναροδανισθῆναι · ἀναβληθῆναι.
- alpha 1645 Ἀναρροιβδεῖν · Ὅμηρος μὲν (μ 104) τὸ ἀναρροφεῖν, Σοφοκλῆς δὲ τὸ ὑπὸ τὸν ἵππον ἔλκεν <ἐν> Ναυσικάῳ (fr. 407 N. 2 = 440 R.)· „ὄχημά μοι ἐπᾶραν ἡσύχως ἀναρροιβδεῖ πάλιν“.
- alpha 1646 Ἀνάρσια · ἃ οὐκ ἄν τις ἄραιτο.

- alpha 1647 Ἀναρσίας · ἐχθράς. οὕτως Ἴων (TrGF 19 F 53d).
- alpha 1648 Ἀνάρτησον · κρέμασον.
- alpha 1649 Ἀναρύει · ἀντὶ τοῦ θύει καὶ σφάττει. Εὐπολὶς (fr. 395 K.). καὶ ἡ θυσία δὲ ἐπανάρρυσις ὀνομάζεται.
- alpha 1650 Ἀναρύτειν · ἀναντλεῖν, ἀπὸ τοῦ ἀρύτεσθαι. Κρατῖνος Διδασκαλίαις (fr. 36 K.): „ὅτε σὺ τοὺς καλοὺς θριάμβους ἀναρύτουσα ἀπηχθάνου“.
- alpha 1651 ἸἈνασαρῶσαι† · εἰς τὴν ὀροφὴν ἐμπήξαι.
- alpha 1652 Ἀνασειράζει · ἀνθέλκει, ἀνατρέπει.
- alpha 1653 Ἀνασεισας · ἀπειλησάμενος. Δημοσθένης κατὰ Ἀριστογείτονος (25, 47).
- alpha 1654 Ἀνασεμνύνειν · ἔστι μὲν καὶ τὸ ἀποσεμνύνειν πολιτικόν, ἀλλὰ τὸ ἀνασεμνύνειν πολιτικώτερον καὶ ὑψηλότερον.
- alpha 1655 Ἀνασεῖειν · ἐκτινάσσειν, ἀπειλεῖν, ἐρευνᾶν, ἐπηρεάζειν.
- alpha 1656 Ἀνασηκῶσαι · ἀνταποδοῦναι, ἀναλαβεῖν, ὅπερ ποιοῦσιν οἱ ἰστάντες, οἷον ἐξισῶσαι τὸ λείπον τῷ πλεονάζοντι. λέγεται δὲ καὶ ἀνασήκωσον καὶ ἀνεσηκώθη καὶ ἀνασηκώσας, ἀντὶ τοῦ ἀναθέμενος, καὶ ἀνασηκωθείς, καὶ ἀνασηκώσασθαι.
- alpha 1657 Ἀνάσιλλος · ἀναφаланτίας.
- alpha 1658 Ἀνασιμοῦν · {ἀναλίσκειν}. καὶ τὸ τὰ ζῶα πρὸς ὀχείαν ὀρμώντα ὀσφραίνεσθαι.
- alpha 1659 Ἀνασκευασθείσης τῆς τραπέζης · οἷον ἀναστάτου γενομένης. οὕτως Δημοσθένης (33, 9).
- alpha 1660 Ἀνασκαλεύων · ἀνακινῶν, ἀδημονῶν, ἀναλογιζόμενος.
- alpha 1661 Ἀνασκευασάμενοι · ἀπάραντες.
- alpha 1662 Ἀνασκινδυλευθῆναι · ἀνασκολοπισθῆναι, ἀνασταυρωθῆναι. κέχρηται τῇ λέξει Πλάτων ἐν Πολιτείᾳ (2, 362a).
- alpha 1663 Ἀνασκυζᾶν · ἐπὶ τοῦ ἐξοιστρεῖν καὶ ἀκολασταίνειν. καὶ ἐκσκυζᾶν Κρατῖνος (fr. 25 Dem.), Φρύνιχος δὲ σκυζᾶν ἔφη (fr. 6 Dem.).
- alpha 1664 Ἀνασπᾶ · ἀντὶ τοῦ καταλύει, ἢ ἀναιρεῖ. Θουκυδίδης (6, 100, 3).
- alpha 1665 Ἀνασπᾶν · τὸ ἀντλεῖν τὸ ὕδωρ „κάδους ἀνασπῶν“, φησὶ Φερεκράτης (fr. 180 K.).
- alpha 1666 Ἀνασπᾶν βούλευμα καὶ ἀνασπᾶν γνωμίδιον · Ἀριστοφάνης (fr. 49 Dem.). ἡ συμπλοκὴ ἀρμόζει συνουσίαις.
- alpha 1667 Ἄνασσα · βασίλισσα.
- alpha 1668 Ἀνασταδόν · ἀνιστάμενοι.
- alpha 1669 Ἀνάστας · ἀντὶ τοῦ ἀναστάτωσις.
- alpha 1670 Ἀνάστατος · κατεστραμμένος.
- alpha 1671 Ἀναστάτως · πεπορθημένως.
- alpha 1672 Ἀναστεῖλαι · ἀντὶ τοῦ ἀνασχέσθαι.
- alpha 1673 Ἀναστήσας · 〈ἀναστάτους ποιήσας καὶ μετοικίσας〉 .
- alpha 1674 〈Ἀνάστατον τὴν πόλιν ποιήσας〉 · ἀνοικίσας ἢ μεταστήσας καὶ μεταγαγών.
- alpha 1675 Ἀνάστατοι · πλακοῦντος εἶδος. οὗτοι δὲ αὐταῖς ταῖς Ἀρρηφόροις ἐγίνοντο. ἐλέγοντο δὲ τινες πλακοῦντες καὶ χαρίσιοι, ἀμφιφῶντες, φθόϊς, σεληῆναι, πελανοί, πόπανα.
- alpha 1676 Ἀνάστατα ποιεῖν · Πλάτων· φησὶ γάρ (Soph. 252a)· „πάντα ἀνάστατα γέγονεν, ὥς ἔοικεν“. οὕτως Ἄλεξις (fr. 1 Dem.) καὶ Μένανδρος (Epit. 30. Col. 87) καὶ Εὐριπίδης (Andr. 1249 cf. fr. 955f

Snell). Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ Περὶ τῆς παραπρεσβείας (19, 39)· „ἀνάστατος αὐτῶν ἢ πόλις γέγονε“.

alpha 1677 Ἀναστάτω · ἢ συνήθεια. Θουκυδίδης δὲ (1, 87, 2) ἀναστήτω λέγει διὰ τοῦ η· „ἀναστήτω <ἐς ἐκεῖνο τὸ χωρίον> “.

alpha 1678 Ἀναστῆναι ἔωθεν · ὥς καὶ ἀπὸ τοῦ ὕπνου φαμέν. Πλάτων Χαρμίδη (155b)· „ἀνιστάμενος ἔωθεν“.

alpha 1679 Ἀναστήσειν · ἀντὶ τοῦ ἀνάστατον ποιῆσαι. Εὐριπίδης (fr. novum).

alpha 1680 Ἀναστῶ · ἀντὶ τοῦ ἀναστήσω. Κράτης (fr. 4 Dem.) καὶ Φερεκράτης (fr. 14 Dem.) καὶ Ἀρχιππος (fr. 5 Dem.).

alpha 1681 Ἀνασυντάξας · ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν συντάξας. Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου (fr. 151 J.).

alpha 1682 Ἀνασύνταξις · τὰ διαγεγραμμένα τιμήματα ταῖς συμμορίαις ὅταν δόξη τῷ δήμῳ χρῆζειν προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως, καὶ ἔλονται τοὺς τοῦτο πράζοντας, τοῦτο ἀνασύνταξιν καλοῦσιν.

alpha 1683 Ἀναστοιχειοῖ · ἀναπλάττει, ὥς μεταστοιχειοῖ · μεταπλάττει.

alpha 1684 Ἀναστροφή δίκης · ὅταν ὁ ἐγκαλούμενος τῷ ἡδικημένῳ ἐγκαλῇ.

alpha 1685 Ἀναστῦψαι · ἢ τὸ αἰδοῖον ἐπᾶραι, ἢ στυγνάσαι. Σοφοκλῆς (fr. 388 N. 2 = 421 R.).

alpha 1686 Ἀνασῦραι · ἀποκαλύψαι, περιποιῆσαι.

alpha 1687 Ἀνασύρειν καὶ ἀνασεσυρμένην · εἰώθαμεν χρῆσθαι τῷ ὀνόματι ἐπὶ τῶν φορτικῶν ἢ ἀναισχυντούντων. Ἀνακρέων ἐν τῇ (PMG 350 Page).

alpha 1688 Ἀνασφήλας · ἀνανήψας, ἑαυτὸν ἀναστήσας ἢ ἀναλαβών.

alpha 1689 Ἀνασχοῦσα · ἀναδοῦσα.

alpha 1690 Ἀνασχών · ἀνατείνας.

alpha 1691 Ἀνατί · ἀβλαβῶς καὶ ἄνευ τίσεως καὶ τιμωρίας καὶ ἄτης.

alpha 1692 Ἀνατεθυμένος · ἀναπεπεισμένος. οἱ δὲ ἀνακεκαυμένος.

alpha 1693 Ἀνασχετός · Δημοσθένης καὶ Θουκυδίδης (1, 118, 2). καὶ Ἀνάσχωμαι Φερεκράτης (fr. 15 Dem.), ἀνασχῆσομαι δὲ Ἀριστοφάνης (Ach. 299).

alpha 1694 Ἀνατίθεμαι · ἀθετῶ.

alpha 1695 Ἀνατίθεμαι τὰ πράγματα τούτῳ · οἷον τὴν ἐξουσίαν πᾶσαν τῶν πραγμάτων τόνδε ἔχειν βούλομαι.

alpha 1696 Ἀνατεῖλαι · ἀνθῆσαι, ἐκ μεταφορᾶς τῶν βοτανῶν.

alpha 1697 Ἀνατλάντες · ὑπομείναντες.

alpha 1698 Ἀνατείνας τὴν ψυχὴν · ἐπὶ τὰ ἄνω τρέψας καὶ ἐπὶ τὴν τῶν θεῶν θέαν.

alpha 1699 Ἀνατος · ὁ ἀβλαβής.

alpha 1700 Ἀνατάξασθαι (Ev. Luc. 1, 1)· εὐτρεπίσασθαι.

alpha 1701 Ἀνάτλημα · ὑπομονή. καὶ ἀνατλῆναι · ὑπομεῖναι.

alpha 1702 Ἀνατύπωσις · διανόησις.

alpha 1703 Ἀνατυπῶσαι· ἀντὶ τοῦ ἀνατρέψαι. Ἀντίμαχος (fr. 115 Wyss).

alpha 1704 Ἀναυδος · ἄφωνος.

alpha 1705 Ἀνατρέχω · ἀντὶ τοῦ ἀναλύω. Μένανδρος (fr. 680, 2 K.—Th.).

alpha 1706 Ἀνατεθυμιαμένος · ἀναπεπεισμένος, ἢ ἀνακεκαυμένος.

alpha 1707 Ἀνατρέπειν · ἀναστρέφειν.

- alpha 1708 Ἀνάτριπτα ἱμάτια · ἐγνωρίζετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ αὕτη ἡ χρῆσις τῶν ἱματίων. ἔστι δὲ ἀνάτριπτα τὰ ἀνατριβόμενα ἐν τῷ κνάπτεσθαι καὶ τὴν κροκύδα ἀνιέντα πυκνὴν καὶ λεπτὴν.
- alpha 1709 Ἀναφαίνεις · φανερὰ ποιεῖς.
- alpha 1710 Ἀναφαιρέτους · μὴ ἀφαιρουμένους.
- alpha 1711 Ἀναφανδόν · φανερώς.
- alpha 1712 Ἀναφῆναι · ἐκφῆναι.
- alpha 1713 Ἀναφοιτῆσαι · ἀνελθεῖν.
- alpha 1714 Ἀναφορεῖς · οἱ ἀνέχοντες ἢ ἀναbastάζοντες.
- alpha 1715 Ἀναφαλαντίαν, οὐκ ἀναφάλαντον λέγουσιν. καὶ ἀνάσιλλον τὸ αὐτό.
- alpha 1716 Ἀναφλασμόν · τὰ ἀφροδίσια. Εὐπολις Αὐτολύκῳ (fr. 61 K.). καὶ ἀναφλᾶν τὸ μαλάττειν τὸ αἰδοῖον.
- alpha 1717 Ἀναφλύστιοι · δῆμος φυλῆς Ἀντιοχίδος. ἔνιοι μέντοι τῶν ἱστορικῶν ὡς πόλεως τῆς Ἀναφλύστου μνημονεύουσιν.
- alpha 1718 Ἀναφοράν · τὸ ἀναφέρειν τὴν αἰτίαν τῶν ἀμαρτηθέντων ἐπ' ἄλλους. Δημοσθένης κατὰ Κτησιφῶντος (18, 219).
- alpha 1719 Ἀναφοιβάσας · ἀνακαθάρας.
- alpha 1720 Ἀναφράξαντες · ἀναπτύξαντες, ἀναπετάσαντες.
- alpha 1721 Ἀναφρονέων · ἀναλογιζόμενος.
- alpha 1722 Ἰ'Αναχάσκειν† · ὃ ἡμεῖς ἀνέχασκεν.
- alpha 1723 Ἀναχαιτίζει · ἀναποδίζει, ἀνακόπτει.
- alpha 1724 Ἀναχαιτίζειν · τὸ ἀπειθεῖν καὶ ἀντιτείνειν. Σοφοκλῆς (fr. 180 N. 2 = 179 R.).
- alpha 1725 Ἀνὰ χθόνα · ἐπὶ τὴν γῆν.
- alpha 1726 Ἀνάχυσιν · βλακεῖαν, ἔκλυσιν. καὶ ἐπίτασιν τινος ἢ πλεονασμόν.
- alpha 1727 Ἀναχωρίζει · ἀντὶ τοῦ ἀναχωρεῖν ποιεῖ. Ξενοφῶν (An 5, 2, 10). καὶ ἀναχωρεῖ τὸ παθητικόν.
- alpha 1728 Ἀνάψαι · ἀναθεῖναι, κοσμηῆσαι.
- alpha 1729 Ἀναψύχουσα · ξηραίνουσα, ριπίζουσα.
- alpha 1730 Ἀναψύχοντα · ἀναπνέοντα πρὸς τὴν τοῦ ἀνέμου πνοήν.
- alpha 1731 Ἀναψυχῆναι · ἀναπαύσασθαι. ἢ ἀναψύξαι. Ἀμειψίας Μοιχοῖς (fr. 13 K.).
- alpha 1732 Ἀναψύχον · ἀντὶ τοῦ ἀναπνοῆν διδοῦν.
- alpha 1733 Ἀναψηφίσασθαι · τὸ μεταψηφίσασθαι. Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλῳ (fr. 47 K.). „κἀναψηφίσασθ' ἀποδοῦναι πάλιν τὰ χρυσία“.
- alpha 1734 Ἀναψυχομένη · ἀντὶ τοῦ ἀναπαυομένη.
- alpha 1735 Ἀνδάνει · ἀρέσκει.
- alpha 1736 Ἄνδηρα · τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν ἄνδηρα λέγουσι διὰ τὸ αἰεὶ ἔνικμα καὶ διερὰ εἶναι. Ὑπερείδης δὲ (fr. 113 J.) τὰ ἀναχώματα λέγει διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διερῶν.
- alpha 1737 Ἀνδοκίδου Ἑρμῆς · Δοῦρις μὲν (FGrHist 76 F 68) αὐτοσχεδιάζει, ὡς ἔοικεν, Ἀνδοκίδου εἶναι λέγων τὸν Ἑρμῆν ἀνάθημα, Αἰσχίνης δὲ (1, 125) καὶ αὐτὸς Ἀνδοκίδης (1, 62) τῆς Αἰγιήδος φυλῆς μαρτυροῦσιν εἶναι ἀνάθημα.
- alpha 1738 Ἀνδράγρια · σκῦλα ἐξ ἀνδρῶν.
- alpha 1739

Ἀνδράχλη· διὰ τοῦ λ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ν. Σοφοκλῆς (fr. 823 R.)· „χλωροῖσι κορμοῖς ἀνδράχλης ἀναίθεται“.

alpha 1740 Ἀνδραγαθία· Ὑπερείδης (2, 16 J.)· „ἐστεφάνωμαι δὲ ὑπὸ τε τῶν ἱππέων ἀπάντων ἀνδραγαθίας ἔνεκα“. λέγεται δὲ καὶ ἀνδραγαθίζεται (Thuc. 2, 63, 2) καὶ ἀνδραγαθίζεσθαι (Thuc. 3, 40, 4).

alpha 1741 Ἀνδράποδον· καὶ ἐπὶ θηλείας εἶρηκε Φερεκράτης (fr. 16 Dem.).

alpha 1742 Ἀνδραποδοκλόπος· Σοφοκλῆς (fr. 1011 R.), ἀνδραποδοκλέπτης δὲ Μένανδρος (fr. 822 K.—Th.).

alpha 1743 Ἀνδράριον· Ἀριστοφάνης (Ach. 517).

alpha 1744 Ἀνδρεία φύσις· Ἀρχιππος (fr. 6 Dem.)· „Πειθοῦς γὰρ οὐκ ἦν οὔτε βωμὸς οὔτε πῦρ οὔτ’ ἐν γυναιξὶν οὔτ’ ἐν ἀνδρείᾳ φύσει“.

alpha 1745 Ἀνδραποδισμός· αἰχμαλυσία.

alpha 1746 Ἀνδραποδοκάπηλος· μεταβολεὺς ἀνδραπόδων. καὶ ἀνδραποδοκάπηλος· ὁ σωματέμπορος, παρὰ τὸ καπηλεύειν τὰ ἀνδράποδα, ὃ ἐστὶ πιπράσκειν.

alpha 1747 Ἀνδραποδώδεις· δουλοπρεπεῖς, δουλογνώμονας.

alpha 1748 Ἀνδρακάς· τὸ κατ’ ἄνδρα ἄχωρίσαι. Κρατῖνος ἐν Βουκόλοις (fr. 19 K.). {Θουκυδίδης δὲ ἀντὶ τοῦ ἴσον καὶ ἀντικείμενον}.

alpha 1749 Ἀνδραποδιστής· οὐ μόνον ὁ τοὺς ἐλευθέρους δουλούμενος, ἀλλὰ καὶ ὁ τῶν δεσποτῶν τοὺς δούλους ὑποσπῶν εἰς ἑαυτόν.

alpha 1750 Ἀνδραπόδητοι· οἱ σὺν ἀνδραπόδοις ἀποδημήσαντες.

alpha 1751 Ἀνδραφάσσειν· κατ’ ἄνδρα ἐφάπτεσθαι.

alpha 1752 Ἀνδραγχος· δήμιος, ὁ τοὺς ἄνδρας ἄγχων.

alpha 1753 Ἄνδραφόνων· οὕτως Σόλων ἐν τοῖς Ἄξοσιν (fr. 3 R.) <ἀντὶ> τῶν ἀνδροφόνων ἀεὶ φησιν.

alpha 1754 Ἀνδρεία· ἡ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία. Ἀντιφῶν ἐν τῷ Περὶ ὁμονοίας (87 B 67a D.—K.).

alpha 1755 Ἀνδρείκελον· ὅμοιον <ἀνδρί>. σημαίνει δὲ καὶ τὸ μίγμα τῶν ζωγράφων, ὃ καλεῖται χρωμάτων κρᾶσις.

alpha 1756 Ἀνδραποδώδη τρίχα (Pl. Alc. 1, 120b)· τὴν τῶν ἀνδραπόδων ἰδίαν κουράν, ἣν ἀπελευθερωθέντες ἥλλασσον Ἀθήνησιν αἱ δοῦλαί τε καὶ οἱ δοῦλοι.

alpha 1757 Ἀνδρεῖος πρὸς δωροδοκίαν· ὁ Ῥήτωρ· „πρὸς μὲν τὴν τῶν πραγμάτων κίνησιν, ὡς ἔοικε, δειλὸς τυγχάνεις, πρὸς δὲ τὴν δωροδοκίαν ἀνδρεῖος“.

alpha 1758 Ἀνδρικήν· τὴν ἰσχυράν. Πλάτων Νόμων ζ’ (814e).

alpha 1759 Ἀνδριστὶ μιμεῖσθαι φωνήν· ὡς ἀνήρ. Κράτης Λαμία (fr. 3 Dem.).

alpha 1760 Ἀνδρίον· τὸ ὑποκοριστικόν. Εὐριπίδης Αὐτολύκῳ (fr. 282a Snell)· „μηδὲν τῷ πατρὶ μέμφεσθ’ ἄωρον ἀποκαλοῦντες ἀνδρίον“.

alpha 1761 Ἀνδρικός καὶ ἀνδρικότατος· Πλάτων (Phaedr. 273b) καὶ Ἀριστοφάνης (Equ. 81), ἀνδρικότερος δὲ Ἀναξανδρίδης (fr. 1 Dem.) καὶ ἀνδρωδῶς Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ (12, 31).

alpha 1762 Ἀνδρηλατεῖν· ἄνδρας ἐλαύνειν. καὶ ἀνδρηλατεῖσθαι· ἐλαύνεσθαι. καὶ πολλὴ τῆς τοιαύτης φωνῆς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἡ χρῆσις.

alpha 1763 Ἀνδρογύνων· ἀσθενῶν, γυναικῶν καρδίας ἐχόντων.

alpha 1764 Ἀνδρογύνων ἄθυρμα· Εὐπολις ἐν Ἀστρατεύτοις (fr. 3 Dem.). ἀνδρογύνους δὲ ἔλεγον τοὺς ἄνδρας μὲν τὸ σῶμα φύντας, εἰς γυναικας δὲ σφᾶς αὐτοὺς ἀφέντας καὶ τὰς τούτων ἐπιτηδεύσεις ἐπιτηδεύοντας.

alpha 1765 Ἀνδροκόβαλος· κακοῦργος, πανοῦργος.

- alpha 1766 Ἀνδροκτασιᾶων · ἀνδροφονιῶν.
- alpha 1767 Ἀνδροληψία · τὸ ἀρπάζειν ἄνδρας ἔκ τινος πόλεως· ἤνεχύραζον γὰρ τὴν ἔχουσαν πόλιν τὸν ἀνδροφόνον καὶ μὴ προἰεμένην αὐτὸν εἰς τιμωρίαν. καὶ τοῦτο ἑκαλεῖτο ἀνδροληψία, καὶ οὐδετέρως Ἀνδρολήψιον.
- alpha 1768 Ἀνδριάς · ὥς ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγουσιν αἱ μητέρες περὶ τῶν υἱῶν „ὁ καλὸς ἀνδριάς μου“, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος (18, 129)· „τὸν καλὸν ἀνδριάντα“ ὁ γράφοντα†. λέγεται δὲ ἀνδριάς καὶ τὸ ἄγαλμα καὶ ὁ ἐκ χαλκοῦ καὶ ξύλου καὶ χρυσοῦ καὶ τῆς ἄλλης ὕλης, ὅση δύναται δέξασθαι καὶ κατέχειν εἶδος. λέγεται δὲ τούτων ἕκαστον καὶ κατὰ συνθήκην τῆς ὕλης, ὁ χαλκοῦς ἀνδριάς καὶ ὁ ξύλινος ἀνδριάς καὶ τὰ ὅμοια. λέγεται μέντοι καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ζώων καταχρηστικῶς ἀνδριάς.
- alpha 1769 Ἀνδρόπαις · ὁ ἤδη ἀνδρούμενος παῖς.
- alpha 1770 Ἀνδροσάθων · ὁ μέγα ἔχων τὸ αἰδοῖον.
- alpha 1771 Ἀνδροκάπραινα · Φερεκράτης (fr. 17 Dem.)· „ἀνδροκάπραινα καὶ μεθύση καὶ φαρμακίς“.
- alpha 1772 Ἀνδροσάθης · ἀνδρὸς αἰδοῖον ἔχων· τὸ γὰρ αἰδοῖον σάθη, ἀπὸ τοῦ σάττειν.
- alpha 1773 Ἀνδρομέοιο · ἀνθρωπίνου.
- alpha 1774 Ἀνδρωθεῖσα · ἀνδρὶ συνοικήσασα, διακορηθεῖσα.
- alpha 1775 Ἀνδρώσασθαι · συγγενέσθαι.
- alpha 1776 Ἀνδρῶνα · οἶκον, ἔνθα ἄνδρες ἀθροίζονται.
- alpha 1777 Ἀνεβάλλοντο · ἀντὶ τοῦ ἐσχηματίζοντο.
- alpha 1778 Ἀνέβαλλεν · ἀναβολὴν ἐδίδου.
- alpha 1779 Ἀνεβάλλετο · ἀνεκρούετο· ἀναβολὰς γὰρ καὶ τὰς ἀνακρούσεις καὶ τὰς ἀρχάς. ὅθεν καὶ τὸ ἥρχετο καὶ ἀπῆρχετο. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ὑπερετίθετο.
- alpha 1780 Ἀνεβίω · ἀνέζησεν.
- alpha 1781 Ἀνεβίωσα καὶ ἀνεβίωσε καὶ ἀνεβίω, καὶ ἀναβιώσκειται καὶ ἀναβιώσκει μᾶλλον ἢ ἀναβιοῖ. λέγουσι δὲ καὶ ἀναζῆν.
- alpha 1782 Ἀνέβησεν · ἀντὶ τοῦ ἀνεβίβασεν. Ἡρόδοτος (1, 80, 2).
- alpha 1783 Ἀνεβιωσάμην · ἀντὶ τοῦ ἀναβιώναι ἐποίησα. Κράτης (fr. 45 K.).
- alpha 1784 Ἀνεγείρει καὶ ῥιπίζει τὸν ὄχλον ἢ τὴν πόλιν· ἐναργῆς ἢ συμπλοκὴ τοῦ λόγου, καὶ σημαίνει τὸ ἐρεθίζει καὶ ἀνακινεῖ. τὸ μέντοι ῥιπίζει ἀπὸ τῆς τοῦ πυρὸς ῥιπίσεως εἴρηται.
- alpha 1785 Ἀνεγνάμφθη · ἀνεκάμφθη.
- alpha 1786 Ἀνέγρετον · ἀνυπόστροφον.
- alpha 1787 Ἀνέγγυοι γάμοι · οἱ μὴ γάμῳ ἠνωμένοι. Εὐριπίδης Ἐρεχθεῖ (fr. 369a Snell).
- alpha 1788 Ἀνεγκλητον· Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ἀλέξανδρον (Epist. 2, 14), ἀνεγκλητὶ δὲ Πλάτων Μενελάῳ (fr. 231 K.), ἀνεγκλήτως δὲ Ξενοφῶν.
- alpha 1789 Ἀνέγνωκας· καὶ ταύτῃ τῇ κλίσει κέχρηται, καὶ οὐ μόνον ἀνέγνως. Πλάτων Θεαιτήτω (152a) καὶ Δημοσθένης (50, 57).
- alpha 1790 Ἀνεδείματο· ὁ ἀνῆλθεν†.
- alpha 1791 Ἀνέδραμεν· ἀντὶ τοῦ ηὐξήθη. Ἡρόδοτος (1, 66, 1).
- alpha 1792

Ἀνέδην · ἀνειμένως, δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ἵππων μετάγεσθαι, οἷς ἂν αἱ ἡνίαί ἀνεθῶσι.
Πλάτων Νόμων ια' (919c)· „εὐρεῖν μηχανήν, ὅπως ἦθῃ μὴ ἀνέδην“. οὕτως καὶ Δημοσθένης ἐν
τῷ Περὶ τοῦ στεφάνου (18, 11).

alpha 1793 Ἀνεζωπυρήθη · διεθερμάνθη.

alpha 1794 Ἀνεζεύγνουον · Ξενοφῶν εἶρηκε Παιδείας η' (5, 28).

alpha 1795 Ἀνέζεσεν αἶμα · ἐπὶ ὀργιζομένου σφόδρα θεΐης ἂν τὴν φωνήν. Φερεκράτης (fr. 18 Dem.).

alpha 1796 Ἀνέθει · ἀνέτρεχεν.

alpha 1797 Ἀνεκάς · ψιλῶς, τὸ ἄνω λέγουσι, καὶ ἀνέκαθεν τὸ ἄνωθεν. Εὐπολὶς Αὐτολύκῳ (fr. 50 K.) καὶ
Κράτης Ἡρώσι (fr. 10 K.) καὶ Κρατῖνος Ὠραῖς (fr. 12 Dem.).

alpha 1798 Ἀνελήμων καὶ ἀνελεήμων φασί. Νικοχάρης δὲ ἀνελεήμων λέγει (fr. 20 K.).

alpha 1799 Ἀνεθέλητον · ἀντὶ τοῦ <οὐκ> ἐθελητόν. Ἡρόδοτος ζ' (88, 1 et 133, 2).

alpha 1800 Ἀνεμοτρεφές · τὸ ὑπὸ ἀνέμου τυπτόμενον καὶ κινούμενον καὶ ἠϋξημένον. ἡ στερρόν καὶ
εὐτονον· τοιαῦτα γὰρ τὰ ὑπὸ ἀνέμου δονούμενα τῶν δένδρων.

alpha 1801 Ἄνεμος καὶ ὄλεθρος ἄνθρωπος · πάνυ καινῶς εἴρηται καὶ ἐναργῶς. ἔστι δὲ Εὐπόλιδος (fr. 376
K.)· τὸ μὲν γὰρ ἄνεμος δηλοῖ τὸ πανταχοῦ φερόμενον ἀνέμου δίκην καὶ ἀλώμενον καὶ
ἀβέβαιον, τὸ δὲ ὄλεθρος ὀλέθρου ἄξιον καὶ ἀπωλείας. χρῆσι δὲ τῷ λόγῳ, ὥς φησι Φρύνιχος
(Praep. soph. 21, 12.25), ἐν συνουσίαις.

alpha 1802 Ἀνειαῖα · τὰ ὑπηνέμια τῶν ὥων. κατὰ μεταφορὰν δὲ καὶ οἱ ἄχρηστοι καὶ μάταιοι τῶν λόγων.

alpha 1803 Ἀνειακᾶσθε · ἀνασκώψατε. Κρατῖνος Δραπέτισι (fr. 63 K.).

alpha 1804 Ἀνικέναι τιμᾶς · οἷον ἐπ' ἔλαττον γεγενῆσθαι, ὅταν ἐξ ἐπιτιμήσεως πρὸς τὸ μείον ὑπάγωνται.
Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Διονυσιοδώρου (56, 25)· „τὰς γὰρ τιμὰς τὰς ἐνθάδε ἀνικέναι ἤκουσα“.

alpha 1805 Ἀνείληπτός ἐστι τὸ Ἑλληνικόν, οὐχὶ ἀνάλειπτος οὐδὲ ἕτερον τοιοῦτον οὐδέν.

alpha 1806 Ἀνείλεσθαι · συστρέφεσθαι καὶ ἀλλήλους τοῖς δόρασι τύπτειν.

alpha 1807 Ἀνείλλεται (Pl. Symp. 206d)· ἀνιλεῖται.

alpha 1808 Ἀνεῖλεν · ἀντὶ τοῦ ἐμαντεύσατο· διαφορεῖται γὰρ ἡ λέξις, ἐπεὶ ἔστιν ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ ἐφόνευσεν
λαμβάνεται. ἀνελεῖν δὲ τὸ μαντεύεσθαι ἢ ἀπὸ τοῦ ἄνωθεν λαμβάνειν τὸ πνεῦμα καὶ
πληροῦσθαι τοῦ θεοῦ, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀνελεῖν τὴν ἄγνοιαν. λέγεται δὲ ἀνελεῖν καὶ τὸ ἀναλαβεῖν τὰ
ἐκθετα βρέφη καὶ τρέφειν, καὶ ἀπλῶς ὅπερ ἂν τις ἀναλαμβάνοιτο.

alpha 1809 Ἀνείλομην · δύο δηλοῖ, τό τε ἔθρεψα καὶ τὸ ἐβάστασα.

alpha 1810 Ἀνελήθυιαν · ἄτοκον. Εὐριπίδης (Ion. 453).

alpha 1811 Ἀνελυσπῶ · ἀνέβαινες.

alpha 1812 Ἀνιμᾶσθαι · ἀντλεῖν, ἀναφέρειν, ἀρύεσθαι.

alpha 1813 Ἀνειμέναι · ἐκκελυμένοι.

alpha 1814 Ἀνείμονες · ἀνίματοι, ἄνευ ἱματίων.

alpha 1815 Ἀνεῖναι · ἀφεῖναι.

alpha 1816 Ἀνεῖναι κύβον · ἀντὶ τοῦ ἀναρρῖψαι κύβον.

alpha 1817 Ἀνεῖπεν · ἀνεκήρυξεν, ἀνηγόρευσεν.

alpha 1818 Ἀνεῖργεν · ἀπεκώλυνεν.

alpha 1819 Ἀνείρηκε τὸν χρησμόν · καὶ τὸν κήρυκα ἀνείπειν λέγουσιν.

alpha 1820

Ἀνείρειν · ἀναπείρειν, ὅθεν καὶ ἡ ἄνερσις παρὰ Θουκυδίδη (1, 6, 3)· „καὶ χρυσῶν στεφάνων ἀνέρσει“.

alpha 1821 Ἀνεῖσθαι · λελύσθαι.

alpha 1822 Ἀνίμων τοῖς δόρασιν (Xen. An. 4, 2, 8)· ἀντὶ τοῦ ἀνεῖλκον.

alpha 1823 Ἄνεισιν · ἀνέρχεται.

alpha 1824 Ἀνεῖται · ἀπολέλυται.

alpha 1825 Ἀνέκραγεν , οὐκ ἀνεκραύγασεν. καὶ ἀνακραγεῖν καὶ πάντα τὰ ὅμοια οὕτως.

alpha 1826 Ἀνεκρούετο · ἀνέκοπτεν, ἀνέστελλεν.

alpha 1827 Ἀνεκυμβάλιζον · κτύπον ἐποίουν, ἐκρότουν.

alpha 1828 Ἀνεκώχευον · ἀνεχώρουν.

alpha 1829 Ἀνεκάχασε · Πλάτων Πολιτείας α' (337a)· „καὶ ὃς ἀκούσας ἀνεκάχασε μέγα σαρδόνιον“. χρὴ δὲ δι' ἑνὸς κ τοῦτο γράφειν.

alpha 1830 Ἀνεκτοί· Θουκυδίδης (2, 35, 2)· „καὶ μέχρι τοῦ <δε> ἀνεκτοὶ <οἱ> ἔπαινοί εἰσιν“. ἀνεκτὰ δὲ Πλάτων Σοφισταῖς (fr. 11 Dem.) καὶ Ἀνεκτῶς Ἰσοκράτης (5, 11).

alpha 1831 Ἀνέκτημαι · ἀντὶ τοῦ ἀνείληφα. Σοφοκλῆς εἶπεν (fr. 331 N. 2 = 358 R.).

alpha 1832 Ἀνελέσθαι πόλεμον · ἀντὶ τοῦ πόλεμον ποιῆσαι.

alpha 1833 Ἀνελεύθερον σῶμα · Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις ἔφη (fr. 8 Dem.).

alpha 1834 Ἀνελκταῖς ὄφρυσι σεμνόν · εἴρηται παρὰ Κρατίνῳ (fr. 355 K.).

alpha 1835 Ἀνελεύθερος · ὁ μικρολόγος. ἢ ὁ ἐκτὸς τῆς ἀληθείας ποιῶν τι.

alpha 1836 Ἀνελοῦσα γὰρ τὸν νόμον ἐχειροτόνησεν ταυτήν· τοῦτο τὸ χωρίον Δημοσθένης μὲν ἐν τῷ κατὰ Ἀνδρότιωνος εἶπε (22, 20). διττὴ δὲ φέρεται ἡ γραφή, ἡ μὲν ὡς προεγγράπται, ἡ δὲ ἀντὶ τοῦ αὐτῇ αὐτὴν {δὲ} λέγει κατ' αἰτιατικὴν. καὶ ἡ μὲν κατ' αἰτιατικὴν προαγομένη τοιοῦτον ἔχει τὸν νοῦν· ἀνελοῦσα τοῦτον τὸν νόμον ἦτοι παραβᾶσα διαχειροτονίαν περὶ αὐτῆς ἔδωκεν, ὅτι χρὴ στεφανοῦν αὐτήν· ἡ δὲ κατὰ δοτικὴν· ἀνελοῦσα τοῦτον τὸν νόμον ἐχειροτόνησεν ἐκεῖνον ἑαυτῇ.

alpha 1837 Ἀνέλπιστον βίον · τὸν κάλλιστον εἰρήκασιν Ἀττικοί, ἐν ᾧ οὐκ εἰς ἐλπίδας ἐπτόνγνται, ἀλλὰ πάρεστιν ἤδη τὰ ἀγαθὰ. οὕτως Πίνδαρος.

alpha 1838 Ἀνελπίστως · τὸ ἀπροσδοκίτως ἐν τῷ Περὶ τοῦ στεφάνου Δημοσθένης (18, 182).

alpha 1839 Ἀνέμητα · ἀμέριστα.

alpha 1840 Ἀνεμοκοῖται · οἱ ἀνέμους κοιμίζοντες· γένος δὲ φασι τοιοῦτον ὑπάρχειν ἐν Κορίνθῳ.

alpha 1841 Ἀνεμοτρεφές · τὸ ἐν εὐηνέμοις τόποις τεθραμμένον· εὐτονον γὰρ τοῦτο.

alpha 1842 Ἀνεμῶναι · μάζης τι γένος. καὶ φίλημα δὲ τι οὕτω καλεῖται. καὶ ἡ μήκων. οἱ δὲ πᾶν φυτὸν τὸ ταχέως ὑπὸ ἀνέμων φθειρόμενον.

alpha 1843 Ἀνενεχθείσας · ἀντὶ τοῦ ἀνενεγκούσας.

alpha 1844 Ἀνέντες · ἀναπείσαντες.

alpha 1845 Ἀνεξέλεγκτος · ἀβασάνιστος, ἀγύμναστος, ἀδόκιμος.

alpha 1846 Ἀνεξεύρετα · ἐν γ' Θουκυδίδης (87, 3)· „ἀνεξεύρετος ἀριθμός“. οὕτως δὲ καὶ Ἑλλάνικος κέχρηται (FGrHist 4 F 194).

alpha 1847 Ἀνεξίτητον · ἀνεξέλευστον.

alpha 1848 Ἀνεξέταστος · Δημοσθένης δ' Φιλιππικῶν (36) καὶ Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος (22).

- alpha 1849 Ἀνέξοδον · Εὐριπίδης ἐν Ἐρεχθεῖ εἶρηκεν (fr. 369b Snell).
- alpha 1850 Ἀνέπαλτο · ἀνεπήδησεν.
- alpha 1851 Ἀνεπάτησας · ἀντὶ τοῦ κατεπάτησας.
- alpha 1852 Ἀνέπαφον · ἀνεύθυνον, καθαρὸν, ἀθιγές, ἀψηλάφητον.
- alpha 1853 Ἀνεπαφρόδιτος · ὁ μὴ ἐπίχαρις καὶ ἀηδής.
- alpha 1854 Ἀνεπαχθές · ἀβαρές, ἐλαφρόν.
- alpha 1855 Ἀνεπίδικα · τῶν μὴ θεμένων διαθήκας ἐπιδικάζεσθαι τοῖς κλήροις ὁ νόμος συγχωρεῖ τοὺς ἐγγυτάτω γένους, ὅσα ὡς υἱός τις ἢ υἱοῦς τοῦ τετελευτηκότος ἀξιοῖ κατέχειν. ταῦτα ἀνεπίδικα λέγεται.
- alpha 1856 Ἀνεπικέες · ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐπικέες, ἀλλὰ κακόν. Ἀριστοφάνης (fr. 50 Dem.) καὶ Αἰσχίνης (fr. 59 Dittmar).
- alpha 1857 Ἀνεπικλήρωτοι · οἷον ἄνευ τοῦ κληρώσασθαι. Ἰσαῖος εἶρηκεν (fr. novum).
- alpha 1858 Ἀνεπίληπτον · ἄμεμπτον.
- alpha 1859 Ἀνεπίκλητος καὶ ἀνεπικλήτως φασὶ καὶ ἀνεπικλητότερον (Xen. Ages. 1, 5), ὡσαύτως καὶ τὸ ἀνέγκλητος .
- alpha 1860 Ἀνεπίπληκτος · ὧ οὐδείς ἐπιπλήττει ἀμαρτάνοντι.
- alpha 1861 Ἀνεπιστάτητον · ἀφύλακτον.
- alpha 1862 Ἀνεπόπτειτον · τὸ μὴ ἐποπτεῖν. οὕτως Ὑπερίδης (fr. 174 J.). τὸ δὲ ἐποπτεῖν καὶ ἐποπτικά, ὡς Φιλόχορος δηλοῖ πρὸς Δημήτριον (FGrHist 328 F 69—70).
- alpha 1863 Ἀνέριστα · ἀφιλονείκητα.
- alpha 1864 Ἀνερμάτιστον · ἀστήρικτον, ἄοπλον, ἀπαρασκευάστον.
- alpha 1865 Ἀνεργήσει · ἀναρτήσει καὶ οἷον κωλύσει.
- alpha 1866 Ἀνερρίπιζεν · ἀνεκίνει, ἐτάρασσεν, ἀνήγειρεν.
- alpha 1867 Ἀνερρίπτουν · ἀνελάμβανον.
- alpha 1868 Ἀνερρίπται κύβος · οἷον ἀποκεκινδύνευται.
- alpha 1869 Ἀνερριχῶντο · 〈εἰς〉 τὰ προσάντη ἀνέβαινον χερσὶν ἀντιλαμβανόμενοι καὶ στηριζόμενοι.
- alpha 1870 Ἀνερριψαν (κ 130)· ἀνέβαλον, ἢ ἀπηνήσαντο, ἢ ἀνεβάλλοντο.
- alpha 1871 Ἀνέρρωγε · Φερεκράτης Τυραννίδι (fr. 10 Dem.)· „ὥστ’ ἀνέρρωγε 〈ν〉 τὸ φώνημα εὐθὺς ὁξὺ καὶ μέγα“.
- alpha 1872 Ἀνερωτῶ · ἐπὶ εὐκτικοῦ τρίτου προσώπου· περισπᾶται δὲ τὰ τοιαῦτα. λέγουσι δὲ καὶ ἐφ’ ἀντὶ τοῦ ἐώη. ἡ λέξις Διογενιανοῦ (fr. novum).
- alpha 1873 Ἀνέσαντες (N 657)· ἀνακαθίσαντες.
- alpha 1874 Ἀνεσία · ἀντὶ τοῦ ἄνεσις, εἶρηται ἀπὸ τοῦ ἀνεῖσθαι. Κρατῖνος Βουκόλοις (fr. 20 K.).
- alpha 1875 Ἰ’Ανεσίμου† · ἀνήλiske, κατεδαπάνα.
- alpha 1876 Ἀνεσκευασμένοι · τὰ ὅπλα ἐνδυσάμενοι.
- alpha 1877 Ἀνεσκιρτημένοι · Εὐπολις ἐπὶ τῶν αἰγῶν εἶρηκεν (fr. 22 K.).
- alpha 1878 Ἀνεσκολοπισμένον · ἀνεσταυρωμένον· σκόλοπες γὰρ τὰ ὀρθὰ ξύλα ἢ καὶ κάλαμοι.
- alpha 1879 Ἀνεσκευάσαντο · τὸ ἀναστάτους γενέσθαι καὶ οἷον ἀπείπασθαι.
- alpha 1880 Ἀνέσπακεν · ἀνέυρηκεν, εἶληφεν. Μένανδρος Ῥαπιζομένη (fr. 362 K.—Th.): „πόθεν γάρ, ὦ φίλοι θεοί, τούτους ἀνέσπακε τοὺς λόγους;“

- alpha 1881 Ἀνεστάλη · ἐσείσθη, μετεκινήθη.
- alpha 1882 Ἀνέστιος · ἄοικος.
- alpha 1883 Ἀνεστομώθησαν · ἀνεκρούσθησαν, ἢ ἐπληρώθησαν.
- alpha 1884 Ἀνεσύρατο · ἐγύμνωσεν.
- alpha 1885 Ἀνέσφηλεν · ἀνέζησεν.
- alpha 1886 Ἀνέσχετο · ἀνέτεινε.
- alpha 1887 Ἀνεστόμωσε τὰς τάφρους · ἀντὶ τοῦ ἀνέωξε. Ξενοφῶν Παιδείας ζ' (5, 15).
- alpha 1888 Ἄνετον · Ὑπερείδης (fr. 72 J.) τὸ ἀνειμένον θεῶ ἱερὸν.
- alpha 1889 Ἀνευθέτου (Act. Ap. 27, 12) ἀχρήστου.
- alpha 1890 Ἀνεύθυνος · ὁ καθαρὸς αἰτίας καὶ κρείττων τοῦ εὐθύνεσθαι.
- alpha 1891 Ἀνέφικτον · ἀκατάληπτον.
- alpha 1892 Ἀνευφήμησεν · ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησε. Πλάτων (Phaed. 60a).
- alpha 1893 Ἀνεφθάρη · ἀντὶ τοῦ μετὰ φθορᾶς ἀνέστη. Κρατῖνος Ὡραις (fr. 13 Dem.).
- alpha 1894 Ἀνεφόρησαν · ἀντὶ τοῦ ἀνήνεγκαν. Θουκυδίδης δ' (115, 2).
- alpha 1895 Ἀνεφυσῶντο · ἀντὶ τοῦ ἐμετεωρίζοντο.
- alpha 1896 Ἀνέφυ · ἀνέζησεν.
- alpha 1897 Ἀνέφαπτον · ἥς οὐδεὶς ἐφάπτεται. Θουκυδίδης.
- alpha 1898 Ἀνεχαίτισεν · ἀντὶ τοῦ ἀνέκοψεν ἢ ἀνέτρεψεν.
- alpha 1899 Ἀνέχειν · τὸ ἀνατέλλειν τὸν ἥλιον ἢ τὴν σελήνην. λέγεται ἀνέχειν καὶ τὸ ἐξέχειν καὶ προέχειν. Θουκυδίδης δ' (53, 3). λέγεται ἀνέχειν καὶ τὸ κωλύειν, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν ζ' (86, 4). καὶ ἀνέχειν τὸ διαβαστάζειν καὶ φέρειν, ὃ καὶ ἀνέχεσθαι καὶ ἐπανεχειν λέγεται.
- alpha 1900 Ἀνέχει · σῶζει. οὐχ ὥς τινες ἀντὶ τοῦ ἐπέχει. καὶ Θουκυδίδης (1, 141, 5) „αἱ περιουσίαι τῶν χρημάτων τοὺς πολέμους ἀνέχουσιν“, ἀντὶ τοῦ σῶζουσιν.
- alpha 1901 Ἀνέχεσθαι τοῦτον, οὐχὶ τούτου. Εὐπολὶς Βάπταις (fr. 6 Dem.) „οὐκ ἀνέχομαι αὐτόν· ἀντιπράττει παρὰ μέλοσ“. οὕτως Μένανδρος (cf. fr. 26 K.—Th.) καὶ Δημοσθένης (18, 160).
- alpha 1902 Ἀνεχρήσαντο · διέφθειραν. οὕτως Θουκυδίδης (cf. 1, 126, 11). σημαίνει δὲ καὶ τὸ εἰς χρεῖαν τινα παρελήφασιν.
- alpha 1903 Ἄνεχε · ἀντὶ τοῦ παρέχε. Θεόπομπος (fr. 82 K.).
- alpha 1904 Ἀνεψιάδαι · Ἀριστοφάνης (fr. 745 K.). καὶ ἀνεψιαδοῦς Φερεκράτης (fr. 203 K.), καὶ Ἑρμιππος (fr. 86 K.) ἀνεψιαδοῦν. καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ Περὶ Ἀγνίου κλήρου (43, 57) παρατίθεται νόμον, ἐν ᾧ γέγραπται „καὶ πενθεροὺς καὶ ἀνεψιαδοῦς“. καὶ ἀνεψιότης ἐν τῷ αὐτῷ (43, 63). κέχρηται δὲ τῇ λέξει Πλάτων (Leg. 9, 871b), Ξενοφῶν καὶ Λυσίας (fr. 299 S.).
- alpha 1905 Ἀνέωγεν, οὐχὶ ἤνοιγεν· καὶ ἀνέωγετο λέγουσι. καὶ Θρασυλέων ἐν τῇ γ' ἢ δ' (Men. fr. 206 K.—Th.) „ἢ δ' ἀνέωγε τὴν θύραν“. Θετταλῇ (fr. 192 K.—Th.) „καὶ τὸ κεράμιον ἀνέωχας“. Εὐπολὶς Πόλεσιν (fr. 220 K.) „ὧν οὐκ ἀνέωξα πώποτ' ἀνθρώποις ἐγώ“. Φερεκράτης Κραπατάλοις (fr. 86 K.) „οὐδεὶς γὰρ ἐδέχετο οὐδ' ἀνέωγέ μοι θύραν“.
- alpha 1906 Ἀνέωγον · καὶ Ἀμειψίας Μοιχοῖς (fr. 14 K.) καὶ οἱ νεώτεροι πολλαχοῦ.
- alpha 1907 Ἀνηγάγοντο · ἀνήχθησαν. καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ πάντα ὁμοίως. Μένανδρος Ἀλιεῦσιν (fr. 15 K.—Th.) „ὥς δὲ τὴν ἄκραν κάμπτοντες ἡμᾶς εἶδον, ἐμβάντες ταχὺ ἀνηγάγοντο“.
- alpha 1908 Ἀνηβητηρίαν (Eur. Andr. 552) πᾶν ἀνελὼν νεότητος.

- alpha 1909 Ἄνηβος · ὁ μήπω τὴν ὀφειλομένην ἡλικίαν ἐπιφθάσας· ἤβη γὰρ ἡ ἀκμή.
- alpha 1910 Ἄνηβῶν · ἀνανεάζων.
- alpha 1911 Ἄνήγγετο ἐξ ὕπνου · Ἀττικῶς ἄγαν τοῦτό ἐστι παρὰ Σοφοκλεῖ (fr. 824 R.).
- alpha 1912 Ἄνηγμένος · ηὐξημένος.
- alpha 1913 Ἄνήδομαι ἐφ' οἷς ἤσθην ποτέ · οὐκέτι ἤδομαι, ἀλλ' ἐκβάλλω τὴν ἡδονήν. καινὴ ἡ φωνὴ καὶ πολιτικώτερόν τι ἔχουσα. Ἑρμιππος Θεοῖς (fr. 77 K.).
- alpha 1914 Ἀνήκεν · ἀφῆκεν.
- alpha 1915 Ἀνήκεστον · ἀθεράπευτον.
- alpha 1916 Ἀνηκούστησεν · οὐκ εἰσήκουσεν.
- alpha 1917 Ἀνήκει · Ἀντιφῶν μὲν (87 B 19 D.—K.) ἀντὶ τοῦ καθήκει, Ἀμειψίας δὲ ἀνήκω ἀντὶ τοῦ ἀναβέβηκα ἔφη (fr. 31 K.), Θουκυδίδης δὲ (3, 45, 3) ἀνήκουσιν ἀντὶ τοῦ τελευτῶσι, λήγουσι. καὶ Δημοσθένης (60, 6) ἀνήκοντα ἀντὶ τοῦ διαφέροντα.
- alpha 1918 Ἀνηκίδωτοι · ἄνευ ἀκίδος.
- alpha 1919 Ἀνήκοος εἶ · ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀκήκοας. Ξενοφῶν Ἀπομνημονεύμασιν (2, 1, 31).
- alpha 1920 Ἀνηλόκισμαι · ἀνέσχισμαι. Σοφοκλῆς Λακκαίναις (fr. 376 P. = 369a R.).
- alpha 1921 Ἀνηλέητος, οὐ μόνον {ὁ} ἀνηλεής. Εὐβουλος Δανάη (fr. 1 Dem.)· „ἐκεῖνος δ' ἦν ἰσχυρὸς σφόδρα καὶ ἀτεράμων, ὅς με κλάουσεν τότε οὐκ ἠλέησε“. καὶ Νικόμαχος (TrGF 127 F 16)· „δαίμων ἀνηλέητος“. ἀνηλεήτως δὲ Ἀριστοφάνης ἔφη (fr. 51 Dem.).
- alpha 1922 Ἀνημμένος · ἐξηρητημένος.
- alpha 1923 Ἀνηλώκαμεν · Δημοσθένης ἐν τῷ <Περὶ> παραπρεσβείας (19, 155)· „<τρεῖς> καὶ εἴκοσιν ἡμέρας ἀνηλώκαμεν“.
- alpha 1924 Ἀνημέρωτος γῆ · ἡ ὕλης ἀνάμεστος καὶ μὴ κεκαθαρμένη πρὸς γεωργίαν. Σοφοκλῆς (fr. 825 R.) καὶ Κρατῖνος (fr. 26 Dem.) εἶπον.
- alpha 1925 Ἀνηνέχθη · ἀνήνεγκε καὶ ἀνελάμβανεν αὐτόν. Ῥαπιζομένη Μένανδρος (fr. 369 K.—Th.).
- alpha 1926 Ἀνήνυτος · ἄπρακτος, ἀτέλεστος.
- alpha 1927 Ἀνήνυτος πόνος · ὁ πολὺς, ὃν οὐχ οἶόν τε διανύσαι, ὅπερ ἐστὶ διαπραῖσαι ἄχρι τέλους.
- alpha 1928 Ἀνήρετο · ἀνέβαλεν.
- alpha 1929 Ἀνήρηκεν · ἀντὶ τοῦ ἐκποδῶν ἐποίησατο. Δημοσθένης (19, 2).
- alpha 1930 Ἀνήρ δὲ φεύγων οὐ μένει λύρας κτύπον · Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν (fr. 11 Dem.) ὡς παροιμιῶδες.
- alpha 1931 Ἀνήριθμον · ἀναρίθμητον. Αἰσχύλος Προμηθεῖ (90).
- alpha 1932 Ἀνήρ · Ξενοφῶν Παιδείας γ' ἰδίως ἀντὶ τοῦ μάχιμος.
- alpha 1933 Ἀνηρίναστος συκῇ · ἥ μὴ προσβέβληνται οἱ ἐρινεοί. ἐρινεὸς δὲ ἐστὶν ὁ τῆς ἀγρίας συκῆς καρπός, ὃν καὶ ἀπαρτῶσι τοῖς ἡμέροις, ὡς ἂν οἱ ἐξ αὐτῶν καλούμενοι ψῆνες εἰς τοὺς ὀλύνθους μεταστάντες τελεσφορηθῇναι τούτους παρασκευάζωσι. τοῦτο δ' ἐρινάζειν λέγεται. οἱ δὲ τὸ ἀνηρίναστος ἀντὶ τοῦ μαλακὸς καὶ ἄγονος.
- alpha 1934 Ἀνήροτον · ἀγεώργητον.
- alpha 1935 Ἀνηρόμην · ἀντὶ τοῦ ἀνηρώτων. Πλάτων Συμποσίῳ (173b).
- alpha 1936 Ἀνήρρησεν · ἀνεφθάρη· „ὡς μόλις ἀνήρρησαν· οὐδὲν ἐσμεν οἱ σαπροί“. Εὐπολις Πόλεσιν (fr. 221 K.).

- alpha 1937 Ἀνήρτησαν · ἀνεποίησαν, ἐκαίνισαν.
- alpha 1938 Ἀνηρώτιζεν · ἀντὶ τοῦ ἀνηρώτα. Τηλεκλείδης (fr. 52 K.).
- alpha 1939 Ἀνησιδώρα · „σὺ δέδωκας ταῦτ’, Ἀνησιδώρα“. Σοφοκλῆς (fr. 826 R.). λέγει δὲ τὴν Δήμητραν. καὶ Ἀναξιδώραν δὲ λέγει αὐτὴν ὁ αὐτός (fr. 1010 R.).
- alpha 1940 Ἀνηστις · ἥ ἢ νῆστις. Κρατῖνος Διονυσιαλεξάνδρῳ (fr. 45 K.)· „ἰοὺ γὰρ σύ γε πρῶτον ἄκκλητος φοιτᾷς ἐπὶ δεῖπνον ἄνηστις“.
- alpha 1941 Ἀννηττον · τὸ ἄνηsson ἐν τοῖς δύο νν καὶ ἐν τοῖς δύο ττ.
- alpha 1942 Ἀνήχθημεν (Act. Ap. 27, 2)· ἀνεπλεύσαμεν.
- alpha 1943 Ἀνῆψεν · ἀνεκρέμασε θεοῖς.
- alpha 1944 Ἀνθέμιον · τὸ χρυσίον τὸ ἐκλεκτόν.
- alpha 1945 Ἀνθεμόεντα · ἀναθεματικόν, διηνθισμένον, ποικίλον.
- alpha 1946 Ἀνθεια · ὄνομα ἐταίρας. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ θ διὰ τοῦ τ Ἀντειαν γράφουσιν.
- alpha 1947 Ἀνθεμόκριτος · Ἀθηναῖος μὲν ἦν κῆρυξ, ἀπεσφάγη δὲ ὑπὸ Μεγαρέων ἀπαγορευῶν αὐτοῖς τὴν ἱερὰν ὀργάδα μὴ ἐργάζεσθαι.
- alpha 1948 Ἀνθεῖν κακοῖς · Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι (659)· „ὀρῶμεν ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς“.
- alpha 1949 Ἀνθεμόστρωτον · Εὐριπίδης Αἰγεῖ (fr. 11a Snell)· „κρήνης πάροιθεν ἀνθεμόστρωτον λέχους“.
- alpha 1950 Ἀνθεμόρρυτον · Εὐριπίδης Ἰφιγενείᾳ (Taur. 634)· „ἀνθεμόρρυτον γάνος“.
- alpha 1951 Ἀνθέζεται · ἀντιλήπεται.
- alpha 1952 Ἀνθερεῶν · ὁ ὑπὸ τὸ γένειον τόπος, ὁ λάρυγξ.
- alpha 1953 Ἀνθέρικες · αἱ τῶν σταχύων προβολαί. καὶ ἀνθερίσκος ὁ καυλὸς τοῦ ἀσφοδελοῦ.
- alpha 1954 Ἀνθερίκων · ἀνθηρῶν ἢ λαμπρῶν.
- alpha 1955 Ἀνθεστηριῶν · μὴν ὀγδοὸς ἐστὶ παρ’ Ἀθηναίοις, ἱερὸς Διονύσου. κεκληῖσθαι δὲ αὐτὸν οὕτως διὰ τὸ πλεῖστα τῶν ἐκ γῆς ἀνθεῖν τότε.
- alpha 1956 Ἀνθέων · τὴν γενικὴν ὁμοίως τοῖς Ἴωσιν οἱ Ἀττικοί. Ἑρμιππος Ἀθηνᾶς γοναῖς (fr. 5. 6 K.)· „κηροσπάθητον ἀνθέων ὕφασμα καινὸν ὥρων“. καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς „λεπτοὺς διαψαίρουσα πέπλους ἀνθέων γέμοντας“. οὕτως δὲ καὶ βελέων καὶ ὀρέων καὶ ἕτερα πλείω Ξενοφῶν διαιρεῖ (An. 1, 2, 25).
- alpha 1957 Ἀνθήλιος · ἡ σελήνη. καὶ τὸ ἀποσκίασμα τῆς τοῦ ἡλίου ἀνταυγείας. ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ μίμημα ἢ ἀντάλλαγμα, ὡς Θεόπομπος (fr. 83 K.). σημαίνει δὲ καὶ τὰ ἐπισκοτοῦντα τῷ ἡλίῳ νέφη, ἃ καὶ ἀνθήλια καλεῖται.
- alpha 1958 Ἀνθηρημένος · ἀντιλαμβανόμενος.
- alpha 1959 Ἀνθης (Pl. Phaedr. 230b)· τῆς ἀνθήσεως.
- alpha 1960 Ἀνθηρὸς ποιητής, ἢ κιθαρωδός, ἢ ὥδὸς ἐρεῖς, ὡς Εὐριπίδης ἐπὶ Ὀρφέως (fr. 955g Snell).
- alpha 1961 Ἀνθηρόν · Δημοσθένης ἐν τῷ Ἑρωτικῷ (61, 11)· „πρὸς μὲν τὴν εὐπρέπειαν ἀνθηρόν“.
- alpha 1962 Ἀνθινον · ἀνθηρόν, βαπτόν.
- alpha 1963 Ἀνθίσασθαι μουσικῆς καὶ ἡνθισμένοι μουσικῆς · οἷον ἡθροϊκότες τὰ ἄνθη τῆς μουσικῆς.
- alpha 1964 Ἀνθοσμίας · εὐωδίας. ἢ οἶνος εὐώδης.
- alpha 1965 Ἀνθος · τὸ χρῶμα καὶ τὸ βάμμα τοῦ ἐρίου. Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλῳ (fr. 46 K.)· „ταχὺ τῶν ἐρίων καὶ τῶν ἀνθῶν τῶν παντοδαπῶν κατάγωμεν“.
- alpha 1966 Ἀνθ’ ὄτου · ἀνθ’ οὔτινος.

- alpha 1967 Ἀνθοφορηθέντος · ἀποτεχθέντος, ἀποκυηθέντος.
- alpha 1968 Ἀνθρακες ὁ θησαυρὸς ἦσαν · ἐπὶ τῶν ἐλπίζόντων μὲν ἀγαθὰ, κακουμένων δὲ ἀφ' ὧν ἦν αὐτοῖς ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐλπίς.
- alpha 1969 Ἀνθράκιον · βραχὺ τριποδίσκιον παρὰ Ἀλέξιδι (fr. 134 K.).
- alpha 1970 Ἀνθρήνη · σφηκὶ παραπλήσιον. καὶ τὸ πλάσμα ἀνθρήνιον.
- alpha 1971 Ἀνθροισκα · ἄγρια λάχανα παραπλήσια ἀνήθοις, οἷα καὶ τὰ μάραθα.
- alpha 1972 Ἀνθρηκον · ἄνθους τι γένος.
- alpha 1973 Ἀνθιππασία · ἵππων ἄμιλλα, ἢ ἵππικὸς ἀγών.
- alpha 1974 Ἀνθρωπος πρόδοξος · ὁ πρὶν ἢ σαφῶς ἐξετάσαι δοξάζων.
- alpha 1975 Ἀνθρωπος λυπησίλογος · σημαίνει τὸν λυποῦντα διὰ τοῦ λέγειν τοὺς πέλας. οὕτως Κρατῖνος (fr. 343 K.).
- alpha 1976 Ἀνθρωπος Εὐριπος, τύχη Εὐριπος, διάνοια Εὐριπος · ἐπὶ τῶν ῥᾶστα μεταβαλλομένων καὶ ἀσταθμήτων ἀνθρώπων.
- alpha 1977 Ἀνθρωπος ἀποφράς · οἷον ἀπαίσιος καὶ ἔξεδρος καὶ ἐπάρατος. κέχρηται τῷ ὀνόματι Εὐπολις (fr. 309 K.). ἐν συνουσίᾳ χρηστέον τῇ συντάξει, φησὶν ὁ Φρύνιχος (Praep. soph. 5, 11 et 24).
- alpha 1978 Ἀνθρωπος ἐξ ὁδοῦ · ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐπιτυχῶν καὶ τῶν πολλῶν τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς καλινδουμένων. λέγει δὲ τοῦτο Εὐπολις (fr. 25 Dem.).
- alpha 1979 Ἀνθρωπος φιλοπραγματίας · πεποιῆται μὲν ἡ φωνὴ ὁμοίως τῷ ληματίας, δηλοῖ δὲ τὸν φιλοῦντα καὶ σπουδάζοντα πάντα τρόπον μεταχειρίζεσθαι πράγματα. οὕτως Κρατῖνος (fr. 27 Dem.).
- alpha 1980 Ἀνθρωπος οὐ σεμνός · ἀντὶ τοῦ ὁ ἐπιτυχῶν καὶ εὐτελής. καινῶς πάνυ εἴρηται παρὰ Ἀριστοφάνει (fr. 52 Dem.).
- alpha 1981 Ἀνθρωποειδὲς θηρίον · ἐπὶ τοῦ Γλαύκου τοῦ ἀναφανέντος ἐκ τῆς θαλάσσης Αἰσχύλος εἴρηκεν (fr. 26 N. 2 = 57M.). χρῆσι πανταχοῦ.
- alpha 1982 Ἀνθρωπικὴ παρασκευὴ · Φρύνιχος εἴρηκεν (fr. 7 Dem.). ἐρεῖς δὲ καὶ ἀνθρωπικὴ φωνὴ καὶ ἀνθρωπικὴ διάνοια καὶ Ἀνθρωπικὴ δίαιτα καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον.
- alpha 1983 Ἀνθρωπικὸς μῦθος · ὁ περὶ ἀνθρωπείων πραγμάτων ἔχων τὴν ὑπόθεσιν. Ἀριστοφάνης Ἀμφιαράῳ (fr. 3 Dem.).
- alpha 1984 Ἀνθρωπάριον · Εὐπολις εἴρηκεν (fr. 26 Dem.). „οὐκ ἐς κόρακας, ἀνθρωπάριον, ἀποφθερεῖ;“
- alpha 1985 Ἀνθρώπειον σῶμα · Κάνθαρος εἴρηκεν (fr. 3 Dem.). καὶ Ἀνθρωπεῖα φύσις Θουκυδίδης (2, 50, 1).
- alpha 1986 Ἀνθρωπῆ · τὸ τοῦ ἀνθρώπου δέρμα, ὡς λεοντῆ. Ἡρόδοτος α' (5, 25, 1) „σφάξας ἀπέδειρε τὴν ἀνθρωπῆν“.
- alpha 1987 Ἀνθρωποειδέα θεόν · Ἡρόδοτος εἴρηκεν α' (2, 142, 3).
- alpha 1988 Ἀνθρωποκτόνος · Εὐριπίδης Αἰγεῖ φησιν (fr. 11b Snell).
- alpha 1989 Ἀνθρωπιστί · Σοφοκλῆς (fr. 827 R.) „μηκέτ' ἀνθρωπιστὶ διαλέξῃ τῇδε“.
- alpha 1990 Ἀνθυπουργῆσαι · τὸ ἀνταποδοῦναι χάριν. ὁ αὐτὸς Κολχίσιν (fr. 315 N. 2 = 339 R.) „ἢ φῆς ὑπομνὺς ἀνθυπουργῆσαι χάριν;“
- alpha 1991 Ἰ'Ανθυπωμοσίᾳ' · ἀντὶ τοῦ ἀντειπεῖν τῇ ὑπωμοσίᾳ. οὕτω Δημοσθένης κατὰ Ὀλυμπιοδώρου (48, 25).
- alpha 1992 Ἀνίατον · Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος (25, 95) „ἀνίατον τὸ πρᾶγμά ἐστι“. καὶ Ἀντιφῶν (2, 4, 12) „ἀνιάτος ἡ ἁμαρτία ἐστίν“.

- alpha 1993 Ἀνίει τὰ ἀγαθὰ · τοῖς τεθνεῶσιν ἔθος εἶχον λέγειν ἐπευχόμενοι. Φρύνιχος Κωμασταῖς (fr. 1 Dem.)· „ἡμῖν δ' ἀνίει δεῦρο σὺ τὰγαθὰ τοῖς τήνδ' ἔχουσι τὴν πόλιν ἴλεω“.
- alpha 1994 Ἀνιαθεῖς · λυπηθεῖς.
- alpha 1995 Ἀνιαρόν · λυπηρόν.
- alpha 1996 Ἀνίδρυτοι · ἀστήρικτοι.
- alpha 1997 Ἀνίδρυτο <ν> · Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος (25, 52) ἀντὶ τοῦ ἀνεξίλαστον.
- alpha 1998 Ἀνιεῖς · τὰφείτ', ἢ παρορμῶν.
- alpha 1999 Ἀνιεμένη (X 80)· ἀνέλκουσα καὶ ἀναχαλῶσα τὸν πέπλον.
- alpha 2000 Ἀνιέντα · ἐνδόντα.
- alpha 2001 Ἀνιέριος · ᾧ ἱερεῖα μὴ θύεται.
- alpha 2002 Ἀνιερώσαντες · ἀναθέντες.
- alpha 2003 Ἀνιλλομένη · καθυποκρινομένη. κυρίως δὲ ἀνίλλεσθαι τὸ ἀπαξιῶν.
- alpha 2004 Ἀνικμώμενα (Pl. Tim. 53a)· λικμώμενα.
- alpha 2005 Ἀνιμᾶσθαι · ἀντλεῖν, ἀρύεσθαι.
- alpha 2006 Ἀνιππος · διὰ μὲν τοῦ ν ὁ μὴ ἔχων ἵππον, διὰ δὲ τοῦ μ ἵππεῖς σημαίνει δύο, ἔχοντας ἐξευγμένους ἰμᾶσιν ἵππους χωρὶς ζυγοῦ, καὶ τὸν μὲν ἡνιοχοῦντα, τὸν δὲ μαχόμενον.
- alpha 2007 Ἀνίπτοις ποσὶν · ἀντὶ τοῦ ἐτοίμοις καὶ χωρὶς τινος ἐπιμελείας.
- alpha 2008 Ἀνίστη · ἀντὶ τοῦ ἐφίστη.
- alpha 2009 Ἀνίστω · ἀντὶ τοῦ ἀνίστασο. Ἀμειψίας (fr. 32 K.).
- alpha 2010 τ'Ἀνισιν† · ἐνδίδωσιν.
- alpha 2011 Ἀνισοφυές · ἀνόμοιον.
- alpha 2012 Ἀνιστάμεναι · αἰχμαλωτιζόμεναι.
- alpha 2013 Ἀνίσχουσα · ἀναδύουσα.
- alpha 2014 Ἀνίσχων · ἀνατέλλων.
- alpha 2015 Ἄν μὴ λεοντῇ <γ'> ἐξίκηται, {τὴν} ἄλωπεκῇν πρόσαψον · ὁ νοῦς· ἐὰν μὴ φανερώς ἀντέχῃς ἀμυνόμενος, πανουργίᾳ χρῆσαι.
- alpha 2016 Ἄνο <μ> βροῦσαι · ἀναβλύζουσαι.
- alpha 2017 Ἀνόδοντον · Κοριαννοῖ Φερεκράτης (fr. 74 K.)· „ἀνὴρ γέρων ἀνόδοντος ἀλήθει“.
- alpha 2018 Ἀνόθευτον · γνήσιον, ἀπαρapoίητον.
- alpha 2019 Ἀνόητα, εἰ τοῦτο ἐπιτάξεις · οἱ μὲν ἀγοραῖοι καὶ πολλοὶ οὕτως, Ἀττικῶς δὲ καὶ ἐσχηματισμένως Εὐπολὶς (fr. 27 Dem.)· „ἀνόητά γ' <εἰ τοῦτ'> ἦλθες ἐπιτάξων ἐμοί“.
- alpha 2020 Ἀνοητίαν · τὴν ἄνοιαν. Ἀριστοφάνης (fr. 746 K.). ἀνοηταίνειν δὲ Ἀμειψίας (fr. 1 Dem.).
- alpha 2021 Ἀνοίγει καὶ ἀνοιγνύει · διχῶς.
- alpha 2022 Ἀνοιγομένοις τοῖς κτήνεσιν · ἀντὶ τοῦ σχιζόμενοις. Ἡρόδοτος (4, 58).
- alpha 2023 Ἄνοις · ἀντὶ τοῦ ἀνύοις. Φρύνιχος (fr. 89 K.).
- alpha 2024 Ἀνοίσω · ἀντὶ τοῦ λογιόυμαι, ἐπὶ ψήφου. ἔστι δέ, ὡς δοκεῖ, ἰδιωτικόν. Φιλωνίδης Κοθόρνοις (fr. 1 Dem.)· „περὶ δ' ὧν σὺ λέγεις, λόγος ἐστὶν ἐμοὶ πρὸς Ἀθηναίους κατὰ χειρός, ὃν ἐγὼ λογιόυμαι ἐξ ἀτελείας, τῷ δήμῳ δ' οὐδὲν ἀνοίσω“.
- alpha 2025

Ἀνοιμώξομαι · Τηλεκλείδης Ἀμφικτύοσιν (fr. 1 Dem.)· „ἀνακλεύσομαί τε μεγά <λα> καὶ ἀνοιμώξομαι“.

alpha 2026 Ἀνοισθησόμεθα · Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους (1, 9, 25)· „τὰ χρήματ' ἀνοισθησόμεθ' εἰς ἀκρόπολιν“.

alpha 2027 Ἀνόκαιον · τὸ ὑπερῶον οἴκημα. Ξενοφῶν ἐν Ἀναβάσει (5, 4, 29). καὶ τὸν κωμωδιοποιόν < *** > .

alpha 2028 Ἀνοκωχὴν · διὰ τοῦ ο τὴν ἀνοχὴν λέγουσι. πολὺ δέ ἐστι παρὰ Θουκυδίδη (1, 40, 4, al.). σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἀναχώρησιν. καὶ τὸ ἀνέχειν ἀνοκωχεύειν.

alpha 2029 Ἀν' ὄμιλον (Γ 449)· κατὰ τὸ πλῆθος.

alpha 2030 Ἀνομολογήσασθαι · ἀντὶ τοῦ διομολογήσασθαι ἀργύριον ἢ τι τοιοῦτον. Λυσίας ἐν Τραπεζιτικῷ (fr. novum).

alpha 2031 Ἄνομον κατηγορίαν · Λυσίας εἴρηκεν (fr. novum), ἀνομίαν δὲ Κρατῖνος (fr. 28 Dem.), ἀνόμως δὲ Φιλύλλιος (fr. 2 Dem.), Ἀνόμημα δὲ Λυσίας (fr. novum).

alpha 2032 Ἄνοπλοι · Ἴων εἴρηκεν (TrGF 19 F 53e)· „ἀπροσδόκητοι {γὰρ} καὶ ἄνοπλοι πορθούμεθα“.

alpha 2033 Ἀνόνητα · Εὐριπίδης Ἑκάβη (766)· „ἀνόνητ' ἦν, ὡς ἔοικε, ταῦτα“.

alpha 2034 Ἀνοργίας · ἀμνησίας· ὄργια γὰρ τὰ μυστήρια.

alpha 2035 Ἄνοργοι · ἀντὶ τοῦ ἄνευ ὀργῆς. Κρατῖνος (fr. 385K.).

alpha 2036 Ἀνοργιάστοις · τῶν μυστηρίων ἀπείροις.

alpha 2037 Ἀνορταλίζειν · παίζειν καὶ σκιρτᾶν. λέγουσι δὲ οὕτως καὶ τὸ ἀναβάλλειν ταῖς χερσὶ τὰ παιδιά.

alpha 2038 Ἀνόσιον · βέβηλον, ἀνίερον, ἄθυτον.

alpha 2039 Ἄνοργον · ἀμύητον. καὶ ἀκίνητον.

alpha 2040 Ἀνόρεος πόλεμος · ἀνδρεῖος, ὁ πρὸς ἄνδρα γινόμενος. Σοφοκλῆς Ναυπλίῳ (fr. 403 N. 2 = 436 R.).

alpha 2041 Ἀνοσήλευτον · Σοφοκλῆς Θυέστη (fr. 264 R.).

alpha 2042 <Ἄ> νους · Πλάτων Νόμων ιβ' (962c), ἀνούστερος δὲ καὶ Ἀνουστέρα Σοφοκλῆς (fr. 1015 R.), ἀνούστατος δὲ Φερεκράτης (fr. 19 Dem.).

alpha 2043 Ἀνοψία · ἀντὶ τοῦ σπάνις ὄψων.

alpha 2044 Ἀντανάκλασιν · κατὰ ἀνάκλασιν ἀπὸ τινος μεταγομένη. γίνεται δὲ τοῦτο ἐπὶ φωνῆς, ὅταν ἀντηχῇ, καὶ ἐπὶ φωτὸς ἡλιακοῦ, ὅταν λείψιν ἢ λαμπροτάτῳ ὕδατι προσπέσῃ.

alpha 2045 Ἀντακαῖος · ἰχθῦς, ὡς γλάνις καὶ σαπέρδης.

alpha 2046 Ἄντα <να> γνῶναι, οὐκ ἀντιβάλλειν. οὕτως Κρατῖνος Ὡραις (fr. 386 K.).

alpha 2047 Ἀντάλλαγον καλοῦσι τὸν ἀντὶ ἐτέρου ἡλλαγμένον, οὐχὶ ἄνταλλον. Μένανδρος Κανηφόρῳ (fr. 220 K.—Th.)· „ἐδεῖτο χρῆσαι τὴν ἑαυτῆς θυγατέρα ἀντάλλαγον“. <καὶ> Χήρᾳ (fr. 446 K.—Th.).

alpha 2048 ἝἈντάλλεος† · ἀντὶ τοῦ ἄνταλλος.

alpha 2049 Ἀνταπαιτῆσαι καὶ ἀπαιτῆσαι · Θουκυδίδης δ' (3, 58, 1). καὶ Ἀνταποδοῦναι καὶ ἀνταπολαμβάνειν Δημοσθένους ἐν τῷ κατὰ Λεπτίνου (20, 46).

alpha 2050 Ἀντεγράψατο · ἀντεδικάσατο. καὶ ἀντιγραφαὶ καὶ ἀντωμοσίαι αἱ αὐταὶ σχεδόν.

alpha 2051 Ἀνταναίρει <ν> · οἶον οἱ πολλοὶ ἀνθυφελεῖ <ν> λέγουσιν. Ἀριστοφάνης Κωκάλῳ (fr. 12 Dem.).

alpha 2052 Ἀνταίρειν · ἀντανίστασθαι, ἀνταγωνίζεσθαι.

alpha 2053 Ἀνταγωνιστής · Εὐριπίδης (Troad. 1006) καὶ Πλάτων (Reip. 8, 554e, al.).

- alpha 2054 Ἀνταγοράζειν · Δημοσθένης (35, 25)· „οὔτε γὰρ οὐδὲν ἐν τῷ Πόντῳ ἀντηγόρασαν οὔτε ἀντεφορτίσαντο“.
- alpha 2055 Ἀνταποκτεῖναι · ὅταν τις ἀντί τινος ἀποκτείνῃ τοὺς φονεύσαντας, Εὐριπίδης Ὀρέστη (509).
- alpha 2056 Ἀνταρκεῖν · οὐδὲν πλέον τοῦ ἐξαρκεῖν σημαίνει.
- alpha 2057 Ἀνταποπαίζειν · ὅταν τις παίζων ἀστραγάλοις ἢ ψήφοις <ἦ> καὶ καρύοις ἢ καὶ κυβεύων ἐπ’ ἀργυρίῳ νικήσῃ, εἴτα αὖθις νικᾶται ὃ ἐνίκησε. Μενεκράτης Μανέκτορι (fr. 1 Dem.)· „ἀλλ’ ὥσπερ παῖς ὅταν ἀστραγάλους ἐκκόψας ἀνταποπαίξῃ“.
- alpha 2058 Ἀνταυγὲς κάλλος · πάνυ ἐναργὴς ἢ φωνή. Σαννυρίων Δανάη (fr. 1 Dem.) λέγει ἐπαινῶν τὸ κάλλος αὐτῆς. ἢ λέξις Φρυγίου (Praep. soph. fr. 23).
- alpha 2059 Ἀνταυγεῖς κόρας · Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις (902).
- alpha 2060 Ἀντασπάζομαι · ἐν ἴσῳ τῷ φιλοφρονοῦμαι. <***> καὶ Πλάτων Σοφισταῖς (fr. 12 Dem.).
- alpha 2061 Ἀνταναιρεῖται σοι ὅπλα · Ξενοφῶν Παιδείας ε’ (4, 25) καὶ Θουκυδίδης ἱστορίας γ’ (32, 2).
- alpha 2062 Ἀνταμυνόμενος · ὁ αὐτὸς δ’ (19, 2).
- alpha 2063 Ἀνταποδοῦναι · ὁ αὐτὸς γ’ (40, 7).
- alpha 2064 Ἀνταποδίδως · Φερεκράτης Ἀνθρωπηρακλεῖ (fr. 2 Dem.)· „ὦ Ζεῦ, καλῶς γ’ ἀνταποδίδωμι μοι τὴν χάριν“. καὶ ἀνταπόδος ὁ αὐτός (fr. 3 Dem.).
- alpha 2065 Ἀνταπολαμβάνειν · Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην (20, 46).
- alpha 2066 Ἀντάκουε · Κράτης (fr. 5 Dem.)· „ἀντάκουε νῦν ἐμοῦ“.
- alpha 2067 Ἀντεπιτίθῃσιν · ἀντὶ τοῦ ἀντεπιστέλλει. οὕτως Ἰσαῖος (fr. 78 S.).
- alpha 2068 Ἀντερείδει · ἀντὶ τοῦ οὐχ ὑπέικει.
- alpha 2069 Ἀντετόρησεν · εἰς τὸ ἐναντίον ἦλθε τιτρώσκων.
- alpha 2070 Ἀντεφέροντο · ἤναντιοῦντο.
- alpha 2071 Ἀντεῦφρασμα · τὸ ἐναντίον τῇ εὐφροσύνῃ ἀγαθόν.
- alpha 2072 Ἀντεφιλοτιμοῦντο · ἀντὶ <τοῦ> ἡμιλλῶντο καὶ ἥριζον καὶ ἀντηγωνίζοντο. τοῦτο δὲ τὸ ἀντιφιλοτιμεῖσθαι πρώτης ἐστὶ συζυγίας τῶν περισπωμένων, καὶ ἡμόνον†. ἔστι δὲ τινα ῥήματα, ἃ δύο συζυγιῶν εὗρέθη· οἷον σκηνῶ {σκηνώσω} σκηνοῖς καὶ σκηνεῖς καὶ ἀτολμῶ ἀτολμεῖς καὶ ἀτολμοῖς.
- alpha 2073 Ἀντέχει · ἀντὶ τοῦ ἐξαρκεῖ Δείναρχος (fr. 10, p. 147, 7 C.). ἀντὶ δὲ τοῦ σφύζεται Δημοσθένης (2, 10). καὶ Ὑπερείδης (fr. 229 J.) ἀντὶ τοῦ ἀντιλαμβάνει.
- alpha 2074 Ἀντεχόμενος · ἀντιλαμβανόμενος.
- alpha 2075 Ἀντήλιος · ἡ ἀνακλωμένη ἀπὸ τοῦ ἡλίου αὐγή. γίνεται δὲ περὶ τε δυσμὰς καὶ ἀνατολάς, καὶ οὔτε ἄνωθεν οὔτε κάτωθεν οὔτε ἐκ πλαγίου.
- alpha 2076 Ἀντηρέτης · ὁ ἀντικαθεζόμενος τῷ ἐλαύνοντι.
- alpha 2077 Ἀντιάζει · ἐναντιοῦται.
- alpha 2078 Ἀντιάτας · τοὺς ἀπὸ Ἀντίου πόλεως, ἢ ἀπέχει Ῥώμης σταδίους τ’.
- alpha 2079 Ἀντιβληθέντος · ἀντὶ τοῦ ὑπαγορευθέντος. Δείναρχος (fr. 6, 2 C.).
- alpha 2080 Ἀντιβολῆσαι · ἀπαντῆσαι, μετασχεῖν. καὶ ἐπιτυχεῖν καὶ δυσωπῆσαι.
- alpha 2081 Ἀντιβόλησις · δέησις καὶ ἰκεσία. Πλάτων ἐν Συμποσίῳ (183a). ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ τὰς χεῖρας προσβάλλειν τοῖς ἐναντίοις τοὺς ἰκετεύοντας.
- alpha 2082 Ἀντιγενίδας · ἐνδοξότατος γέγονεν αὐλητῆς, υἱὸς †Διονύσου†.

- alpha 2083 Ἀντιβολία · Εὐπολὶς Κόλαξιν (fr. 317 K.). σημαίνει δὲ ἰκετείαν.
- alpha 2084 Ἀντιβλέπει · Φερεκράτης (fr. 20 Dem.).
- alpha 2085 Ἀντιβαίνει · ἀντὶ τοῦ ἀπειθεῖ. Εὐριπίδης Ἀλκμέωνι (fr. 87a Snell).
- alpha 2086 Ἀντιγνωμονεῖν · τὸ ἐναντίαν γνώσιν ἔχειν. Ξενοφῶν Παιδείας γ' (4, 3, 8).
- alpha 2087 Ἀντιγονίς · Πολέμων ἐν ζ' τῶν πρὸς Ἀντίγονον (fr. 57 Preller). οὕτως φασὶν ὀνομασθῆναι τὸ ἔκπωμα ἀπὸ Ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως, καθάπερ ἀπὸ Σελεύκου Σελευκίδα καὶ ἀπὸ Προυσίου Προυσιάδα.
- alpha 2088 Ἀντιγραφὴ · τοῦτο τὸ ὄνομα κατὰ δυοῖν ταττόμενον πραγμάτων παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς εὐρίσκεται· ποτὲ μὲν γὰρ ἴσον τι δύναται παρ' αὐτοῖς τῇ ἀντωμοσίᾳ, ποτὲ δὲ σημαίνει τὸ ἀντιποιεῖσθαι.
- alpha 2089 Ἀντιγραφεύς · ὁ τὰ εἰσφερόμενα χρήματα ἀντιγραφόμενος τρόπῳ γραμματέως, ἅν τε δοῦλος ἢ ἅν τε ἐλεύθερος. δύο δὲ ἦσαν, ὁ μὲν τῆς διοικήσεως, ὁ δὲ τῆς βουλῆς, ὡς φησι Δημοσθένης (22, 70. 24, 178) καὶ Αἰσχίνης (3, 25).
- alpha 2090 <Ἀντιγραφὴ> · ἰδίως μὲν ἐπὶ ταῖς τῶν κλήρων διαδικασίαις, κοινῶς δὲ τὰ ἐν ταῖς δημοσίαις δίκαις τῶν δικαζομένων γράμματα. καὶ λέγεται ὁμοίως τὰ τε τοῦ διώκοντος καὶ τὰ τοῦ φεύγοντος ἀντιγραφὴ.
- alpha 2091 Ἀντίγραφοι διαθῆκαι · Χαρίσιος ἐν τῷ πρὸς Σωκράτην· „ἔχουσαι μὲν τὸν αὐτὸν τρόπον, ἀλλήλαις δὲ ἦσαν ἀντίγραφοι“.
- alpha 2092 Ἀντιδιαστέλλεται · ἀντιδιῖστησιν.
- alpha 2093 Ἀντιδοίην κἂν ἑμαυτὸν τῷδε πράξας εὐθέτως (fr. com. novum)· Ἀττικὴ ἢ συμπλοκή· καὶ γὰρ ἐκεῖνοι δοτικὰς ἀντὶ γενικῶν λαμβάνουσιν, οἷον „φιλίᾳ τοῦτο δρῶσα“ (incerti auctoris), ἀντὶ τοῦ ὑπὸ φιλίας.
- alpha 2094 Ἀντίδοσις · οὐ μόνον ἐπὶ τριηραρχίας, ἀλλ' ἐπὶ παντὸς οἴου τε ἀποδοθῆναι. Κρατῖνος Ὁραις (fr. 14 Dem.).
- alpha 2095 Ἀντιδικουμένου καὶ ἀντιδικούμενον τὸ παθητικόν, ἀντὶ τοῦ ἀμφισβητούμενον. Λυσίας ἐν τῷ Περὶ Δι <καὶ> ογένους κλήρου πρὸς Γλαύκωνα (fr. novum).
- alpha 2096 Ἀντιδικοῦμεν · Θουγενίδης Δικασταῖς (fr. 1 Dem.)· „τί, ὦγαθέ, ἀντιδικοῦμεν ἀλλήλοις ἔτι;“
- alpha 2097 Ἀντιδικεῖν · Φρύνιχος ἔφη (fr. 8 Dem.), καὶ ἀντίδικοι Ἀριστοφάνης (fr. novum).
- alpha 2098 Ἀντίδουπα · Πλάτων εἶρηκεν (fr. 27 Dem. = Aeschyl. Pers. 1040)· „βόα νῦν ἀντίδουπά μοι“.
- alpha 2099 Ἀντιδέξειμι · Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου (155).
- alpha 2100 Ἀντίθεσις · σχῆμα λέξεώς ἐστι, καθ' ἣν ἀντιτιθέασιν ἀλλήλοις τὰ ἐναντία ἢ κατὰ μέρος ἢ ἀθρόα. οὕτως Ἰσοκράτης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ (2).
- alpha 2101 Ἀντίθετον · τὸ σχῆμα τῆς φράσεως, ὡς ἡμεῖς. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις (fr. 326 K.)· „καὶ κατ' Ἀγάθων' ἀντίθετον ἐξευρημένον“.
- alpha 2102 Ἀντίθετα · εἶδος σχήματος ῥητορικοῦ διαφόρως ποικιλλόμενον. ὁ μέντοι Αἰσχίνης (2, 4) οὐκ ἐπὶ σχήματος εἶπε τὸ ἀντίθετον, ἀλλ' ὅτι διήγημα διηγήματι ὁ Δημοσθένης ἀντέθηκεν.
- alpha 2103 Ἀντικάθεται · ἀντὶ τοῦ ἐναντιοῦται.
- alpha 2104 Ἀντικρὺ · κατέναντι, ἐξ ἐναντίας.
- alpha 2105 Ἀντικόπτειν · Ὑπερίδης (fr. 229a J.) ἐπὶ τοῦ ἐνίστασθαι.
- alpha 2106 Ἀντικαταλαβεῖν · ἀντιλαχεῖν δίκην. Πλάτων Πεισάνδρῳ (fr. 9 Dem.).
- alpha 2107 Ἀντίκρισις · ἀντὶ τοῦ ἀπόκρισις. οὕτως Ἀναξίλας (fr. 41 K.).
- alpha 2108

Ἀντικρύ · ὁ μὲν Βοηθὸς ἐν τῇ τῶν λέξεων αὐτοῦ Συναγωγῇ δέκα φησὶ σημαίνειν τὴν λέξιν· κατέναντι καὶ ἐξ ἐναντίας καὶ διαμπερὲς καὶ ἰθὺς καὶ εὐθύς καὶ ἐπ' εὐθείας καὶ ἰσχυρῶς καὶ σαφῶς καὶ ἀκριβῶς καὶ ἀπλῶς. οἱ δὲ φασιν, ἀκριβέστερον οἶμαι λέγοντες, ὅτι μετὰ μὲν τοῦ ς λεγομένη τὰ πολλὰ τῶν εἰρημένων δηλοῖ, ἄνευ δὲ τοῦ ς, ὅτε καὶ ὀξύνεται, οἷον ἀντικρύ, τὸ κατέναντι καὶ ἐξ ἐναντίας μόνον.

alpha 2109 Ἄντικρυς · διόλου, ἢ παντελῶς, ἢ φανερώς. Διονύσιος.

alpha 2110 Ἄντικρυς · τὸ φανερώς καὶ διαρρήδην. σπάνιον δὲ καὶ τὸ ἐξ ἐναντίας. τὰ δὲ πολλὰ τὸ ἐξ ἐναντίας τὸ ἀντικρὺ ἄνευ τοῦ ς δηλοῖ.

alpha 2111 Ἀντίκυρα · ὄνομα χώρας τινός.

alpha 2112 Ἀντίπαλος · δύο σημαίνει ἢ λέξις· ἢ γὰρ τοὺς ἴσους καὶ ἰσορρόπους, ἢ τοὺς πολεμίους καὶ ἐναντίους.

alpha 2113 Ἀντίπαις · ὁ πρόσηβος καὶ ὑπὲρ τὴν τοῦ παιδὸς ἡλικίαν. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ ἀνδρόπαις παρ' Ἀριστοφάνει (p. 93 Nauck).

alpha 2114 Ἀντιλαβή · Πλάτων (Phaed. 84c) καὶ Ξενοφῶν.

alpha 2115 Ἀντιλαμβάνεσθαι · καὶ τοῦτο καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ ἐν τῇ συνηθείᾳ πολλοὶ ἀντὶ τοῦ αἰσθάνεσθαι παραλαμβάνουσιν.

alpha 2116 Ἀντιλογίαι · αἱ ἐν ταῖς τραγωδίαις κατασκευαί καὶ ἀνασκευαί. Ἀριστοφάνης Βατράχοις (775).

alpha 2117 Ἀντιλέγειν · ἀντὶ τοῦ ἴσα λέγειν. Πλάτων (Crito 50e).

alpha 2118 Ἀντίληψις · ἀντὶ τοῦ ἐπίληψις. Πλάτων (Phaed. 87a). Θουκυδίδης δὲ (1, 120, 2) ἀντὶ τοῦ ἀντικομίσασθαι.

alpha 2119 Ἀντιλογιῶν · Θουκυδίδης δ' (59, 4). καὶ ἀντιλογῆσαι Νεφέλαις Ἀριστοφάνης (321).

alpha 2120 Ἀντίπαλον · τρία σημαίνει· τὸ ἐναντίον καὶ τὸ ἰσόπαλον καὶ τὸ ἰσόστροφον.

alpha 2121 Ἀντιπαρεξάγειν · ἀντιτάσσειν.

alpha 2122 Ἀντιπεπονθότως · ἀντικειμένως, ἐναντίως.

alpha 2123 Ἀντιπροκλήσεις · ἀντιλογίας, ἀντεγκλήματα.

alpha 2124 Ἀντία · χαλεπή, προσάντης.

alpha 2125 Ἄντλος · ἢ ἀντλία.

alpha 2126 Ἄντλιον · ὑπάντλιον.

alpha 2127 Ἀντλητήρ · ὁ κάδος τῇ ὁ ναυτικὸς ἀντλητήρ.

alpha 2128 Ἀντλία · ὅπου τὸ ὕδωρ τὸ ἐν τῷ πλοίῳ γενόμενον ἀπαντλοῦσιν εἰς θάλασσαν. καὶ νῦν ὁ καλούμενος καδίσκος.

alpha 2129 Ἀντλιαντλητήρας · Μένανδρος Μεσσηνία (fr. 269 K.—Th.)· „οἱ δ' ἀρπάσαντες τοὺς κάδους <τοὺς> στρογγύλους ὕδρευον ἀνδρείοτατα τῇ πόλιν· ἤντλουν λέγειν δεῖ, καὶ κάδους οὐ δεῖ λέγειν, ἀλλ' ἀντλιαντλητήρας“. τοῦτως Ἀριστοφάνης καὶ Ἐπίλυκος†.

alpha 2130 Ἀντίρροπον · ἰσόρροπον.

alpha 2131 Ἀντιστρόφους · ἀντὶ τοῦ ἰσοστροφούς.

alpha 2132 Ἀντιτορήσας · διατρήσας, τοιχωρυχέσας.

alpha 2133 Ἀντιτυπῆσαι · ἀντιπαθῆσαι.

alpha 2134 Ἀντιτυπία · ἐναντίωσις, σκληρότης. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ ὁμοιότητος.

alpha 2135 Ἀντιοχίς · ὄνομα φυλῆς.

- alpha 2136 Ἄντισσα · μία πόλις τῶν ἐν Λέσβῳ.
- alpha 2137 Ἄντιτύπους ἀνθρώπους (Pl. Theaet. 156a)· σκληροὺς καὶ ἀνενδότους. μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ ἄκμονος καὶ τῆς σφύρας „καὶ τύπος ἀντίτυπος“ (Hdt. 1, 67, 4).
- alpha 2138 Ἄντιφέρονται · ἐναντιοῦνται.
- alpha 2139 Ἄντιφιλοτιμεῖ · ἀντιθεραπεύει.
- alpha 2140 Ἀντίφης (Pl. Gorg. 501c)· ἀντὶ τοῦ ἀντιλέγεις.
- alpha 2141 Ἀντόμενοι · συμβάλλοντες.
- alpha 2142 Ἄντρα νύχια (Eur. Andr. 1224)· σκοτεινὰ σπῆλαια.
- alpha 2143 Ἀντρώδη · σπηλαιώδη.
- alpha 2144 Ἀντρῶνες · πόλις ἐν Θετταλίᾳ.
- alpha 2145 Ἀντρώνιος ὄνος · ὁ μέγας, ὡς μεγίστων γινομένων ἐν Ἀντρώσιν.
- alpha 2146 Ἄντυγες · περιφέρειαι.
- alpha 2147 Ἄντυξ · περιφέρεια τοῦ ἄρματος.
- alpha 2148 Ἀντωπεῖ · ἀντοφθαλμεῖ.
- alpha 2149 Ἀντωπός · ὁ ἀντιβλέπων.
- alpha 2150 Ἀντωμοσία · γράμματά τινα γράψαντες, περὶ ὧν ἡ δίκη, ὃ τε κατηγορούμενος καὶ ὁ κατηγορῶν ἀποφέρουσι πρὸς τὴν ἀρχήν. καλεῖται δὲ οὕτως, ἐπειδὴ ἐκάτερος αὐτῶν ἀντῶμνυν, ὁ μὲν τάληθῃ κατηγορήσιν, ὁ δὲ τάληθῃ ἀπολογήσασθαι.
- alpha 2151 Ἀνύτειν οἱ Ἀττικοί, ὅπερ ἡμεῖς ἀνύειν. ἀνύειν δέ, τὸ σπεύδειν, δασεῖα ἢ πρώτη. Ὅμηρος δὲ τὸ ἀνύειν ὡς ἡμεῖς (D 56)· „οὐκ ἀνύω φθονέουσα“.
- alpha 2152 Ἀνυδρεύσασθαι · ἀντλήσαι ὕδωρ· „κατάχεον αὐτῆς κἀνύδρευσαι τὸν κάδον“. Κοριαννοῖ Φερεκράτης (fr. 76 K.).
- alpha 2153 Ἄνυδρα δάπεδα · περὶ Λιβύης λέγει ὁ Τραγικός (Eur. fr. 955h Snell)· „ἄνυδρα δ' ὤκηκῶς ἄναξ κριωπὸς Ἄμμων δάπεδα θεσπίζει τάδε“.
- alpha 2154 Ἀνυμεναιοῦν · Σοφοκλῆς Φρυζίν (fr. 725 R.)· „οὐ λήξετ', οὐ παύσεσθε τούσδε τοὺς γάμους ἀνυμεναιοῦντες“.
- alpha 2155 Ἀνυποδησία · Πλάτων εἴρηκε (Leg. 1, 633c) καὶ Ξενοφῶν (Lac. 2, 3).
- alpha 2156 Ἀνυπόστατον · ἀντὶ τοῦ ἀφόρητον.
- alpha 2157 Ἀνυπαίτιος · ἀναίτιος.
- alpha 2158 Ἀνυπόβλητον · προὔχον.
- alpha 2159 Ἀνύποιστον · ἀβάστακτον.
- alpha 2160 Ἀνυπόδητος λέγεται, οὐχὶ ἀνυπόδετος.
- alpha 2161 Ἀνυπεύθυνος · Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος (22)· „ἀνυπεύθυνον δὲ καὶ ἀζήτητον“.
- alpha 2162 Ἀνυμφον · κακόνυμφον. ἢ τὴν οὐχ οἶαν τε νυμφευθῆναι. Σοφοκλῆς (fr. 1016 R.).
- alpha 2163 Ἀνυσίμως · Πλάτων (Theaet. 144b). ἐνεργῶς, πρακτικῶς. καὶ Ἀνύ <του> σι · τελοῦσιν, ἀνύουσιν.
- alpha 2164 Ἀνύσαι · δασέως τὸ σπεῦσαι καὶ συντελέσαι.
- alpha 2165 Ἄνω καὶ κάτω · ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν. Εὐριπίδης (Bacch. 349)· „ἄνω καὶ κάτω τὰ πάντα συγχέουσιν“.
- alpha 2166 Ἀνώμωξεν · ἐστέναξεν.

- alpha 2167 Ἄνωρθρίαζοντ' Ἀνδοκίδης (1, 29)· ἀντὶ τοῦ ἄνωρθριοῦ βοῶντες ἔλεγον.
- alpha 2168 Ἄνω ποταμῶν ῥέουσι πηγαί· παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπεναντίως γινομένων ἢ λεγομένων, οἷον εἰ ὁ πόρνος τὸν ἑσφώτερον ἔλεγε πόρνον. ἐπειδὴ οἱ ποταμοὶ ἄνωθεν κάτω ῥέουσιν, οὐ κάτωθεν ἄνω. κέχρηται αὐτῇ Δημοσθένης ἐν τῷ Περὶ τῆς παραπρεσβείας (19, 287). <καὶ ***> · „ἄνω ποταμῶν τὰ πράγματα εἶναί μοι δοκεῖ“ (com. adesp. fr. 50 Dem.).
- alpha 2169 Ἀνωφέλητος ἄνθρωπος· Στράτις (fr. 9 Dem.)· „ἀνωφέλητος καὶ θεοῖς ἐχθρόσ“.
- alpha 2170 Ἀνωκισμένος· ἐν τοῖς ἀνωτάτω γεννηθεῖς, ἢ ὁ ἄνω ὢν.
- alpha 2171 Ἀνόνητον· τὸ ἀνωφελές.
- alpha 2172 Ἀξιαπηγητότατον (Hdt. 2, 99, 4)· ἀξιολογώτατον.
- alpha 2173 Ἀξιοῖ· ἀντὶ τοῦ νομίζει. Ἀντιφῶν (fr. 60 Th.) καὶ Λυσίας (fr. 302 S.).
- alpha 2174 Ἀξιον· τὸ εὖωνον. Ἀριστοφάνης (Equ. 895).
- alpha 2175 Ἀξιόπιστος· οὐχὶ ὁ κατάπλαστος λέγεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν καὶ τερατεία χρώμενος, ἀλλ' ὁ πιστὸς καὶ δόκιμος καὶ ἀξιόχρεως.
- alpha 2176 Ἀξιόχρεων· ἐν τῷ ὧ λέγουσι. καὶ λειπόνεων· καὶ τὰ οὐδέτερα οἱ {γὰρ} παλαιοὶ ὁμοίως. τὸ δὲ ἀξιόχρεον βάρβαρον.
- alpha 2177 Ἀξιον· ἐπὶ τοῦ δικαίου τέτακται. οὕτως Δημοσθένης (fr. 19 S.).
- alpha 2178 Ἀξιος θεάς· παρὰ Φρυνίχῳ (TrGF 3 F 16b). καὶ ἀξιοθέατος παρὰ Ξενοφῶντι (HG. 4, 5, 6).
- alpha 2179 Ἀξιάγαστος· ἀξιοθαύμαστος.
- alpha 2180 Ἀξιέραστος· ἄξιος ἐρασμοῦ, ἐπέραστος.
- alpha 2181 Ἀξιος οὐδὲ <ἐνὸς> μόνου (Pl. Theaet. 162e)· ἀντὶ τοῦ οὐδενός. ἔστι δὲ ἀπὸ τῶν κύβων εἰρημένον.
- alpha 2182 Ἀξιῶν· ἀντὶ τοῦ νομίζων, ὑπολαμβάνων. Πλάτων (Gorg. 450c) καὶ Λυσίας (fr. 302 S.).
- alpha 2183 Ἀξονες· ξύλα τετράγωνα ἦν, ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μέχρι τοῦ ὀρόφου διήκοντα καὶ διὰ τινος περόνης στρεφόμενα, ἐφ' ὧν οἱ Σόλωνος νόμοι ἀνεγράφοντο. λέγονται δὲ καὶ ἐν τοῖς τῶν ἀμαξῶν ἄξοσιν ὁμοίως κώδιξι στρεφόμενοι. λέγονται δὲ καὶ ἐν τοῖς μαθήμασιν ἄξονες, περὶ οὓς σφαῖραί τε καὶ κύλινδροι καὶ τὰ τοιαῦτα στρέφονται καὶ συνίστανται. καὶ τῶν ἀμαξῶν δὲ οἷς οἱ τροχοὶ συνεχόμενοι περιστρέφονται.
- alpha 2184 Ἀξύμβλητον· ὥστε μηδενὶ ἀπαντῆσαι. Σοφοκλῆς (fr. 355 N. 2 = 387 R.)· „ἄπλαστον, ἀξύμβλητον ἐξεθρεψάμην“.
- alpha 2185 Ἀξύλῳ (Λ 155)· πολυξύλῳ.
- alpha 2186 Ἄξόνητον· ἀνωφελές.
- alpha 2187 Ἀοζήσω· διακονήσω, ὑπουργήσω. Αἰσχύλος Ἐλευσινίοις (fr. 54 N. 2 = 270 M.).
- alpha 2188 Ἀοιδή· ᾠδή.
- alpha 2189 Ἀοζος· ὑπηρέτης, διάκονος.
- alpha 2190 Ἀοίδιμος· ὕμνητός.
- alpha 2191 Ἀοιδός· ποιητής.
- alpha 2192 Ἀοινος· ἐπὶ τῶν μὴ γεγευμένων οἴνου. καὶ ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων οἶνον.
- alpha 2193 Ἀολλεῖ· ποιεῖ, συνάγει.
- alpha 2194 Ἀολλεῖς· παρὰ Σοφοκλεῖ τὰς συνηγμένας (fr. 1017 R.).
- alpha 2195

Ἄορτά · τὰ ἐξηρητημένα ἢ αἰωρούμενα καὶ οὐ βεβηκότα. οἱ δὲ τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν τὴν εἰς πνεύμονα φέρουσαν. οἱ δὲ ὄρτρα τὰ βράγchia. οἱ δὲ ἀρτηρίας. ἄλλοι τὸ ἀπηρητημένον τοῦ πνεύμονος μέρος. ἰδίως δὲ ἄορτὴν Ἀριστοτέλης (Hist. an. 495b 7) καλεῖ τὴν παρ' ἐνίοις μεγάλην ἀρτηρίαν ὀνομαζομένην, ἣν καὶ φυτοῦ στελέχει παρεικάζουσιν, ὥσπερ ρίζας τὰς εἰς τὸν πνεύμονα κατασχιζομένης ἀρτηρίας.

alpha 2196 Ἄοπτα · Ἀντιφῶν (87 B 4 D.—K.)· ἀντὶ τοῦ ἀόρατα καὶ οὐκ ὀφθέντα μέν, δόξαντα δὲ ὀραῖσθαι.

alpha 2197 Ἄορι · τῷ ξίφει.

alpha 2198 Ἀπάγειν, ἐφηγεῖσθαι, γράφεσθαι, δικάζεσθαι · τούτων ἕκαστον ἐπὶ τῶν ἐτέρους κατηγορούντων λέγεται. ἀλλ' ἐὰν μὲν πρὸς διαιτητὴν ἢ διαδικασία γένηται, καλεῖται <ται> δικάζεσθαι.

alpha 2199 Ἀπαγε ξένον ἐν χειμῶνι · παροιμία ἐπὶ τῶν ὀχληρῶν.

alpha 2200 Ἀπαγε · παῦσαι, μὴ γένοιτο.

alpha 2201 Ἀπαγε · ἀντὶ τοῦ χρῶ τῇ ἀπαγωγῇ. οὕτως Δημοσθένης (22, 26).

alpha 2202 Ἀπάγου · ἀντὶ τοῦ πρὸς ταῦτόντ' ἄπαγε. οὕτως Εὐριπίδης (fr. 1097 N. 2).

alpha 2203 Ἀπαγκωνισάμενος · Ἀρχιππος Ἰχθύσιν (fr. 1 Dem.) σεμνῶς πάνυ. ἔλεγον δὲ καὶ ἀγκωνίζειν.

alpha 2204 Ἀπαγγελτῆρα · Φρύνιχος (TrGF 3 F 16a)· „ἐσθλῶν ἀπαγγελτῆρα μᾶλλον ἢ κακῶν“.

alpha 2205 Ἀπαγορεύειν · ἀντὶ τοῦ κάμνειν καὶ ἀδυνάτως ἔχειν.

alpha 2206 Ἀπαγορεύει · ἀποτρέπεται, ἀρνεῖται.

alpha 2207 Ἀπαγωγάς · ἀδυνατίας.

alpha 2208 Ἀπαγωγή · δίκης ἐστὶν εἶδος. ὠνόμασται ἀπὸ τοῦ ἀπάγειν. ἀπήγοντο δὲ οἱ κακοῦργοι πρὸς τοὺς ἔνδεκα.

alpha 2209 Ἀπαγωγή · μήνυσις ἔγγραφος διδομένη τῷ ἄρχοντι περὶ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν δεῖνα. λέγεται ἀπαγωγή καὶ ἡ αἰχμαλωσία καὶ ἡ τινος κομιδὴ, οἶον ἡ ἀγωγή.

alpha 2210 Ἀπαῖδον · οὐ συνᾶδον. καὶ ἀπάδομεν Πλάτων Νόμων β' (662b).

alpha 2211 Ἀπαίδευτοι · ἀντὶ τοῦ ἀνόητοι.

alpha 2212 Ἀπαιδοτρίβητοι · ἀγύμναστοι.

alpha 2213 Ἀπαιδοτρίβητον σῶμα · ἀγύμναστον.

alpha 2214 Ἀπαιδία · ἡλικία ἐλάσσονι χρόνῳ τοῦ συμπληροῦντος τὸν παῖδα.

alpha 2215 Ἀπαιόλη · ἀπάτη, ἀποστέρησις. οὕτως Αἰσχύλος (fr. 186 N. 2 = 309 M.).

alpha 2216 Ἀπαιόλημα · ἀποπλάνημα, ἀποκάθαρμα. {ἢ θεόν τινα ἀπατητικόν}.

alpha 2217 Ἀπαιολᾶ · ἀντὶ τοῦ παραλογίζεται, πλανᾶ.

alpha 2218 Ἀπαίροντες · μεθιστάμενοι.

alpha 2219 Ἀπαιρε · ὃ οἱ πολλοὶ ἄρον λέγουσιν.

alpha 2220 Ἀπαίρειν · ἀντὶ τοῦ παραγίνεσθαι. Ἀριστοφάνης (fr. novum).

alpha 2221 Ἀπαίσιον · βλάσφημον, ἀσύμβουλον.

alpha 2222 Ἀπαιώνιστον · ἀνίατον, δύσφημον.

alpha 2223 Ἀπαιωρούμενον · κρεμάμενον.

alpha 2224 Ἀπάλαμνος · ἄπειρος.

alpha 2225 Ἀπάλαμνον · ἀμήχανον.

alpha 2226 Ἀπαλάμνως · ἀβούλως, σκαιῶς καὶ ἀσυνέτως.

- alpha 2227 Ἀπαλεξῆσαι · κωλύσαι.
- alpha 2228 Ἀπαλεξήσοντες · κωλύσοντες.
- alpha 2229 Ἀπαλοὶ θερμολουσίαις, ἄβροϊ μαλθακευνίαις · ἐπὶ τῶν ὑπὸ τρυφῆς καὶ ἀβρότητος διαρρεόντων.
- alpha 2230 Ἀπαλλάξωμεν · ἀντὶ τοῦ ἀφανίσωμεν.
- alpha 2231 Ἀπαλλάξας · ἀντὶ τοῦ πείσας ἀποστῆναι. Κρατῖνος (fr. 387 K.) καὶ Δημοσθένης (24, 37) καὶ ἄλλοι.
- alpha 2232 Ἀπάλλεις · ἀποπέμπεις.
- alpha 2233 Ἀπαλεῖ · σχολάζει, ὀλιγωρεῖ.
- alpha 2234 Ἀπαλὸς εἴσπλους {τοῦ} λιμένος · ἀντὶ τοῦ τραχέος λαβῶν ὁ Κρατῖνος τὸ ἀπαλὸς σύνταξιν ἡδίστην ἐποίησεν „ἀπαλὸς εἴσπλους λιμένοσ“ εἰπὼν (fr. 357 K.).
- alpha 2235 Ἀπαλοσώματος · Ἀριστοφάνης εἴρηκεν (fr. 54 Dem.).
- alpha 2236 Ἀπαλύνειν · ἀντὶ τοῦ διαχεῖν τὴν ψυχὴν καὶ θηλύνειν. Ἀριστοφάνης (fr. 54 Dem.).
- alpha 2237 Ἀπαλὴ δίαίτα · ἡ τρυφερὰ καὶ ἀνειμένη.
- alpha 2238 Ἀπαλά · οἶον ἐξηλλαγμένα καὶ καινὰ. Εὐριπίδης (fr. 955i Snell) καὶ Σοφοκλῆς (fr. 1019 R.).
- alpha 2239 Ἀπάλλαξόν με φροντίδων · Στράτις ἔφη (fr. nonum).
- alpha 2240 Ἀπαμβρακοῦ · καρτέρει. λέγεται δὲ πρὸς ὠδίνουσαν γυναῖκα. οἱ δὲ ἀνδρίζου. ἄλλοι φυλάττου.
- alpha 2241 Ἀπαμβλύνει · ἐκκαθαίρει σκοτούς καὶ ἀλλοιώσεως.
- alpha 2242 Ἀπαμυνεῖ · ἀποστρέψει.
- alpha 2243 Ἀπαμφιέσαντες · ἐκδύσαντες.
- alpha 2244 Ἀπαμφίσκων · ἀποκαλύπτων.
- alpha 2245 Ἀπαμφιεῖ · ἀποκαλύψει. Μισουμένω (364—65)· „ἀπαμφιεῖ γὰρ τὸ κατάπλαστον τοῦτό μου καὶ λανθάνειν βουλόμενον ἢ μέθη ποτέ“.
- alpha 2246 Ἀ <πα> νάστασις · ἀποικία, μετάστασις.
- alpha 2247 Ἀπαντᾶν καὶ συναντᾶν λέγουσιν ἑκατέρως.
- alpha 2248 Ἀπανθ' ὅμοια καὶ Ῥοδῶπις ἢ καλὴ · σημαίνει ὅτι ταῖς τύχαις ὁμοίως ὑποπεπτῶκασιν οἱ θνητοί.
- alpha 2249 Ἀπανθίζειν · Πωλίων εἴρηκεν· „ἀπανθίζειν ἐπεχείρει τοὺς Φρύγας Ἀχιλλεύς“.
- alpha 2250 Ἀπαν · οἱ μὲν Ἴωνες συστέλλουσι καὶ ὁ Ποιητής (Υ 156)· „τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίων“, οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὴν ὑστέραν. καὶ τὸ παράπαν ὁμοίως, καὶ ἅπαντα τὰ τοιαῦτα.
- alpha 2251 Ἀπαντᾶν · τὸ παραγίνεσθαι εἰς τινὰ τόπον.
- alpha 2252 Ἀπάντησις · ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ φαμέν. Σοφοκλῆς (fr. 828 R.)· „ἐγὼ δ' εἰς ἀπάντησίν τινας σπεύδω“.
- alpha 2253 Ἀπανταχῇ · Σοφοκλῆς (fr. 828a R.)· „ἀπανταχῇ τοι τὸ φῶς καλόν“.
- alpha 2254 Ἀπάξω · ἐκεῖθεν ἄξω.
- alpha 2255 Ἀπαξαπλῶς · κατὰ σύνθεσιν προφέρονται τὴν πρώτην βαρύνοντες.
- alpha 2256 Ἀπαξάπαντα · οὐδὲν πλεον σημαίνει τὸ ἅπαξ προσκείμενον.
- alpha 2257 Ἀπαράβλητος · ἀσύγκριτος, ἀνόμοιος.
- alpha 2258 Ἀπαραπόδιστον · ἀπλανῆ.
- alpha 2259 Ἀπαραποίητον · ἄπλαστον.
- alpha 2260 Ἀπαριθμῶν · ἀποπληρῶν ἀριθμόν. Ἰσοκράτης (5, 27).

- alpha 2261 Ἀπάργματα · ἀπαρχαὶ καὶ μερίδες θεῶν.
- alpha 2262 Ἀπαρθένευτος · ἀκέραιος, καθαρά.
- alpha 2263 Ἄπαρνος · ἀντὶ τοῦ ἔξαρνος· τὸ γὰρ ἄπαρνος σεμνότερον.
- alpha 2264 Ἀπαρτίαν · ἀποσκευήν, τέλος ἀπαρτισμοῦ.
- alpha 2265 Ἀπαρκτίας · οὕτως χρή λέγειν μετὰ τοῦ τ καὶ οὐχ ὡς ἔνιοι ἀπαρκίαν· καὶ γὰρ ἄρκτον λέγεις.
Στράττις εἴρηκεν (fr. novum).
- alpha 2266 Ἀπαραίτητος καὶ ἄπιστος πρὸς δωροδοκίαν · ἐπὶ ἀδωροδοκίῃ καὶ καθαροῦ ἀνδρός.
- alpha 2267 Ἀπαρτί · τοῦτο παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὀξυτόνως. σημαίνει δὲ τὸ ἀπηρτισμένον. Εὐπολὶς (fr. novum)
καὶ Ἡρόδοτος (2, 158, 4).
- alpha 2268 <Ἀπαρτί> · ἀπηρτισμένως, ἀκριβῶς.
- alpha 2269 <Ἀπαρτία·***> κυρίως δὲ ἡ δυναμένη μετακομίζεσθαι κτῆσις καὶ περιουσία, ἐφ' ἧς καὶ τὰ
ἔπιπλα λέγεται.
- alpha 2270 Ἀπαρτί · ἀπηρτισμένως.
- alpha 2271 Ἀπαρτᾶν · ἀντὶ τοῦ μακρὰν ἀπάγει <ν> . Δημοσθένης (18, 59).
- alpha 2272 Ἀπ' ἀρχῆς εἰς τέλος · Εὐριπίδης (fr. novum).
- alpha 2273 Ἀπάρχεσθαι · τὸ τοῖς ἀγύρταις ἀργύριον ἐμβάλλειν.
- alpha 2274 Ἀπαρηγόρητος ὀργή · ἐπὶ δυσοργήτου.
- alpha 2275 Ἀπάρχου · ἀρχὴν βάλλε ἢ ἀπαρχὰς πρόσφερε.
- alpha 2276 ἌΑπαίσιοντ' · ἀσινές.
- alpha 2277 ἌΠασαν τὴν οὐσίαν ἡμφίασται · ἐπὶ τῶν μηδ' ὅτιοι ἄλλο κεκτημένων ἢ ὅπερ ἀμπίσχεται.
- alpha 2278 Ἀπασκαρίζει · ἐν τῷ α λέγουσιν. Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς (fr. 495 K.)· „ἀπασκαρίζειν ὥσπερ εἰ
πέρκην χαμαί“.
- alpha 2279 Ἀπαστία · ἀτροφία. καὶ ἄπαστος · ἄγευστος, οἶον ἄμαστος, ἀμάσητος.
- alpha 2280 Ἀπατηλός · ἀπατητικός.
- alpha 2281 Ἀπατήσει · ἀντὶ τοῦ παραλογιεῖται. Τηλεκλείδης (fr. 53 K.).
- alpha 2282 Ἀπατούρια · ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν ἄγουσιν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας.
- alpha 2283 Ἀπάτωρ · Εὐπολὶς (fr. novum).
- alpha 2284 Ἀπάτριοι · οἱ πατέρα μὴ ἔχοντες.
- alpha 2285 Ἀπαυδῶ · ἀπαγορεύω, ἀπολέγομαι.
- alpha 2286 Ἀπαυθαδιάζοντας · μεγαλοφρονοῦντας.
- alpha 2287 Ἀπαυλία · ἡ λέξις εἴρηται παρὰ τοῖς τραγικοῖς (fr. novum). λέγεται δὲ ἀπαυλία ἡ πρώτη τῶν
γάμων ἡμέρα, ἐν ἧ ἡ νύμφη παραδοθεῖσα τῷ νυμφίῳ τῆς πατρῴας οἰκίας ἀπαυλίζεται.
- alpha 2288 Ἀπαυστί · Σοφοκλῆς Φαίδρα (fr. 687 R.)· „γλώσσης ἀπαυστὶ στάζε μυξώδης ἀφρόσ“.
- alpha 2289 Ἀπαυτοματισθεῖσα · οὐκ ἂν ἑαυτῆς τελειωθεῖσα.
- alpha 2290 Ἀπαυτομολῆσαι · ἀναχωρῆσαι.
- alpha 2291 Ἀπαυχενίζειν · ἀφηνιᾶν, ἀτακτεῖν.
- alpha 2292 Ἀπεγένετο · ἀντὶ τοῦ ἀπέθανεν. οὕτως Ἀντιφῶν (fr. 152 Th.) καὶ Θουκυδίδης (2, 98, 3).
- alpha 2293 Ἀπεβίω · ἀπέθανεν.
- alpha 2294 Ἀπέδοξεν · ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔδοξεν.

- alpha 2295 Ἀπέδειξεν · ἀντὶ τοῦ παρέδωκεν. Ξενοφῶν (Lac. 15, 3).
- alpha 2296 Ἀπέγνωσαν · τὸ ἐναντίον τῷ κατέγνωσαν.
- alpha 2297 Ἀπεδημηκότες · ἀντὶ τοῦ ἀποδημηκότες. Ἑρμῖππος (fr. 66 K.).
- alpha 2298 Ἀπεγνωκῶς · ἀντὶ τοῦ ἀποδοκιμάσας. Δημοσθένης (Epist. 2, 17).
- alpha 2299 Ἀπέδοτο · ἐκδέδωκεν, παρέδωκεν.
- alpha 2300 Ἀπέδοσθε · ἀπημπολήσατε.
- alpha 2301 Ἀπέγραψε τὸν καιρὸν · ἠκρίβωσε τὸν καιρὸν.
- alpha 2302 Ἀπεδήδοκεν (Ar. Ran. 984), κατεδήδοκεν (Ar. Vesp. 838), ἐδήδοκεν · πάνυ Ἀττική ἢ χρήσις τῶν φωνῶν.
- alpha 2303 Ἀπειλεῖταί μοι · Ἄλεξις (cf. fr. 306 K.)· „ἀρτίως ἐνταῦθα ἐπήδα καὶ διηπειλεῖτό μοι“.
- alpha 2304 Ἀπειρόκαλος · Ἴων εἴρηκεν (fr. novum) καὶ Πλάτων (Leg. 6, 775b) καὶ Δημοσθένης (22, 75. 24, 183).
- alpha 2305 Ἀπειροκαλία · Ξενοφῶν ἔφη (Cyr. 1, 2, 3).
- alpha 2306 Ἀπειρία · τὸ ἐναντίον τοῦ ἐμπειρία.
- alpha 2307 Ἄπειρον · τὸ μὴ ἔμπειρον. Δημοσθένης (27, 2. 58, 24).
- alpha 2308 Ἄπεδον · τὸ ἰσόπεδον καὶ τὸ ὀμαλόν. Θουκυδίδης (7, 78, 4).
- alpha 2309 Ἀπέδρα · καὶ τὸ πρῶτον πρόσωπον ἀπέδραν· „〈τί〉 οὐκ ἐπανεχώρησα δεῦρο κἀπέδραν;“ Φερεκράτης (fr. 59 K.).
- alpha 2310 Ἀπεθέρισεν · ἀπέκειρεν.
- alpha 2311 Ἀπειθεῖν · ἀπιστεῖν.
- alpha 2312 Ἀπείκος · ἄτοπον, ἀπρεπές.
- alpha 2313 Ἄπει · ἀντὶ τοῦ ἀπελεύση. Σοφοκλῆς (OT 431).
- alpha 2314 Ἀπειλῶν · καυχώμενος.
- alpha 2315 Ἀπειπεῖν · ἀντὶ τοῦ ἀποκαμεῖν καὶ ἀδυνατῆσαι. ἔστι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπαρνήσασθαι.
- alpha 2316 Ἀπειπεῖν · τὸ καμεῖν καὶ ἀπαγορεῦσαι. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀποκηρῦξαι παῖδα. καὶ δῆλον τοῦτο ἐκ τοῦ νόμου Σόλωνος τοῦ λέγοντος· „μήτ’ ἀπειπεῖν ἥμῃτε πείθεσθαι†“, τουτέστιν μήτε ἀποκηρῦξαι μήτ’ ἄλλον ἐπ’ αὐτοῖς θεῖναι.
- alpha 2317 Ἀπειργάσθαι · ἀντὶ τοῦ ἀποδεδεῖχθαι. Ξενοφῶν (Cyr. 8, 8, 27).
- alpha 2318 Ἀπείργων · κωλύων.
- alpha 2319 Ἀπειρέσια · ἄπειρα τῷ πλήθει.
- alpha 2320 Ἀπείρηκα · κέκμηκα.
- alpha 2321 Ἄπεισιν · ἀπέρχεται.
- alpha 2322 Ἀπείσομαι · ἀντὶ τοῦ ἄπειμι.
- alpha 2323 Ἀπέκισαν (Ar. Ach. 869)· †Ἴωνες† ἀποπεσεῖν ἐποίησαν.
- alpha 2324 Ἀπεκομίσθη · ἀπηνέχθη.
- alpha 2325 Ἀπεκρίθη · ἀφωρίσθη. Πλάτων (cf. Reip. 8, 564e et Leg. 12, 961b).
- alpha 2326 Ἀπέκτητον · ἀπόκιστον.
- alpha 2327 Ἀπέλα (Xen. Cyr. 8, 3, 32)· ἀντὶ τοῦ ἀπέλαυνε.
- alpha 2328 Ἀπελεύθερος · Ἑλληνικὸν τὸ ὄνομα. καὶ δράματα ἅττα οὕτως ἐπιγέγραπται.

- alpha 2329 Ἀπέλητοι · ἀνταγωνισταί. οὕτως Αἰσχύλος (fr. 415 N. 2 = 757 M.).
- alpha 2330 Ἀπέλθη · ἀντὶ τοῦ ἐπανελθῆ. Θουκυδίδης (5, 46, 4). Δημοσθένης δὲ ἀντὶ τοῦ ἀποδρᾶναι.
- alpha 2331 Ἀπ' ἐλπίδος σφαλῆναι καλῆς · Ἀριστοφάνης (fr. novum)· „τίς οὐκ ἂν ἐκγελάσειε χαρίεντα εἰσορῶν παθόντα τόνδε καὶ καλῆς ἀπ' ἐλπίδος σφαλέντα;“
- alpha 2332 Ἀπέλιπεν μὲν ἢ γυνὴ τὸν ἄνδρα λέγεται, ἀπέπεμψε δὲ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα. οὕτω Μένανδρος (fr. 823 K.—Th.).
- alpha 2333 Ἀπελυμαίνοντο (A 314)· ἀπεκαθαίροντο.
- alpha 2334 Ἀπεμόρξατο · ἀπεψήσατο, ἐδάκρυσεν. ἢ ἀπεμύξατο.
- alpha 2335 Ἀπεμύλλαινον · διεφάλλιζον, ἐξηυτέλιζον.
- alpha 2336 Ἀπεμπολή · ἀπόστασις ἢ μετὰ ἀπάτης πρᾶσις καὶ ἐμπορία.
- alpha 2337 Ἀπεμφαίνει · ἄπειρήκεν†.
- alpha 2338 Ἀπεμπολήσας · πεπρακώς, ἀποκτησάμενος.
- alpha 2339 Ἀπεμυθήσω · ἀντὶ τοῦ ἀπελογήσω. Στράττις (fr. 72 K.).
- alpha 2340 Ἀπενήσω · ἀπέβαλες.
- alpha 2341 Ἀπενεγκεῖν γραφήν · τὸ γράψασθαι λέγουσιν.
- alpha 2342 Ἀπενεγκάμενος · κτησάμενος.
- alpha 2343 Ἀπενιαυτῆσαι · ἐνιαυτῷ φυγεῖν τὴν πατρίδα ἐπὶ τισιν ἀδικήμασιν.
- alpha 2344 Ἀπεξεσμένον · ἠκριβωμένον.
- alpha 2345 Ἀπεικός · ἀπρεπές.
- alpha 2346 Ἀπέραντον · ἄπειρον.
- alpha 2347 Ἀπερράπισεν · ἀπεφίμωσεν, ἐπεστόμισεν.
- alpha 2348 Ἀπεργάσασθαι · ἀντὶ τοῦ ἀποπληρῶσαι. Ἀριστοφάνης (cf. Av. 1154).
- alpha 2349 Ἀπέρεισιν · τὴν ἐπιστήριξιν.
- alpha 2350 Ἀπεργασάμενος · ἀντὶ τοῦ ἀποδοῦς ἐξ ὧν εἰργάσατο. οὕτως Ἰσαῖος (fr. 3 S.).
- alpha 2351 Ἀπερρήσεις · ἀπελεύση, ἀποφθάρῃση.
- alpha 2352 Ἀπερίβλεπτον · ἀνυπονόητον, πολὺ.
- alpha 2353 Ἀπερίγραπτον · ἀπεριόριστον.
- alpha 2354 Ἀπερίγραπτοι · ἀπερίσκοποι.
- alpha 2355 Ἀπερίοπτος · Θουκυδίδης (1, 41, 2).
- alpha 2356 Ἀπερρέθη · ἀντὶ τοῦ ἀπηγορεύθη.
- alpha 2357 Ἀπερρωγότες · κατεσχισμένοι ἢ ἀπεσχισμένοι.
- alpha 2358 Ἀπέσβη · ἐσβέσθη ἢ ἐπαύσατο, τέθνηκεν.
- alpha 2359 Ἀπεσεῖσατο · ἀπέβαλεν.
- alpha 2360 Ἀπεσιγάλωσεν · ἀπεσκήνωσεν.
- alpha 2361 Ἀπεσκῇ · γυμνὰ θήκης τόξα.
- alpha 2362 Ἀπεσκόλυπτεν · κυρίως τὸ δέρμα ἀφήρει. ἤδη δὲ καὶ τὸ ἐγύμνου.
- alpha 2363 Ἀπεσκοτωμένα · ἐσκιαγραφημένα, κεχρωσμένα· τὰς γὰρ χρίσεις σκότῃ καλοῦσιν οἱ ζωγράφοι. οὕτως Ἀριστοφάνης (fr. 712 K.).
- alpha 2364 Ἀπεσσύα (Xen. HG. 1, 1, 23)· ἐξέλιπεν.

- alpha 2365 Ἀπεσκελετεύθη · Πλάτων (fr. novum).
- alpha 2366 Ἀπεσκληκῶς · ἀναισθήτως ἔχων καὶ ἀπεσκληρυμμένος.
- alpha 2367 Ἀπεστλεγγισμένον · ἀπεξυσμένον. οὕτως Ἀριστοφάνης (Equ. 580)· στλεγγίς γὰρ ἡ ξύστρα.
- alpha 2368 Ἀπεσταλμένην καὶ πεπεμμένην ἑκατέρως λέγουσιν.
- alpha 2369 Ἄπεστιν · ἀντὶ τοῦ ἀφέστηκεν.
- alpha 2370 Ἀπεστομάτισαν · ἀπεφθέγγαντο.
- alpha 2371 Ἀπέσφηλεν · ἀποτυχεῖν ἐποίησεν.
- alpha 2372 Ἀπεσφακέλισεν · οἱ μὲν ἱατροὶ ἐσάπη. λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἰάπεσφενδόνησεν†. ἔτι τὸ ἐξαίφνης ἀπέθανεν. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης (fr. 424 K.) καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπεσπάσθη.
- alpha 2373 Ἀπέσχαζεν · Πλάτων Πρέσβεσιν (fr. 127 K.). καὶ σχᾶν τὸ σχάζειν.
- alpha 2374 Ἀπεσχεδιάζετο · ἡτοιμάζετο.
- alpha 2375 Ἀπεσχοινισμένος · ἀντὶ τοῦ ἰάποκεκλιμένος†.
- alpha 2376 Ἀπετείχιζον · ἀπεχώριζον, ἀπεκώλυον.
- alpha 2377 Ἀπετίννουον · ἀπεδίδουν.
- alpha 2378 Ἀπετίμησεν καὶ ἀποτίμησις καὶ ἀποτίμημα · εἰώθασιν οἱ τῇ γυναικὶ γαμουμένη προῖκα διδόντες αἰτεῖν παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ὥσπερ ἐνέχυρόν τι τῆς προικὸς ἀντάξιον, ὃ νῦν ὑπάλλαγμα λέγεται. ἐκλήθη δὲ τὸ ὑπάλλαγμα ἀποτίμημα, διότι ἐτιμᾶτο πρὸς τὴν προῖκα, ἵνα μὴ ἔλαττον ᾦ, ἀλλὰ καὶ πλεον αὐτῆς.
- alpha 2379 Ἀπετύλουν · ἀπέσυρον τὸ αἰδοῖον.
- alpha 2380 Ἀπέτισα · ἀπέδωκα.
- alpha 2381 ἸἈπεύρα† · ἀπέλαυσεν. ἢ ἀφείλετο.
- alpha 2382 Ἀπέφησεν · ἀντὶ τοῦ ἀντεῖπεν. Μένανδρος (fr. 824 K.—Th.).
- alpha 2383 Ἀπευθύνει · κολάζει.
- alpha 2384 Ἀπευκτόν · μισητόν.
- alpha 2385 Ἀπευήκασιν · ἀπεξηρασμένοι εἰσίν.
- alpha 2386 ἸἈπεφρούρησαν† · ἀπέθηκαν.
- alpha 2387 Ἀπέφρησαν · ἀφεῖσαν.
- alpha 2388 Ἄπεφθον χρυσίον · ἐν τῷ π. „χρύς” ἄπεφθα τοῖς Παταίοις ἐμφερῇ“ (com. adesp. fr. 423 K.).
- alpha 2389 Ἀπεχρᾶτο · Ἡρόδοτος μὲν (1, 102, 1) ἀντὶ τοῦ ἀρκεῖν ἡγεῖτο. Θουκυδίδης δὲ (3, 81, 2) ἀπεχρῶντο ἀντὶ τοῦ ἀνήρουν.
- alpha 2390 Ἀπεχρήσαντο · διεχρήσαντο, ἀπέκτειναν. Ἀριστοφάνης Λημνίαις (fr. 358 K.)· „τοὺς ἄνδρας ἀπεχρήσαντο τοὺς παιδοσπόρους“.
- alpha 2391 Ἀπεχθάνοντο · ἐμισοῦντο. λέγουσι δὲ καὶ ἀπεχθάνεσθαι καὶ ἀπέχθεσθαι .
- alpha 2392 Ἀπεχοιρίασεν · ἀπεσκίρτησεν. οἱ δὲ ἀπέπληξεν· ἀπὸ τῶν χοίρων.
- alpha 2393 Ἀπέχθεια · μῖσος.
- alpha 2394 Ἀπεχθής · ἐχθρός, μισητός.
- alpha 2395 Ἀπεχρήσατο · ἀπέκτεινεν.
- alpha 2396 Ἀπέχρησεν · ἐξήρκεσεν.
- alpha 2397 Ἀπεώσατο · ἀπετινάξατο.

- alpha 2398 Ἀπεωσμένον · ἀπωσμένον.
- alpha 2399 Ἀπέωστο · ἐπορθεῖτο.
- alpha 2400 Ἰ'Απεωρούμενον† · κρεμάμενον.
- alpha 2401 Ἀπηγορήσομαι · ἀντὶ τοῦ ἀπολογήσομαι.
- alpha 2402 Ἀπηδέσθη · ἀπεβρώθη.
- alpha 2403 Ἀπηθάλwται · ἠφάνισται. ἐκ μεταφορᾶς τοῦ πυρός· αἰθάλη γὰρ ἡ τοῦ πυρὸς ἀτμίς.
- alpha 2404 Ἀπηλα πεδία <καὶ> ἄπηλος ὁδὸς ἐρεῖς, ὡς Σοφοκλῆς (fr. 828b R.).
- alpha 2405 Ἀπηληγότες · ἀποκαμόντες, ἀναισθήτως ἔχοντες.
- alpha 2406 Ἀπηλλάγησαν · ἐτελεύτησαν.
- alpha 2407 Ἀπηλιώτης · ἐν τῷ π. καὶ ἀντήλιος καὶ πάντα τὰ ὅμοια ψιλῶς, καὶ ἡ ἔπηλις . οὕτως Ποσειδίππος (fr. 41 K.).
- alpha 2408 Ἀπηλοημένος · ὁ ἀπὸ τῆς ἄλλω συγκεκομισμένος μετὰ τὸ ἀλοηθῆναι, ὃ ἐστὶ πατηθῆναι. οὕτως Δημοσθένης (42,6).
- alpha 2409 Ἀπήμαντον · ἀβλαβές.
- alpha 2410 Ἀπημείφθη (Xen. An. 2, 5, 15)· ἀντὶ τοῦ ἀπεκρίνατο.
- alpha 2411 Ἀπήμονα · ἀβλαβῆ.
- alpha 2412 Ἀπηνέμους · μὴ ἔχοντας ἀνέμους.
- alpha 2413 Ἀπηνέστερον · ἀποτομώτερον.
- alpha 2414 Ἀπηνήναντο (H 185)· ἀπηνήσαντο.
- alpha 2415 Ἀπηνές · ἀντὶ τοῦ οὐχ ἡδὺ οὐδὲ προσηνές. Πλάτων Φαῖδρω (257b).
- alpha 2416 Ἀπῆνθισται · ἀποβέβληκε τὸ ἄνθος καὶ οἶον ἀποκεκόσμηται. οὕτως Αἰσχύλος (fr. novum).
- alpha 2417 Ἀπῆξεν · ἀφώρμησεν.
- alpha 2418 Ἀπηρεῖσατο · ἀπετινάξατο, ἔπηξεν, ἀπέθετο.
- alpha 2419 Ἀπρητημένας · ἀπαιωρουμένας.
- alpha 2420 Ἰ'Ἀπηστα† · Πλάτων Σοφισταῖς (fr. novum).
- alpha 2421 Ἀπηχές · ψευδές, δύσφορον, ἀηδές, ἐχθρόν.
- alpha 2422 Ἀπήχεια · ἀντὶ τοῦ ἀπέχθεια. ἡ δυσσιωνισμός. οὕτω Δείναρχος (fr. 49, 2 C.) καὶ Λυσίας (fr. 168 S.).
- alpha 2423 Ἀπηχημένον · ἀπόβλητον, ξένον τοῦ κατὰ πάντων ἤχου.
- alpha 2424 Ἀπήχθετο · ἐμισεῖτο.
- alpha 2425 Ἀπηχθημένον · ἀπόβλητον.
- alpha 2426 Ἀπηχθισμένον · βεβαρημένον.
- alpha 2427 Ἰ'Ἀπηχθῶς† · τοὺς οὐκ ἐσθιομένους ἰχθύας. Ἀριστοφάνης Ὡραις (fr. 564 K.).
- alpha 2428 Ἀπίθανον · ἄπιστον.
- alpha 2429 Ἀπιθι · ἄπελθε, ἀναχώρει.
- alpha 2430 Ἀπίους εἶρηκε Πλάτων <ἐν Νόμοις (8, 845b). ἔστι καὶ παρὰ Ἀλέξειδι> (fr. 33 K.). θηλυκῶς Ἀττικοί.
- alpha 2431 Ἀπιστεῖν · τὸ ἀπειθεῖν. λέγουσι δὲ καὶ ἀπιστίαν τὴν ἀπεΐθειαν.
- alpha 2432 Ἀπιστος · ὁ μὴ πειθόμενος. οὕτω Πλάτων (Apol. 26e).

- alpha 2433 Ἀπιὼν ὥχετο · συνήθης ὁ πλεονασμὸς τοῖς Ἀττικοῖς.
- alpha 2434 Ἀπλαστος · ἀληθινός, ἄδολος.
- alpha 2435 Ἀπλᾶς · τὰ τῶν ὑποδημάτων μονόπελμα οὕτως ἐκάλουν.
- alpha 2436 Ἀπλᾶ καὶ διπλᾶ καὶ πολλαπλᾶ · πάντα περισπῶσι τὰ τοιαῦτα· ἀργυρᾶ, χρυσᾶ, κεραμεᾶ, ἀπὸ τοῦ κεραμεοῦν, καὶ φοινικᾶ ἀπὸ τοῦ φοινικοῦν.
- alpha 2437 Ἀπλάκητον · ἀναμάρτητον.
- alpha 2438 Ἀπλετον · ἄπειρον. λέγουσι δὲ καὶ ἄπλατον. Δίφιλος Λημνίαις (fr. novum, cf. com. adesp. fr. 620 K.)· „κυψέλην δ' ἔχεις ἄπλατον ἐν τοῖς ὥσιν ἐγχείοντί σοι“.
- alpha 2439 Ἀπλοῖς · ἱμάτιον σύμμετρον.
- alpha 2440 Ἀπλοῖδας · ἀπλᾶς χλανίδας.
- alpha 2441 Ἀπλήγιος · δασέως, ἀπλοῦς. Εὐπολις <Πόλεσιν (fr. 222 K.)· „οὐ γὰρ πολυπράγμων ἐστίν, ἀλλ' ἀπλήγιος“> .
- alpha 2442 Ἀπληγίς · ἱματίδιον σύμμετρον. <Ἀναγύρω Ἀριστοφάνης (fr. 54 K.)· „ἐκ δὲ τῆς ἐμῆς χλανίδος τρεῖς ἀπληγίδας ποιῶν“> .
- alpha 2443 Ἀπλοοι · ἀδύνατοι πλέειν.
- alpha 2444 Ἀπλυτον πώγωνα · σκώπτων χρήση τῇ λέξει.
- alpha 2445 Ἀπλωτον · ἄπλευστον.
- alpha 2446 Ἀπο · πόρρω, μακράν.
- alpha 2447 Ἀποβαδίζειν · οὐδὲν πλεόν τοῦ βαδίζειν δηλοῖ.
- alpha 2448 Ἀπόβαθρα · αποβατήρια, ἃ ἄν τις ἀποβαίνων εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν δοίη, θεῶ θυσίας ἢ ἀνθρώποις δῶρα. πεποιήται δὲ παρὰ τὸ ἀποβαίνειν νεὼς ἢ ὀχήματος. λέγονται δὲ ἀποβάθραι καὶ αἱ κλίμακες, δι' ὧν ἀπὸ τῆς νεὼς ἔξιμεν καὶ εἴσιμεν. Θουκυδίδης δὲ (4, 12, 1) καὶ οὐδετέρως ἀπόβαθρον λέγει.
- alpha 2449 Ἀποβάτης καὶ ἀποβαίνειν καὶ ἀποβατικοὶ τροχοί · ἀποβάτης μὲν ἵππικόν τι ἀγώνισμά ἐστι, καὶ ἀποβῆναι τὸ ἀγωνίσασθαι τὸν ἀποβάτην· ἀποβατικοὶ δὲ τροχοί, οἱ ἀπὸ τούτου τοῦ ἀγωνίσματος.
- alpha 2450 Ἀποβατῶν ἀγών · οὗτος ὁ ἀγών ἦγετο τῇ Ἀθηνᾶ, ἐν ᾧ οἱ ἔμπειροι τοῦ ἐλαύνειν ἄρματα ἅμα θεόντων τῶν ἵππων ἀνέβαινον διὰ τοῦ τροχοῦ ἐπὶ τὸν δίφρον καὶ πάλιν κατέβαινον. καὶ ἦν τὸ ἀγώνισμα ἵππέως ἅμα καὶ πεζοῦ. καλεῖται δὲ τις καὶ ἀποβατικὸς ἡνίοχος, ὁ εἰς τοῦτο δηλονότι ἐπιτήδειος τὸ ἀγώνισμα.
- alpha 2451 Ἀποβολεὺς ὅπλων · Πλάτων Νόμων ιβ' (944b)· „ρίψασπις μὲν γὰρ οὐκ ἐν πᾶσι νομίζοιτο ἂν δικαίως, ἀποβολεὺς δὲ ὅπλων“.
- alpha 2452 Ἀπόβλεπτον · ἔνδοξον.
- alpha 2453 Ἀποβλεπόμενοι · ἀντὶ τοῦ θαυμάζοντες. οὕτως Αἰσχίνης (fr. 56 Dittmar).
- alpha 2454 Ἀποβλίσαι · ἀποπιέσαι, ἀποθλίψαι.
- alpha 2455 Ἀποβλύζων · ἀναβάλλων.
- alpha 2456 Ἀποβουκολήσας · ἐξαπατήσας. ἢ οὐ θρέψας.
- alpha 2457 Ἀποβρίξαι · ἀποκοιμηθῆναι, μετὰ βορὰν ἀπονυστάξαι.
- alpha 2458 Ἀποβροχθίσαι · τὸ καταπιεῖν, <ὥς ἡμεῖς> . Ἀριστοφάνης <Δαιταλεῦσιν ἐχρήσατο> (fr. 236 K.).
- alpha 2459

Ἀποβύσαντες · ἀποκλείσαντες.

alpha 2460 Ἀπογενέσθαι · ὑστερήσαι σημαίνει ἢ ἀποθανεῖν.

alpha 2461 Ἀπογνούς · Δημοσθένης (19, 51) ἀντὶ τοῦ ἀπελπίσας, Δείναρχος δὲ (fr. 12, p. 147, 11 C.) ἀντὶ τοῦ ἀποψηφισάμενος.

alpha 2462 Ἀπογραφή καὶ ἀπογράψαι · λέγεται μὲν καὶ ἐπ' ἄλλων, ἰδίως δὲ ὅταν τις δημόσιόν τι παρά τινι <μῇ> πριαμένῳ παρὰ τῆς πόλεως κατέχεσθαι φάσκη. ἢ ὅταν τινὸς ὀφλόντος δημεύηται καὶ εἰς τὸ δημόσιον γράφηται ἢ ἴση τῶν ὀφλημάτων περιουσία.

alpha 2463 Ἀπὸ γλώττης · ταῦτόν ἐστιν ἀπὸ στόματος. Θουκυδίδης (7, 10).

alpha 2464 Ἀπόγνοια (Thuc. 3, 85, 4)· ἡ ἀπόγνωσις.

alpha 2465 Ἀπογνώμων · ἅπαντας τοὺς ὀδόντας ἀποβεβληκῶς καὶ μὴ ἔχων δι' οὗ γνωσθῇ.

alpha 2466 Ἀπὸ γραμμῆς · οἷον ἀπ' ἀρχῆς. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς τῶν δρομέων γραμμῆς, ἣν ἄφεςιν καὶ βαλβίδα καλοῦσιν.

alpha 2467 Ἀπογράφειν οὐσίαν · τὸ εἰς <τὸ> δημόσιον ἀναφέρειν πολίτου τινὸς οὐσίαν.

alpha 2468 Ἀπογραφή · ἀρίθμησις.

alpha 2469 Ἀπογράψαι · τὸ γράψαι καὶ τὸ ὑπογράψασθαι καὶ οἷον σημειώσασθαι δηλοῖ.

alpha 2470 Ἀποδάσσομαι · ἀπομερίσομαι.

alpha 2471 Ἀποδακρύσας · οὐ σημαίνει τὸ δακρῦσαι, ἀλλὰ τὸ παύσασθαι δακρύνοντα, ὡς τὸ ἀπολοφύρασθαι καὶ τὰ ὅμοια.

alpha 2472 Ἀποδακρύομαι · Ἀριστοφάνης Δράμασιν (fr. novum)· „ἀποδακρύομαί σε τὰν δύσποτμον κόραν“.

alpha 2473 Ἀποδα θηρία · Φερεκράτης εἴρηκεν (fr. novum).

alpha 2474 Ἀποδαρθεῖν · ἀποκοιμηθῆναι. καὶ καταδαρθεῖν .

alpha 2475 Ἀποδείξαι , οὐ παραδείξαι· <„ὅμως δ' ἀπόδειξον ταῦτα τῇ γυναικί“· καὶ Περικειρομένη Μένανδρος> (fr. 2 Sandbach).

alpha 2476 Ἀποδείξασθαι · τὸ ἐν διδασκάλου τὰ μαθήματα, ἃ τις ἔμαθεν, λέγειν.

alpha 2477 Ἀποδειροτομεῖ · ἀποκόπτει τοὺς αὐχένας.

alpha 2478 Ἀποδεόντων · λειπόντων, ἀπολειπομένων.

alpha 2479 Ἀποδείκνυμί σοι χελιδόνα · ἴσον τὸ μαρτύρομαι.

alpha 2480 Ἀποδέκται · ἄρχοντες κληρωτοὶ δέκα τὸν ἀριθμὸν κατὰ φυλὴν ἦσαν, οἱ παρελάμβανον τὰ γραμματεῖα τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ καὶ ἀπεδέχοντο αὐτά, εἴτα ἐξήταζον τὰ ὀφλήματα σὺν τῇ βουλῇ καὶ ἐμέριζον εἰς ἃ ἔχρην ἀναλίσκειν.

alpha 2481 Ἀποδέχομαι · ὁμολογῶ.

alpha 2482 Ἀποδικεῖν · ἀντὶ τοῦ ἀπολογεῖσθαι. οὕτως Ὁ Ἀριστοφάνης†.

alpha 2483 Ἀποδιοπομπεῖσθαι · ἀποπέμπεσθαι πρὸς τὸν ἀποτρόπαιον Δία καὶ οἶονεὶ καθαίρεσθαι ἢ ἰλάσκεσθαι.

alpha 2484 Ἀποδιδόμενοι · Ἀντιφῶν (fr. 54 Th.) ἀντὶ τοῦ ἀποδιδόντες. καὶ ἀποδιδόμεθα · ἀντὶ τοῦ ἀποδίδομεν ἢ πιπράσκομεν.

alpha 2485 Ἀπὸ δόξης (K 324)· ἀπὸ εἰκασμοῦ.

alpha 2486 Ἀποδόσθαι · πωλῆσαι.

alpha 2487 Ἀποδράς · ἀποφυγών.

alpha 2488 Ἀποδυσπετεῖ · ἀποδύρεται.

- alpha 2489 Ἀπόδυσαι · μᾶλλον δὲ ἀπόδυθι οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. καὶ ἀποδύντες καὶ †ἀπόδυσις† καὶ †ἀποδεδυμένοι† καὶ ἀποδεδυκότα καὶ ἀποδύειν, οὐχ ὡς οἱ πολλοὶ ἀποδεδυμένον καὶ ἀποδέσθαι. παρατηρητέον δὲ ὡς οὕτω τὰ ῥήματα λέγοντες οὐκ ἐπισυνάπτουσι τὰ ἱμάτια ἢ τῶν ἱματίων ἀρκούμενοι μόνῃ τῇ ῥηματικῇ φωνῇ δηλῶσαι τὸ νόημα. πλὴν Κρατῖνος (fr. novum) „ἀπόδυθι“, φησί, „τὴν στολήν“. διόπερ <χρή> ἐννοεῖν τὴν διαφοράν.
- alpha 2490 Ἀπόζων · ἀποπνέων.
- alpha 2491 Ἀποζέσαι τὸν θυμόν · ὡς ἂν τῆς ὀργῆς παύσαιτο. Λεύκων (fr. novum).
- alpha 2492 Ἀποθευσούμεθα · ἀποδραμούμεθα. μάλιστα ἐπὶ πλοῦ λέγεται.
- alpha 2493 †Ἀποθράξεις† · συναποτροχάσεις. οὕτω Πλάτων (fr. 232 K.).
- alpha 2494 Ἀποθεσπίσαι · δογματίσαι, ἐκθέσθαι, εἰπεῖν.
- alpha 2495 Ἀποθριάσαι · ἀποφυλλίσαι· θρία γὰρ τὰ φύλλα τῆς συκῆς.
- alpha 2496 Ἀποθρώσκοντα · ἀποπηδῶντα.
- alpha 2497 Ἀποθύμια (Ξ 261)· λυπηρά, τὰ μὴ καταθύμια.
- alpha 2498 Ἀποθήκην · ἀντὶ τοῦ ἀποστροφῆν.
- alpha 2499 Ἀποικοδομεῖς · ἀντὶ τοῦ ἀποφράττεις. Δημοσθένης (55, 5).
- alpha 2500 Ἀποινα · λύτρα, ἃ δίδωσί τις ὑπὲρ φόνου ἢ σώματος. οὕτως Σόλων (fr. 12 R.). καὶ ἄποιοι οἱ ὕδροπόται.
- alpha 2501 Ἀποίσετε · ἀπενέγκατε.
- alpha 2502 Ἀποιχόμενα · παρερχόμενα.
- alpha 2503 Ἀποκα · πρόβατα ἄκουρα.
- alpha 2504 Ἀποκαθεύδουσιν · ἀντὶ τοῦ ἀποκοιτοῦσιν. Εὐπολις (fr. 399 K.).
- alpha 2505 Ἀποκαραδοκία · προσδοκία.
- alpha 2506 Ἀποκαρτερήσαντα · λιμῶ ἑαυτὸν ἢ ἀγχόνη τοῦ βίου ἐξαγαγόντα.
- alpha 2507 Ἀποκαταλλάξαι · φιλοποιῆσαι.
- alpha 2508 Ἀποκεκρουμένον · οἶον ἡκρωτηριασμένον καὶ κεκολωμένον· „κυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουμένον“. Ἀριστοφάνης (Ach. 459).
- alpha 2509 Ἀποκείλαντες · ἀποκλίναντες.
- alpha 2510 Ἀποκεῖσθαι πόρρω · ἀτιμάζεσθαι. Κρατῖνος Ὡραις (cf. fr. 367 K.).
- alpha 2511 Ἀποκηδήσαντες · ἀντὶ τοῦ ἀποκακήσαντες. Ὅμηρος (Ψ 413). παρὰ δὲ Σώφρονα (fr. 78 Kaibel) ἀποκηδεῖ ἀντὶ τοῦ ἀσθενεῖ κεῖται.
- alpha 2512 Ἀποκήρυκτον · ἀλλότριον.
- alpha 2513 Ἀποκηρύττοντες · ἀντὶ τοῦ πιπράσκοντες. οὕτω Δημοσθένης (23, 201).
- alpha 2514 Ἀποκείρασθαι καὶ κείρασθαι · ἑκατέρως λέγουσιν.
- alpha 2515 Ἀποκινεῖν · τὸ ἀπέρχεσθαι καὶ ἀποτρέχειν. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ πλοίων καταγομένων καὶ ὀρμιζομένων ἀποκινεῖν ταῖς κώπαις.
- alpha 2516 Ἀπόκινος · γένος ὀρχήσεως φορτικῆς. οἱ δὲ μέλος. ἢ ὁ τῶν κιναιδογράφων ἴαμβος.
- alpha 2517 Ἀποκλήρωσις · μέρος.
- alpha 2518 Ἀποκναίει · διαφθείρει, ἀποκόπτει, ἀπολλύει, λυπεῖ, ὀδυνᾷ, ἐνοχλεῖ, παρεκτείνει, <οἶον· „τί οὐ καθεύδεις; σύ μ' ἀποκναίεις περιπατῶν“>. Μένανδρος <Μισουμένῳ> (fr. 3 Sandbach = A 21 Turner).

- alpha 2519 Ἀπόκνιζε · ἀπόσκαλλε, ἀπότιλλε.
- alpha 2520 Ἀποκοπῆναι τῶν ἰχνῶν τὴν κύνα λέγουσιν, ὅταν μηκέτι εὐρίσκη τὰ ἴχνη.
- alpha 2521 Ἀποκαλίσαι · καὶ οὕτως λέγουσιν, οὐ μόνον ἀποκυλίσαι. τὸ δὲ διὰ τοῦ α πολτικώτερον, ὡς φησι Φρύνιχος (fr. novum).
- alpha 2522 Ἀποκραιπαλισμός · τῆς κραিপάλης ἀπαλλαγῇ καὶ μέθης.
- alpha 2523 Ἀποκριθῆναι · ἀποχωρισθῆναι.
- alpha 2524 Ἀποκρίνασθαι · τὸ λόγον δοῦναι ἐρωτώμενον. καὶ ἀνακρίνειν · τὸ διὰ λόγων ἐρωτᾶν. λέγεται μέντοι που ἀποκρίνεται καὶ τὸ ἀποχωρίζεται.
- alpha 2525 Ἀποκριπάμενος · ἀποσεισάμενος. οὕτως Κρατῖνος (fr. 388K.).
- alpha 2526 Ἀποκριθείς · ἐπὶ τοῦ ἀποκρινάμενος. Μένανδρος Φανίῳ (fr. novum).
- alpha 2527 Ἀπὸ καιροῦ, ἀπὸ τρόπου · „βάδιζε καὶ γὰρ οὐδὲ <ν> ἀπὸ καιροῦ λέγεις“ (fr. com. novum).
- alpha 2528 Ἐποκρησάμενοι† · ἀντὶ τοῦ ἀποπλυνάμενοι καὶ ἀπολουσάμενοι.
- alpha 2529 Ἀπόκριμα · κατάκριμα.
- alpha 2530 Ἀποκρινεῖται λέγουσι μᾶλλον ἢ ἀποκριθήσεται. Μένανδρος <Κανηφόρῳ (fr. 221 K.—Th.)· „ἂ δ’ ἀποκρινεῖται, κἂν ἐγὼ λέγοιμί σοι“. Ὑποβολιμαίᾳ (fr. 426 K.—Th.)· „ὡς μηδὲν ἀποκρινουμένῳ δ’ οὕτω λαλεῖν“> .
- alpha 2531 Ἀπόκρισις · ἡ ἀπολογία. οὕτως Λυσίας (fr. 305 S.) <καὶ> Ἀντιφῶν (fr. 154 Th.), <ἀλλὰ> καὶ Δημοσθένης <ὁμοίως λέγει ἐν τῷ κατ’ Αἰσχίνου (19, 120)· „ἀπόκριναι“, λέγων, „δεῦρό μοι παρελθών“> .
- alpha 2532 Ἀποκρούεσθαι · ἀποβάλλεσθαι.
- alpha 2533 Ἀποκυβιστᾶν · οἷον ἀποπηδᾶν καὶ στρέφεσθαι· οἱ γὰρ κυβιστῶντες στρέφονται. ἢ ἀπαρνεῖσθαι. Φερεκράτης Πέρσαις (fr. novum)· „ἀποκυβιστᾶς τὴν δόσιν“, οἷον ἀποπηδᾶς καὶ ἀπαρνῇ τὴν δόσιν.
- alpha 2534 Ἀποκτίννυσι λέγουσι μᾶλλον ἢ ἀποκτιννύειν. <Κρατῖνος Βουκόλοις (fr. 17 K.)· „καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν σκιαμαχῶν ἀποκτίννυσι ταῖς ἀπειλαῖς“> . καὶ ἀπεκτόνασιν, οὐκ ἀπεκτάγκασιν. <Μισουμένῳ (fr. 9 Sandbach)· „ἴπτερ μὲν Θράσωνι†, ἀπεκτάγκασι δ’ οὐ“> .
- alpha 2535 Ἀπολαύειν · οὐκ ἐπὶ τῶν ἡδέων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἐναντίων τάττουσιν, <ὥς> Ἰσοκράτης (8, 81)· <„δέδοικα μὴ τι κακὸν ἀπολαύσαιμι“> .
- alpha 2536 Ἀποκυηθέν · ἀποτεχθέν.
- alpha 2537 Ἀπολαχεῖν · ἀντὶ τοῦ λαχεῖν. οὕτω Λυσίας (fr. 214 S.) <καὶ Ἀριστοφάνης (fr. 494 K.) καὶ Ἀντιφῶν> (fr. 63 Th.).
- alpha 2538 Ἀπόλεμος · τίθεται ἐπὶ τῶν μηδεμίαν μὲν πρόφασιν ἐχόντων πολέμου, δρασάντων δὲ τὰ πολεμίων.
- alpha 2539 Ἀπολέξαι καὶ ἀποστεῖλαι · ὡς ἡμεῖς Ἀριστοφάνης (Lys. 576 et fort. Lys. 1084).
- alpha 2540 Ἀπολείπουσιν, ἀλλὰ καὶ ἀπολιμπάνουσιν παρὰ Λυσίᾳ (fr. 306 S.).
- alpha 2541 Ἀπόλειψις · σημαίνει μὲν καὶ ἄλλως τὸ ἀπολιπεῖν, ιδίως δὲ ὅταν γαμετῇ τὸν ἄνδρα ἀπολίπη. λέγεται δὲ χρηματίζειν πρὸς αὐτὸν ἀπόλειψιν.
- alpha 2542 Ἀπόλεκτον · οὐχὶ τὸ φαῦλον καὶ ἀπόβλητον, ἀλλὰ τὸ ἔκκριτον καὶ ἐξειλεγμένον ἐκ πλειόνων. καὶ στρατιώτας ἀπολέκτους καὶ λογάδας τοὺς αὐτοὺς καλοῦσιν.
- alpha 2543 Ἀπολελοιπότες · ἀντὶ τοῦ νενικηκότες, ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν δρομέων· οἱ γὰρ νικῶντες ἀπολείπουσι τοὺς ἡττωμένους. οὕτως Ἰσοκράτης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ (12, 41).

- alpha 2544 Ἀπόληγε (N 230)· παύου.
- alpha 2545 Ἀπολιβάξαι· ἀπορρίψαι. καὶ ἀπολιβάξιν· ἀποφθεῖρην. Φερεκράτης (fr. 42 K.).
- alpha 2546 Ἀπολιβάξαι· τὸ ἐκρυῆναι, ἀπὸ τῆς λιβάδος. ἄλλοι δὲ τὸ πόρρω ἀπελθεῖν, παρὰ τὴν Λιβύην.
- alpha 2547 Ἀπολιταργίσαι· ταχέως ἀποδραμεῖν.
- alpha 2548 Ἀπολοπίζειν· διὰ τοῦ ο μόνως καὶ οὐ διὰ τοῦ ε, ὡς οἱ πολλοί. οὕτω Φερεκράτης (fr. novum) καὶ ἕτεροι.
- alpha 2549 Ἀπολογήσασθαι· τὸ ἐπεξελθεῖν ἕκαστα. Δημοσθένης (24, 108).
- alpha 2550 Ἀπόλλω καὶ ἀπόλλων <α>· διχῶς. Πλάτων εὐθύς ἐν ἀρχῇ τῶν Νόμων (1, 624a) „παρὰ μὲν ἡμῖν Ζεύς, παρὰ δὲ Λακεδαιμονίοις Ἀπόλλων <α>“.
- alpha 2551 Ἀπολέγομαι· ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ φασίν, ἀντὶ τοῦ ἀρνοῦμαι καὶ παραιτοῦμαι. Φερεκράτης (fr. novum).
- alpha 2552 Ἀπολλύειν καὶ ἀπολλύναι· διττῶς λέγουσιν. καὶ ἀποδεικνύειν καὶ ἀποδεικνύναι, καὶ πάντα τὰ ὅμοια.
- alpha 2553 Ἀπολλώνιον· βραχέως, τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. οὕτω καὶ παρὰ Θουκυδίδη (2, 91, 1) ἀναγνωστέον. καὶ Ποσειδώνιον, τὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς ἀθήναιον, τὸ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ Διονύσιον καὶ Δημήτριον καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα.
- alpha 2554 Ἀπόλεμος χρόνος· σημαίνει τὸν εἰρηνικὸν καὶ τὴν ἡρεμίαν τοῦ δόρατος.
- alpha 2555 Ἀπόλεμος μοῦσα· Πλάτων εἴρηκεν (Leg. 7, 815d).
- alpha 2556 Ἀπολελεμμένος· οἷον ἀπολελεπισμένος.
- alpha 2557 Ἐπολώλει† τῷ φόβῳ· Ξενοφῶν ἐν <Κύρου Παιδείᾳ> (6, 1, 2) „ὁ Κύρος ἔπολώλει† τῷ φόβῳ μὴ λυθῇ ἢ στρατιά“.
- alpha 2558 Ἀπολλύασιν· ὡς καὶ τὸ δεικνύασιν. Θουκυδίδης φησίν (7, 51, 2).
- alpha 2559 Ἀπόλλωλα· ἀντὶ τοῦ ἀπώλεσα. Ἀριστοφάνης (Ach. 1027).
- alpha 2560 Ἀπὸ λύκου θήρας· παροιμία <ἐπὶ> τῶν ἀπράκτων εὐθύς ἀπιόντων. οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἀπηνῶν καὶ ἀγρίων.
- alpha 2561 Ἀπώλεσας τὸν οἶνον ἐπιχέας ὕδωρ· αὕτη γέγονεν ἐκ τοῦ Ἐπίστου† Κύκλωπος (TrGF 9 F 4), ὡς φησι Χαμαιλέων (fr. 37 Wehrli).
- alpha 2562 Ἀπομαγδαλία καὶ ἀπομαγδαλὶς· ψωμὸς εἰς ὃν ἐκμασσόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ τὸ δεῖπνον ἔρριπτον τοῖς κυσίν.
- alpha 2563 Ἀπομάγματα· τὰ ἀποκαθάρματα. καὶ ἔπομάκτρα†· τὰ αὐτά.
- alpha 2564 Ἀπόμακτρα ἔσκυταλῶν· ἀπεσκοτημένα ἐσκιотροφημένα†.
- alpha 2565 Ἀπομάττεσθαι· ἀναλαβεῖν, μιμήσασθαι καὶ ἀποτυποῦν.
- alpha 2566 Ἀπομάττων· Δημοσθένης <ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος (18, 259). οἱ μὲν> ἀντὶ τοῦ ἀποψῶν. οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ περιπλάττων τὸν πηλὸν καὶ τὰ πίτυρα τοῖς τελουμένοις. ἀπομάττεσθαι τὸν ἀνδριάντα τῷ πηλῷ.
- alpha 2567 Ἀπομερμηρίζαι· ἀπονυστάξαι.
- alpha 2568 Ἀπομηνίσας· ἀποχωρήσας δι’ ὀργήν, ἢ παυσάμενος τῆς ὀργῆς.
- alpha 2569 Ἀπόμισθος· ἄμισθος. ἢ ὁ μισθοῦ πράξας ἔργον τι καὶ ἀφειμένος. οὕτως Λυσίας (fr. 138 S.).
- alpha 2570 Ἀπόμισθοι· οἱ μισθὸν μὴ λαβόντες. οὕτως Δημοσθένης (4, 46. 23, 154).
- alpha 2571 Ἀπὸ μισθωμάτων θύειν· οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον οὕτω θυσίας δημοσίας, ἃς ἐργολαβοῦντες ἐτέλουν.

- alpha 2572 Ἀπομόρξαι · ἀποψῆσαι τῶν μέτρων τὸ ὑπερχειλές. καὶ ὁμόργματα τὰ ἐπίμετρα λέγεται. καὶ ἀπόμοργμα τὸ ἐκτύπωμα καὶ ὁμοίωμα.
- alpha 2573 Ἀπομορξάμενον · ἄποπαυσάμενον†.
- alpha 2574 Ἀπόμορφα · ξένα, οὐκ εἰκότα τοῖς ἥθεσιν.
- alpha 2575 Ἀπομορχθεῖς (Ar. Vesp. 560)· ἐκμαγεῖς, πραῦνθεῖς.
- alpha 2576 Ἀπομόσαι καὶ κατομόσαι · τὸ μὲν ἀρνητικόν, τὸ δὲ καταφατικόν.
- alpha 2577 Ἀπόμυκτον · ἀντὶ τοῦ ἀκάθαρτον.
- alpha 2578 Ἀπομυξίας · ἀκαθαρσίας.
- alpha 2579 Ἀπομύττειν · ἐξαπατᾶν, γοητεύειν.
- alpha 2580 Ἀπόν · ἀπρεπές.
- alpha 2581 Ἀπόνασθαι · κατατρυφᾶν ἢ ὠφελεῖσθαι.
- alpha 2582 Ἐπὶ Ἀπόνεται† · εὐεργετεῖται, ὠφελεῖται.
- alpha 2583 Ἐπὶ Ἀπόνειμαι† · ἀπόδος.
- alpha 2584 Ἀπονενοημένος · Ξενοφῶν (HG. 7, 5, 12), ἀπονενοημένως δὲ Ἰσοκράτης ἔφη (6, 75).
- alpha 2585 Ἐπὶ Ἀπονηθήσεται† · περιπραθήσεται.
- alpha 2586 Ἀπονητί, ἀπνευστί, ἀνιδρωτί, ἀκμητί, ἀμεταστρεπτί · πάντα ταῦτα καὶ ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται.
- alpha 2587 Ἀπόνοια · ἄνοια, ὕβρις.
- alpha 2588 Ἀπονίψασθαι μετὰ τὸ δεῖπνον ἔλεγον, πρὸ τοῦ δείπνου δὲ κατὰ χειρός.
- alpha 2589 Ἀπονομή · ἡ ἀπόμοιρα, ὡς μέρος τι τῶν περιγινόμενων ἐκ τῶν μετάλλων λαμβανούσης τῆς πόλεως. ἢ ὡς διαιρουμένων εἰς πλείους μισθωτάς, ἵν' ἕκαστος λάβῃ τι μέρος.
- alpha 2590 Ἀπ' ὄνου καταπεσών · παροιμία ἀπὸ τῶν ἵππικῇ ἐπιχειρούντων καὶ μὴ δυναμένων ὄνοις χρῆσθαι. Ἀριστοφάνης <Νεφέλαις (1273)> „τί δῆτα ληρεῖς ὥσπερ ἀπ' ὄνου καταπεσών;“ ὁ δὲ φιλόσοφος Πλάτων οὐκ ἀπὸ τοῦ ζώου τὴν παροιμίαν λέγει, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ νοῦ· φησὶ γὰρ ἐν Νόμοις οὕτω (3, 701c) „καὶ <μὴ> καθάπερ <ἄ> χάλινον κεκτημένον τὸ στόμα, βίᾳ ὑπὸ τοῦ λόγου φερόμενον κατὰ τὴν παροιμίαν ἀπὸ τινος νοῦ πεσεῖν“.
- alpha 2591 Ἀπονοστήσει · ἐπανελεύσεται.
- alpha 2592 Ἀπονοσφίζεσθαι · ἀποχωρίζεσθαι.
- alpha 2593 Ἀπονησαμένη · ἀποσωρεύσασα ἢ ἀποθεμένη.
- alpha 2594 Ἀπόνιπτρον · τὸ ὕδωρ ἐν ᾧ τις ἀπενίψατο. Ἀριστοφάνης (Ach. 616).
- alpha 2595 Ἀπονυχίζεσθαι καὶ ὄνουχίζειν καὶ ἐξονυχίζειν διαφέρουσι· τὸ μὲν οὖν ἀπονυχίζειν μετὰ τῆς ἀπὸ προθέσεως σημαίνει τὸ τοὺς ὄνυχας ἀφαιρεῖν. τὸ δὲ ὄνουχίζειν καὶ ἐξονυχίζειν τιθέασιν ἐπὶ τοῦ ἐρευνᾶν ἀκριβῶς καὶ ἐξετάζειν τὸ ὑποκείμενον πρᾶγμα. Ἀριστοφάνης Ὀλκάσιν (fr. novum)· „ἐξονυχιῶ γὰρ ἔγωγε τοῦτ' ἀκριβῶς“.
- alpha 2596 Ἀπονυχιοῦμαι · Εὐπολις ἔφη (fr. novum).
- alpha 2597 Ἀποξενωθέντα · Ἰσαῖος εἶρηκεν (fr. 148 S.).
- alpha 2598 Ἀποξενοῦσθαι · Πλάτων (Leg. 4, 708b). καὶ ἀπόξενος · Αἰσχύλος (Ag. 1282. Choeph. 1042).
- alpha 2599 Ἀποξένοισιν · ἄπὸ τοῖς ξένοις†.
- alpha 2600 Ἀποξύνονται · ἀποτίθενται.
- alpha 2601 Ἀπόπατον καὶ κοπρῶνα λέγουσιν. ὁ δὲ ἀφεδρὼν καὶ †λυτρώνων† βάρβαρα.

- alpha 2602 Ἀποπάτημα · αὐτὸ τὸ σκύβαλον. οὕτως Εὐπολὶς 〈Χρυσῷ γένει (fr. 284 K.)· „τί γάρ ἐστ’ ἐκεῖνο; ἀποπάτημ’ ἀλώπεκος“. Κρατῖνος Δραπέτησιν (fr. 49 K.)· „τὸν Κερκύονά τε ἔωθεν ἀποπατοῦντ’ ἐπὶ τοῖς λαχάνοις εὐρών ἀπέπνιξα“〉 .
- alpha 2603 Ἀποπερατοῦσαν · συμπληροῦσαν.
- alpha 2604 Ἀποπεφασμένον · ἀντὶ τοῦ ἀποδεδειγμένον καὶ πεφανερωμένον. οὕτω Δεῖναρχος (fr. 14, p. 147, 17 C. cf. 1, 6) καὶ Λυσίας (10,19) καὶ Δημοσθένης 〈ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας〉 (59, 67).
- alpha 2605 Ἀποπεφοίτηκεν · ἀπῆλθεν.
- alpha 2606 Ἀποπληξία · μανία, ἄνοια. καὶ ἀπόπληκτος Δημοσθένης εἵρηκεν (21, 143 et 34, 16).
- alpha 2607 Ἀποπομπή · ἀντὶ τοῦ ἀποτροπή.
- alpha 2608 Ἀποπομπαῖοι · θεοὶ τινες οὕτως ἐκαλοῦντο.
- alpha 2609 Ἀποπρεσβεύει · ἀπαγγέλλει πρεσβείαν.
- alpha 2610 Ἀποπροσωπίζεσθαι · ἀπονίπτεσθαι καὶ σμᾶσθαι τὸ πρόσωπον. οὕτω Φερεκράτης 〈Ἀγρίοις (fr. 9 K.)· „οὐδ’ ἀποπροσωπίζεσθε κυάμοις; πώμαλα“〉 .
- alpha 2611 Ἀπὸ πρώτης · οἷον ἐξ ἀρχῆς.
- alpha 2612 Ἀποπτον · ἀθεώρητον, ὑψηλόν.
- alpha 2613 Ἀποπυρίας · ἄρτος ἐπ’ ἀνθράκων ὀπτώμενος.
- alpha 2614 Ἀποπυριάζων · ἀπὸ πυρὸς ἐσθίων.
- alpha 2615 Ἀπορέξει · δοῦναι.
- alpha 2616 Ἀπορεῖν καὶ σφακελίζειν τῷ δεινῷ · τὸ μὲν σφακελίζειν φλεγμαίνειν ἐστὶ καὶ διὰ τοῦτο σπᾶσθαι. Κρατῖνος (fr. 342 K.).
- alpha 2617 Ἀπορρέξαντες · ἀπομερίσαντες, ἀπόμοιραν δόντες.
- alpha 2618 Ἀπόρρησιν · ἀπαγόρευσιν. σημαίνει καὶ ἀποκήρυξιν παιδός.
- alpha 2619 Ἀπόρρητα · ἀκατάληπτα, ἀπόκρυφα. ἢ τὰ ἀπειρημένα ἐν τοῖς νόμοις. οὕτως Δημοσθένης (18, 123).
- alpha 2620 Ἀπορροῆς · σταγόνος.
- alpha 2621 Ἑῒ Ἀπορρυή† · ἀπόρρυσις.
- alpha 2622 Ἑῒ Ἀπορρύει · ἀπονίπτει, ἀπορρύπτει†.
- alpha 2623 Ἀπορρώγας · ἐξοχὰς ἀπεσχισμένας.
- alpha 2624 Ἀπορρώξ · ἀπόσπασμα ὄρους.
- alpha 2625 Ἀπορος χώρα · ἀντὶ τοῦ ἀπόρευτος. λέγεται δὲ ἄπορος καὶ ὁ μὴ δυνάμενος μηχανήν τινα εὐρεῖν, ὁ ἐνδεής.
- alpha 2626 Ἀπορησία · ἀντὶ τοῦ ἀπορία. οὕτως Εὐβουλος (fr. 141 K.).
- alpha 2627 Ἀπορώτατος · ἀντὶ τοῦ πρὸς ὃν οὐδένα πόρον ἔστιν εὐρεῖν. οὕτως Ἰσαῖος (fr. 104 S.).
- alpha 2628 Ἀπορρηθῆ · ἀντὶ τοῦ ἀποκηρυχθῆ. Πλάτων (fort. Leg. 11, 929a).
- alpha 2629 Ἀποσαλεῦσαι καὶ ἀποσαλεύειν · τὸ ἀποφυγεῖν ἐκ τοῦ λιμένος καὶ σάλω ὁμιλῆσαι, τουτέστιν τῷ ἀλιμένῳ τόπῳ, ἔνθα σάλος γίνεται. Θουκυδίδης (1, 137, 2)· „ὁ δὲ ναύκληρος ποιεῖ τε ταῦτα καὶ ἀποσαλεύσας ἡμέραν καὶ νύκτα“.
- alpha 2630 Ἀποσεμνύνει · γεραίρει.
- alpha 2631 〈Ἀ〉 ποσάζαντες · Δεῖναρχος (fr. 13, p. 147, 14 C.) ἀντὶ τοῦ ἑπράξαντες†.
- alpha 2632 Ἀποσημήνασθαι · ἀφομοιοῦσθαι. ἢ σφραγίζειν.

- alpha 2633 Ἀπόσιτος · ἄσιτος, ἄτροφος.
- alpha 2634 Ἀποσκευαζόμενος · ἀποβαλλόμενος, ἀπορρίπτων, ἀπογυμνῶν.
- alpha 2635 Ἀποσκευάζοντες · ἀποφέροντες.
- alpha 2636 Ἀποσιμῶσαι · τὸ ἀναχωρήσαντα ἐκ διαστήματος συμβαλεῖν τῇ νηϊ. ἢ τὸ ἐπικύψαι καὶ τὴν πυγὴν ἰπροσθεῖναι γυμνήν. Θουκυδίδης δὲ (4, 25, 5) τὸ μετεωρίσαι τὰς ναῦς.
- alpha 2637 Ἀποσεσύκασται · τετρύγεται. Ἀμειψίας (fr. 33 K.).
- alpha 2638 Ἀποσκολύψαι · ἀφελεῖν τὸ δέρμα. ἢ γυμνώσαι. Σοφοκλῆς εἴρηκεν (fr. 390 N. 2 = 423 R.).
- alpha 2639 Ἀπόστασις · ἡ ἐπανάστασις ἔθνους ἢ πόλεως. καὶ ἡ ἀπέλευσις ἢ διάλυσις. καὶ ἡ τοπικὴ διάστασις. καὶ καθ' Ἱπποκράτην (Aphor. 4, 31 = 4, 512, 12, 12 L.) ἡ ἐναπόσκηψις, οἷόν τινος συλλογή.
- alpha 2640 Ἀποστασίου καὶ ἀπροστασίου · δικῶν εἰσιν ὀνόματα. ἀποστασίου μέν, ὅταν δοῦλος ἔνῃ ἐλευθερίας ἐνίσταται, φάσκων μὴ προσήκειν τοῖς δουλοῦν αὐτὸν ἀντιποιουμένοις, οὗτος ἀποστασίου δίκην λαχεῖν λέγεται. ἀπροστασίου δέ, ὅτι τῶν μετοίκων ἕκαστος προστάτην ἔχουσι κατὰ νόμον ἓνα τῶν ἀστῶν, καὶ δι' αὐτοῦ τό τε μετοίκιον τίθεται κατὰ ἔτος καὶ τὰ ἄλλα διοικεῖται. ὅταν οὖν τις δοκῶν εἶναι μέτοικος προστάτην μὴ ἔχη ἢ μὴ δῶ τὸ μετοίκιον ἢ ἀστὸς εἶναι φάσκη παρεγγεγραμμένος εἰς τὴν πολιτείαν, ὁ βουλόμενος δίκην εἰσάγει πρὸς αὐτόν, ἥτις λέγεται ἀπροστασίου.
- alpha 2641 Ἀποστολαί · ἀποπέμψεις, δῶρα.
- alpha 2642 Ἀποσοβεῖ · διώκει.
- alpha 2643 Ἀποσοβῶμεν · ἀντὶ τοῦ ἀποτρέχωμεν. Μένανδρος (fr. 826 K.—Th.).
- alpha 2644 Ἀποστήσασθαι · ἀποδοῦναι χρέος.
- alpha 2645 Ἀποσπουδάζων · παυόμενος τῆς σπουδῆς, ἀμελῶν.
- alpha 2646 Ἐποστήσονται · οἷον σταθμῶ λάβωσιν ἴσω.
- alpha 2647 Ἀποστρακισθῆναι · ἐξορισθῆναι· ἐν ὀστράκοις γὰρ τὸ πρὶν ἐγράφοντο αἱ ἐξορίαι.
- alpha 2648 Ἀποστοματίζειν · ἀπὸ μνήμης λέγειν.
- alpha 2649 Ἀποστυγοῦντες (Ep. Rom. 12, 9)· μισοῦντες.
- alpha 2650 Ἀποσκλαίη · ἀποθάνοι.
- alpha 2651 Ἀποσκληῖν (Ar. Vesp. 160)· οἷον ἀποθανεῖν.
- alpha 2652 Ἀποσκελ <ετ> ευθῆναι καὶ ἀποτακῆναι καὶ οὕτως διαφθαρῆναι.
- alpha 2653 Ἀποσκιρτᾷ · ἀποπηδᾷ.
- alpha 2654 Ἀπὸ σκοποῦ · μάτην, ἢ περιττῶς, ἢ ἐναντίως.
- alpha 2655 Ἀποσκοπεῖσθαι λέγουσιν, οὐ σκοπεύειν.
- alpha 2656 Ἀποσκευάσαι τὴν τράπεζαν · καθαρὰν ποιῆσαι.
- alpha 2657 Ἀποσκορακίζειν · ὑβρίζειν, εὐτελίζειν, ἐξορίζειν, διώκειν.
- alpha 2658 Ἀποσκυθῆναι · κυρίως μὲν τὸ ἐπιτεμεῖν τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ δέρμα σὺν θριζί, καταχρηστικῶς δὲ τὸ ἀποκεῖραι.
- alpha 2659 Ἀπόστολος · στρατηγὸς κατὰ πλοῦν πεμπόμενος. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ τῶν νεῶν στόλος, καὶ οἱ ἐν αὐταῖς ἐμπλέοντες.
- alpha 2660 Ἀποστολεῖς · ἰ' τὸν ἀριθμὸν ἦσαν ἄρχοντες ἐπὶ τῶν ἐκπλεουσῶν τριήρων καὶ τῶν ἀναγομένων στόλων. ἀποστολεῖς δὲ παρὰ τὸ ἀποστέλλειν τὰ πλοῖα.

- alpha 2661 Ἀποστησάμενον · ἀντὶ τοῦ πρὸς σταθμὸν παραλαβόντα. Δημοσθένης (49, 52).
- alpha 2662 Ἀπόστοργον · τὸν ἄστοργον.
- alpha 2663 Ἀπὸ συμβόλων δικάζειν · Ἀθηναῖοι ἀπὸ συμβόλων ἐδίκαζον τοῖς ὑπηκόοις. οὕτως Ἀριστοτέλης (Ath. Pol. 59, 6).
- alpha 2664 Ἀποστάσιον καὶ †λιπόστρατον† καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα οὐδετέρως σχηματίζουσιν. Εὐπολῖς (fr. 349 K.)· <„καὶ γὰρ αἰσχρὸν ἀλογίου ’στ’ ὀφλεῖν“> .
- alpha 2665 Ἀπόστα , οὐ μόνον ἀπόστηθι. καὶ παράστα. οὕτω Μένανδρος <Παίδιω (fr. 317 K.—Th.)· „ἐνταῦθ’ ἀπόστα μικρόν“. Δις ἐξαπατώντι (fr. 3 Sandbach)· „ἐμοὶ παράστα· τὴν θύραν κόψας ἐγὼ καλῶ τιν’ αὐτῶν“> .
- alpha 2666 Ἀπὸ στόματος · ὥς ἡμεῖς, τὸ μὴ διὰ γραμμάτων, ἀλλὰ ἀπὸ μνήμης. <Φιλήμων Νεμομένοις (fr. 48 K.)· „ἀπὸ στόματος ἅπαντ’, ἐὰν βούλησθ’, ἐρῶ“. Κρατῖνος δὲ ταῦτ’ ἀπὸ γλώττης · Νόμοις (fr. 122 K.)· „ἀλλὰ μὰ Δί’ οὐκ οἶδ’ ἔγωγε γράμματ’ οὐδ’ ἐπίσταμαι, ἀλλ’ ἀπὸ γλώττης φράσω σοι μνημονεύω γὰρ καλῶς“. Θουκυδίδης ζ’ (10)· „καὶ ἤκοντες εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ ἀπὸ τοῦ Νικίου> ὅσα τε ἀπὸ γλώττης εἴρητο αὐτοῖς εἶπον“. Πλάτων Θεαιτήτῳ (142d)· „ἀτὰρ τίνες ἦσαν οἱ λόγοι; ἔχοις ἂν διηγῆσασθαι; —Οὐ μὰ τὸν Δί’, οὐκ οὐκ οὕτω γε ἀπὸ στόματος“. καὶ ἀποστοματίζειν φασὶ τὸν διδάσκαλον, ὅταν κελεύῃ τὸν παῖδα λέγειν ἅττα ἀπὸ στόματος.
- alpha 2667 Ἀποστροφή · ἀντὶ τοῦ καταφυγῆ.
- alpha 2668 Ἀποσυστήσαι · οὐδὲν πλέον τοῦ συστήσαι.
- alpha 2669 †Ἀποσφύδου† · καρτερεῖν.
- alpha 2670 Ἀποσχεδιάσας · ψευσάμενος.
- alpha 2671 Ἀπόσχη · ἀποσχέσθαι ποιήση.
- alpha 2672 Ἀποσχῆναι · ἀπενεχθῆναι.
- alpha 2673 Ἀποσχοινίσαντες · ἀποστρέψαντες.
- alpha 2674 Ἀπουργοὶ γωνίαι · εὐτελεῖς, εἰς αἷς τὰ σαρώματα συνῆγον.
- alpha 2675 Ἀπόταξις · τὸ χωρὶς τετάχθαι τοὺς πρότερον ἀλλήλοις συντεταγμένους εἰς τὸ ὑπηρετεῖν τὸν ὠρισμένον φόρον. Ἀντιφῶν (fr. 55 Th.).
- alpha 2676 Ἀπόταφος · ὁ ἀπεστερημένος τῶν προγονικῶν τάφων.
- alpha 2677 Ἀποτεθρίακεν (Ar. Ach. 158)· ἀποπεφύλλικεν καὶ διακεκάθακεν.
- alpha 2678 Ἀποταμιεύεται · ἀποκλείει.
- alpha 2679 Ἀποταυρούμενος · θρασυνόμενος.
- alpha 2680 Ἀποτεθρυωμένος · ἀπηγριωμένος. εἴρηται δὲ κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν †τεθρύων†, ἅπερ ἐστὶν ἄγωνα καὶ ἄγρια φυτά.
- alpha 2681 Ἀποτείνεται · ἐκτείνεται, φιλονεικεῖ.
- alpha 2682 Ἀποτιμηταὶ καὶ ἀποτίμημα καὶ ἀποτιμᾶν καὶ τὰ ἀπ’ αὐτῶν· οἱ μισθούμενοι τοὺς τῶν ὀρφανῶν οἴκους παρὰ τοῦ ἄρχοντος ἐνέχυρα τῆς μισθώσεως παρείχοντο· ἔδει δὲ τὸν ἄρχοντα πέμπειν τινὰς τιμησομένους τὰ ἐνέχυρα. καὶ ἐλέγοντο τὰ μὲν ἐνέχυρα ἀποτιμήματα, οἱ δὲ ἀποτιμησάμενοι ἀποτιμηταί, τὸ δὲ ἔργον ἀποτιμᾶν.
- alpha 2683 Ἀποτίσεις χοῖρε γίγαρτα · οἷον ἃ κατέφαγες ἀποδώσεις πλείονα.
- alpha 2684 Ἀποτειχίζων · ἀποφράσσων.
- alpha 2685 Ἀποτεμεῖται · ἀποχωρίσειεν.
- alpha 2686 Ἀποτεύξασθαι · ἀποτυχεῖν.

- alpha 2687 Ἀποτειχίσαι · τὸ ἱβαλεῖν† τειχίον καὶ ἀποτειχίσαι καὶ ἀποκλεῖσαι τῆς ἐξόδου. καὶ ἀποτετειχισμένος · ὁ ἀπειλημένος καὶ ἀποκεκλεισμένος τῷ τείχει. οὕτως Ἀντιφῶν (fr. 9 Th.).
- alpha 2688 Ἀποτίμησιν · τέλος ἢ φόρον.
- alpha 2689 Ἀποτιμήματα · τὰ νῦν ἀντίπροικα.
- alpha 2690 Ἄπο τοῦ πράγματος · ἀντὶ τοῦ ἄποθεν.
- alpha 2691 Ἀπότριψις · μελέτησις, ἀπάγγελσις, ἀγώνισις, προάγγελσις, τέκμαρσις, κάθεξις, διάφευξις, ἄνοιξις, ἐφόρμησις, ὄπλισις, ξένισις, πλάνησις, κούφισις, βλάβισις, ἐπαίνεσις, ψόφησις, διάρπασις, γυναικίσις, λάλησις.
- alpha 2692 Ἀποτραχύνεται · θρασύνεται.
- alpha 2693 Ἀποτρόπαιοι · φευκτοί, μισεῖσθαι ἄξιοι.
- alpha 2694 Ἀποτροπίασμα · ἐξίλασμα. ἢ τὸ ἀποτροπῆς ἄξιον, οἶον ἀποτρόπαιον.
- alpha 2695 Ἀποτρώγειν · ἀφαιρεῖν. οὕτως Μένανδρος 〈Κυβερνήταις (fr. 252 K.—Th.)· „τί λέγων ἀποτρώγειν ἀξιώσει νῦν ἐμοῦ τὸ μισθάριον; μένω γὰρ ἐξ ἐχθιζινοῦ“〉 .
- alpha 2696 Ἀποτυμπάνισον · ἄνελε, ὃ ἐστι φόνευσον.
- alpha 2697 Ἀποτυμπανίσαι · οὐχ ἀπλῶς τὸ ἀποκτεῖναι, ἀλλὰ τυμπάνοις ἀποκτεῖναι. τύμπανον δέ ἐστι ξύλον 〈ὥσπερ〉 σκύταλον· τὸ γὰρ παλαιὸν ξύλοις ἀνήρουν τοὺς κατακρίτους, ὕστερον δὲ ἔδοξε τῷ ξίφει.
- alpha 2698 Ἀποτυχίσαι · ἀποπελεκῆσαι. καὶ ἀποτυχισθεῖς · ἀποτιλθεῖς ἢ ἀποπελεκηθεῖς.
- alpha 2699 Ἀποφανῶσαι · εἰς τὸ φανερόν καταστήσαι. οὕτω Σοφοκλῆς (fr. 919 N. 2 = 1023 R.).
- alpha 2700 Ἀποφαίνει · φανεροποιεῖ.
- alpha 2701 Ἀποφαντικός · σημαίνει κυρίως τὸν ἐκφαίνοντά τι νόημα, εἴτε διὰ καταφάσεως εἴτε δι’ ἀποφάσεως. σημαίνει δὲ ἰδικῶς καὶ τὸν μὴ συγκατατιθέμενον.
- alpha 2702 Ἀποφάσκει · ἀπαγορεύει ἢ ἀποφαντικῶς λέγει.
- alpha 2703 Ἀπόφασις · Δημοσθένης 〈ἐν τῷ πρὸς Φαίνιππον〉 (42, 1) τὸ ἀποφαίνειν διὰ γραμμάτων κατὰ μέρος ὁπόσῃ οὐσίαν ἔχει, 〈ὅπερ ἐν ταῖς ἀντιδόσεσι μάλιστα γίνεται〉 . καλεῖται δὲ αὐτὸ καὶ ἀπογραφή.
- alpha 2704 Ἀποφεύγειν καὶ ἀποφυγάνειν · Δημοσθένης (23, 74).
- alpha 2705 Ἀπόφημι · ἀποφαίνομαι.
- alpha 2706 Ἀποφηληκίσαι · ἀποπλανῆσαι.
- alpha 2707 Ἀποφῆναι · ἀποδεῖξαι.
- alpha 2708 Ἀποφύλιοι · ξένοι, οἱ φυλὴν μὴ νέμοντες. οὕτως Αἰσχύλος (fr. 287 N. 2 = 493 M.).
- alpha 2709 Ἀποφθεγγόμενος · μαντευόμενος.
- alpha 2710 Ἀποφέρει · οἶον παρασύρει καὶ ἄγει. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ. Ἀριστοφάνης (fr. novum).
- alpha 2711 Ἀπόφυξις · Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Ἱππονίκου εἶρηκεν (fr. novum) „ἀπόφυξιν δίκησ“ . ἢ δὲ ἀποφυγὴ ἐπὶ τούτου τοῦ σηματομένου πάνυ σπάνιος.
- alpha 2712 Ἀποφλεγμῆναντας · Πλάτων Νυκτὶ μακρᾷ (fr. novum)· „ἥξειν ἀποφλεγμῆναντας εἰς διαλλαγὰς“.
- alpha 2713 Ἀπ’ ὀφθαλμῶν ἀπορρῖψαι · τὸ ἐξ ὀψεως ἐκβαλεῖν. Σοφοκλῆς (fr. 828c R.).
- alpha 2714

Ἀποφράδες ἡμέραι · ἐν αἷς τοῖς κατοικομένοις χοὰς ἐπιφέρουσιν. ἢ αἱ πρὸς πράξεις
ἀνεπιτήδευτοι. καὶ ἀποφρὰς ἄνθρωπος · ἀντὶ τοῦ ὁ διὰ τὴν βαρύτητα τῶν ὑπ’ αὐτοῦ φραζομένων
ἀπρόσδεκτος.

alpha 2715 Ἀποφοράν · ἀντὶ τοῦ ἀπενεγκεῖν καὶ διάστημα ποιῆσαι μεταξύ. οὕτως Ἰσαῖος (fr. 113 S.).

alpha 2716 Ἀποφοιβάζων · ἀποκαθαίρων.

alpha 2717 Ἀποφοιτᾶν · ἀποπηδᾶν, ἀναχωρεῖν.

alpha 2718 Ἀποφυσήσας τὴν σποδὸν τῶν ἐγκρυβομένων ὠπτημένων. <Σφηξιν> Ἀριστοφάνης (330)·
„κάπειτ’ ἀνελών μ’ ἀποφυσήσας <εἰς ὀξάλμην ἔμβαλε θερμὴν>“ .

alpha 2719 Ἀποφώλιον · ὀλίγου ἄξιον, ἀπαίδευτον, ἄτεχνον, μάταιον. οἱ δὲ ἄγριον ἢ ἀδόκιμον ἢ θηριώδη,
ἀπὸ τῶν φωλεῶν. ἔνιοι δὲ φωλεόν φασὶ τὸ λαμπρὸν δεῖπνον.

alpha 2720 Ἀποχετεύονται · μεταφέρονται.

alpha 2721 Ἀπόχρη · ἐξαρκεῖ.

alpha 2722 Ἀποχρήσας · ἀντὶ τοῦ ἱκανὸς γενόμενος. Πλάτων Πολιτείας β’.

alpha 2723 Ἀποχώρησις · ἀντὶ τοῦ ἀποστροφῆς.

alpha 2724 Ἑῖς ἀπόχραετ’ · ἐξαρκεῖ. Ἡρόδοτος (9, 79, 2).

alpha 2725 Ἀποχρώσης · ἀρκούσης.

alpha 2726 Ἀποχοιριάσαι · ἀποσκιρτῆσαι, ἀπολακτίσαι. καὶ ἀποχοιριάζειν · ἀποσοβεῖν, ἐξελαύνειν ὡς
χοῖρον. ἔνιοι δὲ διὰ τοῦ κ ἀποκυριάζειν.

alpha 2727 Ἀποχρώντως · ἱκανῶς. Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς (fr. 489 K.)· „ἀλλὰ στεφάνωσαι· καὶ γὰρ
ἡλικίαν ἔχεις ἀποχρῶσαν ἤδη“.

alpha 2728 Ἀποχωροῦντα · ἀντὶ τοῦ ἀποπατούμενα. Ξενοφῶν (Mem. 1, 4, 6).

alpha 2729 Ἑῖς ἀπόψαςτ’ · ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς ὑποκόρισμα.

alpha 2730 Ἀποψηφίζονται · ἀντὶ τοῦ καταδικάζουσιν αὐτὸν μὴ εἶναι πολίτην. οὕτω Δεῖναρχος (fr. 56, 2
C.). καὶ τὸ πρᾶγμα δὲ Δημοσθένους ἀποψηφίσιν καλεῖ (57, 2).

alpha 2731 Ἀπόψηφοι ἐγένοντο τοῦ ἀποκτεῖναι · οἷον οὐκ ἐπήνεγκαν ψῆφον τοῦ ἀτιμῶσαι ἢ ἀποκτεῖναι.
οὕτως φησὶ Φρύνιχος (Praep. soph. 13, 1).

alpha 2732 Ἀποψοφεῖν · τὸ πέρδεσθαι, εὐσχήμως λέγων. εὐσχημονέστερον δὲ διαπνεῖν καὶ ἀποπνεῖν.

alpha 2733 Ἀποψύχει · ὃ οἱ πολλοὶ καταψύχει λέγουσιν, ὅταν τὸ καῦμα λήγῃ καὶ εἰς τὸ ψῦχος τρέπηται.
οὕτω Πλάτων (Phaedr. 242a).

alpha 2734 Ἀποψύχειν · τὸ ἀποθνήσκειν ἐν α’ (134, 3) Θουκυδίδης.

alpha 2735 Ἀπριάτην (A 99)· ἄνευ πράσεως.

alpha 2736 Ἀπρίξ · ὅλη δυνάμει, ἰσχυρῶς, ἀσφαλῶς.

alpha 2737 Ἀπροικον · τῇ προσωδίᾳ ὡς ἄνθρωπον οἱ Ἀττικοί.

alpha 2738 Ἀπροόπτως · ἀπροοράτως, ἀπροσδοκῆτως.

alpha 2739 Ἀπρόσβλητον · ᾧ οὐδεὶς δύναται προσβαλεῖν.

alpha 2740 Ἀπροσδεής · μὴ χρήζων.

alpha 2741 Ἀπροσήγορος ἄνθρωπος · ὃν οὐχ οἷόν τε προσαγορεῦσαι διὰ τρόπου τραχύτητα.

alpha 2742 Ἀπρόσιτος · ἀπροσπέλαστος.

alpha 2743 Ἀπρόσκλητον · τὴν οὐ προσκεκλημένην.

alpha 2744 Ἀπρόσειλος · ᾧ οὐδεὶς προσελλεῖται. οὕτως Εὐριπίδης (fr. 845 N. 2).

- alpha 2745 <Α> προβουλία καὶ ἀπροβουλεύτως · Πλάτων εἶρηκεν (Leg. 9, 867b).
- alpha 2746 Ἀπροβούλευτον · τὸ μὴ πρότερον εἰς τὴν βουλήν, ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὸν δῆμον εἰσαχθὲν ψήφισμα.
- alpha 2747 †Ἀπροτον† · οἱ μὲν εἶδος εἶναι κογχυλίου φασίν, οἱ δὲ ἀκρίδων, οἱ δὲ μελιττῶν. ἕκαστον δὲ τούτων ἀγελήδον νέμεται. καὶ οἱ μὲν τὰ ἄνθη, οἱ δὲ τοὺς καρπούς, οἱ δὲ τὰ ποώδη σίνουσιν. ἀφ' ὧν καὶ τοὺς κατὰ συμμορίαν κακούργους †ἀπρότους† ὠνόμασαν.
- alpha 2748 Ἀπτεσθαι · λαμβάνεσθαι.
- alpha 2749 <Α> πτέρως · ἀντὶ τοῦ ταχέως, ἐτοίμως ἢ ἐλαφρῶς. Ἰων εἶρηκεν (fr. novum).
- alpha 2750 Ἀπτόν · ψηλαφητόν.
- alpha 2751 Ἀπτων · δεσμεύων.
- alpha 2752 Ἀπυστα · ἀνήκουστα.
- alpha 2753 †Ἀπυτοι† · οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ Θησέως.
- alpha 2754 Ἀπυρον πινακίσκον ἰχθυηρόν · μηδέπω πυρὶ προσενηνεγμένον. Ἀριστοφάνης εἶρηκεν (fr. 532 K.).
- alpha 2755 Ἀπωδόν · τὸ τῆς ὥδης ἀλλότριον.
- alpha 2756 Ἀπωθεν · χωρὶς ἢ πόρρωθεν.
- alpha 2757 Ἀπωτέρω · πόρρω.
- alpha 2758 Ἀπώμοτον · ἀπηγορευμένον, φευκτὸν καὶ ἀποίητον. Εὐπολὶς (fr. 217 K.).
- alpha 2759 Ἀπφα · ἀδελφῆς καὶ ἀδελφοῦ ὑποκόρισμα.
- alpha 2760 †Ἀπώνεται† · ὠφελεῖται, εὐεργετεῖται.
- alpha 2761 Ἀπωνηθήσεται · περιπραθήσεται.
- alpha 2762 Ἀπώχοντο · ἀπεφέροντο.
- alpha 2763 Ἄρα · συλλογιστικὸς σύνδεσμος. καὶ ἀντὶ τοῦ δὴ καὶ ὥς ἔοικεν καὶ ὥς φαίνεται. οὕτω Πλάτων (Reip. 2, 358c, al.).
- alpha 2764 Ἀράβιος αὐλητής · ἐπὶ τῶν ἀκαταπαύστων. Κάνθαρος Μηδεῖα (fr. 1 K.)· „κιθαρωδὸν ἐξηγεῖρατε Ἀράβιον τὸν χορὸν τοῦτον“. καὶ ἡ παροιμία· „Ἀράβιος αὐλητής δραχμῆς μὲν αὐλεῖ, τεττάρων δὲ παύεται“.
- alpha 2765 Ἀράττων · κρούων.
- alpha 2766 Ἀρᾶται · εὐχεται, ἢ καταρᾶται, ἢ ἐπιθειάζει. Φερεκράτης (fr. 118 K.)· <„ὕστερον ἀρᾶται κάπιθεάζει> τῷ πατρί“.
- alpha 2767 Ἀραῖς · κατάραις.
- alpha 2768 Ἀργᾶς · οἱ μὲν φασὶ τοῦτον κακὸν ποιητὴν γεγονέναι, οἱ δὲ τὸν ἀργᾶν ὄφεως εἰδὸς φασί.
- alpha 2769 Ἀργαλέως · χαλεπῶς.
- alpha 2770 Ἀργιόδοντα · λευκὸν ἢ ὀξυόδοντα.
- alpha 2771 Ἀργᾶ <σ> · πονηρὸς ποιητής κατὰ τὴν σύνθεσιν. μέμνηται τούτου Φανίας ἐν τῷ πρὸς τοὺς σοφιστάς (fr. 10 Wehrli). ἢ ὄφεως εἰδός.
- alpha 2772 Ἀράκους · τὰ ὄσπρια ἐν τῷ κ λέγουσιν, οὐκ ἐν τῷ χ ἀράχους.
- alpha 2773 Ἄρρατον · ἰσχυρόν, ἢ δυσκίνητον. ἢ σκληρόν καὶ ἀμετάστροφον.
- alpha 2774 Ἀργέλοφοι · ποδεῶνες μηλωτῆς καὶ τῶν ἀσκῶν. δοκεῖ δὲ Ἰώνων εἶναι καὶ {ή φωνή} οὐκ Ἀττικῆς συγγραφῆς ὁ ποδεῶν. τῷ μέντοι ἀργέλοφοι Ἀριστοφάνης (Vesp. 672) καὶ Ἑρμιππος (fr.

novum) κέχρηται, τῷ δὲ ποδεῶν Αἰσχίνης (Socrat. fr. novum)· φησὶ γάρ· „καὶ τοὺς ποδεῶνας οἷς ἀφῆπτον τὸ κῶδιον ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου“.

alpha 2775 Ἀργυρίου δίκη· ὅταν τις προσήκειν αὐτῷ παρὰ τινος ἀργύριον ᾤετο, δίκην αὐτῷ ἀργυρίου ἐλάγχανεν· καὶ ἐκαλεῖτο ἀργυρίου δίκη.

alpha 2776 Ἀργυρίς· ἀργυρᾶ φιάλη, ὡς χρυσὶς ἢ χρυσῇ.

alpha 2777 Ἀργυραμοιβός· ὁ κέρμα ἀντὶ ἀργύρου ἀλλασσόμενος.

alpha 2778 Ἀργιλώδης γῆ· λευκὴ καὶ καθαρὰ.

alpha 2779 Ἀργίποδες· ταχεῖς, ὀξύποδες.

alpha 2780 Ἀργεμα{τα}· τὰ τῶν ὀφθαλμῶν λευκώματα.

alpha 2781 Ἀργέμων· Σοφοκλῆς (fr. 212 N. 2 = 198d R.) ἀντὶ ὀφθαλμῶν ἀπὸ τοῦ πάθους μετενεγκῶν τὴν φωνὴν ἐπ' αὐτὸ τὸ δεκτικὸν τοῦ πάθους.

alpha 2782 Ἀργεῖους ὄρω· παροιμιῶδες ἐστὶ. Φιλωνίδης (fr. novum).

alpha 2783 Ἀργυροῦν καὶ χρυσοῦν· τὸ δὲ ἀργύρεον καὶ χρύσειον Ἰακά.

alpha 2784 Ἀργύριον καὶ τὸ λεπτὸν νόμισμα καλοῦσιν, 〈ὡς Ἀριστοφάνης Δαναΐσιν〉 (fr. 262 K.).

alpha 2785 Ἀργυραμοιβόν· κολλεκτάριον. καλοῦσι δὲ οὕτω καὶ τὸν τραπεζίτην.

alpha 2786 Ἀργυρὶς θήκη· διττὰ ἦν γραμματίδια, οἷς ἐχρῶντο Ἀθηναῖοι, τὰ μὲν ὥστε γράφειν μόνον ἑαυτοῖς, τὰ δὲ ὥστε καὶ ἀργυρίδιον κατατίθεσθαι, ἃ καὶ {τὰ} κιβώτια ἐκάλουν, τὰ δ' ἄλλα ἱμαρτύρια†.

alpha 2787 Ἀργυρόποδα δίφρον· ὁ Ξέρξου δίφρος, ὃς αἰχμάλωτος ἐπεκαλεῖτο. ἀνέκειτο δ' εἰς τὸν Παρθενῶνα τῆς Ἀθηνᾶς.

alpha 2788 Ἀργύρου κόπης· ἀργυρολόγος. παρὰ τὸ δοκιμάζειν τὸ κίβδηλον τοῦ ἀργυρίου.

alpha 2789 Ἀργυρώματα καὶ χρυσώματα· ὁμοίως ὡς ἡμεῖς Λυσίας (fr. 148 S.).

alpha 2790 Ἀργυροκοπεῖον· ἐν ᾧ κόπτεται νόμισμα, ὃ νῦν τινες ἱήμαντήριον† καλοῦσιν.

alpha 2791 Ἀργυροσκόπος· τὸ μὲν ἀργυρογνώμων καὶ ἀργυραμοιβὸς τέτριπται παρὰ τοῖς Ἀττικισταῖς, τὸ δὲ ἀργυροσκόπος οὐκέτι. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ σκοπεῖν τὸ ἀργύριον καὶ διακρίνειν ἀπὸ τοῦ ἀδοκίμου τὸ δόκιμον.

alpha 2792 Ἀργυρίται· οἱ ἀργυρίου εὐποροῦντες.

alpha 2793 Ἀργυρογνώμων· δοκιμαστὴς ἀργύρου.

alpha 2794 Ἀργυροδίνης· ὁ καλὰς δίνας ἔχων. δῖναι δὲ αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαί.

alpha 2795 Ἀρδηττος· τόπος ἐστὶν Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ πάντες Ἀθηναῖοι δημοσίᾳ ὤμνουν τὸν ὄρκον τὸν Ἡλιαστικόν.

alpha 2796 Ἀρδα καὶ ἄρδαλος· τὸ μόλυσμα. καὶ ἀρδαλῶσαι τὸ μολῦναι ἀσχημόνως.

alpha 2797 Ἀρδάνιον· τὸ ἀπὸ τοῦ πυθμένος τοῦ κεραμίου ἕως τῆς γαστροῦς, ἐν ᾧ ἔπινε τὰ θρέμματα.

alpha 2798 Ἀρδεύειν· παρ' Ἀντιφάνει μόνον (fr. 314 K.). ἐκ τοῦ ἐναντίου δὲ ἤρσεν καὶ ἄρση Ἡρόδοτος (5, 12, 4 et 2, 14, 2).

alpha 2799 Ἀρδεῖν, οὐκ ἀρδεύειν λέγουσιν.

alpha 2800 Ἀρδηττος· τόπος Ἀθήνησιν ἀπὸ Ἀρδήττου ἥρωος.

alpha 2801 Ἀρεστήρ· εἶδος ποπάνου.

alpha 2802 Ἀρετή· εὐδοξία. οὕτως Ἀνδοκίδης (fr. 6 Blass) καὶ Θουκυδίδης (1, 33, 2).

alpha 2803

Ἄρειος πάγος · δικαστήριον Ἀθήνησιν. ἦσαν οὖν Ἀθήνησι βουλαὶ δύο, ἡ μὲν τῶν φ' καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν κληρουμένη βουλευεῖν, ἡ δὲ εἰς μῆνα τῶν Ἀρεοπαγιτῶν. ἐδίκαζε δὲ τὰ φονικὰ καὶ τὰ ἄλλα πολιτικὰ διώκει σεμνῶς. ἐκλήθη δὲ Ἄρειος πάγος, ἥτοι ὅτι ἐν πάγῳ ἔσται καὶ ἐν ὕψει τὸ δικαστήριον. Ἄρειος δέ, ἐπεὶ τὰ φονικὰ δικάζει. ὁ δὲ Ἄρης ἐπὶ τῶν φόνων· ἡ ὅτι ἔπηξε τὸ δόρυ ἐκεῖ ὁ Ἄρης ἐν τῇ πρὸς Ποσειδῶνα ὑπὲρ Ἀλιρροθίου δίκη, ὅτε ἀπέκτεινεν αὐτὸν βιασάμενον Ἀλκίππην τὴν αὐτοῦ καὶ Ἀγραύλου τῆς Κέκροπος θυγατρὸς, ὡς φησιν Ἑλλάνικος <ἐν> α' (FGrHist 4 F 38 et 323a F 1).

alpha 2804 Ἀρὴν, οὐχὶ ἄρης· ὁ τοῦ κριοῦ. ἀρνεῖός δὲ ὁ τέλειος.

alpha 2805 Ἀρὴν ἢ ὀρθή, ἡ δὲ γενικὴ ἀρνός· ἀπὸ ταύτης συνεκόπη.

alpha 2806 Ἄρης τύραννος· κομμάτιον ἐκ τῶν Τιμοθέου Περσῶν (fr. 15 Wil.), ὃ διὰ τὴν ἐπὶ τῆς ὥδης εὐημερίαν Ἀθήνησιν ἐπιπολάσαν εἰς παροιμίαν ἐχώρησεν.

alpha 2807 Ἀρίδακρυς καὶ ἀλίδακρυς· ὁ ἐπίφορος εἰς τὸ δακρύειν. οὕτως Θεόπομπος (fr. novum).

alpha 2808 Ἀριστῆσαι· Ἀραρῶς Καμπυλίῳ (fr. 11 K.) καὶ Φιλιππίδης (fr. novum) καὶ ἔτεροι.

alpha 2809 Ἄριστα χωλὸς οἴφει· καταφερεῖς γὰρ οἱ χωλοὶ πρὸς συνουσίαν. Δοῦρις δὲ ἐν ζ' τῶν Φιλιππικῶν ἱστορεῖ (fr. novum) τὰς Ἀμαζόνας χωλοῦν τὴν ἄρρενα γενεάν.

alpha 2810 Ἀριστεροστάτης· ἐν τῷ κωμικῷ καλεῖται χορῶ, ἐν δὲ τῷ τραγικῷ μέσος ἀριστεροῦ. Κρατῖνος Σεριφίοις (fr. 215 K.).

alpha 2811 Ἀριστερεῶν· φυτὸν ἐπιτήδειον εἰς τοὺς καθαρμούς.

alpha 2812 Ἄρίφατος†· ὁ ἐν πολέμῳ ἀποθανών.

alpha 2813 Ἀριστερός· ὁ ἀμαθὴς καὶ τῷ δεξιῷ ὑπεναντίος.

alpha 2814 Ἀριστίνδην· κατ' ἐκλογὴν καὶ αἵρεσιν τῶν ἀρίστων ἵνομοθετῶν†.

alpha 2815 Ἀριστεύς· ὄνομα κύριον.

alpha 2816 Ἀριστίων· ὡσαύτως· ἔστι δὲ Σάμιος μὲν ἡ Πλαταιεύς, ἐκ μειρακυλλίου δὲ ἐταῖρος Δημοσθένους.

alpha 2817 Ἀρκάδας μιμούμενος· παροιμία, ἣ κέχρηται Πλάτων ἐν Πεισάνδρῳ (fr. 99 K.), ἐπὶ τῶν ἄλλοις ταιλαιπωρούντων· μαχιμώτατοι γὰρ ὄντες αὐτοὶ μὲν οὐδέποτε ἐνίκησαν, ἄλλοις δὲ αἵτιοι νίκης πολλοῖς ἐγένοντο. καὶ ὁ Πλάτων τὰς κωμωδίας ποιῶν ἄλλοις παρέχων διὰ πενίαν Ἀρκάδας μιμεῖσθαι ἔφη.

alpha 2818 Ἀρκεσίλας· ὁ μὲν λόγος ἐπὶ τοῦ Δωρικοῦ τούτου ὀνόματος Ἀρκεσίλα τὴν γενικὴν λέγει, Θουκυδίδης δὲ Ἀρκεσίλου φησὶν (5, 50, 4), ὡς Περδίκκου καὶ Ἀμύντου.

alpha 2819 Ἀρκεῖν· ἐπὶ τοῦ ἀρέσκειν. Ἀριστοφάνης (fort. Eccl. 828).

alpha 2820 Ἀρκαλέον· ξηρόν, ῥυσόν.

alpha 2821 Ἄρκος· ἄρκεσμα, βοήθημα.

alpha 2822 Ἀρκαλα· λευκὰ ἐνώτια ἐξ ὕαλου περὶ χρυσα.

alpha 2823 Ἀρκαλᾶν· παραχαλᾶν, μύζειν.

alpha 2824 Ἄρκτος· τὸ θηρίον σὺν τῷ τ. Εὐπολις Χρυσῷ γένει (fr. novum)· „ἄρκτους, ἐλάφους, ἐλέφαντας, ὕστριχας, χελώνας“.

alpha 2825 Ἀρκεῦσαι· Λυσίας (fr. 249 S.) τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένους τῇ Ἀρτέμιδι ἀρκεύειν ἔλεγεν· καὶ γὰρ αἱ ἀρκευόμεναι παρθένοι <ἄρκτοι> καλοῦνται, ὡς Εὐριπίδης (fr. 767 N. 2) καὶ Ἀριστοφάνης δηλοῖ (Lys. 645 et fr. 370 K.).

alpha 2826

Ἄρκτον , οὐχὶ ἄρκον. Κρατῖνος Ὀδυσσεῦσιν (fr. 140 K.)· „ἐν ἀριστέρ’ ἀεὶ τὴν ἄρκτον ἔχων λάμπουσιν ἕως ἂν ἐφεύρησ’· τὸν μέντοι ἄνεμον ἄνευ τοῦ τ, ὡς ἡμεῖς, ἀπαρκίαν διὰ τὸ εὐφωνον. καὶ τὴν πνοὴν ἄρκιον· „καὶ μὴν πελάζει καὶ καταψύχει πνοὴ ἄρκιος ὡς ναύτησιν ἀσκεύους μολών“ (Aeschyl. fr. 127 N. 2 = 197 M.).

alpha 2827 Ἄρκοῦρος · λέγεται καὶ αὐτὸς ὄλος ὁ Βοώτης, ἰδίως δὲ καὶ ὁ ὑπὸ τὴν ζώνην αὐτοῦ ἀστήρ.

alpha 2828 Ἄρκεσις · βοήθεια.

alpha 2829 Ἄρκιον · ἔτοιμον, παρόν, αὐτοσχέδιον.

alpha 2830 Ἄρκης · ταχύς.

alpha 2831 Ἄρκύσας† · ἀντὶ τοῦ βροχίας, Ἀριστοφάνης (fr. novum).

alpha 2832 Ἄρκυς · λῖνα καὶ δίκτυα. ἐκτείνεται ἢ ὑστέρα συλλαβὴ ὁμοίως ἐπὶ τε τῆς ὀρθῆς καὶ αἰτιατικῆς πτώσεως καὶ ἄρκυς γὰρ καὶ τὰς ἄρκυς.

alpha 2833 Ἀρκύ <σ> τατα · οἱ τόποι, ἔνθα αἱ ἄρκυες πηγνυνται.

alpha 2834 Ἀρκύωρος · ὁ τὰς ἄρκυς, τουτέστι τὰ λῖνα, φυλάττων. ἔστι δὲ ταῦτα τὰ κυνηγετικὰ πάντα λῖνα.

alpha 2835 Ἀρμάτειον μέλος · (a) Ἵων μὲν (fr. novum) τὸν ἱππόθορον νόμον, ὃν ἄδουσι Φρύγες, ὅταν αὐτοῖς οἱ ὄνοι ὀχεύωσιν. (b) οἱ δὲ ἑάρμάθειον† γεγράφθαι φασὶ δεῖν ἀπὸ τοῦ συνθέντος τὸν τῆς Ἀθηνᾶς νόμον Ὀρμαθοῦ Βοιωτίου. (c) οἱ δὲ τὸ <ἐπὶ τῷ> ἑλκυσμῷ τοῦ Ἑκτορος μέλος γενόμενον ἀπὸ τοῦ θρήνου Τρωάδων. (d) οἱ δὲ τὸ ὅξυ καὶ ὅμοιον τῷ ἀπὸ τῶν ἀξόνων καὶ τροχῶν. (e) οἱ δὲ τὸ μητρῶν· τὴν γὰρ μητέρα τῶν θεῶν ἐφ’ ἀρμάτων ἐξάγεσθαι. (f) οἱ δὲ τὸ ταχὺ καὶ ἑάπεσπασμένον† ἀπὸ τοῦ δρόμου τοῦ τῶν ἀρμάτων. (g) οἱ δὲ παρεγγραφὴν εἶναι τὸ ἀρμάτειον μέλος ἐν τῷ ἐκ τοῦ Ὀρέστου ἐξαγγέλω καὶ οὐκ ἀπὸ μέρους τοῦ ἔσματος. (h) ὁ Δίδυμος οὖν τούτοις ἅπασιν ἀντειπὼν (p. 245 Schmidt) τὸν ἐπαδόμενόν φησι ὑμέναιον ταῖς νύμφαις, διότι ἐφ’ ἀρμάτων ἦγοντο.

alpha 2836 Ἀρμαλιάς ὄχλος · ὁ σιτοφορικὸς ὄχλος, ὁ τὴν τροφὴν τῇ στρατιᾷ κομίζων· ἀρμαλιά γὰρ ἡ τροφή. οὕτω Σοφοκλῆς (fr. 828d R.).

alpha 2837 Ἀρμενα · τὰ ἀρμόζοντα.

alpha 2838 Ἀρμοσταί · οἱ φρούραρχοι τῶν Λακεδαιμονίων. παρὰ τὸ ἀρμόζειν καὶ καθιστᾶν τὰς ὑπ’ αὐτῶν φυλαττομένας πόλεις.

alpha 2839 Ἀρμογή · Εὐπολὶς Αἰξί (fr. 11 K.)· „ταύτην ἐγὼ ἐζήτησιν πάλαι τὴν ἀρμογήν“.

alpha 2840 Ἀρμοδίων · φίλων, προσηνῶν· ὡς ἔμπαλιν ἀνάρσιοι οἱ πολέμιοι. Ἀριστοφάνης (fr. novum).

alpha 2841 Ἀρμόζοντας · ἀντὶ τοῦ ἀρμοστὰς καθισταμένου, Ξενοφῶν (Lac. 14, 2).

alpha 2842 Ἀρματροχιαί · αἱ ἀπὸ τῶν τροχῶν ἐγχαράξεις ἐν τῇ γῇ.

alpha 2843 Ἀρμόσουνοι · ἀρχὴ τις Λακεδαίμονος.

alpha 2844 Ἀρμόγματα · ἀρτύματα.

alpha 2845 Ἀρμοδίου μέλος · τὸ ἐπὶ Ἀρμοδίῳ ποιηθὲν σκόλιον οὕτως ἔλεγον.

alpha 2846 Ἀρμονίας · συνθήκας, σπονδὰς, ἢ λέξεις Διογενιανοῦ (fr. novum).

alpha 2847 Ἀρνακίδα · τὸ κῶδιον, ὡς ἡμεῖς, τοῦ ἀρνειοῦ.

alpha 2848 Ἀρνεώς · ὁ ἀρνεῖός. ἐν Φρίξῳ (trag. adesp. fr. novum).

alpha 2849 Ἀρνεῖ · τὸ ὀριστικόν, τὸ δὲ ὑποτακτικὸν ἀρνη· καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων ἀπάντων ὁ αὐτὸς λόγος.

alpha 2850 Ἀρότους · τοὺς ἐνιαυτούς. οὕτω Σοφοκλῆς (Tr. 69).

alpha 2851 Ἀρότρῳ ἀκοντίζειν · παροιμία ἐπὶ τῶν καθ’ ἑαυτῶν ἀκοντιζόντων. Σοφοκλῆς εἴρηκεν (fr. 828e R.).

- alpha 2852 Ἄροῦν , οὐκ ἄροτριᾶν λέγουσιν.
- alpha 2853 Ἄρπαγή · ὀξυτόνως ἢ διαρπαγή. τὸ δὲ σκεῦος βαρυτόνως, ἵνα ὀνοματικὸν γένηται.
- alpha 2854 Ἄρνυσθαι · ἀντικαταλλάττεσθαι. ὅθεν καὶ τὸ μισθαρνεῖν , τὸ μισθὸν ἀντί τινος λαμβάνειν λέγεται. λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ περιποιούμενος καὶ ἀντὶ τοῦ φυλάττων. οὕτω Πλάτων (Prot. 349a).
- alpha 2855 Ἄρπεδόνη · ἢ διὰ σπάρτου θήρα.
- alpha 2856 Ἄρπη · δρέπανον. Σοφοκλῆς (fr. 391 N. 2 = 424 R.).
- alpha 2857 Ἄρπεδονίζειν · λωποδυτεῖν. καὶ διὰ σπάρτου θηρᾶν.
- alpha 2858 Ἀρπέζας · τοὺς αἵμασιώδεις τόπους. οἱ δὲ τεῖχη καὶ περιβόλους, οἱ δὲ κλιμακώδη χωρία.
- alpha 2859 Ἀρπῖδες · ὑποδήματα.
- alpha 2860 Ἀρράβακα · τὴν ὀρχηστρίδα ἢ τὸν ὀρχηστήν. ἢ βλάσφημον. ἀπὸ τοῦ ἀρραβάσσειν, ὃ ἐστὶν ὀρχεῖσθαι. οὕτως Κρατῖνος (fr. nonum).
- alpha 2861 Ἀρρενικόν · χρώματος εἶδος χλωρόν, ὅπερ ἡμεῖς ἀρσενικὸν λέγομεν.
- alpha 2862 Ἄρρηκτον · στερεόν.
- alpha 2863 Ἀρρηνεῖν · λοιδορεῖν. καὶ γυναικὶ πρὸς ἄνδρα διαφέρεσθαι.
- alpha 2864 Ἀρρηνές · ἄγριον, δυσχερές.
- alpha 2865 Ἀρρῆσαι · ἀπαγορεῦσαι, ἀβουλῆσαι.
- alpha 2866 Ἀρραβῶν · διὰ τῶν β' ρρ. ἢ χρήσις ἀφθονωτάτη ἐστὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Κρατῖνος Σεριφίοις (fr. nonum). τὸ δὲ σημαινόμενον δῆλον. ἢ λέξις Φρυνίχου (fr. nonum).
- alpha 2867 Ἀρραβῶν κακῶν · Πλάτων Μετοίκους (fr. nonum)· „οὐκ ἐμάνθανον κακῶν μεγίστων ἀρραβῶνα λαμβάνων“.
- alpha 2868 Ἄραρεν · οἷον βεβαίως οὕτως ἔχει καὶ ἀμετακινήτως.
- alpha 2869 Ἄρρατον · ἰσχυρόν, στερεόν. οὕτω Πλάτων (Crat. 407d. Reip. 7, 535c).
- alpha 2870 Ἄρρητα · ἀντὶ τοῦ μὴ εἰρημένα. Πλάτων Συμποσίῳ (189b) καὶ Δημοσθένους ἐν τῷ κατὰ Μειδίου (21, 79)· „ρήτὰ καὶ ἄρρητα κακὰ“.
- alpha 2871 Ἄρρεν , οὐκ ἄρσεν. καὶ ὅλως ὅταν ἦ μετὰ τοῦ ρ ς καὶ τοῦτο ρ ποιοῦσιν, οἷον θαρρεῖν, μυρρίνη, ταρρός, ἐπὶ κόρρη. Ὅμηρος διὰ τοῦ ς (ι 219)· „ταρσοὶ μὲν τυρῶν βριθόν“. καὶ οἱ τραγικοὶ. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα τῶν Ἀττικῶν ὀνόματα φυλάττονται οἱ τραγικοὶ ὡς ἰσχυρότερα τῆς τραγωδίας καὶ πολιτικώτερα. οὐ μέντοι οὐδ' οἱ Ἀττικοὶ ὁμαλίζουσιν ἐν τούτοις, οἷον Πέρσαι, Ἀρσινόη, Κερσοβλέπτῃς. καὶ Χερρόνησον μὲν λέγουσιν διὰ τοῦ ρ, χέρσον δὲ διὰ τοῦ ς.
- alpha 2872 Ἀρρενικόν , οὐχὶ ἀρσενικὸν καλοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ τὸ τῶν γραφῶν φάρμακον. Ἀριστοφάνους Δαιταλεῦσιν (fr. nonum)· „οὕτως πάρεστιν ἀρρενικόν· κέλευε νῦν“.
- alpha 2873 Ἀρραγές ὄμμα · τὸ μὴ δακρυῶν, ἀλλ' ἀπαθές. Σοφοκλῆς εἶρηκεν (fr. 670 N. 2 = 736 R.).
- alpha 2874 Ἀρραγῶς · στερεῶς, ἐγκρατῶς, ὥστε μὴ ραγῆναι καὶ διαφθαρῆναι ὑπὸ βίας. Σοφοκλῆς (fr. 1024a R.).
- alpha 2875 Ἀρρητον · τὸ ἀνιστόρητον. Σοφοκλῆς εἶρηκεν (fr. 500 N. 2 = 543 R.).
- alpha 2876 Ἀρρηφορεῖν · τὸ τὰ ἀπόρρητα καὶ μυστικὰ φέρειν. καὶ Ἀρρηφόροι καὶ ἀρρηφορία ὁμοίως.
- alpha 2877 Ἀρριχοὶ · κόφινοι οἰσύνιοι, οὓς ἀρσίκους οἱ Ἴωνες. θηλυκῶς δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὰς ἀρρίχους. Ἀριστοφάνους (An. 1309).
- alpha 2878 Ἄρρυ · ἐπίφθεγμα ἐρετῶν, ὥσπερ τὸ ῥυππαπαὶ (Ar. Ran. 1073) καὶ ἕτερα τοιαῦτα.
- alpha 2879

- Ἄρρωδεῖν · τὸ δεδοικέναι. καὶ διὰ τοῦ ο ὀρρωδεῖν. μᾶλλον δὲ τοῦτο Ἑλληνικόν.
- alpha 2880 Ἄρρωστία τοῦ στρατεύειν · ἀντὶ τοῦ ἀπροθυμία. Θουκυδίδης (3, 15, 2).
- alpha 2881 Ἄρρενωπούς καὶ ἄρρενωπάδας †τὰς γυναῖκας† καλοῦσιν. Κρατῖνος (fr. 389 K.).
- alpha 2882 Ἄρρωστήμων · Εὐπολις Αὐτολύκῳ (fr. 63 K.).
- alpha 2883 Ἄρσεων (Ps. 80, 7)· βασταγμάτων.
- alpha 2884 Ἄρσει · ποτιεῖ.
- alpha 2885 Ἀρτάβη · μέτρον ἐστὶ Περσικόν.
- alpha 2886 Ἄρταμος · κρεουργός, μάγειρος. τάττει αὐτὸ Σοφοκλῆς καὶ ἐπὶ τοῦ φονέως (fr. 921 N. 2 = 1025 R.).
- alpha 2887 Ἄρται† · ἐπικρέμαται.
- alpha 2888 Ἀρτάνη · κυρίως μὲν ἡ τῶν καλωδίων ἀγχόνη. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Αἰχμαλωτίσιν (fr. 48 N. 2 = 51 R.) ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ.
- alpha 2889 Ἀρτεμισία · δύο γεγόνασι, Καρिकाὶ γένος καὶ βασιλίδες ἀμφοτέραι, ὧν ἡ μὲν πρώτη γέγονε κατὰ τὰ Περσικά, ἡ δὲ β', ἥς καὶ Δημοσθένης <ἐν τῷ Περὶ τῆς Ῥοδίων ἐλευθερίας> (15, 11) μνημονεύει, θυγάτηρ μὲν ἦν Ἑκατόμνου, γυνὴ δὲ καὶ ἀδελφὴ Μαυσώλου.
- alpha 2890 Ἄρτημα βαλαντίου · ὁ δεσμός τοῦ βαλαντίου. ἡ ὁ τελαμών, ἐξ οὗ ἤρτηται.
- alpha 2891 Ἀρτήρ · ὑποδήματος γένος. Φερεκράτης <Γραυσίν> (fr. 38 K.).
- alpha 2892 Ἄρτι · ἐπὶ τοῦ ἀπηρτισμένως καὶ πεπληρωμένως. λέγεται δὲ ἄρτι καὶ τὸ μέρος τοῦ παρεληλυθότος συνάπτον τῷ νῦν, ἐναντίως ἔχον τῷ αὐτίκα· τοῦτο γὰρ κατὰ τὸ μέλλον συνάπτει τὸ νῦν.
- alpha 2893 Ἀρτιάζειν · τὸ παίζειν ἄρτια ἢ περιττὰ καρύοις ἢ ἀστραγάλοις ἢ τισι τοιοῦτοις. οὕτως Πλάτων Λύσιδι (206e)· <„ἢ ἀρτιάζων ἀστραγάλοις παμπόλλοις ἐκ φορμίσκων τινῶν προαιρούμενοι“> .
- alpha 2894 Ἀρτικοτεῖσθαι · συμφωνεῖσθαι.
- alpha 2895 Ἄρτια · ἡρμοσμένα, τέλεια, ὑγιῇ. λέγεται δὲ ταῦτα καὶ ἄρμενα.
- alpha 2896 Ἄρτισμός† · ἀνακρεμασμός.
- alpha 2897 Ἀρτιμελής · ὑγιῆς τοῖς μέλεσιν.
- alpha 2898 Ἀρτιεπής · ἀπηρτισμένος ἐν τῷ λέγειν.
- alpha 2899 Ἀρτιθαλῇ · νεόφυτα.
- alpha 2900 Ἀρτίπους · ὑγιεῖς τοὺς πόδας ἔχων.
- alpha 2901 Ἀρτίστομος · ὁ σαφὲς καὶ ἡδὺ φθεγγόμενος.
- alpha 2902 Ἀρτίφρονες · σώφρονες.
- alpha 2903 Ἀρτίως · τελείως, ὑγιῶς.
- alpha 2904 Ἀρτίως , οὐ μόνον ἄρτι· τὸ πρὸ ὀλίγου. Φερεκράτης <Μυρμηκανθρώποις> (fr. 119 K.)· „ξένη γυνὴ γραῦς ἀρτίως ἀφιγμένη“> .
- alpha 2905 Ἄρτος · ὄνομα τυράννου Μεσσαπίων, ὃν καὶ πρόξενον Ἀθηναίους φησὶ ποιήσασθαι Πολέμων (fr. 89 Preller).
- alpha 2906 Ἀρτοπόπον · καὶ Ἀττικοὶ καὶ Ἴωνες τὸν ἀρτοκόπον. ἔστι δὲ τὸ ἀρτοποπεῖν ἐν Μονοτρόπῳ Φρυνίχῳ (fr. 27 K.).
- alpha 2907

Ἄρτοσιτεῖν · τὸ ἐναντίον τοῦ ὀψοφαγεῖν. 〈Πλάτων ἐν Ὑπερβόλῳ (fr. 172 K.) κέχρηται τῷ ὀνόματι〉 .

alpha 2908 Ἄρτύειν · σκευάζειν.

alpha 2909 Ἄρτυεν · ἐβασίλευεν.

alpha 2910 Ἄρτύναντες (M 43)· παρασκευάσαντες.

alpha 2911 Ἀρύβαλλος · τὸ ἐλκυστὸν βαλάντιον.

alpha 2912 Ἀρύβας · κύριον. Ἀλκέτου μὲν ἦν υἱός, Μολοττῶν δὲ βασιλεύς.

alpha 2913 Ἀρύει · βοηθεῖ.

alpha 2914 †Ἄρυθμος† · ἀδιατύπτως, ἀκανόνιστος, μὴ ἔχων ῥυθμόν· ῥυθμὸς γὰρ ὁ τύπος.

alpha 2915 Ἀρυσάμενος · ἀντλήσας.

alpha 2916 Ἀρυστίχους · τὰς οἰνοχόας καὶ κοτύλας.

alpha 2917 Ἀρύτεσθαι σὺν τῷ τ λέγουσιν, οὐκ ἀρύεσθαι. Ἀριστοφάνης 〈Νεφέλαις (272)· „εἴτ’ ἄρα Νείλου προχοὰς ὑδάτων χρυσέοις ἀρύτεσθε πρόχοισιν“〉 . καὶ Πλάτων 〈Νόμοις (1, 636d)· „ὦν ὁ μὲν ἀρυτόμενος ὅθεν τε δὴ καὶ ὀπόσον καὶ ὀπότε“〉 .

alpha 2918 Ἄρυστις · ἡ ἀπνευστὶ πόσις.

alpha 2919 Ἀρχαῖικόν καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα διὰ τῶν δύο ιι. Ἀριστοφάνης 〈Νεφέλαις (821)· „ὥς παιδάριον εἶ καὶ φρονεῖς ἀρχαῖικά“〉 .

alpha 2920 Ἀρχαῖος · ἀντὶ τοῦ εὐήθης. Πλάτων (Hipp. min. 371d).

alpha 2921 †Ἀρχαῖος† · Ἰσοκράτης μὲν 〈ἐν τῷ Πανηγυρικῷ〉 (8) τὸ ἀρχαιοτρόπως εἶπεῖν, τουτέστιν ἀρχαιοτρόποις ὀνόμασι χρῆσθαι. Δημοσθένης δὲ ἐν Φιλιππικοῖς εἰπὼν (9, 48) „οὕτως δὲ ἀρχαίως εἶχον, μᾶλλον δὲ πολιτικῶς“, ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς ἔλαβεν.

alpha 2922 Ἀρχαιρεσίας λέγουσι θηλυκῶς καὶ πληθυντικῶς, οὐκ ἀρχαιρεσίαν οὐδὲ ἄλλως πως.

alpha 2923 Ἀρχαιρεσιάζειν · τὸ πρὸς χάριν τινὶ ζητεῖν.

alpha 2924 Ἀρχαίως · ἀπραγμόνως, ἀπαρατηρήτως καὶ ἡλιθίως.

alpha 2925 Ἀρχεῖα · ἔνθα οἱ δημόσιοι χάρται ἀπόκεινται, χαρτοφυλάκιον. ἢ τὰ χωρία τῶν κριτῶν. ἢ ἀρχαί, ὡς Ξενοφῶν Ἱστοριῶν η' (5, 17 et 6, 10).

alpha 2926 Ἀρχηγέται · ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν. Ἀριστοφάνης (fr. 126 K.)· „ὁ δὲ μεθύων ἡμεὶ παρὰ τοὺς ἀρχηγέτας“.

alpha 2927 Ἀρχηγέτης · ἡγεμών.

alpha 2928 Ἀρχῆθεν · οὐκ ἔστι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, πλὴν παρ’ Αἰσχύλῳ (fr. 416 N. 2 = 758 M.). παρ’ Ἡροδότῳ δὲ ἔστι (7, 104, 1) καὶ τοῖς Ἰωσι.

alpha 2929 Ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσιν · παροιμιῶδες ἔστι. Σόλωνος δὲ (Nr. 199 Martina) εἶναί φασιν αὐτὸ ἀπόφθεγμα. Ἀριστοτέλης δὲ (EN 1130a 1) καὶ Θεόφραστος (deest ap. Wimmer) Βίαντος.

alpha 2930 Ἀρχὴν ἰᾶσθαι πολὺ λῶϊον ἢ ἐτελευτήν · παροιμία. δηλοῖ δὲ ὡς †ἀρχόμενός τινος† πάθους καὶ ἄλλου τινὸς δεινοῦ μᾶλλον ἔστι κωλύειν ἢ ἐνακμάσαντος καὶ τελειωθέντος.

alpha 2931 Ἀρχὴν Σκυρίαν · παροιμία ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδὲν λυσιτελεῖς ἐχόντων, παρόσον πετρώδης καὶ λυπρὰ ἢ Σκυῖρος.

alpha 2932 Ἀρχίδια · τὰς ἀρχὰς ὑποκοριζόμενοι λέγουσιν.

alpha 2933 Ἀρχιέρων , οὐκ ἀρχιερέα. Πλάτων (Leg. 12, 947a).

alpha 2934

Ἀρχιθεωρός · ὁ ἡγούμενος τῶν θεωρῶν. θεωροὶ δὲ οἱ τὴν θεωρίαν φέροντες τοῖς θεοῖς εἰς τοὺς καλλινίκους ἀγῶνας καὶ ὑπὲρ τῶν πατρίδων θύοντες.

alpha 2935 Ἀρχιτέκτων · β' σημαίνει· καὶ τὸ τῶν οἰκοδομημάτων εἶναι ἐπιστάτην καὶ κυρίως τὸν ἄρχοντα τῶν τεκτόνων, ὃς τὴν διάθεσιν τοῦ κατασκευάσματος ἐπινοεῖ. λέγεται δὲ καὶ ἀπὸ τούτων ἀρχιτέκτων καὶ ὁ κατασκευάσας τινὶ καὶ σκευωρησάμενος πρᾶγμά τι. Δημοσθένης (56, 11)·
〈„τούτῳ τῷ ἀρχιτέκτονι τῆς ὅλης“, φησίν, „ἐπιβουλῆς“〉 .

alpha 2936 Ἄρχοντες οἱ θ' τίνες · ἄρχων, πολέμαρχος, βασιλεὺς, θεσμοθέται ἔξ. καὶ πρὸ μὲν τῶν Σόλωνος νόμων οὐκ ἐξῆν αὐτοῖς ἅμα δικάζειν, ἀλλ' ὁ μὲν βασιλεὺς καθῆστο παρὰ τῷ καλουμένῳ Βουκολίῳ· τὸ δὲ ἦν πλησίον τοῦ πρυτανείου· ὁ δὲ πολέμαρχος ἐν Λυκείῳ, καὶ ὁ ἄρχων παρὰ τοὺς Ἐπωνύμους, οἱ θεσμοθέται παρὰ τὸ θεσμοθέσιον. κύριοί τε ἦσαν ὥστε τὰς δίκας αὐτοτελεῖς ποιεῖσθαι. ὕστερον δὲ Σόλωνος οὐδὲν αὐτοῖς ἕτερον τελεῖται ἢ μόνον ὑποκρίνουσι τοὺς ἀντιδίκους.

alpha 2937 Ἄρχων · ἀφ' οὗ ὁ ἐνιαυτὸς ἐπωνύμιος γενόμενος ἐμετρεῖτο. ἦν δὲ ὁ ἄρχων τῶν θ' εἷς.

alpha 2938 Ἀρωγή · βοήθεια.

alpha 2939 Ἀρωγός · ὠφέλιμος.

alpha 2940 Ἀρώματα · οὐ τὰ θυμιάματα οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν, ἀλλὰ τὰ ἐσπαρμένα.

alpha 2941 Ἀσαλῆς μανία · ἡ μηδενὸς φροντίζουσα· σάλη γὰρ ἡ φροντίς. Αἰσχύλος (fr. 319 N. 2 = 634 M.).

alpha 2942 Ἀσάλπιγκτον ὥραν · τὸ μεσονύκτιον, ἐπεὶ ταύτης τῆς ὥρας οὐκ εἰώθασι σαλπίζειν, ἀλλ' ἐσπέρας καὶ ὄρθρου.

alpha 2943 Ἄσαι · βλάβαι. οὕτως Αἰσχύλος (fr. 417 N. 2 = 759 M.).

alpha 2944 Ἀσβεστος (A 599)· ἀκατάπαυστος.

alpha 2945 Ἀσαφές · ἀνόητον, ἄδηλον.

alpha 2946 Ἀσβολος · θηλυκῶς ἡ ἄσβολος, οὐχὶ ἡ ἀσβόλη, οὐδὲ ἀρσενικῶς ὁ ἄσβολος. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις (244/5)· „τὰ πλεῖστα γὰρ ἀποπεπόννηκας. φεῦ ἰοὺ τῆς ἀσβόλου“.

alpha 2947 Ἀσέλγεια · ἀντὶ τοῦ πολυτέλεια. Αἰσχίνης (1, 95).

alpha 2948 Ἀσέλγεια · πορνεία, ἀκαθαρσία. παρῆκται δέ, ὥς φασιν, ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Σέλγη πόλις ἐστὶ τῆς Πισιδίας, ὅπου κακῶς ἔζων οἱ ἄνθρωποι καὶ ἀλλήλοις ἐκοινώνουν. κατ' ἐπίτασιν οὖν τὸ ἀσελγαίνειν.

alpha 2949 Ἀσελγές · πᾶν τὸ σφοδρὸν καὶ βίαιον. καὶ ἀσελγεια ἡ μετ' ἐπηρείας καὶ θρασύτητος βία. καὶ ἀσελγῆς ὁ ἀνάγωγος. Δημοσθένης 〈ἐν τῷ κατὰ Μειδίου (21, 1)· „τὴν μὲν ἀσελγειαν ἀεὶ καὶ τὴν ὕβριν, ἥ πρὸς ἅπαντας ἀεὶ χρῆται“. καὶ ὁ κωμικός (Eur. fr. 320 K.)· „ὥσπερ ἀνέμου ἐξαίφνης ἀσελγοῦς γενομένου“. καὶ Φερεκράτης „οἷον αὖ τὸ πνίγος ὡς ἀσελγέσ“ φησὶ που〉 (fr. 176 K.). καὶ ἀσελγόκερων κριὸν Πλάτων (fr. 210 K.) τὸν μεγαλόκερων· ἢ τὸν χαλεπὸν καὶ βίαιον τοῖς κέρασι.

alpha 2950 Ἀσεπτον · τὸ ἀσεβές.

alpha 2951 Ἀση · λύπη.

alpha 2952 Ἀσημάντοις · ἀφυλάκτοις, οὐκ ἔχουσι σημάντορας, τοὺς ἐπιστάτας. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν σφραγίδων.

alpha 2953 Ἀσήμαντα · τὰ λεγόμενα ἀσφράγιστα· καὶ γὰρ σημεῖα τὰς σφραγίδας ἔλεγον. Ξενοφῶν δὲ (Syneg. 3, 4) ἐπιρρηματικῶς ἀσήμως καὶ ἀσήμων Εὐριπίδης (fr. novum). καὶ ἄσημον τὸ ἀργύριον τὸ ἀχάρακτον, ἐπίσημον δὲ τὸ κεχαραγμένον. οὕτως δὲ καὶ τὸ χρυσίον ἄσημον καὶ ἐπίσημον.

- alpha 2954 Ἄσθμα · πνοή. καὶ ἀσθμάζειν ἀντὶ τοῦ ἀσθμαίνειν, οἶον πνευστιᾶν.
- alpha 2955 Ἀσία · ὑπὸ τῶν παλαιῶν πᾶσα λέγεται, ἥς οἱ Πέρσαι τὴν ἀρχὴν ἐκέκτηντο, οὐχ ἡ νῦν ἰδίως ὀνομαζομένη οὕτως.
- alpha 2956 Ἀσίας · ἡ κιθάρα, ἀπὸ Ἀσίου τινός. καὶ Ἀσία καὶ Ἀσιώνη, ἀπὸ Ἀσίας τῆς μητρὸς Προμηθέως. Δοῦριν δὲ (FGrHist 76 F 81) Ἑῤῥιστοτέλης† φησὶ λέγειν ὅτι ἐκλήθη Ἀσίας ἀπὸ τῶν χρωμένων Λεσβίων, οἵτινες οἰκοῦσι πρὸς τῇ Ἀσίᾳ. οἱ δὲ ἀπὸ Τυρρηνοῦ Λυδοῦ εὐρόντος πρώτου τὸ τρίγωνον ὄργανον. οἱ δὲ ἀπὸ Τερπάνδρου.
- alpha 2957 Ἀσιάδος κρούματα · τῆς κιθάρας. οὕτως Ἀριστοφάνης (Thesm. 120). καὶ ἄσσιστα · ἔγγιστα.
- alpha 2958 Ἀσκάντης · κλινίδιον εὐτελές. καὶ ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν ὁ σκίμπος. ὁ δὲ κράββατος οὐδὲ παρ' ἐνί.
- alpha 2959 Ἀσκαρδαμυκτὶ ὄραν · μὴ καταμύοντα. Ἀριστοφάνης (Equ. 292).
- alpha 2960 Ἀσκέραι · ὑποδήματα Ἀττικά.
- alpha 2961 Ἀσκαλαβώτην, οὐχὶ καλαβώτην λέγουσι· μᾶλλον δὲ γαλεώτην. Μένανδρος (fr. 163 K.—Th.).
- alpha 2962 Ἄσκειον · ἀντὶ τοῦ ἀπαράσκειον.
- alpha 2963 Ἀσκήσασα · μετ' ἐπιμελείας ὑφάνασα, κοσμήσασα.
- alpha 2964 Ἀσκησις · ἀγωνιᾶν καὶ ὥς ἡμεῖς τὸ δεδιέναι καὶ προσδοκᾶν τὸ μέλλον λέγουσιν οἱ παλαιοὶ καὶ Πλάτων.
- alpha 2965 Ἄσκησίς ἐστιν ἐπίμονος πόνος πρὸς τὸ οἰονοῦν πρᾶγμα.
- alpha 2966 Ἀσκητικός · φιλομαθής, φιλόσοφος.
- alpha 2967 Ἄσκοπον · ἀντὶ τοῦ ἀπροσδόκητον.
- alpha 2968 Ἀσκληπιεῖον · πεντασυνλλάβως λεκτέον.
- alpha 2969 Ἀσκοπήρα · Ἑλληνικὸν τὸ ὄνομα.
- alpha 2970 Ἀσκορδίνωτος · ὁ μὴ σκορδινώμενος. σκορδινᾶσθαι δέ ἐστι τὸ τὰ μέλη διατείνειν, ὃ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἀφυπνισθέντων συμβαίνει.
- alpha 2971 Ἀσκούμενος · κατασκευάζων, κοσμῶν.
- alpha 2972 Ἀσκολιάζοντες · ἐφ' ἐνὸς ποδὸς ἐφαλλόμενοι ἢ στερούμενοι τῶν κατὰ φύσιν.
- alpha 2973 Ἀσκοθύλακος · Διοκλῆς Βάκχαις (fr. 3 K.) καὶ Ἄρχιππος Ἀμφιτρύωνι <δευτέρῳ> (fr. 4 K.).
- alpha 2974 Ἀσκολιάζειν · τὸ ἐπὶ θατέρῳ τοῖν ποδοῖν πορεύεσθαι χωλαίνοντα. οὕτω Πλάτων (Symp. 190d). καὶ σκιμβάζειν τὸ αὐτὸ τοῦτο λέγουσι. κυρίως δὲ ἀσκολιάζειν ἐστὶ τὸ ἐπὶ τοῦ ἀσκοῦ ἄλλεσθαι. τιθέασι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἄλλεσθαι τὸν ἕτερον τῶν ποδῶν ἄνω ἔχοντα. οἱ δὲ σύμποδα βεβηκότα ἄλλεσθαι.
- alpha 2975 Ἀσκῶ φλαυρίζεις · οἶον οὐδενὶ καταπλήττη, σκιᾷ μορμολύττη.
- alpha 2976 Ἀσπάθητον χλαῖναν · ἀνύφαντον.
- alpha 2977 Ἀσπάλαθος · εἶδος ἀκάνθης τραχυτάτης.
- alpha 2978 Ἀσπαλιεύς · ἀλιεύς, ἀπὸ τοῦ σπᾶν τὸ λίνον. λίνον δὲ ἡ ὀρμιά.
- alpha 2979 Ἄσμα · τὸ διάσμα. οὕτω Σώφρων (fr. 79 Kaibel). καὶ ἄττεσθαι, ὃ ἡμεῖς διάζεσθαι· μεταβολὴ γὰρ τῶν β' ττ εἰς τὸ ζ ἐγένετο.
- alpha 2980 Ἀσμένως · χαίρων, ἡδέως, προθύμως.
- alpha 2981 Ἀσολοίκως · τὸ ἀφελῶς.
- alpha 2982 Ἀσπαίροντες · σκαρίζοντες.
- alpha 2983 Ἀσπαλίας · ἀλιέως ἔργα. καὶ ἀσπαλιεύς ἀπὸ τοῦ ἀποσπᾶν τὴν ἄγραν.

- alpha 2984 Ἀσπασία · πολυθρύλητος γέγονεν. ἦν δὲ γένος Μιλησία, δεινὴ δὲ περὶ λόγους. Περικλέους δὲ φασιν αὐτὴν διδάσκαλον ἄμα καὶ ἐρωμένην εἶναι. δοκεῖ δὲ δυοῖν πολέμων αἰτία γεγονέναι, τοῦ τε Σαμιακοῦ καὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ. δοκεῖ δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς ἐσχηκέναι Περικλῆς τὸν ὁμώνυμον αὐτῷ Περικλέα τὸν νόθον.
- alpha 2985 Ἀσπαστοί · ἄσμενοι, θεοειδεῖς, ἡδεῖς.
- alpha 2986 Ἀσπασίως · προσηνῶς, φιλοφρόνως.
- alpha 2987 Ἀσπίς · ὄπλον, σκουτάριον.
- alpha 2988 Ἀσπονδοί · ἐχθροὶ ἀδιάλλακτοι.
- alpha 2989 Ἀσπουδος · ὁ μὴ σπουδαῖος. τοῦτως Ἀρχίδης†. Εὐπόλις Πόλεσιν (fr. 234 K.)· „ἄσπουδος δ' ἀνὴρ σπουδαίου κακίων“.
- alpha 2990 Ἀσπάζεσθαι · καὶ τὸ προσαγορεύειν, ὡς ἡμεῖς, καὶ τὸ χαίρειν τινὶ ἀπλῶς, καὶ ἀγαπᾶν καὶ φιλοφρονεῖσθαι.
- alpha 2991 Ἀσπαζόμεθα · καὶ σὺν τῷ ς „ἀσπαζόμεσθ' ἐρετμὰ καὶ σκαλμίδια“ φησὶν ὁ κωμικός (com. adesp. fr. 607 K.). καὶ <πάντα> τὰ ὅμοια διττῶς λέγουσιν.
- alpha 2992 Ἀσταχυς καὶ ἀσταφίς · καὶ ὅλως τὸ πλεονάζειν τῷ α ἐν ἀρχῇ τῶν τοιούτων ὀνομάτων Ἀττικόν.
- alpha 2993 Ἀστεῖόν τι καὶ κατερρινημένον εἰπεῖν (Ar. Ran. 901) · κωμικὴ ἢ συμπλοκὴ. σημαίνει δὲ τὸ κατερρινημένον τὸ ἄκρως διειργασμένον. <ἐν> συνουσίᾳ χρῶ.
- alpha 2994 Ἀστάθμητος · ἄνισος.
- alpha 2995 Ἀσταθμητότατον · περὶ οὗ οὐδεὶς ἂν δύναίτο τεκμήρασθαι οὐδὲ σταθμήσασθαι, τί ποτε διανοεῖται ἢ τί ἱπρᾶξαι†. Δημοσθένης ἐν τῷ Παραπρεσβεΐας (19, 136).
- alpha 2996 Ἀστεγος · ὁ μὴ ἔχων στέγην. λέγεται δὲ καὶ <ὁ> φλύαρος καὶ ἀνυπομόνητος.
- alpha 2997 Ἀστεῖος · εὐσύνετος, εὐπρόσωπος, χαρίεις, καλός, γελοιώδης.
- alpha 2998 Ἀστάνδης · γραμματοφόρος. Περσικὸν τὸ ὄνομα.
- alpha 2999 Ἀσταφίδα καὶ ὀσταφίδα · οἱ Ἀττικοὶ ἐκατέρως λέγουσιν.
- alpha 3000 Ἀστείων · τῶν ἐν ἄστει διατριβόντων.
- alpha 3001 Ἀστεΐζεσθαι · τὸ χαριεντίζεσθαι. καὶ ἀστεῖος ὁ χαρίεις.
- alpha 3002 Ἀστεΐζόμενος · ἀγλαΐζόμενος, ὠραΐζόμενος.
- alpha 3003 Ἀστεκτα · ἀβάστακτα, ἀνυπομόνητα, οὐ δυνάμενα κατασχεθῆναι.
- alpha 3004 Ἀστεσι · πόλεις.
- alpha 3005 Ἀστικτον · ἀνέπαφον χωρίον καὶ ἀνυπόθετον.
- alpha 3006 Ἀστικὸν ἐμπόριον · ἐν ᾧ οἱ ἄστοι Ἀθήνησιν ἐνεπορεύοντο. ἦν δὲ καὶ ἄλλο ξενικόν, ἐν ᾧ οἱ ξένοι.
- alpha 3007 Ἀστεμφέα · ἀμετακίνητον, βέβαιον. λέγεται δὲ καὶ ἐπιρρηματικῶς ἀστεμφῶς.
- alpha 3008 Ἀστερόεντα · ἥτοι ἀστέρας πεποικιλμένους ἔχοντα.
- alpha 3009 Ἀστερων τέθριππος (Eur. Troad. 855)· τὸ ἄρμα τοῦ ἡλίου.
- alpha 3010 Ἀστιβής · ἀσφαλὴς ἢ ἄβατος.
- alpha 3011 Ἀστεῖσμός · πιθανολογία.
- alpha 3012 Ἀστομος · ὁ μὴ δυνάμενος λέγειν. Σοφοκλῆς εἴρηκεν (fr. 73 N. 2 = 76 R.).
- alpha 3013 Ἀστόξενοι · οἱ γένει ἐξ ἀρχῆς προσήκοντες, ἐπὶ δὲ τῆς ἀλλοδαπῆς γεγονότες.
- alpha 3014 Ἀστός · πολίτης.

- alpha 3015 Ἄστικτον · ἔστι δὲ χωρίον τὸ μὴ ὑποκείμενον δανειστῇ καὶ μὴ ἔχον ὄρον, ἥτις ἦν στήλη
δηλοῦσα ὅτι ἐπ’ αὐτοῖς <***> δεδάνεικεν· ὅταν γὰρ ὑποκέται, αὐτὸ τοῦτο ὁ δανείσας διὰ
γραμμάτων δηλοῖ ἐπικειμένων τῷ χωρίῳ. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἐπὶ οἰκίας γίνεται.
- alpha 3016 Ἀστραβηλάτης · ὀνηλάτης.
- alpha 3017 Ἀστράβη · τὸ ἐπὶ τῶν τέφιππων† ξύλον, ὃ κρατοῦσιν οἱ καθεζόμενοι. καὶ αὐτὸ τὸ νωτοφόρον
ὑποζύγιον. οἱ δὲ τὴν σωματηγὸν ἡμίονον ἀστράβην ἐκάλεσαν.
- alpha 3018 Ἀστράγαλος · κυρίως τὸ συνήθως λεγόμενον. καὶ ὁ σπόνδυλος τοῦ τραχήλου. καὶ ὁ πεττικός.
καὶ βοτάνη δὲ οὕτω καλεῖται.
- alpha 3019 Ἀστροις σημαίνεσθαι · τὸ μακρὰν καὶ ἔρημον ὁδὸν βαδίζειν.
- alpha 3020 Ἀστραγαλίζειν · Στράττις εἶπεν (fr. novum).
- alpha 3021 Ἄστου ἄστεος · οὐκέτι δὲ ἀναλόγως ἥμισυ ἡμίσεος, ἀλλ’ ἡμίσεως.
- alpha 3022 Ἀστυγείτων · πλησιόχωρος.
- alpha 3023 Ἀστυνόμος · δέκα ἦσαν ἀστυνόμοι, πέντε μὲν ἐν Πειραιεῖ, πέντε δὲ ἐν ἄστει, οἷς ἔμελε περὶ τε
τῶν αὐλητρίδων καὶ ψαλτριῶν καὶ κοπρολόγων καὶ τῶν τοιούτων.
- alpha 3024 Ἀστυπολεῖν · τὸ ἐν ἄστει διατρίβειν ἄγριον ὄντα.
- alpha 3025 Ἀστυφίαν καὶ ἀστυσίαν · διὰ τε τοῦ φ καὶ διὰ τοῦ ς ὁμοίως ἐπὶ τοῦ τέσιτου† λέγουσιν.
- alpha 3026 τέστυφίαν παρὰ τὴν ἀγορασίαν, ἣν ἐκήρυσσον ἐν ταῖς ἐκκλησίαις†.
- alpha 3027 Ἀσύμβατον · ἀφιλίωτον.
- alpha 3028 Ἀσυμφανῶς · ἐπικεκαλυμμένως, ἀδήλως.
- alpha 3029 Ἀσυνδυάστως · ἀσυμπλόκως, ἀσυζεύκτως.
- alpha 3030 Ἀσυνθεσία · παράβασις συνθηκῶν.
- alpha 3031 Ἀσύνθετος · ἀσύμφωνος, ἄμικτος.
- alpha 3032 Ἀσυνθετώτατον · Δημοσθένης ἐν τῷ Περὶ τῆς παραπρεσβείας (19, 136) ἐπὶ ὅχλου τάττει τὸ
ὄνομα, ἀντὶ τοῦ ἀπιστότατον καὶ ἀβεβαιότατον καὶ πίστεις διὰ τὸ ἀβέβαιον οὐ τιθέμενον. <ἢ
ἀνομολόγον καὶ ἀσύμφωνον· ὁμολογίαι γὰρ αἱ συνθῆκαι. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀσυνετώτατον. Ὅμηρος δὲ
ἀντὶ τοῦ ὃ μὴ δύναται τις συνιέναι, τί ποτε φρονεῖ· φησὶ γάρ (Z 334)· „σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ
ἄκουσον“> .
- alpha 3033 Ἀσύντακτον · μὴ συντεταγμένον, μὴ συμφραζάμενον.
- alpha 3034 Ἀσυντελής · ἀσύμφορος, ἀχρήσιμος.
- alpha 3035 Ἀσύφηλον · ἀπαίδευτον, ἀνόητον.
- alpha 3036 Ἀσφάλεια μὲν καὶ ἀσφαλὲς Ἑλληνικά, τὸ δὲ ἀσφαλίζεσθαι βάρβαρον.
- alpha 3037 Ἀσφαλεστέρως · Πλάτων.
- alpha 3038 Ἀσφάραγον · φάρυγα, στόμαχον, λαιμόν. λέγεται δὲ καὶ τὸ ἐξ ἀκανθῶν φυόμενον. ἔστι δέ τι καὶ
βοτάνης εἶδος ἀσφάραγος πρὸς τὰς καθάρσεις ἐπιτήδειον. οὕτω μὲν οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ φ
προφέρουσιν, οἱ δὲ πολλοὶ μὴ ἀκριβοῦντες διὰ τοῦ π λέγουσι. καὶ ἀπλῶς τὰ τῶν λαχάνων
ὄρμενα ἀσπαράγους καλοῦσιν.
- alpha 3039 Ἀσφόδελος · σκιλλῶδες φυτὸν φύλλα ἔχον μακρὰ καὶ ἀνθέρικον ἐσθιόμενον. καὶ τὸ σπέρμα δὲ
αὐτοῦ φρυγόμενον καὶ ἡ ρίζα κοπτομένη μετὰ σύκων πλείστην ὄνησιν ἔχει. προπαροξυτόνως
δὲ ἀναγνωστέον. τὸν δὲ τόπον, ἐν ᾧ φύεται, ὀξυτονητέον, ὥς καὶ παρ’ Ὀμήρῳ (λ 539)· „κατ’
ἀσφοδελὸν λειμῶνα“.
- alpha 3040 Ἀσχάλλων · ἀδημονῶν, λυπούμενος, χαλεπαίνων, ἀγανακτῶν.

- alpha 3041 Ἀσχέτως · ἀμέτρως.
- alpha 3042 Ἀσχέδωρος · παρ' Αἰσχύλῳ (fr. 261 N. 2 = 461 M.) ὁ ἐκ τῆς ἰδίας ἀλκῆς ἄσχετα δωρούμενος, οἶον βίαιος, Ἱταλιῶται τὸν σύαγρον ἀσχέδωρον καλοῦσιν.
- alpha 3043 Ἀσχολοῦμαι καὶ ἀσχολεῖ καὶ ἀσχολεῖσθαι λέγουσιν Ἀττικοί.
- alpha 3044 Ἀσώδης ἐστί· < *** > λέγουσιν οὕτως. Αἰσχύλος δὲ (Suppl. 31) τῆφυλώδης†. ὁ δὲ ἱατρὸς (Hipp. Art. 19 = 4, 132, 14 L.) τὸν πρὸς τὰ σιτία ἀτάκτως διακείμενον καὶ ἀηδῶς.
- alpha 3045 Ἀσωμένη · λυπουμένη.
- alpha 3046 Ἀσώτως · αἰσχροῶς.
- alpha 3047 Ἀσώδης · ἀμμώδης.
- alpha 3048 Ἀταλαίπωρον · ἄπονον. ἢ τὸ ἐξ ἐτοίμου λεγόμενον καὶ οὐ μετὰ ἀποδείξεως. ἢ τὸ εὐχερὲς καὶ φανερόν.
- alpha 3049 Ἀταλαιπώρως · ῥαθύμως, ὀλιγώρως. Ἀριστοφάνης < Δαναΐσιν (fr. 254 K.)· „οὕτως αὐτοῖς ἀταλαιπώρως ἢ ποίησις διέκειτο“ > .
- alpha 3050 Ἀτάλαντον · ἴσον, παραπλήσιον.
- alpha 3051 Ἀταλῆσιν (Υ 222)· ἀπαλαῖς, νεογναῖς.
- alpha 3052 Ἀτάλλει · τρέφει, τιθηνεῖ, φιλεῖ, σαίνει, σκιρτᾷ, χαίρει.
- alpha 3053 Ἀταλόν · νήπιον, ἀπαλόν.
- alpha 3054 Ἀταμίευτον · ἀδιοίκητον. ἢ οὐπὲρ οὐκ ἔστι ταμιεῖον. λέγεται δὲ οὕτως καὶ τὸ πρόχειρον καὶ ἐν ἐτοίμῳ.
- alpha 3055 Ἀτάρ · καὶ δὴ ἢ πλήν, ἅτε δὴ. ἢ ὅμως. ἢ ἀντὶ τοῦ δέ.
- alpha 3056 Ἀτάρβητος · ἄφοβος, ἄτρομος.
- alpha 3057 Ἀτὰρ δέ · πλήν ὅμως.
- alpha 3058 Ἀτὰρ ὡς · εἴτα δὴ, ὅμως.
- alpha 3059 Ἀτὰρ οὖν · διὰ τοῦτο οὖν.
- alpha 3060 Ἀταρνεύς · πολίχνιον τι καταντικρὺ Λέσβου κείμενον.
- alpha 3061 Ἀτάσθαλα · ἄδικα, ἀμαρτωλά.
- alpha 3062 ἄται · πληροῦται. Ἱπποκράτης.
- alpha 3063 Ἀτεγκτοῖς · τοῖς μήτε δακρύουσι μήτε ἰδροῦσιν, ἀβρόχοις.
- alpha 3064 Ἀτεγκτος ἄνθρωπος · ὁ μὴ βρεχόμενος μήτε προσιέμενος παραμυθίαν, ἀλλὰ σκληρὸς ὣν ὡς πέτρα ἢ ἄλλο τι τῶν σκληρῶν, ὡς μὴ ὑπὸ ὕδατος βρέχεσθαι.
- alpha 3065 Ἀτεγκτος · ἄπιστος καὶ ἀναίσθητος, οἶον ὁ μήτε παραινέσει μήτε φόβῳ τὴν πώρωσιν καὶ τὸ τοῦ ἥθους σκληρὸν τεγγόμενος ἢ μαλαττόμενος.
- alpha 3066 ἄτε · ὡς ἄν.
- alpha 3067 ἄτε δὴ · ὡς δὴ.
- alpha 3068 Ἀτέκμαρτον · ἀτελείωτον, ἀκαταστόχαστον.
- alpha 3069 Ἀτελῇ · ἀδάπανα, ὡς πολυτελῇ τὰ πολυδάπανα.
- alpha 3070 Ἀτέλεια · ἀλειτουργησία.
- alpha 3071 Ἀτελεύτητον · ἀτελείωτον. ἢ ἄϊδιον, οὐκ ἔχον τελευτήν.
- alpha 3072 Ἀτέλεστος · ὁ θεῶ μὴ τετελεσμένος.
- alpha 3073

Ἀτενές · εὐθύ, συνεχές, παντελῶς, καθόλου, παραχρήμα, ἄγαν, ἰσχυρῶς.

alpha 3074 Ἀτενής καὶ ἀτεράμων ἄνθρωπος · οἷον ἀτεράμων ἐστὶν ὁ σκληρὸς καὶ οὐκ ἔχων τέρεν, ὃ σημαίνει ἀπαλόν. ὡσαύτως καὶ ὁ ἀτενής σκληρὸς καὶ ἀντίτυπος. τὸ μέντοι ἀτέραμον ἐπὶ τῶν δυσεψήτων ὁσπρίων τιθέασι, τὸ δὲ τέραμον ἐπὶ τῶν ῥαδίως ἐψομένων. οὕτω Πλάτων (Leg. 9, 853d) καὶ Μένανδρος (fr. novum) καὶ Ἀριστοφάνης (Vesp. 730), ὡς φησι Φρύνιχος (Praep. soph. 33, 9 cf. 11, 4).

alpha 3075 Ἀτενής · συντείνας ἀτενίζειν γὰρ τὸ συντείνειν καὶ ἐπερείδειν τὴν ὄψιν.

alpha 3076 Ἄτερ · ἐκτός, χωρίς.

alpha 3077 Ἄτερα · ἄλλα.

alpha 3078 Ἀτέραμον · σκληρόν, δυσμετάβλητον.

alpha 3079 Ἀτεράμων · ἀκαταπόνητος.

alpha 3080 Ἀτεράμονες, οὐχὶ ἀτέραμοι. <καὶ τὸ ἐνικὸν ἀτεράμων, οὐχὶ ἀτέραμος> . καὶ ὁσπρια ἀτεράμονα, οὐχὶ ἀτέραμνα. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνέυσιν (181)· „ἀτεράμονες, Μαραθωνομάχαι, σφενδάμνιοι“.

alpha 3081 Ἀτερμάτιστος · ἀβέβαιος, ἀθεμελίωτος.

alpha 3082 Ἀτερπές ἔργον · τὸ μὴ καθ' ἡδονὴν πραττόμενον.

alpha 3083 Ἀτέχνοις · ἀπανούργοις ἢ ἀπείροις.

alpha 3084 Ἀτεχνῶς · περισπωμένως μὲν ἀντὶ τοῦ σαφῶς ἢ βεβαίως ἢ ἀσφαλῶς ἢ φανερώς, παροξυτόνως δὲ ἀντὶ τοῦ ἀμελῶς καὶ ἄνευ τέχνης.

alpha 3085 Ἄτη · ἡ ζημία. Ἡσίοδος (Op. 231) καὶ Σοφοκλῆς (OT 1284).

alpha 3086 Ἀτμελήτους · ἀπρονοήτους, λίαν ἡμελημένους.

alpha 3087 Ἀτμελές καὶ ἀτμελήτος καὶ ἀτμελήτως λέγουσιν.

alpha 3088 Ἀτμελῶς · ἀμελῶς, ἀνεπισημόνως.

alpha 3089 Ἀτηρία · ἀναΐδεια.

alpha 3090 Ἀτηρὸν κακόν · οἷον ἱταμόν.

alpha 3091 Ἀτηρότατον · Ἀριστοφάνης (Vesp. 1299). Πλάτων δὲ ἀτηρίας (fr. 182 K.).

alpha 3092 Ἀτίθασον · ἀνήμερον.

alpha 3093 Ἄτιμος · λέγεται μὲν ὁ ἀπεστερημένος τῆς ἐπιτιμίας, ὥστε μήτε βουλεύειν μήτε δικάζειν μήτε τὰ κοινὰ πολιτεύεσθαι. Δημοσθένης δὲ τὸν ἀτιμώρητον ἄτιμον εἶπεν (9, 42), οἷον τὸν τοῦ τιμήματος καὶ τῆς καταδίκης ἀφειμένον.

alpha 3094 Ἀτίμητος ἀγὼν καὶ τιμητός · ἀτίμητος μὲν ὁ μηδὲν ἐκ τῶν νόμων ἔχων ὠρισμένον τίμημα, ἀλλὰ τῇ τῶν δικαστῶν γνώμῃ ἰθυνόμενος. τιμητὸς δὲ ὁ ἐκ τῶν νόμων ἔχων ὠρισμένον τὸ τίμημα.

alpha 3095 Ἀτιμαγέλης · ὁ ἀποστάτης τῆς ἀγέλης ταῦρος. οὕτω Σοφοκλῆς (fr. 922 N. 2 = 1026 R.).

alpha 3096 Ἄτιμος · ἰδίως Δημοσθένης <ἐν Φιλιππικοῖς> (9, 42) τὸν ἀτιμώρητον λέγει, τουτέστιν ὃν ἄν τις ἀποκτινύς <οὐχ ὑπόκειται ἐπιτιμίῳ, ἀλλ'> ἔστι καθαρὸς αἰτίας ὁ οἷον τὸν ἄτιμον ἀνελόν.

alpha 3097 Ἀτίμωσις · Λυσίας εἶρηκε (fr. novum) καὶ ἀτιμοσύνην Σοφοκλῆς (fr. 1026a R.) καὶ ἀτιμῶν Δημοσθένης (45, 84), ἀντὶ τοῦ ἀτιμάζων. ἀτιμοῦντι Φρύνιχος (fr. novum)· „τιμοῦντι καὶ ἀτιμοῦντι τοὺς βελτίονας“. ἀτιμώσαντες δὲ Θεόπομπος (fr. novum)· „αἰσχυρῶς ἀτιμώσαντες ἐξελαύνετε“.

- alpha 3098 Ἀτιμώρητος · ἀβοήθητος {ἢ θαυμαστός}. ἔστι δ' ὅτε καὶ ὁ μὴ διδούς τιμωρίαν.
- alpha 3099 Ἀταλάντη · τριήρης τις ἦν ὀνομασθεῖσα ἀπὸ Ἀταλάντης, ἣτις ἦν ὀξυτάτη δραμεῖν. ἢ ὅτι ἰσόζυγος ἦν, ὡς „Διῖ μῆτιν ἀτάλαντον“ (B 169).
- alpha 3100 Ἀτλήτω · ἀνυπομονήτω.
- alpha 3101 Ἀτμῖς · ἀναθυμιάσις, ἄκρον πυρός.
- alpha 3102 Ἀτμῶν · ἀναθυμιάσεων.
- alpha 3103 Ἀτομα · λεπτότατα.
- alpha 3104 Ἀτοπον · ἀντὶ τοῦ ἄλογον, θαυμάσιον, παράδοξον, ξένον, κακόν, μοχθηρόν. καὶ ὁ μὴ ἔχει τόπον. καὶ ἀνυπονόητον, ὃ μὴ ἔστι τοπάζει.
- alpha 3105 Ἀτοπον · οὐ τὸ πονηρῶς ἔχον καὶ φαύλως, ἀλλὰ τὸ ξένον καὶ ἰδιάζον. καὶ ἀτόπως τὸ ἀσυνήθως καὶ ἀνεπιφάτως „ἀτόπως καθίζων καὶ οὐδὲ γινώσκειν δοκῶν“ φησὶ Φερεκράτης (fr. 163 K.).
- alpha 3106 Ἀτομον · ἀντὶ τοῦ ἄτμητον. σημαίνει δὲ καὶ τὸ καθ' ἕκαστον.
- alpha 3107 Ἀτοπωτάτη · Φερεκράτης (fr. novum).
- alpha 3108 Ἀτρακτον · βέλος μεταφορικῶς.
- alpha 3109 Ἀτραπίζειν · βαδίζειν ἢ ὁδοιπορεῖν. οὕτω Φερεκράτης (fr. 26 K.).
- alpha 3110 Ἀτραπούς · ὁδοὺς τετριμμένας.
- alpha 3111 Ἀτρέα · καὶ καθόλου τὰς ἀπὸ τῶν εἰς εὖς συμφώνῳ παραληγομένων αἰτιατικὰς μηκύνουσι, τὰς δὲ διὰ καθαροῦ τοῦ εὖ συναιροῦσι· Χοᾶ καὶ Μηλιᾶ καὶ Σουνιᾶ. Ἴωνες δὲ συστέλλουσι τὰς προτέρας. Ἀτρέα καὶ Πηλέα βραχέως λέγοντες· διὸ καὶ παρὰ τοῖς τραγικοῖς οὐκ ἀναγκαῖον ἐκτείνειν, εἰ μὴ μέτρον ἀναγκάζει. καὶ τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ἡς ὁμοίως· τὸ γὰρ συστέλλειν Ἰακόν. Ἀριστοφάνης 〈Γεωργοῖς (fr. 106 K.)· „†καχέτας† καὶ Μεγακλέας καὶ μαλακούς“〉.
- alpha 3112 Ἀτρέως ὄμματα · οἷονεῖ ἄτρεπτα καὶ σκληρά. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς Ἀτρέως παρανομίας, ὃς ὑπονοήσας ἐκ διαβολῆς τὸν ἀδελφὸν Θυέστην μοιχεύειν Ἀερόπην τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, τὰ τέκνα τοῦ Θυέστου συγκόψας καὶ ἐψήσας δειπνοῦντι παρέθηκε τῷ πατρί, αἴσθησιν παρασχὼν τῆς συμφορᾶς ἐκ τοῦ τελευταῖα τὰ ἄκρα παραθεῖναι.
- alpha 3113 Ἀτρεκεῖ · ἀληθεῖ, ἀκριβεῖ.
- alpha 3114 Ἀτρεκές · ἀληθές, ἀκριβές.
- alpha 3115 Ἀτρέμας · ἡρέμα. 〈καὶ ἀτρέμα〉 λέγουσι καὶ ἀτρεμεῖν.
- alpha 3116 Ἀτρεμία · ἡσυχία.
- alpha 3117 Ἀτρεμίζων · ἐδράζων.
- alpha 3118 Ἀτρείδαιν · τὴν γενικὴν περισπᾶν ἀξιοῦσιν οἱ ἀναλογικοί, τὴν δὲ δοτικὴν βαρυτονεῖν.
- alpha 3119 Ἀτριψ · ὁ οὐκ ἐντριβῆς τι πρᾶγματι.
- alpha 3120 Ἀτριβῆς φροντὶς λέγουσιν.
- alpha 3121 Ἀτρυτος · ἀκαταπόνητος.
- alpha 3122 Ἀτρυτον λῆμα · τὸ μὴ τρυόμενον μηδὲ κάμνον· τρύειν γὰρ καὶ τρύεσθαι τὸ κάμνειν.
- alpha 3123 Ἀτρύφερος · ἔστιν ἡ λέξις ἐν Βάπταις Εὐπόλιδος (fr. 69 K.)· „ὅτι οὐκ ἀτρύφερος οὐτ' ἄωρός ἐστ' ἀνήρ“.
- alpha 3124 Αττα · τινὰ ἢ ἄτινα. ἢ παραπλήσιον ἢ ὀλίγα. Δημοσθένης (19, 304) ἐπὶ τοῦ ὅσα ἔλαβε τὴν λέξιν. τῶν δὲ κωμικῶν τις τὸ αττα ἐπὶ ἀριθμοῦ ἔταξεν, ἕτερος δὲ ἐπὶ χρόνου.
- alpha 3125

Αττα · σημαίνει δ' ἀντὶ μὲν τοῦ ὅσα ἢ ἄτινα παρὰ Ἀντιφῶντι (fr. 27 Th.), ἀντὶ δὲ τοῦ τινὰ ἢ ποῖά τινα παρὰ Δημοσθένει ἐν Φιλιππικοῖς (4, 50). ἐνιαχοῦ δὲ παρέλκει τὸ αττα.

alpha 3126 Αττα · σημαίνει μὲν ἡ φωνή, ὁπότε ψιλοῦται, τὸ τινὰ ἢ καὶ τὸ ὀλίγα. ὁπότε δὲ δασύνεται, τὸ ἄτινα, ὅπερ οἱ Ἴωνες ἄσσα λέγουσι. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἄπερ ἄν. ἐνίστε δὲ καὶ ὡς παρέλκον. παραλαμβάνεται δὲ καὶ <χρονικῶς μετὰ> τοῦ πότε καὶ τοῦ πηνίκα καὶ τῶν ὁμοίων.

alpha 3127 Ἀτταγᾶς · ὄρνις οὕτω καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν. καὶ αἱ πλάγιοι ἀτταγᾶ καὶ ἀτταγᾶν. καὶ τὸ πληθυντικὸν οἱ ἀτταγαῖ.

alpha 3128 Ἀττάραγοι · αἱ ψίχες ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν καλοῦνται. οἱ δὲ τὴν ἐπὶ τῶν ἄρτων ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἐπανισταμένην φλύκταινάν φασιν οὕτω λέγεσθαι.

alpha 3129 Ἀττεσθαι · ὃ ἡμεῖς διάζεσθαι. Ἑρμιππος Ἀθηνᾶς γοναῖς (fr. 2 K.)· „ἀπὸ τῆς τραπέζης τουτονὶ τὸν στήμονα ἄττεσθ' ἐπινοῶν“.

alpha 3130 Ἀττις · παρὰ Φρυγῇ μάλιστα τιμᾶται ὡς πρόσπολος τῆς μητρὸς τῶν θεῶν.

alpha 3131 Ἀττιν, οὐχὶ Ἀττια. Δημοσθένης (18, 260).

alpha 3132 Ἀττέλαβος · ἀκρίς τις.

alpha 3133 Ἀιττει · πηδᾶ, ἄλλεται.

alpha 3134 Ἀττικισμός · ἡ πρὸς πρὸς τοὺς Ἀττικούς οἰκειότης καὶ εὐνοία, ὡς Λακωνισμός ἢ πρὸς Λάκωνας.

alpha 3135 Ἀττικός · τοῦτο τιθέασιν ἐπὶ τοῦ Ἀθηναῖος.

alpha 3136 Ἀττικοῖς γράμμασιν · Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας (59, 76) ἀντὶ τοῦ τοῖς παλαιοῖς τὴν γὰρ τῶν κδ' στοιχείων γραμματικὴν ὁψέ ποτε παρὰ τοῖς Ἴωσιν εὐρεθῆναι.

alpha 3137 Ἀττικουργές · τὸ εἰργασμένον τὸν Ἀττικὸν τρόπον· οὐ μόνον ὑποδήματα καὶ σκεῦος, ἀλλὰ καὶ ῥήματα καὶ εἴ τι ἄλλο. ἀττικουργῇ φησι Μένανδρος (fr. 829 K.—Th.).

alpha 3138 Ἀττικωνικός · ἡ τοιαύτη παραγωγή τῶν ὀνομάτων παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἱκανῶς λέγεται. Ἀριστοφάνης Ὀλκάσι (fr. novum).

alpha 3139 Ἀττικὴ φωνή · Πλάτων εἶπεν (Crat. 398d), ἀττίκισις δὲ Κηφισόδωρος (fr. novum) καὶ ἀττικουμένη Λεύκων (fr. novum) καὶ Ἀττικηρῶς ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ Ἀττικῶς Ἀλεξίς (fr. 213, 4 K.).

alpha 3140 Ἀτύραννος πόλις · ἡ μὴ τυραννουμένη. Δημήτριος ἐν τῇ Σικελίᾳ (fr. novum)· „τὸν δῆμον ἀνασῶσαι μὲν <***> κατοικίσαι ἐλεύθερον ἀτύραννον“. οὕτως Φρύνιχος (Praep. soph. 30, 15).

alpha 3141 Ἀτυφία · <*** τῦφος γὰρ> τὸ περὶ μηδὲν σπουδάζειν, ἀλλὰ πάντων προσποιεῖσθαι καταφρονεῖν καὶ εἶναι ὑπερόπτην, ἀφιλότιμον καὶ ἄσπουδον.

alpha 3142 Ἀτύφου μοίρας (Pl. Phaedr. 230a)· τῆς ἀβλαβοῦς ὑπὸ τύφου.

alpha 3143 Ἀτυφία · ταπεινοφροσύνη.

alpha 3144 Ἀτυφον · <ἐν Φαίδρῳ (230a) τὸ> ἀβλαβές, ἐπεὶ τὸ τῦφον βλάπτει. καὶ ἐπιτεθυμμένον (Pl. Phaedr. 230a). ὁμοίως τὸ γὰρ θύψαι ἐπικαῦσαι. καὶ θυμάλωπες οἱ ἀπολελειμμένοι τῆς θύψεως ἄνθρακες, οἱ ἡμίκαιστοι.

alpha 3145 Ἀτυχεῖν · τὸ μὴ τυγχάνειν τινός, ἀλλὰ διαμαρτάνειν. Εὐπολις Δήμοις (fr. 114 K.)· „λέγ' ὅτου ἵπιθυμεῖς οὐ γὰρ ἀτυχῆσεις ἐμοῦ“.

alpha 3146 Ἀτυχεῖν · μὴ τυχεῖν.

alpha 3147 Αὔ · ποτὲ μὲν ἀντὶ τοῦ πάλιν, ποτὲ δὲ ἐκ περιττοῦ τιθέασιν.

alpha 3148

Αυαίνεται · ξηραίνεται· αῖοι γὰρ οἱ ξηροί. καὶ αὐασμός · ξηρασία. ἡ πρώτη δασεΐα. Ἀριστοφάνης (fr. 612 K.)· <„ἐνταῦθα δὴ παιδάριον ἐξαυαίνεται“. καὶ ἐτέρωθι (fr. 613 K.)· „ὥστ’ ἔγωγ’ ἠύαινόμεν θεώμενος“> .

alpha 3149 Αὐάνθη · ἐξηράνθη.

alpha 3150 Αὐγῶ · ἀντὶ τοῦ αὐγάζομαι.

alpha 3151 Αὔδα · λέγε.

alpha 3152 Αὐδή · φωνή.

alpha 3153 Αὐδήεσσα · ὀνομαστή, ἔνδοξος. αὐδωμένη, εἰς ὁμιλίαν καὶ φωνὴν ἀνθρώπων ἀφικνουμένη.

alpha 3154 Αὐδήσας · φωνήσας, βοήσας.

alpha 3155 Αὔεσθαι πῦρ καὶ ἐναύεσθαι · Ὅμηρος εἶπεν (cf. e 490) καὶ Ἀριστοφάνης (fr. 750 K.) καὶ Κρατῖνος (fr. 409 K.).

alpha 3156 Αὐθάδης · αὐτάρεσκος, θυμώδης, θρασύς, ὑπερόπτης.

alpha 3157 Αὐθαίρετος · αὐτεπάγγελτος.

alpha 3158 Αὐθέκαστα · αὐτὰ τὰ γενόμενα, οἷον ἀκριβῶς καὶ συντόμως. καὶ λόγοι αὐθέκαστοι οἱ σαφεῖς καὶ σύντομοι· ἢ οἱ ἀληθεῖς. Ἡρόδοτος δὲ διαλύων φησὶν (5, 13, 3) αὐτὰ ἕκαστα, οἷον αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν. λέγεται δὲ αὐθέκαστα καὶ τὰ ἀπότομα καὶ σκληρά. Μένανδρός φησι (fr. 736 K.—Th.)· „πικροῦ γέροντος, αὐθεκάστου τὸν τρόπον“. Ποσειδίππος δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ ἐχρήσατο (fr. 40 K.).

alpha 3159 Αὐθέκαστος · ὁ ἀκριβής καὶ σκληρὸς καὶ αὐστηρὸς τῷ λόγῳ καὶ ἀπαρέγκλιτος τῷ τρόπῳ καὶ ἀπαρακάλυπτος. καὶ αὐθέκαστα τὰ ἀπλᾶ καὶ ἀληθῆ ἀκριβῶς.

alpha 3160 Αὐθέντης · οὐχ ὁ δεσπότης, ἀλλ’ ὁ αὐτοχειρία φονεύς. λέγεται δὲ ὁ αὐτὸς ἐντελέστερον καὶ αὐτοέντης.

alpha 3161 Αὐθέντης · Λυσίας (fr. 125 S.) ἰδίως αὐτὸ ἔταξεν ἐπὶ τῶν λ’, καίτοι δι’ ἐτέρων εἰργάζοντο τοὺς φόνους· ὁ γὰρ αὐθέντης αἰετὸν αὐτόχειρα σημαίνει. αὐθεντὶς δὲ θηλυκῶς εἶρηκεν Εὐριπίδης (fr. novum).

alpha 3162 Αὐθημερόν · Θουκυδίδης (2, 12, 2).

alpha 3163 Αὔθι · αὐτόθι.

alpha 3164 Αὐθιγενής · αὐτόχθων, γνήσιος.

alpha 3165 Αὔθις · ἐξ ἀρχῆς, πάλιν, ἐκ δευτέρου. σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ μὲν αὔθις Ἀττικόν, τὸ δὲ αὔτις Ὀμηρικόν.

alpha 3166 Αὔθις αὖ πάλιν (Soph. Phil. 952)· ἐξ ἀρχῆς δὴ πάλιν. ἢ ἐκ δευτέρου δὴ πάλιν.

alpha 3167 Αὔθαιμος · {εἰς σίδηρον}. Νικόμαχος (fr. novum)· „ < *** > εἰς σίδηρον ἦξεν αὐθαιμος σπορά“. αὐθαίμων δὲ Σοφοκλῆς (Tr. 1041).

alpha 3168 Αὐθωρήτους · συντόμους.

alpha 3169 Αὐλαία · τὸ τῆς σκηνῆς παραπέτασμα. <κέχρηται δὲ αὐτῷ> Ὑπερείδης <ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους> (fr. 139 J.).

alpha 3170 Αὔληρον · ἰμάς ἢ σχοινίον, ὅπερ οἱ Ἴωνες εὔληρον.

alpha 3171 Αὐλεία θύρα · πυλῶν. ἢ καὶ αὔλειος.

alpha 3172 Αὔλια · ἀντὶ τοῦ ἐπαύλεις. ἢ ἀντὶ τοῦ τὰς μικρὰς αὐλάς. οὕτως Λυσίας (fr. 85 S.) καὶ Αἰσχίνης (3, 119).

alpha 3173 Αὐλίζεται · κοιμάται, φυλάττει, παρεμβάλλει. οὕτως Εὐπολις (fr. 322 K.).

- alpha 3174 Αὐλίζεσθαι · τὸ ἐπὶ τῆς αὐλῆς διανυκτερεύειν καὶ κατάγεσθαι καὶ ἐπαυλίζεσθαι καὶ ἐπιμένειν.
- alpha 3175 Αὐλίκουροι · φύλακες.
- alpha 3176 Αὐλῆιος · ἡ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ πρώτη θύρα τῆς οἰκίας.
- alpha 3177 Αὐλείους θύρας · καὶ ἐνικῶς αὐλείον λέγουσιν ὡς ἡμεῖς. Ἀριστοφάνης <Δαναΐσι (fr. 255 K.)· „πρὸς τὸν στροφέα τῆς αὐλείας ἐχίνου κεφαλῆς κατορύττειν“> .
- alpha 3178 Αὐλιζόμενοι · Ἀντιφῶν (87 B 68 D.—K.) ἀντὶ τοῦ κοιμώμενοι.
- alpha 3179 Αὐλός · μουσικόν τι ὄργανον. καὶ ὁ εἰς εὐθὺ ἐξακοντισμὸς τοῦ αἵματος καὶ περόνης τι μέτρον. λέγεται δὲ αὐλός καὶ τὸ στάδιον. καὶ τῶν βασιλικῶν ἵππων τὸ ἔμπλεγμα.
- alpha 3180 Αὐλὸς χορευτής · Σοφοκλῆς (fr. 828f R.)· „παπαῖ χορευτής αὐλὸς οὐκέτι ψοφεῖ“.
- alpha 3181 Αὐλῶν · ἔστι μὲν τόπος ἐπιμήκης καὶ στενός, ἀγκάλαις οἶον περιεχόμενος. λέγεται δὲ ἰδίως καὶ τόπος τῆς Ἀττικῆς καὶ αὐτὸς ἐπιμήκης ὢν καὶ στενός.
- alpha 3182 Αὐλῶνες · φάραγγες ἡ τόποι πλατεῖς περὶ τὰ ὄρη.
- alpha 3183 Αὐλωνίζουσα · ἴενάυλωσ† διάγουσα.
- alpha 3184 Αὐξανόμενος · Φερεκράτης εἴρηκεν (fr. novum).
- alpha 3185 Αὐξάνεσθαι · Πλάτων Θεαιτήτῳ (163c). καὶ αὐξήσεσθαι ὁ αὐτός (Reip. 6, 497a), αὐξιμον δὲ Εὐριπίδης (fr. 1098a Snell).
- alpha 3186 Αὐξησις · Πλάτων <Νόμων> ια' (10, 897a)· „ἄγονται πάντα εἰς αὐξησιν καὶ φθίσιν“.
- alpha 3187 Αὐξην καὶ ἄνθην καὶ βλάστην · παροξυτονεῖν ἀξιοῦσι πάντα τὰ τοιαῦτα. ἔστι καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς (com. adesp. fr. novum) καὶ παρὰ Πλάτωνι. Ἐπίκουρος δὲ (fr. novum) πλεονάζει ἐν αὐτοῖς καὶ διὰ τοῦτο προσίσταται, ὥσπερ ἀττικίζων.
- alpha 3188 Αὐξίς · εἶδος θυννίδος, ἣν τινες κορδύλην. Φρύνιχος <Τραγωδοῖς (fr. 56 K.)· „καὶ τέμαχος αὐξίδος“> .
- alpha 3189 Αὔραν · πνοήν.
- alpha 3190 Ἀυπνίαν · Σοφοκλῆς (fr. 1027a R.), ἀυπνεῖν δὲ Ἀριστοφάνης (fr. novum). καὶ ἀύπνως Σαννυρίων (fr. 2 Dem.). καὶ ἀυπνεῖσθαι λέγουσιν.
- alpha 3191 Αὐρίβατον · τὸ αὔρι τιθέασιν ἐπὶ τοῦ ταχέως καὶ τάχα, οὐκ ἀπὸ τῆς αὔρας, ἀλλὰ κατὰ τινα βαρβαρικὴν λέξιν. τάχα δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ αὔριον.
- alpha 3192 Ἀὔσαι (ι 65)· βοηῖσαι. καὶ τὸ θιγεῖν καὶ ἄψασθαι. ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ κορέσαι.
- alpha 3193 Ἀϋσάντων (B 334)· βοησάντων, κηρυζάντων, φωνησάντων.
- alpha 3194 Αὔσονίων · Ἰταλῶν.
- alpha 3195 Αὐτὰ ταῦτα · ἀντὶ τοῦ δι' αὐτὰ ταῦτα.
- alpha 3196 Αὐταιΐ · οὐ μόνον ἐπὶ ἐνικῶν ἢ προσθήκη τοῦ ι παρὰ Ἀττικοῖς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πληθυντικῶν.
- alpha 3197 Αὐτάγγελτος · ἀντὶ τοῦ αὐτεπάγγελτος. Σοφοκλῆς εἴρηκεν (fr. 1027b R.).
- alpha 3198 Ἀϋτήν · βοήν, μάχην.
- alpha 3199 Αὐτὴ κάμινος · ἐπὶ τῶν τὰ παραπλήσια ποιούντων.
- alpha 3200 Αὐτὴ νῦν ἡ σοφία ζῆ· ἐπὶ τινος εὐδοκιμοῦντος.
- alpha 3201 Αὔτε · μετὰ ταῦτα.
- alpha 3202 Αὐτερέται · οἱ ἐλαύνοντες καὶ μαχόμενοι. οἱ αὐτοὶ καὶ ἐρέται καὶ ὀπλίται.
- alpha 3203 Αὐτήκοοι · οἱ μὴ ἐπιτασσόμενοι, αὐτοὶ δὲ ἑαυτῶν ἀκούοντες.
- alpha 3204 Αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν (Ar. Thesm. 928)· λεγόμενόν τι ἐπὶ τῶν ἀποτυγχανόντων.

- alpha 3205 Αὐτῆμαρ · αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ.
- alpha 3206 Αὐτίκα · εὐθέως, παραχρῆμα, συντόμως, πρὸς ὀλίγον, μικρὸν ὕστερον. τὸ δὲ αὐτίκα μάλα ἀντὶ τοῦ εὐθύς.
- alpha 3207 Αὐτοδάξ · τὸ παραχρῆμα ἀποδεδώκασιν. οἱ δὲ τὸ ἐκ τῶν χειρῶν ἀποδάκνουν.
- alpha 3208 Αὐτὸ δείξει · παροιμία· ἐλλείπει τὸ ἔργον.
- alpha 3209 Αὐτοβοεῖ · τὸ παραχρῆμα συντελεσθῆναι ἐν πολεμικοῖς ἔργοις, οἷον ταχέως καὶ ἅμα τῷ πολεμικῷ ἀλαλαγμῷ τοὺς πολεμίους νικῶντες. οὕτως Θουκυδίδης (2, 81, 4). παρὰ Θεοπόμπῳ δὲ (FGrHist 115 F 309) ἀντὶ τοῦ κατὰ κράτος.
- alpha 3210 Αὐτογνώμων ἄνθρωπος · ὁ τῇ αὐτοῦ γνώμῃ ἅπαντα πράττων καὶ μὴ πειθόμενος ἐτέρῳ.
- alpha 3211 Αὐτογνωμονήσαντες · Ξενοφῶν (HG. 7, 3, 6).
- alpha 3212 Αὐτογεωργοί · οἱ αὐτοὶ δι' ἑαυτῶν γεωργοῦντες καὶ οὐ δι' ἄλλων.
- alpha 3213 Αὐτοβοᾶς ὅμοιος ὢν τῷδε · Ἀττικῶς πάνυ συμπέπλεκται. σημαίνει δὲ οἷον αὐτὸς ἑαυτῷ μαρτυρεῖς κεκραγῶς ὅμοιος εἶναι τῷδε.
- alpha 3214 Αὐτοδοκεῖ · Δείναρχος (fr. 66, 2 C.) ἀντὶ τοῦ ἑαυτῷ τὰ δίκαια ὀρίζει.
- alpha 3215 Αὐτοδίκη · ὅταν αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ τις δικάζηται καὶ αὐτομαχῇ.
- alpha 3216 Αὐτοκακὸν ἔοικε τῷδε · ἄκρως καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἔοικε τῷδε.
- alpha 3217 Αὐτοκέρας · αὐτόκρατον. Κρατῖνος Νόμοις (fr. nonum). καὶ Αὐτοκέρης ὁ αὐτόκρατος.
- alpha 3218 Αὐτόκρανον λόγον · τὸν ἐξ ἑαυτοῦ τὸ τέλος ἐπιφέροντα. οὕτως Αἰσχύλος (fr. 295 N. 2 = 760 M.).
- alpha 3219 Αὐτοκράτορα · πάντα τὸν ἀνυπεύθυνον.
- alpha 3220 Αὐτογένεθλον · αὐτογέννητον.
- alpha 3221 Αὐτοετές · ἐν αὐτῷ τῷ ἔτει.
- alpha 3222 Αὐτόθεν · ἐκεῖθεν.
- alpha 3223 Αὐτόθι · ἀντὶ τοῦ ταύτός†.
- alpha 3224 Αὐτοκλείδης Κηδωνίδης καὶ Θέρσανδρος ὡς παιδερασταὶ σφοδροὶ διεσύροντο.
- alpha 3225 Αὐτοκέλευστος · ὁ ἐκὼν τι πράττων καὶ μὴ ὑπ' ἄλλου κελευόμενος.
- alpha 3226 Αὐτοκῆρυξ · ὁ μὴ δι' ἐτέρων ἐπικηρυκεύων, ἀλλὰ δι' αὐτοῦ. ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ αὐτουργός, αὐτεπάγγελτος. οὕτως Αἰσχύλος εἴρηκεν (fr. nonum).
- alpha 3227 Αὐτολήκυθοι · Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος (54, 14). ἦτοι εὐζώνους τινὰς καὶ ἐτοίμους πᾶν ὀτιοῦν ποιεῖν καὶ ὑπομένειν. ἢ ἀντὶ τοῦ πένητας καὶ μηδὲν ἄλλο κεκτημένους ἢ ληκύθους. ἢ αὐτουργούς. ἢ ἀντὶ τοῦ εἰς πληγὰς ἐτοίμους καὶ οἷον τύπτοντας καὶ μαστιγοῦντας καὶ ὑβρίζοντας. ἢ τοὺς ἐκ προχείρου διδόντας ἀργύριον καὶ ἐτοίμους πρὸς τὰς μίζεις· καὶ γὰρ εἶχον ἐν ταῖς ληκύθοις ἀργύρια. καὶ λύσαντες δὲ πολλάκις τὴν λήκυθον ἐχρῶντο τῷ ἱμάντι πρὸς τὸ μαστιγοῦν.
- alpha 3228 Αὐτολόχευτος · αὐτογέννητος. ἢ, ὡς τινες, ὁ θεὸς ὁ ἀγέννητος.
- alpha 3229 Αὐτόλυκος · Ἀρεοπαγίτης οὗτος ἦν καὶ τοὺς οἰκείους ὑπεκτιθέμενος ἐν τοῖς Χαιρωνικοῖς ἐάλω, καὶ κατεψηφίσαντο αὐτοῦ οἱ δικάσταί.
- alpha 3230 ταυτόλυκοι† · πένητες, οἷον αὐτοδιάκονοι.
- alpha 3231 Αὐτόματος · καὶ αὐτομάτῃ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος (54, 12). αὐτόματος θηλυκῶς Φιλέταιρος (fr. 1 Dem.) καὶ αὐτοματίσαντες Ξενοφῶν (Cyr. 4, 5, 21) καὶ αὐτομάτως Δημοσθένης.
- alpha 3232

- Αὐτόμαρτυς · σημαίνει μὲν οἷον αὐτὸς ἑαυτῷ μάρτυς ὢν. ἔστι δὲ παρ' Αἰσχύλῳ (Ag. 989).
- alpha 3233 Αὐτομήνυτος · ὁ αὐτὸς ἑαυτὸν καταμηνύων.
- alpha 3234 Αὐτομαχεῖν · τὸ δι' αὐτοῦ δικάζεσθαι καὶ μὴ δι' ἑτέρου.
- alpha 3235 Αὐτομόλως · προδοτικῶς.
- alpha 3236 Αὐτόματοι δ' ἀγαθοί · παροιμία τριχῶς λεγομένη· „αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαίτας ἴασιν“. ἡ δὲ „αὐτόματοι κακοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαίτας“. Πλάτων ἐν Συμποσίῳ (174b) τῇ πρώτῃ κέχρηται. Κρατῖνος δὲ ἐν Πυλαίᾳ τῇ β' (fr. 169 K.)· „οἷδ' αὖθ' ἡμεῖς, ὡς ὁ παλαιὸς λόγος, αὐτομάτους ἀγαθοὺς ἰέναι κομφῶν ἐπὶ δαῖτα θεατῶν“.
- alpha 3237 Αὐτόνομοι · Κρατῖνος (fr. 15 Dem.). καὶ Ξενοφῶν Λακῶνων πολιτείᾳ (3, 1)· „αὐτονόμους ἀφιᾶσιν“.
- alpha 3238 Αὐτονομούμενα · Δημοσθένης εἴρηκεν (4, 4).
- alpha 3239 Αὐτονυχί · αὐτῇ τῇ νυκτί.
- alpha 3240 Αὐτὸν τὸν βατῆρα ἔκρουσεν · ἐπὶ τῶν τυγχανόντων οὐ ἐφίενται.
- alpha 3241 Αὐτόπαιδα · αὐτὸν τρόπον τινὶ παῖδα ὄντα. οὕτως Σοφοκλῆς (fr. 925 N. 2 = 1029 R.).
- alpha 3242 Αὐτόπεδον · τὸ πεζῇ ὁδεῦον.
- alpha 3243 Αὐτόποκον · ἱμάτιον τὸ ἐξ αὐτοῦ τοῦ πόκου εἰς κρόκην μεταβληθέν. {ὃ καὶ αὐτοπυρίτην καλοῦσιν}.
- alpha 3244 Αὐτόπρεμνον · αὐτόρριζον.
- alpha 3245 Αὐτοποίητον · εὐτελές.
- alpha 3246 Αὐτοπῶλαι · οἱ τῇ τῶν καπήλων ἀντικείμενοι τέχνη. <καὶ Πλάτων Πολιτικῷ (260c)· „καθάπερ ἡ τῶν καπήλων τέχνη> τῆς τῶν αὐτοπωλῶν διώρισται τέχνησ“.
- alpha 3247 Αὐτόρεξον · αὐτόρεκτον, οἷον τὸν ἑαυτὸν ἀποκτείναντα· ῥέξει γὰρ τὸ θῦσαι. ἢ αὐτὸν ἐφ' ἑαυτὸν ὀρέγοντα τὴν χεῖρα. Ὅμηρος (Δ 307)· „ἔγχει ὀρεξάσθω“.
- alpha 3248 Αὐτονομουμένη πόλις · ἡ τοῖς ἑαυτῆς νόμοις χρωμένη καὶ οὐχ ὑπέικουσα ἑτέροις.
- alpha 3249 Αὐτόν · Σοφοκλῆς (fr. 924 N. 2 = 1147 R.) ἀντὶ τοῦ ἑμαυτόν· καὶ Λυσίας <ἐν τῷ κατὰ Ἰφικράτους> (fr. 133 S.) καὶ ἄλλοι. σημαίνει δὲ καὶ τὸ μόνον.
- alpha 3250 Αὐτόσσυτον · αὐτοκέλευστον. Σοφοκλῆς (fr. 515 N. 2 = 559 R.).
- alpha 3251 Αὐτόσιτος · ὁ οἰκόσιτος.
- alpha 3252 Αὐτόσε · ἐκεῖσε.
- alpha 3253 Ταῦτοσχεδίων† · ἐκ τοῦ σύνεγγυς τόπου, ἐκ χειρός.
- alpha 3254 Αὐτοσχεδιάζειν · Θουκυδίδης εἶπεν (1, 138, 3). καὶ αὐτοσχεδίασμα Πλάτων (fr. 87 K.), αὐτοσχεδιαστῆς δὲ Στράτις (fr. 4 Dem.).
- alpha 3255 Αὐτοσχεδίως · αὐτομάτως, συντόμως.
- alpha 3256 Αὐτοτελὴς δίκη · ἀφ' ἧς οὐκ ἔστιν ἐκκαλέσασθαι ἐφ' ἑτέραν. καὶ αὐτοτελὲς τὸ κύριον ἀπλῶς.
- alpha 3257 Αὐτοτελῶς · σημαίνει μὲν τὸ τελείως. Λυσίας δὲ ἀντὶ τοῦ ὡς ἔτυχεν ἐχρήσατο ἐν τῷ ὑπὲρ Εὐθύνου (fr. 101 S.)· „καὶ τοῦτο ἐποιήσαμεν οὐκ αὐτοτελῶς, ἀλλ' ἀκριβῶς“. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ <***> αὐτόποκον ἱμάτιον. δηλοῖ δὲ τὸ ἐξ αὐτοῦ τοῦ πόκου εὐθὺς εἰς κρόκην ἐργασθέν.
- alpha 3258 Αὐτοῦ · ἀντὶ τοῦ αὐτόθι. Ἀριστοφάνης (fr. pounum)· „αὐτοῦ περὶ τὸ σπήλαιον“.
- alpha 3259 Αὐτουργὸς χεῖρ · Σοφοκλῆς εἴρηκεν (Ant. 52).

- alpha 3260 Αὐτόφορτοι · οἱ τὰ κοινὰ φορτιζόμενοι. Κρατῖνος (fr. 248 K.).
- alpha 3261 Αὐτόφυτον · Ἀντιφῶν εἶπεν (TrGF 55 F 5).
- alpha 3262 Αὐτοφρόνων · Ἴων εἶρηκεν (TrGF 19 F 53f)· „αὐτοφρόνων καὶ ὁμοσπόνδων“.
- alpha 3263 Αὐτόχειρα · οὐ τὸν ἑαυτὸν ἀνελόντα μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ πράξαντος ὅτιοῦν τῇ αὐτοῦ χειρί. οὕτως Θεόπομπος (fr. 86 K.) καὶ Ἀριστοφάνης (An. 1135. Lys. 269) καὶ Πλάτων (Leg. 9, 865b), ἀλλὰ καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος (25, 57)· „λαβὼν αὐτοὺς αὐτοχειρίᾳ πρὸς τὸ πωλητήριον ἀπήγαγε τοῦ μετοικίου“, ἀντὶ τοῦ τῇ ἰδίᾳ χειρί.
- alpha 3264 Αὐτόχειρες · οἱ ἑαυτοὺς φονεύοντες.
- alpha 3265 Αὐτοχειρίᾳ · τὸ τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ ποιῆσαί τι.
- alpha 3266 Αὐτόχθονες · οἱ Ἀθηναῖοι· ἢ ἐπεὶ τὴν χθόνα, τουτέστι τὴν γῆν, ἀργὴν οὖσαν πρῶτοι εἰργάσαντο, ἢ διὰ τὸ μὴ εἶναι αὐτοὺς ἐπὶ λῦδας. αὐτόχθονες δὲ καὶ Αἰγινῆται καὶ Θηβαῖοι ἐκαλοῦντο.
- alpha 3267 Αὐτόχθων · τῆς αὐτῆς πόλεως.
- alpha 3268 Αὐτόχρομα ὅμοιον · παντελῶς ὅμοιον.
- alpha 3269 Αὖτως · ὥς ἔτυχεν.
- alpha 3270 Αὔχημα · σεμνολόγημα.
- alpha 3271 Αὕχηρόν · στυγνὸν ἢ σκοτεινόν.
- alpha 3272 Αὕχοι · ἀνομβρίαί.
- alpha 3273 Αὕχμώδους · ξηροῦ, ῥυπῶντος.
- alpha 3274 Αὕχμώντες · στυγνοί.
- alpha 3275 Αὕχοῦντες · καυχώμενοι.
- alpha 3276 Αὕχηρὰ γῆ· ἢ μὴ λιπαρὰ μηδὲ εὐγείος μηδὲ ἐπιτηδεῖα πρὸς καρπῶν φορὰν καὶ φυτῶν. οὕτως Ἀριστοφάνης (fr. novum).
- alpha 3277 Αὕχενισμα · Μεταγένης (fr. novum)· „κραταιὸν αὕχενισμα τοῦμόν“.
- alpha 3278 Αὕχμῶδη · Φίλιστος εἶρηκεν (fr. novum). αὕχηρότατος δὲ Πλάτων (Leg. 6, 761b) καὶ αὕχησις Θουκυδίδης (6, 16, 5). ὁ αὐτὸς δὲ καὶ αὕχημα (2, 62, 4), καὶ αὕχηρόβιος Πλάτων εἶπεν (fr. 16 Dem.).
- alpha 3279 Αὕχενίζειν · τραχηλίζειν, πνίγειν.
- alpha 3280 Αὐτοῖς ταλάροις ἐσθίεις τὸν τυρόν · σύντροφον Ἀθηναίοις ἄνευ τῆς σύν προθέσεως λέγειν· αὐτοῖς ὅπλοις, αὐτοῖς ταλάροις.
- alpha 3281 Ἀφαγνίσαι · ἀποδοῦναι, καθιερωσαί. λέγεται δὲ καὶ τὸ συλῆσαι.
- alpha 3282 Ἀφανίσαι · οὐ τὸ μολῦναι καὶ χρᾶναι δηλοῖ, ἀλλὰ ὅλως τὸ ἀνελεῖν καὶ ἀφανὲς ποιῆσαι.
- alpha 3283 Ἀφάκη · ὁσπρίον τι ἐμφερὲς φακῶ. Ἀριστοφάνης (fr. novum).
- alpha 3284 Ἀφαιρεθεῖς · οὐ μόνον ἀφαιρεθεῖς τὰ χρήματα, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀφελκυσθεῖς. Λυσίας (23, 12).
- alpha 3285 Ἀφαδία · ἡ ἔχθρα.
- alpha 3286 Ἀφανῆς οὐσία λέγεται ἢ ἐν χρήμασι καὶ σώμασι καὶ σκεύεσι, φανερά δὲ ἡ ἔγγειος. οὕτως Λυσίας (fr. 122 S.).
- alpha 3287 Ἀφάνισιν · Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Ἀπατούριον παραγραφῇ (33, 22).
- alpha 3288 Ἀφαίρεμα · ἀνάθημα, δῶρον ἢ ξένιον.
- alpha 3289 Ἀφαίρεσις · Ὑπερείδης ἰδίως τὴν εἰς ἐλευθερίαν λέγει (fr. 23 J.).
- alpha 3290 Ἀφαιρεῖ ὥτὸς ἢ ῥινός · Ἀττική ἢ σύνταξις.

- alpha 3291 Ἀφαιρεῖν κροκύδας· ἐπὶ τῶν πάντα ποιούντων ἔνεκεν κολακείας. ἄλλοι τε χρῶνται καὶ Ἀριστοφάνης (fr. 657 K.)· „εἴ τις κολακεύει παρῶν καὶ τὰς κροκύδας ἀφαιρῶν“.
- alpha 3292 Ἀφαῖς· πληγαῖς. καὶ τὸ προσεγγίσει {καὶ} ἄψασθαι.
- alpha 3293 Ἀφαναίνεσθαι· ταῦτόν δύναται τό τε ἀποθανεῖν καὶ τὸ ἀφαναθῆναι.
- alpha 3294 Ἀφάννας· Ἐπίχαρμος Ἡρακλεῖ (fr. 77 Kaibel).
- alpha 3295 Ἀφάρμακον· τὸ ἄνευ χρώματος καὶ ἄνθους. καὶ τὸ ἀνίατον.
- alpha 3296 Ἀφάζει· ἀντέχεται, ἀπὸ τῆς ἀφῆς. Αἰσχύλος (fr. novum).
- alpha 3297 Ἀφαιάσαι· ἀπολέσαι. Σοφοκλῆς (fr. 1029a R.).
- alpha 3298 Ἀφαμαρτούση (Z 411)· ἀποτυχούση, στερηθείση.
- alpha 3299 Ἀφασία· ἀφωνία.
- alpha 3300 Ἀφὰς λύχνων· Ἡρόδοτος λέγει (7, 215).
- alpha 3301 Ἀφάσσω· ψηλαφῶν.
- alpha 3302 Ἀφαυροτέροις· ἀσθενεστέροις.
- alpha 3303 Ἀφάψαι· προσκολλῆσαι.
- alpha 3304 Ἀφεδρῶνες· σέλλαι, σελλάρια, σωτήρια.
- alpha 3305 Ἀφεῖσθαι παίζειν· λέγεται ἐπὶ τῶν ἐν ταῖς ἐορταῖς ἀργούντων καὶ πρὸς παιδιὰν ἀφειμένων, μάλιστα δὲ ἐπὶ παίδων ἀφειμένων παίζειν.
- alpha 3306 Ἀφειδία· καρτερία.
- alpha 3307 Ἀφειδήσας· ἀμελήσας.
- alpha 3308 Ἀφείλετο· ἥρπασεν, ἀνέσπακεν.
- alpha 3309 Ἀφείλετο καὶ τὰ ὅμοια διὰ τοῦ ε, ἐφ' ὧν τὸ α' πρόσωπον διὰ τοῦ ο, τὸ δεύτερον διὰ τῆς ου διφθόγγου. ὅτε δὲ τὸ α' διὰ τοῦ α, τὸ β' διὰ τοῦ ω, τὸ δὲ γ' πάλιν διὰ τοῦ α ὁμοίως τῷ πρώτῳ, οἷον ἐποίησάμην, ἐδυνάμην.
- alpha 3310 Ἀφίημι· πολλαχοῦ συνεσταλμένως.
- alpha 3311 Ἀφελές· τὸ ὑγιές καὶ ὁλόκληρον. ἢ τὸ ἀπλοῦν καὶ ἀκατασκευάστον. Φιλόχορος δὲ (fr. novum) διαφόρως.
- alpha 3312 Ἀφελοῦ· περισπᾶν ἀξιοῖ Ἀμμώνιος.
- alpha 3313 Ἀφεῖναι ἐλεύθερον· τὸ ἐλευθερῶσαι. Ἀριστοφάνης (fr. novum).
- alpha 3314 Ἀφεῖτε· β' σημαίνει· παρὰ μὲν Θουκυδίδη (1, 139, 3) ἀφήκατε, παρὰ δὲ Δημοσθένει (3, 5) συνεχωρήσατε.
- alpha 3315 Ἀφεῖσαν· συνεχώρησαν.
- alpha 3316 Ἰ'Αφεῦσαν†· ἀφῆκαν. Πλάτων (fr. 237 K.) καὶ Ἑρμιππος (fr. 87 K.).
- alpha 3317 Ἀφ' ἐσπέρας, οὐκ ἀφ' ἐσπέρου λεκτέον. καὶ περὶ λύχνων ἀφὰς λέγουσιν, ὡς ἡμεῖς.
- alpha 3318 Ἀφειλόμην· ἐν τῷ ο. καὶ ἀφείλου καὶ ἀφείλετο ἐν τῷ ε. τὰ δὲ διὰ τοῦ α βάρβαρα, οἷον ἀφειλάμην καὶ ἀφείλατο. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἀφείλω. τὸ δὲ ἀνάλογον ἐπὶ πάντων ἐστὶ τῶν ὁμοίων.
- alpha 3319 Ἀφεῖς καὶ ἀπαλλάξας· τὸ μὲν ἀφεῖς ἐστίν, ὅταν ἀπολύσῃ τις τῶν ἐγκλημάτων, ὧν ἐνεκάλει αὐτῷ. τὸ δὲ ἀπαλλάξας, ὅταν πείσῃ τὸν ἐγκαλοῦντα ἀποστῆναι καὶ μηκέτι ἐγκαλεῖν. οὕτω Δημοσθένης (36, 25) καὶ Ἰσαῖος.
- alpha 3320

Ἀφείς τὴν ὑπέραν τὸν πόδα διώκει · παροιμία παρ' Ὑπερείδῃ (fr. 181 J.) ἐπὶ τῶν παρέντων μὲν τὰ σπουδαιότερα, περὶ δὲ τὰ φαῦλα διατριβόντων. ὑπέραι δὲ εἰσι ναυτικάι σχοῖνοι, αἷς μετάγεται τὸ κέρας.

alpha 3321 Ἀφεωκέναι καὶ ἀφεώκαμεν · ἀντὶ τοῦ ἀφεῖναι καὶ καταλιπεῖν.

alpha 3322 Ἀφ' Ἑστίας μυούμενος · τὸ ἀφ' Ἑστίας μυεῖσθαι. Ἀθηναῖος δ' ἦν οὗτος.

alpha 3323 Ἀφέμενον · ἀποστάντα, ἀντιλέγοντα.

alpha 3324 Ἀφέξει · ἀποκωλύσει, ἀποστήσει.

alpha 3325 Ἀφέξομαι · παύσομαι, ἀποστήσομαι.

alpha 3326 Ἀφέσθαι · ἀποσχέσθαι.

alpha 3327 Ἀφέται · τόπος ἐν Εὐβοίᾳ.

alpha 3328 Ἀφ' ἑστίας · ἀπὸ τῆς οἰκίας.

alpha 3329 Ἀφετηρία · ἀρχή, θύρα τοῦ ἵπποδρομίου.

alpha 3330 Ἀφεῦσαι · ἀποκαῦσαι, περιφλέξει.

alpha 3331 Ἑἰς ἀφεψαίμην · ἀφωμίλησα. οὕτω Σοφοκλῆς (fr. 134 N. 2 = 138 R.).

alpha 3332 Ἀφή · μία τῶν ε' αἰσθήσεων. ἀπὸ τοῦ ἀφῶ ρήματος β' συζυγίας τῶν περισπωμένων, ἐξ οὗ παράγωγον γέγονε τὸ ἀφάσσω. ἡ δὲ ἀφή δύναται καὶ ἀπὸ τοῦ ἀφῶ περισπωμένου γεγονέναι καὶ ἀπὸ τοῦ ἄφω βαρυτόνου.

alpha 3333 Ἀφή · χροιά λέπρας. λέγεται δὲ καὶ ἡ ψηλάφησις. καὶ αὕτη ἡ αἴσθησις.

alpha 3334 Ἀφηβηκότι · γηράσαντι, ὑπερβεβηκότι τὴν ἡβην, τουτέστι τὴν νεότητα.

alpha 3335 Ἀφήκειν (Pl. Reip. 7, 530e) · ἀντὶ τοῦ ἀφικνεῖσθαι.

alpha 3336 Ἀφήκοντος · ἀντὶ τοῦ διήκοντος. Ἀντιφῶν (87 B 16 D.—K.).

alpha 3337 Ἀφηγεῖσθαι · τὸ διηγεῖσθαι. Πλάτων Νόμοις (8, 845e).

alpha 3338 Ἀφήλικες · οὐδετέρως εἶπε Σοφοκλῆς Πριάμῳ (fr. 528a R.)· „ἀφήλικες θέαμα“.

alpha 3339 Ἀφηλικέστερον ἄνδρα · Ἡρόδοτος εἶπεν (3, 14, 7).

alpha 3340 Ἀφήλικα · τὸν πρεσβύτερον. τινὲς δὲ χρῶνται τῇ λέξει ἐπὶ τοῦ μηδέπω τῆς ἐννόμου ἡλικίας παιδός, ὅπερ δεῖ φυλάττεσθαι· ἐπὶ γὰρ τοῦ πρεσβυτέρου λέγεται.

alpha 3341 Ἀφηνιαστής · ἀνυπότακτος, ὑπερήφανος.

alpha 3342 Ἀφθα · καὶ διὰ τοῦ α καὶ διὰ τοῦ η λέγουσι τὸ ἐν τῇ γλώσσει γινόμενον ἐλκῦδριον, ὡς κίχλα καὶ κίχλη καὶ πεῖνα καὶ πείνη καὶ πολλὰ ὅμοια.

alpha 3343 Ἀφῖγμαι · παραγέγονα.

alpha 3344 Ἀφθαρτον καὶ ἄφθιτον · ἄφθορον, αἰδῖον, οὐ φθειρόμενον.

alpha 3345 Ἀφθίτους · ἀμεταστρέπτους καὶ μὴ διεφθαρμένας ἔχοντας γνώμας. Σοφοκλῆς (fr. 381 N. 2 = 414 R.).

alpha 3346 Ἀφθονος ἄγρα · Σοφοκλῆς (fr. 737a N. 2 = 806 R.)· „λαβόντες ἄφθονον ἄγραν πρὸς οἶκους εὐτυχοῦντες ἄζομεν“.

alpha 3347 Ἀφθονον · τὸν μὴ φθοноῦντα. Ἡρόδοτος (3, 80, 4).

alpha 3348 Ἀφθονοί · οἱ ἐν τοῖς ἔλεσι κατοικοῦντες τῆς Αἰγύπτου.

alpha 3349 Ἀφθονεστέραν εἶπεν Αἰσχύλος (fr. 72 N. 2 = 106 M.), Ἀφθονώτερος καὶ ἀφθόνως Δημοσθένης (18, 89 et Epist. 2, 25), Ἀφθόνητος δὲ Πίνδαρος (Ol. 11, 7 et 13, 25).

alpha 3350 Ἀφθογγος · ὁ μὴ φωνὴν προῖείς. καὶ ἄφθογγα γράμματα τὰ λεγόμενα ἄφωνα.

- alpha 3351 Ἄφθονα · πολλά.
- alpha 3352 Ἄφθος · θεὸς παρ' Αἰγυπτίοις, ὥσπερ ἡ Ἴσις καὶ ὁ Τυφῶν. Ἐκαταῖος Περιηγήσει Αἰγύπτου (fr. novum).
- alpha 3353 Ἀφίδρωσον · ἐν Συμμαχίᾳ ὡς ἐπὶ ἀσκητικοῦ τιθεὶς ἀλληγορικῶς Πλάτων (fr. novum = com. adesp. fr. 3 Dem.)· „ἄγε δὴ < *** > κἀνδρείως ὥσπερ πύκτης ἀφίδρωσον καὶ πιτύλευσον τὴν ῥῆσιν ὅλην καὶ κίνησον τὸ θέατρον“.
- alpha 3354 Ἄφ' ἱερᾶς · παροιμία „κινήσω τὸν ἄφ' ἱερᾶς“. ἐλλείπει δὲ ἡ παροιμία· τὸ γὰρ ἐντελές· „κινήσω τὸν ἄφ' ἱερᾶς πεττόν“. τάττεται δὲ μετενηνεγμένον ἀπὸ τῶν πεττῶν ἐπὶ τῶν παραβαλλομένων τινὶ πράγματι. λέγεται δὲ τις παρὰ τοῖς πεσσεύουσιν ἱερὰ γραμμή. οὕτως Ἐπίχαρμος (fr. 225 Kaibel).
- alpha 3355 Ἀφίει (A 25)· ἀπέπεμπεν.
- alpha 3356 Ἀφίκετο · ἐλήλυθεν, ἦλθεν.
- alpha 3357 Ἀφῖκται · παραγέγονεν.
- alpha 3358 Ἀφίημι καὶ ἀφίεμι · ἐκατέρως προφέρονται καὶ συστέλλοντες καὶ ἐκτείνοντες τὴν δευτέραν συλλαβήν.
- alpha 3359 Ἰ'Αφιοῖτοῖ' · τὸ εὐκτικὸν περισπῶντες λέγουσιν. καὶ Ἀφεῖεν. καὶ τὸ ἀφιῶσι περισπᾶται.
- alpha 3360 Ἄφιμος ἵππος · ἀχαλίνωτος.
- alpha 3361 Ἄφιμον · ἀχαλίνωτον.
- alpha 3362 Ἰ'Αφεῖκατοῖ' · Ἀττικόν. τὸ δὲ ἀφέωκα Δώριον. κέχρηται δὲ καὶ Ἰωνες, ὡς Ἡρόδοτος.
- alpha 3363 Ἰ'Αφίκετοῖ' καὶ Ἰ'αφεῖκετοῖ'. ἀφεῖσαν μάλλον ἢ ἀφῆκαν λέγουσιν. καὶ ἀφεῖσο {ὁ} τὸ ἴσθι ἀφειμένος.
- alpha 3364 Ἀφίλασαμένη (Pl. Leg. 9, 873a)· ἐξιλασαμένη.
- alpha 3365 Ἀφίλητος (Soph. OC 1702)· ὁ μὴ φιλούμενος.
- alpha 3366 Ἀφιλία · τὸ μὴ ἔχειν φίλον.
- alpha 3367 Ἀφιλότημος · ταπεινός. παρὰ τὸ μὴ φιλεῖν τὴν τιμήν. ἢ ὁ πρὸς μηδὲν ἀξιόλογον ἐπεστραμμένος. καὶ ὁ φειδωλὸς παρ' ἐνίοις.
- alpha 3368 Ἀφιματῶσαι · ἀποδοῦσαι.
- alpha 3369 Ἀφλαστα · τὰ ἀκροστόλια Ἀπολλόδωρος (FGrHist 244 F 240). ὁ δὲ Δίδυμος (p. 79 et 181 Schmidt) τὸ ἐπὶ τῆς πρύμνης ἀνατεταμένον εἰς ὕψος ἐκ κανονίων πλατέων ἐπικεκαμμένων.
- alpha 3370 Ἀφλοισμός (O 607)· ἀφρός.
- alpha 3371 Ἀφνειός · ὁ πλούσιος.
- alpha 3372 Ἀφνω · Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου (21, 41) καὶ Μένανδρος Ἀσπίδι (49 et 335) καὶ ἐν ἄλλοις (Epitr. 275. Cith. 16).
- alpha 3373 Ἀφιππος · καὶ ὁ ἀνὴρ ὁ ἄπειρος ἵππικῆς καὶ ἡ χώρα ἢ μὴ ἵππάσιμος.
- alpha 3374 Ἀφοδεῦσαι · Πλάτων Ἀδώνιδι (fr. 5 K.). σημαίνει τὸ ἀποπατῆσαι.
- alpha 3375 Ἀφοδον · ἀναχώρησιν, ὥσπερ καὶ ἔφοδον τὴν ἐπέλευσιν. λέγεται δὲ ἄφοδος καὶ ὁ ἀπόπατος.
- alpha 3376 Ἀφορίζομενος τὸν λόγον · ὅταν τὸ μὲν πρότερον ἱκανῶς εἰρησθαι λέγῃ, μεταβαίνει δὲ ἐφ' ἕτερα.
- alpha 3377 Ἀφορμήν · τὴν πάροδον λέγουσιν, ἣν οἱ πολλοὶ προχρεῖαν καὶ ἐνθήκην καὶ αἰτίαν.
- alpha 3378 Ἀφορμή · ἰδίως παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὅταν τις ἀργύριον δώσῃ ἐνθήκην, ἀφορμή καλεῖται.

- alpha 3379 Ἀφόρητον · ἀβάστακτον.
- alpha 3380 Ἀφοσιούμεθα · τὸ ὅσιον προσποιούμεθα δῆθεν.
- alpha 3381 Ἀφοσιούμενος · πληροφορῶν, ποιήσας τὴν ὀσίαν.
- alpha 3382 Ἀφοσιῶ · ἀντὶ τοῦ ἀποκαθαίρω, †ἀφανίζω†. Αἰσχίνης (3, 120). τὸ δὲ μὴ ἐντελῶς τι ποιῆσαι, ἀλλ' οἶον ἀπάρξασθαι ἢ σχηματίσασθαι Ἰσαῖος λέγει (fr. 54 S.).
- alpha 3383 †Ἀφωσιωμένοι† · τιμῶντες ἢ ἀπαρχόμενοι.
- alpha 3384 Ἀφοσιώσας · κατάρξας ἢ ξενώσας. ἢ τὴν ὀσίαν ποιῶν, τουτέστι κηδείαν, ἢ τὴν ἐπὶ τῷ θανάτῳ μνήμην.
- alpha 3385 Ἀφοσιώσεται · ἀπάρξεται.
- alpha 3386 Ἀφοσίωσις · ἀνάθεσις. καὶ ἀφοσιωσάμενοι δικαιωσάμενοι.
- alpha 3387 Ἀφοῦ · οἶον ἀπαλλάγηθι καὶ μὴ ἔχου. τῷ τόνῳ ὡς γενοῦ. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι (1521).
- alpha 3388 Ἀφ' οὗ· τὸ χρονικὸν παρ' Ὑπερείδῃ (fr. novum)· „οὐ γὰρ διωρίσαντο τὸν χρόνον, ἀφ' οὗ ἐκαθέζετο ὁ ἄνθρωπος“.
- alpha 3389 Ἀφ' οὗ γεγόνασιν ἄνθρωποι · ὁ μὲν πολὺς καὶ ἐξ ὁδοῦ ἄνθρωπος ἢ καὶ ποιητικὸς οὕτως ἂν εἴποι· „ἀφ' οὗ γόνος ἐστὶν ἀνθρώπων“. Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ Περὶ παραπρεσβείας (19, 215)· „ἴστε γὰρ δήπου τοῦθ', ὅτι ἀφ' οὗ γεγόνασιν ἄνθρωποι καὶ κρίσεις γίνονται“ καὶ τὰ ἐξῆς.
- alpha 3390 Ἀφραδέως · ἀνοήτως, ἀπείρως.
- alpha 3391 Ἀφραίνει · παρανομεῖ, μωραίνει, παραφρονεῖ.
- alpha 3392 Ἀφράσμων · ἀσύντετος. Σοφοκλῆς (fr. 556 N. 2 = 613 R.).
- alpha 3393 Ἀφροδίσιον · ἔργον Ἀφροδίτης. λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τῶν λάγνων, τῶν ἐρωτικῶς περὶ τὴν συνουσίαν καὶ σφοδρῶς διακειμένων. καὶ ἀφροδίσιον ἰδίως τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἔδος.
- alpha 3394 Ἀφροδίσιος ὄρκος · παροιμία· „ἀφροδίσιος ὄρκος οὐκ ἐμποίνιμος“. ἢ „ἀφροδίσιος ὄρκος οὐ δάκνει“.
- alpha 3395 Ἀφροδισία ἄγρα (Soph. fr. 169 N. 2 = 166 R.) · οἱ πέρδικες, διὰ τὸ τοὺς θηρῶντας τῇ θηλείᾳ ἐπιβουλεύοντας αἰρεῖν αὐτούς.
- alpha 3396 Ἀφροδίσιον ἄθυρμα · Κράτης Λαμίας (fr. 2 Dem.)· „καὶ μάλιστ' ἀφροδισίοις ἀθύρμασιν“.
 < *** > ἡδὺ γὰρ κάκεῖνο δρᾶν ἐστι, λέγεσθαι δὲ οὐ καλόν.
- alpha 3397 Ἀφροδίσιον ὑμέναιον · Φερεκράτης (fr. 12 Dem.)· „ὦ Χάριτες, ἀφροδισιὸν τις ὑμέναιον ὑμνεῖ γαμικόν“.
- alpha 3398 Ἀφροδίσιος κῆπος · Ἀρχιππος (fr. 2 Dem.)· „ὦ μάκαρ, ὃς ἐπὶ χλανιδοτρόφοις κόραισι τὸν ἀφροδίσιον κῆπον ἀποδρέπει“.
- alpha 3399 Ἀφροδίσιος λόγος · Πλάτων εἶπε Δι' ἁκακουμένῳ (fr. 2 Dem.). καὶ ἀφροδιταρίδιον ὁ αὐτὸς ὑποκοριστικῶς (fr. 3 Dem.)· „οἷμοι τάλας, ἀπολεῖς με. Ἀφροδιταρίδιον γλυκύτατον, ἵκετεύω σε, μὴ με περιίδῃς“. ἀφροδιτίδιον δὲ Ἀριστοφάνης (fr. novum). καὶ Ἀφροδίτης γάλα τὸν οἶνον ὁ αὐτὸς εἴρηκεν (fr. 596 K.).
- alpha 3400 Ἀφροδίτην φεύγειν.
- alpha 3401 Ἀφροδίτην θηρᾶν · ἐπὶ τῶν κατὰ συνουσίαν ἐρωτικῶν. Εὐριπίδης (Bacch. 459).
- alpha 3402 Ἀφροδίτης · ἀντὶ τοῦ ἀφροδισίων. Ἀντιφῶν (87 B 17 D.- K.).
- alpha 3403 Ἀφροδίτη ψιθύρος · Κρατῖνος (fr. novum). ἔστι δὲ ὄντως ἐν Ἀθήναις ἱερὸν Ἀφροδίτης ψιθύρου ἀπὸ τοῦ τὰς εὐχομένας πρὸς τὸ οὕς αὐτῆς εὐχεσθαι.
- alpha 3404

Ἀφρόδιτος · ὁ Ἑρμαφρόδιτος. παραπλήσιοι δὲ τούτῳ καὶ ἄλλοι δαίμονες· Ὀρθάνης, Πρίαπος, Αἰακός, Γενετυλλίς, Τύχων, Γίγων, Κονίσσαλος, Κύννειος καὶ ἕτεροι, ὧν καὶ Ἀριστοφάνης μέμνηται Ἡρώσιν (fr. novum = 702 K.). Ἀπολλοφάνης Κρησίν (fr. 1 Dem.)· „Ἀσκληπιός, Κύννειος, Ἀφρόδιτος, Τύχων“. Φερεκράτης (fr. 13 Dem.)· „οὐδ' εἰς Ἑταίρας οὐδ' Ἀφροδίτου πώποτε“.

alpha 3405 Ἀφρόνη · ἡ ἀφροσύνη.

alpha 3406 Ἀφύας · ὀνόματα ἑταίρων ἀδελφῶν δύο παρ' Ὑπερίδῃ (fr. 24 J.).

alpha 3407 Ἀφύας πληθυντικῶς λέγουσι, σπανιώτατα δὲ ἀφύην.

alpha 3408 Ἀφύα ἐς πῦρ · ἐπὶ τῶν τέλος ὁξὺ λαμβανόντων ἡ παροιμία, παρόσον καὶ τὴν ἀφύαν τάχιστα ἔψεσθαι συμβαίνει.

alpha 3409 Ἀφύη καὶ ἀφύα · ἔστι μὲν τὸ ἰχθύδιον φαῦλον καὶ λυπρόν, ἀργυρίζον τῇ χροίᾳ. καὶ χρῶμα δὲ ἀφυῶδες καλεῖ Ἱππασίων†. ἐκλήθη δέ τις καὶ ἑταίρα οὕτως, ἴσως ὅτι καὶ αὕτη τοιαύτη ἦν.

alpha 3410 Ἄφυκτον · ὃ οὐκ ἔστιν ἐκφυγεῖν.

alpha 3411 Ἄφυκτον λαβὴν · ὁ λόγος ἐναργῆς τροπικῶς ἀπὸ τῶν παλαιστῶν. Νικοχάρης (fr. 3 Dem.)· „ἀλλ' εἰλήμμεθα λαβὴν ἄφυκτον“.

alpha 3412 Ἀφυβρίσαι · μάλιστα τὸ ἀκολάστως δηλοῖ ὑβρίσαι εἰς κόρον καὶ ὥστε ἀποπληρωθῆναι. οὕτως Μένανδρος Παλλακῇ (fr. 319 K.- Th.)· <„νῦν πῖθι, νῦν ἀφύβρισον. —ἦν, ἀφύβρικα“> .

alpha 3413 Ἀφυπνισθῆναι · τὸ ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι Φερεκράτης εἴρηκεν (fr. 191 K.).

alpha 3414 Ἀφυσμός · ἀργία ἢ ἄντλησις.

alpha 3415 Ἀφύσσων · ἀπαντλῶν, ἀρυόμενος.

alpha 3416 Ἀφωπλίζοντο (Y 26)· ἀπετίθεντο τὰ ὄπλα.

alpha 3417 Ἄφωνον κακόν · ὡς ἄφωτον. Πλάτων (fr. novum = com. adesp. fr. 8 Dem.)· „ἐκ Δελφῶν δ' ἔχων ἥκει τι κακὸν ἄφωνον“.

alpha 3418 Ἀφωρισμένον · Πλάτων Τιμαίῳ (24a)· „τὸ τῶν ἱερέων γένος ἀπὸ τῶν ἄλλων χωρὶς ἀφωρισμένον“.

alpha 3419 Ἀχαία · ἐπίθετον Δήμητρος. βραχεῖα ἢ πρώτη ἀπὸ τοῦ ἄχους μάλλον ἢ ἀπὸ τοῦ ἤχου. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν (709)· „οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαϊάν ῥαδίως ἠνέσχετο“.

alpha 3420 Ἀχαιοί · οἱ Ἕλληνας. οὕτως καλεῖ ὁ ποιητὴς πάντας τοὺς Ἕλληνας. εἰσὶ δὲ κυρίως Ἀχαιοὶ οἱ κατοικοῦντες μέρος τι τῆς Πελοποννήσου τὴν καλουμένην Ἀχαΐαν. καὶ οἱ τὴν Φθιώτιδα Ἀχαΐαν κατοικοῦντες ὑπὸ Ἀχιλλεῖ τεταγμένοι, ἀφ' ὧν πάντες οἱ Μυρμιδόνες Ἀχαιοὶ καλοῦνται ὑπὸ Ὀμήρου.

alpha 3421 Ἀχάνη · μέτρον Βοιώτιον πολλῶν τινων μεδίμνων. οὕτως Ἀριστοφάνης (Ach. 108).

alpha 3422 Ἀχανής · ὁ μὴ κεχηνώς, ὁ ἄφωνος, ὁ ἐνεός, ὁ ἐκπεπληγμένος σιωπῇ.

alpha 3423 Ἀχανεῖς · ἀφανεῖς, ἀφεγγεῖς.

alpha 3424 Ἄχαρις · ἥτινι μὴ μέτεστι χάρις.

alpha 3425 Ἀχαρίστους · τοὺς μὴ ἀνταποδιδόντας χάριτας. Ἰσοκράτης (1, 31)· „μηδὲ τὰς χάριτας ἀχαρίστοις χαριζόμενος“. καὶ ὁ τοὺς εὐεργέτας κακοῖς ἀμειβόμενος.

alpha 3426 †Ἄχαρτον† · <***> {ἄψαυστον. κυρίως οὗ χεῖρ οὐχ ἥψατο}.

alpha 3427 Ἀχαριστία · ἡ κατὰ στέρησιν τῆς χάριτος.

alpha 3428 Ἀχαριστεῖν · μὴ χαρίζεσθαι.

alpha 3429 Ἀχαριστῆσαι · τὸ μὴ χαρίσασθαι μηδ' ὑπουργῆσαι.

- alpha 3430 Ἀχειρώτον · ἄμωμον, οὗ χεῖρ οὐχ ἤψατο.
- alpha 3431 Ἀχέρων · ποταμὸς ἐν ᾿Αΐδου μεμυθευμένος παρὰ τὸ ἄχος.
- alpha 3432 Ἀχηνία · ἀπορία, πενία. Ἀριστοφάνης Ἀμφιαράω (fr. 1 Dem.): „ἐμβάλων ἀχηνίαν“. εἴρηται δὲ κατὰ στέρησιν τοῦ ἔχειν. <ἐκ τοῦ ἔχω> γίνεται ἀεχὴν καὶ ἀχὴν καὶ ἀχηνία. οἱ δὲ φασιν ἀπὸ τοῦ κενὰ ἤχεῖν. λέγονται δὲ καὶ οἱ πένητες ἀχῆνες.
- alpha 3433 Ἀχθεται · λυπεῖται.
- alpha 3434 Ἀχθηδών · λύπη.
- alpha 3435 Ἀχθος · βάρος, λύπη.
- alpha 3436 Ἀχθοφόρον · βαστάζοντα.
- alpha 3437 Ἀχθομαι αὐτοῦ τῷ ρύπῳ · ἀντὶ τοῦ τῇ ἀνελευθερίᾳ καὶ μικρολογίᾳ· τὸν γὰρ ρύπον ἐπὶ τῶν γλίσχρων καὶ ἀνελευθέρων ἐτίθεσαν. οὕτω γοῦν ὕποκονδύλους† λέγουσι τοὺς τοιοῦτους.
- alpha 3438 Ἀχιλλέος καὶ Πηλέος · οἱ ἄλλοι Ἕλληνες χωρὶς Ἀττικῶν διὰ τοῦ ο, οἱ δὲ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ω. οἱ δὲ Ἴωνες καὶ τῇ τοῦ ε εἰς τὸ η μεταβολῇ χρῶνται Πηλῆος καὶ Ἀχιλλῆος λέγοντες. καὶ διὰ τοῦ ε Ὅμηρος (B 23)· „εὗδεις Ἀτρέος υἱέ“. λέγουσι δὲ καὶ διὰ τοῦ ως τὰς γενικὰς ἐνίστε, οἷον καὶ Ἑκαταῖος (fr. novum) Κρηθέως καὶ Ἀτρέως ποτὲ λέγει παραπλησίως τοῖς Ἀττικοῖς. καὶ τὰ ἄλλα δὲ διὰ τοῦ ο Ἰακά, οἷον φύσιος, λέξιος, πόλιος.
- alpha 3439 Ἀχίλλειοι κριθαί · αἱ εὐτελεῖς.
- alpha 3440 Ἀχιλλεία · ἡ μάζα. ἀχίλλεια δὲ τὰ ἐν αὐτῇ ἄλφιστα.
- alpha 3441 Ἀχίλλειοι · οὕτως κριθαί τινες ἐκαλοῦντο Ἀθήνησιν, ἀδραὶ τε καὶ ἀδιάφοροι οὔσαι. καὶ τῶν σπόγγων δὲ τοὺς πολυτελεῖς Ἀχιλλείους ἐκάλουν.
- alpha 3442 Ἀχιλλείων ἀλφίτων · τῶν γεγονότων ἐκ τῶν Ἀχιλλείων κριθῶν. ἔνιοι δὲ λευκῶν.
- alpha 3443 Ἀχλὺς · ζόφος, ὁμίχλη, σκότος, ἀμβλυωπία.
- alpha 3444 Ἀχναί · λεπτὰ ἄχυρα. ἢ ἀκαθαρσία.
- alpha 3445 Ἀχνη · τὸ λεπτότατον τοῦ ὕδατος, ὁ ἀφρὸς τῆς θαλάσσης.
- alpha 3446 Ἀχνη πυρός · ὁ καπνός. καὶ ἄχνη ὕπνου. ὁ δὲ Ἱπποκράτης (Mochl. 2 = 4, 346, 1 L.) καὶ ἄχνη †λιμοῦ†. δηλοῖ δὲ καὶ λεπτὸν ζύσμα.
- alpha 3447 Ἀχνυμένη σκυτάλη · Κρατῖνος (fr. novum) τὴν ἄχθεσθαι ποιοῦσαν εἶπεν.
- alpha 3448 Ἀχορα · ἀρσενικῶς τὰ ἐν τῇ κεφαλῇ καὶ τῷ γενεῖῳ πίτυρα. Ἀριστοφάνης Ὀλκάσιν (fr. 410 K.)· „ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ ἄχορα ἐκλέγετ’ αἰεὶ ἐκ τοῦ γενείου τὰς πολιὰς τοῦ Διός“.
- alpha 3449 Ἀχόρευτος · ὁ ἀπεσπασμένος δι’ ἀπαιδευσίαν τοῦ χοροῦ.
- alpha 3450 Ἀχος · λύπη σιωπῇ ἐπιφέρουσα. παρὰ τοῦτο καὶ ἀχνύμενος.
- alpha 3451 Ἀχραντον · ἀμόλυντον, ἄψαυστον. κυρίως οὗ χεῖρ οὐχ ἤψατο.
- alpha 3452 Ἀχράς · ὁ καρπὸς τῆς ἀχέρδου. Ἀριστοφάνης Ἐκκλησιαζούσαις (355)· „ἀχράς τις ἐγκλείσασα ἔχει τὰ σιτία“.
- alpha 3453 Ἀχράδας · τὰς ἀχέρδους λέγουσιν. Εὐπόλις Ἀστρατεύτοισιν (fr. 33 K.)· „οἱ πεπείρους ἀχράδας ἐσθίουσιν“. Ἰσως δ’ ὁ μὲν καρπὸς ἀχράς, τὸ δένδρον δὲ ἄχερδος. Φερεκράτης (fr. 164 K.)· „ἢ τῆς ἀχέρδου τῆς ἀκραχολωτάτης“. Μένανδρος Ἥρω (fr. 1 Sandbach)· „νῦν δὲ τοῖς ἐξ ἄστεως κυνηγέταις ἤκουσι περιηγῆσθαι τὰς ἀχράδας“.
- alpha 3454 Ἀχρειόγελως ἄνθρωπος · ἐπὶ τοῖς ἀχρήστοις καὶ μὴ σπουδαίοις γελῶν καὶ χαίρων.
- alpha 3455 Ἀχρειον · τῷ τόνῳ ὥς ἄμεινον.
- alpha 3456

Ἄχρηστος · ὁ ἀνωφελής· καὶ ἰδίως ὧ οὐδείς χρῆται. οὕτως Πλάτων (Reip. 1, 332e, al.).

alpha 3457 Ἄχρι, ἄχρις · ἀντὶ μέχρις, ἕως.

alpha 3458 Ἄχρι κόρου · παροιμία ἦν· ὅτι ἐκεῖνος ἄχρι κόρου ἀναίσθητός ἐστιν. καὶ οὗτος ἄχρι κόρου ἐφενάκισεν.

alpha 3459 Ἀχρήμων · ὁ μὴ ἔχων χρήματα, ὁ πένης. καὶ ἀχρήματοι καὶ Ἀχρηματωτέρων. καὶ ἀχρηματία Θουκυδίδης εἴρηκεν (1, 11, 1.2).

alpha 3460 Ἀχρήστους · ἀντὶ τοῦ ἀχρησίμους, οὐκ ὠφελίμους. Ἀντιφῶν (fr. novum).

alpha 3461 Ἀχρηστον · ἀντὶ τοῦ ἀχρησιμώδητον. Πλάτων (fr. novum). „αἰσχύνομαί σε, ὦ ξένε, μακρὰν ὁδὸν ἀνύσαντα ἄχρηστον ἀπολῦσαι“.

alpha 3462 Ἀχρυσοι · Πλάτων Νόμων γ' (679b)· „πλούσιοι δὲ οὐκ ἄν ποτε γένοιτο ἄχρυσοί τε καὶ ἀνάργυροι“.

alpha 3463 Ἀχρυσοι · οἱ μὴ ἔχοντες χρυσόν.

alpha 3464 Ἀχρώματος · ἀναιδής.

alpha 3465 Ἀχυρμιαί · οἱ τόποι, εἰς οὓς τὰ ἄχυρα ἀποφέρεται λικμώμενα.

alpha 3466 Ἀχυρον · τὸν ἀχυρῶνα. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι (fr. 10 Dem.)· „καὶ τὴν Ἑκάβην ὀτοτύζουσιν καὶ καϊόμενον τὸν ἄχυρον“.

alpha 3467 Ἀχυροπώλης · Νικοχάρης (fr. novum) ἀντὶ τοῦ χοιροπώλης γένει.

alpha 3468 Ἀχυνώ · πόα τις οὕτω καλεῖται.

alpha 3469 Ἀχυρός · ὁ ἀχυρῶν. λέγεται δὲ καὶ ἀχυρεῶν.

alpha 3470 Ἀχυρός · ὡς αἰοιδὸς τῷ τόνῳ· καὶ ἐκτεινομένης τῆς μέσης συλλαβῆς. <ὁ> αὐτὸς <καὶ> ἀχυροβολῶν.

alpha 3471 Ἀχυρα · καὶ τὰ πίτυρα. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν (507/8). „αὐτοὶ γὰρ ἐσμεν νῦν τε περιεπτισμένοι· τοὺς γὰρ μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀστῶν λέγω“.

alpha 3472 Ἀχῶν · ἄμπελος.

alpha 3473 Ἀψαμένη · ἐξαρτήσασα.

alpha 3474 Ἀψάλλακτον · ἀψηλάφητον.

alpha 3475 Ἀψαύστως · ἀνεπάφως.

alpha 3476 Ἀψαυστον · ἄθικτον.

alpha 3477 Ἀψευδία · ἡ ἀλήθεια. λέγεται δὲ καὶ ἀψευδεῖν καὶ ἀψευδές.

alpha 3478 Ἀψευδέστατος μάντις · Κρατῖνος (fr. 29 Dem.)· „τὸν θεὸν δ' ἐμοῦ κλύων σέβει, ὡς ὄντα μάντιν ἀψευδέστατον“.

alpha 3479 Ἀψευδόμαντις · Νικοχάρης Ἀγαμέμνονι (fr. 1a Edmonds)· „οἶδα δ' ὡς ἀψευδόμαντις ἦδε καὶ τελεσφόρος“. <***> „γνώση δὲ τέχνην τὴν ἐμὴν ἐτητύμως ἀψευδόμαντιν οὔσαν“ (trag. adesp. fr. 287a Snell).

alpha 3480 Ἀψευδοῦσα · ἡ ἀληθεύουσα καὶ μὴ ἀμαρτάνουσα ἐν τῷ λέγειν.

alpha 3481 Ἀψήφιστος · ἀντὶ τοῦ μὴ ψηφισάμενος. Ἀριστοφάνης εἴρηκεν (Vesp. 752).

alpha 3482 Ἀψηστος · ἀκατάμακτος. Πλάτων (fr. 17 Dem)· „ὦ τᾶν, ταχὺ τρέχων ἀπωλόμην“.

alpha 3483 Ἀψίμαχος ἄνθρωπος · οἷον ὁ πάντα τρόπον ἀπτόμενος μάχης τῆς διὰ χειρῶν. οὕτως Θεόπομπος (fr. novum).

alpha 3484 Ἀψιμαχία · συνάφεια μάχης.

- alpha 3485 †Αψιμεσία† · πρὸς ὀλίγον διαφορά.
- alpha 3486 Ὑψορροι · ὀπισθόρμητοι.
- alpha 3487 Ὑψοφητί · ἡρέμα.
- alpha 3488 Ὑψ · πάλιν.
- alpha 3489 Ὑψίς · οὕτως ἐκάλουν τὸν ξύλινον κύκλον τοῦ τροχοῦ, τὸ δὲ ἐπ' αὐτοῦ ἐπίσωτρον. Ὅμηρος δὲ τὸν μὲν τροχὸν κύκλον ὀνομάζει (Y 340), τὴν δὲ ἀψίδα ἵτυν (D 486).
- alpha 3490 Ὑψίδες · καμάραι.
- alpha 3491 Ὑψυχεῖν · τὸ ἐναντίον τοῦ εὐψυχεῖν. σημαίνει δὲ τὸ ἀποδειλιᾶν.
- alpha 3492 Ὑωρί, ἄωρία · Φερεκράτης Κραπατάλοις (fr. 6 Dem.)· „ἐβάδιζον δὲ ἀπὸ δείπνου· κνέφας δ' ἦν ἄρτι κοῦκ ἄωρία“. λέγουσι δὲ {καὶ} ἄωριαν καὶ τὴν ὥραν. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν (23/4)· „εἴτ' ἄωριαν ἤκοντες, εἴτα δ' ὥστιοῦνται πῶς δοκεῖσ“.
- alpha 3493 Ὑωρί, ἄωρία · τὸ παρὰ τὸν προσήκοντα καιρὸν καὶ τὴν ὥραν. λέγουσι δὲ ἄωρὶ τῶν νυκτῶν καὶ ἄωρὶ νύκτωρ. Ἀριστοφάνης δὲ ἔφη (fr. 663 K.) καὶ „ἄωροθάνατος ἀπέθανεν“, τουτέστι πρὸ τῆς προσηκούσης ὥρας.
- alpha 3494 Ὑωροι πόδες · ἐμπρόσθιοι· „τῆς ἧ τοι πόδες εἰσὶ δυνώδεκα πάντες ἄωροι“ (μ 89). καὶ Φιλήμων (fr. 145 K.)· „οὐ τοὺς ἄωρους εἰπά σοι, μαστιγία, πόδας πρίασθαι; σὺ δὲ φέρεις ὀπισθίουσ“.
- alpha 3495 Ὑωροι · οἱ πρὸ ὥρας ἀποθνήσκοντες. σύνηθες δὲ τὸ ὄνομα πολλοῖς καὶ μάλιστα Ἀλεξανδρεῦσιν. ἔστι δὲ Ἀττικόν. Ἀριστοφάνης (fr. novum)· „ἔθανον κἄλλοισιν ἄωροι παῖδες“.
- alpha 3496 Ὑωρον · ἀπρεπές, ἀχαρές.
- alpha 3497 Ὑωρόλειος · ὁ παρὰ τὴν ὥραν καὶ τὴν ἡλικίαν λειαινόμενος.
- alpha 3498 Ὑωτον · ἄνθος, κόσμος, στέφανος.
- alpha 3499 †Ὑωτέβειν† · ὑφαίνειν.
- alpha post 7499† Τέλος τοῦ Α στοιχείου
- beta t Ἀρχή σὺν θεῷ τῆς Βῆτα
- beta 1 Βαβάζειν · τὸ <μῆ> διηρθρωμένα λέγειν. ἔνιοι βοᾶν.
- beta 2 Βαβράζων · κεκραγῶς συντόνως.
- beta 3 Βαβαί · θαυμαστική ἢ φωνή.
- beta 4 Βαίτων καὶ βαιτάς · ἀντὶ τοῦ μωρὸς ἢ μωρά. οὕτω Φιλήμων (fr. novum).
- beta 5 Βάβακα · τὸν ἱγάμον†.
- beta 6 Βαβάκτης · ὁ μανιώδης καὶ ἀκρατής, καὶ ἰδιαίτερον ὁ Πάν.
- beta 7 Βάβαλον · αἰδοῖον.
- beta 8 Βαβάκτης · ὀρχηστής, ὕμνωδός, μανιώδης, κραύγασος· ὅθεν καὶ Βάκχος.
- beta 9 Βαβοῦς · ὄνομα κύριον.
- beta 10 Βαβύας · πηλός, βάθρον, βῆμα.
- beta 11 †βαβίκες† · τὰ οὖλα τῶν ὀδόντων. οἱ δὲ σιαγόνas. οἱ δὲ τὰ ἐν τοῖς ὀδοῦσιν ἀπὸ τῆς τροφῆς κατεχόμενα.
- beta 12 { Βαβάκκαρις · μύρον τι. Ῥοδίαν γυναῖκα}.
- beta 13 Βαγεύει · πλανητεύει.
- beta 14 Βάγιον · μέγα.
- beta 15 Βάδην · περιπάτω ἐρχόμενος.

- beta 16 Βαδίζου · ἀντὶ τοῦ βάδιζε. οὕτως Κρατῖνος (fr. 391 K.).
- beta 17 †βαδίστοι† · βραδύτατοι.
- beta 18 Βάδιος · υἱός.
- beta 19 Βαθεῖαν αὐλακα (Aeschyl. Sept. 593)· ὅπερ ἐστὶ †στιχίς† γῆς ὑπὸ ἀρότρου. μεταφορικῶς δὲ ἀπὸ τούτου βαθείας φρένας τὰς κεκρυμμένας σημαίνει.
- beta 20 Βάθρον · θεμέλιον. καὶ †βάραθρα† · ἀγάλματα.
- beta 21 Βαθύγλωσσοι · ἐλλόγιμοι, εὐγλωττοι.
- beta 22 Βαθυδίνης · ἐν βάθει ἔχων τὰ ρεύματα.
- beta 23 Βαθυλήϊον · σιτοφόρον πεδῖον.
- beta 24 Βαθυπέπλων · μεγάλων, ἐκ †τῶν παρακολουθούντων†.
- beta 25 Βαθύσχοινον (Δ 383)· ὑψηλὰς σχοίνους φέροντα.
- beta 26 Βαθύς · ἀντὶ τοῦ πονηρός. οὕτω Μένανδρος (fr. 830 K.—Th.).
- beta 27 <Βάκκαρις · μύρον τι. „Ῥοδίαν γυναῖκα> βακκάριδι μεμιγμένην“. οὕτως <Εὐπολὶς ἐν> Αὐτολύκῳ (fr. novum).
- beta 28 Βακάντιβος · σχολαστής, μὴ παραμένων τῷ πράγματι αὐτοῦ.
- beta 29 Βάκηλος · μέγας μέν, ἀνόητος δὲ καὶ γυναικώδης.
- beta 30 Βακτηρεῦειν ·
- beta 31 Βακτηρία καὶ σύμβολον · οἱ λαχόντες δικάζειν ἐλάμβανον παρὰ τῶν δημοσίων ὑπηρετῶν σύμβολον καὶ βακτηρίαν, καὶ οὕτως ἐδίκάζον. τὴν χρόαν ὁμοίαν εἶχε τῇ βακτηρίᾳ τὸ δικαστήριον. τὸ μέντοι γε σύμβολον <μετὰ> τὴν κρίσιν ἀποδιδόντες ἐκομίζοντο τριώβολον, ὅπερ καὶ δικαστικὸν ἔλεγον.
- beta 32 Βακτηρία καὶ σύμβολον · πολλῶν Ἀθήνησι δικαστηρίων ὄντων πολλάκις οἱ κληρωθέντες δικάζειν ἐνταῦθα ἀπήεσαν ἀλλαχοῦ. ἵνα οὖν μηκέτι τοῦτο γένηται, ὁμόχρωμοι τοῖς δικαστηρίοις ἐδίδοντο βακτηρίαί.
- beta 33 † Βακάνιον · ἐπικαμίνιον†. Ἀριστοφάνης (fr. 592, 2 K.).
- beta 34 Βάκχους · τοὺς κλάδους. οὕτως Θεόπομπος (fr. novum).
- beta 35 Βακχεύων · μαινόμενος.
- beta 36 Βαλανάγρα · ἡ κλείς, παρὰ τὸ ἀγρεῦειν τὴν βάλανον. βάλανος δὲ ἐστὶ τὸ εἰς τὸν μοχλὸν σιδήριον, ὃ καλοῦμεν μάγγανον.
- beta 37 Βαλάντιον · μάρσιππος.
- beta 38 Βαλανειομφάλους · τὰς φιάλας οἱ κωμικοὶ (Cratin. fr. 50 K.) καλοῦσιν.
- beta 39 Βαλανεύειν · λαμπροφωνεῦσθαι. οὕτως Ἀριστοφάνης (fr. novum).
- beta 40 Βαλβίς · ἡ ἄφεςις τῶν δρομέων. ἔστι δὲ ξύλα δύο, ἀφ' ὧν σχοινίον διατείνεται· ἀφ' ἧς βαλβίδος ἐξέτρεχον οἱ ἀγωνιζόμενοι.
- beta 41 Βαλβῖσιν · ἀντὶ τοῦ ταῖς ἀρχαῖς, εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν δρομέων· ἡ γὰρ ὑπὸ τὴν ὑσπληγα γινομένη γραμμὴ διὰ τὸ ἐπ' αὐτῆς βεβηκέναι τοὺς δρομέας βαλβίς καλεῖται. {ὑσπληξ δὲ φραγγέλιον, ἀφετηρία}.
- beta 42 Βαλβίς · βάσις ταπεινὴ, ἢ ἀφετηρία καὶ καμπτός.
- beta 43 Βαλαντιοτόμος · κλέπτης.
- beta 44 Βαλανεύσασθαι · ἀντὶ τοῦ βαλανεῖω χρήσασθαι.

- beta 45 Βαλμός · στῆθος.
- beta 46 Βαλίαν · κατάστικτον.
- beta 47 Βάλλ' ἐς Μακαρίαν · οἶον εἰς Ἴδου· Μακαρία γὰρ ἡ Ἡρακλέους, ὀπηνίκα ἐπεστράτευσεν ὁ Εὐρυσθεὺς ταῖς Ἀθήναις, ἐαυτὴν ἐπέδωκε σφάγιον ὑπὲρ τῆς τῶν λοιπῶν σωτηρίας. τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ οὕτω λέγουσιν· „ἐς Μακαρίαν“ καὶ „εἰς Μακαρίαν“.
- beta 48 Βάμμα Κυζικηνόν · τὴν ἀκάθαρτον ἀσχημοσύνην Ἀττικοὶ λέγουσιν.
- beta 49 Βαμβαίνει · διστάζει, τρέμει τοῖς ποσὶ καὶ τῇ γλώττῃ ἀσήμως φθέγγεται.
- beta 50 Βάμβαλον · ἱμάτιον Βαβυλῶνιον. οὕτως Ἀριστοφάνης (fr. novum).
- beta 51 Βαμβακεύτριαι · αἱ μαγγανεύουσai καὶ ἐπάδουσai.
- beta 52 Βάβαξ · μάταιος, λάλος, φλύαρος, ἐνθουσιῶν, ἀναιδής.
- beta 53 Βαβάξαι · ὀρχήσασθαι Λύδιον.
- beta 54 Βαμβαλύζειν · τρέμειν ὑπὸ ψύχους.
- beta 55 Βαμβαίνοντες · τοῖς χεῖλεσιν ἠχοῦντες.
- beta 56 Βάναυσος · πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος· βαῦνος γὰρ ἡ κάμινος.
- beta 57 Βάραθρον · τόπος βαθύς, ὅπου οἱ κακοῦργοι ἐμβάλλονται.
- beta 58 Βάραθρον · ὄρυγμά ἐστιν, εἰς ὃ ὁ τῆς Ἱπποθωωντίδος δῆμος τοὺς ἐπὶ θανάτῳ κατακρίτους ἐνέβαλον. ἐν δὲ τοῖς Φιλιππικοῖς ὁ Δημοσθένης (8, 45 et 10, 16) τὴν λέξιν οὐ κυρίως εἶπεν, ἀλλ' ἐκ μεταφοῆς, <οἶον> ἐν τῷ ὁλέθρῳ.
- beta 59 Βάραθρον · ἔστι μὲν ἡ πᾶσα γῆ· τὰ μὲν ἄνω ἔχουσα ἰσχυρά, ὑπόχαυνα δὲ τὰ κάτω, ὥστε καταδύναι τὸν ἐπιβάντα. Ἀθήνησι δὲ ἦν καὶ ὄρυγμα, εἰς ὃ τοὺς ἐπὶ θανάτῳ καταγνωσθέντας ἐνέβαλον, ὥσπερ εἰς τὸν Καιάδαν Λακεδαιμόνιοι.
- beta 60 Βαρυγέτας · σεμνὸς μὲν καὶ βάρος ἔχων, δοῦλος δὲ καὶ Γέτας. οὕτως Εὐπόλις (fr. novum).
- beta 61 Βάραθρον · τόπος ἦν κοῖλος Ἀθήνησιν ὄρυγμα καὶ βάραθρον καλούμενος, εἰς ὃ τοὺς κακοῦργους ἐνέβαλον. οὗτος ὕστερον ἐχώσθη, ὁπότε τὸν Φρύγα τῆς μητρὸς τῶν θεῶν ὄργια δεικνύντα ἐμβалόντες ἀπέκτειναν καὶ ἡ θεὸς ἐμήνισεν, κατὰ χρησμὸν δὲ καὶ τέμενος τῆς θεοῦ ἰδρύσαντο. Ἀριστοφάνης δὲ (fr. 320, 8 K.) κόσμιον γυναικεῖον.
- beta 62 Βάρβιτον · ψαλτήριον, κιθάρα.
- beta 63 Βαρβαρίζει · ἀντὶ τοῦ τὰ τῶν βαρβάρων φρονεῖ.
- beta 64 Βάρεις · πλοῖα, τείχη, στοαί, αὐλαί, πύργοι, σφῦραι.
- beta 65 Βαρύμηνης · μνησικάκος.
- beta 66 Βαρυπήμων · ἄθλιος, βεβαρημένος, κακός.
- beta 67 Βαρέως φέρειν · ἀντὶ τοῦ ἀηδῶς.
- beta 68 Βαρεῖα χεῖρ · Ἱππῶναξ τὴν δεξιάν (fr. 138a W.).
- beta 69 Βασανίζειν · οὐ τὸ αἰκίζεσθαι καὶ τιμωρεῖσθαι σημαίνει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ ἀνακρίνειν καὶ ἐλέγχειν τὸ ἀληθὲς διὰ λόγων.
- beta 70 Βάσανος · λίθος ἐστίν, ἧ τὸ χρυσίον παρατριβόμενον δοκιμάζουσι. οὕτως Ἀντιφῶν (fr. 157 Th.) καὶ Πίνδαρος (Pyth. 10, 67). Ὑπερείδης δὲ (fr. 5 J.) τὰ ἐν ταῖς βασάνοις εἰρημένα ὑπὸ τῶν βασανιζομένων καὶ ἀναγραφόμενα βασάνους ὠνόμασεν.
- beta 71 Βασανίσας · ἀντὶ τοῦ δοκιμάσας. κέχρηται σχεδὸν ἅπαντες οἱ ἀξιόλογοι.
- beta 72 Βασιλῖς · ἡ τοῦ βασιλέως γυνή, ὡς καὶ βαλανὶς ἡ τοῦ βαλανέως.

- beta 73 Βασιλική διαδρομή · ἡ γενομένη τοῦ βασιλέως παρόντος διαδρομή. ἔστι δὲ οὗτος εἷς τῶν θ' ἀρχόντων Ἀθήνησιν· ὃς βασιλική διαδρομή καλεῖται.
- beta 74 Βασιλεύς · εἷς μὲν ἔστι τῶν ἐν Ἀθήνησιν θ' ἀρχόντων. ἐπεμελεῖτο δὲ οὗτος τῶν περὶ τοὺς θεοὺς, καὶ τὰς ἀσβεβείας ἐξήταξεν καὶ εἰσῆγεν εἰς τὸ δικαστήριον. καὶ ἀντὶ τοῦ τύραννος. οὕτως Πλάτων ἐν Πολιτικῷ (258e, al.).
- beta 75 Βασιλίδες · ὑποδήματα.
- beta 76 Βασίλεια · ἡ βασιλεύουσα.
- beta 77 Βασιλίνδα · παιδιὰ τις, ἐν ἣ βασιλέας τινὰς ἀποδεικνύασι.
- beta 78 Βασίλειον · ἀντὶ τοῦ βασιλικόν.
- beta 79 Βάσιμος · πορευτική, εὐεπίβατος.
- beta 80 Βασίλειος στοά · δύο εἰσὶ στοαὶ παρ' ἀλλήλας, ἢ τε τοῦ Ἐλευθερίου Διὸς καὶ ἡ Βασίλειος. ἔστι δὲ καὶ τρίτη, ἣ πάλαι μὲν Πυανάκτιος ἐκαλεῖτο, νῦν δὲ μετωνομάσθη Ποικίλη.
- beta 81 Βάσκανος · ὁ κακίζων καὶ μεμφόμενος ἅπαντα καὶ πειρώμενος εἰς ἀπέχθειαν ἄγειν. καὶ βλαβερός καὶ δηλητικός. οὕτως Ἀριστοφάνης (Equ. 103. Plut. 571) καὶ Εὐριπίδης (fr. 933 N. 2 = 379a Snell). <Φερεκράτης δὲ ἐπὶ τοῦ λυπηροῦ λαμβάνει τὴν λέξιν, οἷον „ὁ λαγῶς με βασκαίνει“ καὶ λυπεῖ> (fr. 174 K.).
- beta 82 Βασκαίνει · μέμφεται.
- beta 83 Βασκαίνει · ἀντὶ τοῦ αἰτιάται καὶ μέμφεται καὶ συκοφαντεῖ. οὕτω Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος (18, 189). καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (18, 108) „βάσκανον δὲ καὶ πικρὸν καὶ κακόηθες οὐδὲν ἔστι πολίτευμα ἐμόν“ φησιν, ἀντὶ τοῦ φιλαίτιον καὶ συκοφαντικόν.
- beta 84 Βάσσαρος · ἁλώπηξ κατὰ Ἡρόδοτον (4, 192, 2).
- beta 85 Βασσάrai · χιτῶνες, οὓς ἐφόρουσαν αἱ Θράκιαι Βάκχαι, καλούμεναι οὕτως ἀπὸ τοῦ Βασσαρέως Διονύσου. ἦσαν δὲ ποικίλοι καὶ ποδήρεις. Αἰσχύλος ἐν Ἡδωνοῖς (fr. 59 N. 2 = 73 M.). „ὅστις χιτῶνας βασσάρας τε Λυδίας ἔχει ποδήρεισ“.
- beta 86 Βαστάσαι · οὐ τὸ ἄραι δηλοῖ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ ψηλαφῆσαι, διασηκῶσαι καὶ διασκεψασθαι τῇ χειρὶ τὴν ὀλκὴν.
- beta 87 Βασμοί · βαθμοί.
- beta 88 Βαστάσας · ἀντὶ τοῦ δοκιμάσας. οὕτως Εὐπολὶς (fr. 303, 4 K.).
- beta 89 Βαστραχηλίσαι · τραχηλίσαι· βάστραχας γὰρ τοὺς τραχήλους Βοιωτοί.
- beta 90 Βατός · βάσιμος τόπος.
- beta 91 Βάταλος · κύριον. κεκωμώδηται δὲ ἐπὶ μαλακίᾳ. Εὐπολὶς δὲ (fr. 82 K.) τὸν πρωκτὸν βάταλον καλεῖ. καὶ ἴσως ἔνθεν καὶ τοὺς κιναίδους βατάλους καλοῦσι.
- beta 92 Βατία · οἰκία τις ἀπὸ Βάτωνος ἐπωνομασμένη δεσπότου. ἢ σκεῦος, ἢ χωρίον τι, ἢ κόσμος.
- beta 93 Βατάνια · τὰς λοπάδας. οὕτως Ἀλεξίς (fr. 24, 3 et 172, 9.18 K.).
- beta 94 Βατή · δῆμος Αἰγινήδος.
- beta 95 Βατήρ · ἡ ἀρχὴ τοῦ τῶν πεντάθλων σκάμματος.
- beta 96 Βάτταλος · βδελυρός, αἰσχρός.
- beta 97 Βάτταλος · ἐπώνυμον ἦν Δημοσθένους. ἐκάλουν δὲ οἱ παλαιοὶ τὸν μαλακὸν οὕτως ἀπὸ Βαττάλου τινὸς αὐλητοῦ, ὃς μαλακὸς ὢν καὶ αὐλήματα τοιαῦτα ἐξεῦρεν. οἱ δὲ βάτταλον ὀνομάζεσθαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς φασι τῶν μαλακιζομένων τὸν πρωκτὸν, ἀπὸ τοῦ τύπτεσθαι ἐν τῷ ἔργῳ καὶ μαλακίζεσθαι.

- beta 98 Βατράχιον · βάμμα τι καὶ ἄνθος οὕτως καλεῖται. καὶ βατραχὶς ἡ βεβαμμένη ἐσθῆς.
- beta 99 Βάττου σίλφιον · ἐπὶ τῶν σπανίους τιμὰς λαμβανόντων· οἱ γὰρ Κυρηναῖοι ἐνὶ τῶν Βάττων ἐξαίρετον ἔδωσαν τὸ σίλφιον, καὶ τοῦ νομίσματος ἐπὶ μὲν θατέρου Ἄμμωνα, ἐπὶ δὲ θατέρου σίλφιον ἐτύπωσαν. οἱ δὲ ἐπὶ Λιβύης Ἀμπελιῶται εἰς Δελφούς ἀνέθεσαν καυλὸν σιλφίου.
- beta 100 Βατταρισμοί · φλυαρίαι.
- beta 101 Βατήρ · ἡ ἀρχὴ τοῦ τῶν πεντάθλων σκάμματος. „αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατῆρα τοῦ λόγου“, φησί τις, οἷον τὸ ἐπικαιρότατον καὶ τὸ πρῶτον.
- beta 102 Βαυκαλᾶν · τιθηνεῖσθαι μετ’ ὥδῃς τὰ παιδία.
- beta 103 Βαυκαλᾶν · τὸ κατακοιμίζειν.
- beta 104 Βαυκίδες · ὑποδήματα γυναικεῖα, ἀφ’ οὗ τὸ θρύπτεσθαι καὶ Βαυκίζεσθαι. καὶ τὸ τρυφερὸν βαυκόν.
- beta 105 Βαυκισμός · Ἰωνικὴ ὄρχησις. οὕτως Ἀμειψίας (fr. novum).
- beta 106 Βαυκόν · ἥτοι τὸ τεθρυμμένον ἢ ποικίλον.
- beta 107 Βαῦνος · ἡ κάμινος.
- beta 108 Βάψας τὴν κώπην (cf. Ar. fr. 225 K.)· πλεύσας, ἐλθὼν πρὸς τοὺς ναυτοδίκας, οἱ τὰ τῆς ξενίας ἐδίκαζον. ἢ ἀπὸ τῶν φαρμακοποιούντων· λέγουσι γὰρ τὸ βάψας ποιήσας μέλαν.
- beta 109 Βδάλλειν · ἀμέλγειν.
- beta 110 Βδέλλεται · ἀμέλγεται. Πλάτων δὲ βδάλλεται λέγει (Theaet. 174d).
- beta 111 Βδελυρός · αἰσχροποιός.
- beta 112 Βδελύττεσθαι · μυσάττεσθαι, ναυτιᾶν, ἀποστρέφεσθαι. Ἀπολλόδωρος Κυρηναῖος μισεῖν. ἀπὸ τούτου καὶ ἡ βδελυγμία. ἀπὸ τοῦ μύσους καὶ ἡ βδελυρία.
- beta 113 Βδέννυσθαι · ἐκκενοῦσθαι τὴν κοιλίαν.
- beta 114 Βέβακε · τὸ δεδαπάνητο λέγουσι Δωρικῶς.
- beta 115 Βεβαιολόγος · ὁ μάρτυς.
- beta 116 Βεβαιώσεως · δίκης ἐστὶν ὄνομα, ἣν ἐδικάζοντο τῷ ἀποδομένῳ οἱ παρ’ αὐτοῦ τι ὠνησάμενοι, ἐνίστε δὲ καὶ ἀρραβῶνος μόνον δοθέντος. κινήσεως δὲ τινος ἐπὶ τὸ πιπρασκόμενον γινομένης ἡ δίκη ἦν.
- beta 117 Βεβηκός · ἀσφαλές.
- beta 118 Βέβηλος · ἀκάθαρτος ἢ ἀμύητος.
- beta 119 Βέβηκεν · ἔστηκεν, ἐπέπηκτο.
- beta 120 Βέβριθε · βαρύνεται.
- beta 121 Βεβριθυῖα · βαρεῖα, ἰσχυρά.
- beta 122 Βέβρυχεν · ἤχεῖ.
- beta 123 Βεβυσμένα · λαθραῖα ἢ ἴπεπρωμένα†.
- beta 124 Βέλος · τραῦμα.
- beta 125 Βέλεμνα · βέλη.
- beta 126 Βενδῖς · Θρακία δαίμων ὁπαδὸς Ἀρτέμιδος. διὸ καὶ οἱ ἀγείροντες αὐτῇ διλογχιδίῳ ἐχρῶντο.
- beta 127 Βέμβιξ · ὁ ρόμβος. καὶ ἡ περιστροφή τῶν στρόμβων.
- beta 128 Βερβίνια · ξύλα καθελωμένα, ἐξ ὧν τὰς ληκύθους κατήρτων.
- beta 129 Βερέσχετοι (Ar. Equ. 635)· ἀνόητοι.

- beta 130 Βῆ τὸ μιμητικὸν τῆς τῶν προβάτων φωνῆς, οὐχὶ βαὶ λέγουσιν Ἀττικοί. Κρατῖνος Διονυσιαλεξάνδρῳ (fr. 43 K.): „ὁ δ' ἡλίθιος ὥσπερ πρόβατον βῆ βῆ λέγων βαδίζει“.
- beta 131 Βησᾶς ἔστηκας · οἶον ἀχανῆς. οὗτος ἔστηκεν ἀχανῆς καὶ παταγώδης καὶ ὑπόμωρος.
- beta 132 Βῆ δέ (Α 34)· ἐπορεύθη.
- beta 133 Βηλός · βαθμὸς θύρας. ἢ οὐρανός.
- beta 134 Βήρηκες · τὰ φυράματα ἐξ ὧν αἱ μᾶζαι γίνονται.
- beta 135 Βησηῖς · δῆμός ἐστι τῆς Ἀντιοχίδος Βῆσσα.
- beta 136 Βίας · καὶ τὰς πλαγίους δυσλλάβως λέγουσι.
- beta 137 Βιβάζεται · ἐπὶ τοῦ ὀχεύεται. καὶ βαίνειν τὸ ὀχεύειν ἔλεγον οἱ παλαιοί.
- beta 138 Βιβάζει · συζεύει, ὀχεύει.
- beta 139 Βιαίων · ὄνομα δίκης ἐστὶ κατὰ τῶν βία πραττόντων ὅτιοῦν· ὁ δὲ ἀλοὺς ἀποτίνει εἰς τὸ δημόσιον ἴσον τῷ ἐλόντι. Δημοσθένης κατὰ Μειδίου (21, 44). εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τοῖς Λυσιακοῖς φερόμενοι λόγοι βίαιοι (fr. 248 S.). καὶ δῆλον ὅτι οὐκ ἐπὶ φθορᾷ παρθένων μόνον οὔτε τὸ ὄνομα οὔτε ἡ δίκη ἐλέγετο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἄλλων.
- beta 140 ἱβίδοις† · κρούματος ὄνομα.
- beta 141 Βίολα · πέδιλα, ὑποδήματα.
- beta 142 Βίον μεμαγμένον · παροιμία ἐπὶ τῶν τεύδαιμονιζόντων† ἐπὶ πολυτελεῖ καὶ ἡδεῖ βίῳ.
- beta 143 Βίον · ἐπὶ τῆς οὐσίας. Μένανδρος Παλλακῆ (fr. novum).
- beta 144 Βιοτὴ καὶ βίος · ζωὴ καὶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν. καὶ ἡ οὐσία.
- beta 145 Βιοῦται · ἀντὶ τοῦ ζῆν ἢ ζήσεται. οὕτως Ἡρόδοτος (2, 177, 2).
- beta 146 Βιώναι · ζῆσαι.
- beta 147 Βιώτω · ζησάτω.
- beta 148 Βιώνης · ὁ τὰ δημόσια ἀγοράζων.
- beta 149 Βλαισός · παραλυτικός.
- beta 150 Βλακά · τὸν εὐήθη καὶ ἀνόητον. εἴρηται δὲ ἀπὸ ἰχθύος τινὸς ὁμοίου σιλούρῳ, ἀχρήστου δὲ ὄντος, ὡς μηδὲ κύνα αὐτῷ χρῆσθαι. 〈Πολιτείας δ' (432d)· „βλακικόν τε ἡμῶν τὸ πάθος“, ὡς εἰ λέγοι τις πνευμονίαν, ἀπὸ τοῦ θαλαττίου ζώου ὄντος ἀναισθήτου〉 . οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ πρὸς τῇ Κύμῃ χωρίου τῆς Βλακείας, οὗ μνημονεύει καὶ Ἀριστοτέλης (fr. 525 Rose). καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ τέλος τι βλακεννόμιον , ὃ οἱ ἀστρολόγοι τελοῦσι διὰ τὸ τοὺς μωροὺς εἰσιέναι πρὸς αὐτούς.
- beta 151 Βλακᾶς · μωρός τις μὴ εἰδὼς τὰ πράγματα διακρίναι.
- beta 152 Βλακεία · ὑπεροψία, μωρία.
- beta 153 Βλακεύει · μαλακίζεται.
- beta 154 Βλακεύεται · μαλακίζεται.
- beta 155 Βλάστη · βλάστημα.
- beta 156 Βλαύτας · ὑποδήματά τινα.
- beta 157 Βλεννόν · τὸν μωρόν. οὕτως Σώφρων (fr. 51 Kaibel). σημαίνει δὲ καὶ τὸν νωθῆ.
- beta 158 Βλέννα · ἡ μύξα. Σώφρων δὲ διὰ τοῦ π φησὶ πλέννα (fr. novum).
- beta 159 Βλεπεδαίμων · ὁ διεστραμμένος τὰς ὄψεις καὶ οἶον ὑπὸ δαίμονος πεπληγός.
- beta 160 Βλάξ · μωρός.
- beta 161 ἱβλέποι† · ἀντὶ τοῦ βλέμμα. οὕτως Ἀριστοφάνης (Nub. 1176).

- beta 162 Βλέποντες · ἀντὶ τοῦ ζῶντες. οὕτω Σοφοκλῆς (Ai. 962).
- beta 163 Βληῖμα · <ἀντὶ> τοῦ βληθέντος βέλους. οὕτως Ἡρόδοτος(3, 35, 3).
- beta 164 Βλήσπειν · καταβάλλειν.
- beta 165 Βλητός · ἀπόπληκτος.
- beta 166 Βληχήματα · φωναὶ προβάτων.
- beta 167 Βληχρόν · ἀσθενὲς παρ' Ὀμήρῳ καὶ ᾠγακίῳ†. Πίνδαρος δὲ (fr. 245 Snell) ἀντὶ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτὸ λέγει.
- beta 168 Βλιμάζειν · τὸ πειράζειν καὶ ψηλαφᾶν καὶ ἅπτεσθαι τῶν ἀπορρήτων μελῶν τῶν γυναικείων καὶ διεγείρειν τὰς ἐπιθυμίας, <ὥς φησι Κρατῖνος (fr. 302 K.)· „ὥς μαλακὸν καὶ τέρεν τὸ χρωτῖδιον, ὃ θεοί· καὶ γὰρ ἐβλίμαζον αὐτήν, ἡ δ' ἐφρόντιζεν οὐδὲ ἔν“> .
- beta 169 Βλιμάζειν · τὸ ταῖς χερσὶ διαθλίβειν. καὶ τὸ τὰ κηρία θλίψαι βλίσαι λέγεται.
- beta 170 Βλιμάζειν · τὸ ἐκθλίψαι καὶ τὸ τιθολαβεῖν καὶ ψηλαφᾶν. οὕτω Φερεκράτης (fr. novum).
- beta 171 Βλιμάζων · ἀποστάζων τοῦ μέλιτος.
- beta 172 Βλιτομάμας · μαλακός.
- beta 173 Βλίτων · ἀντὶ τοῦ μάργος, ἢ μωρός.
- beta 174 Βλιτάδας · οἱ παλαιοὶ τὰς εὐτελεῖς γυναῖκας, ὥς φησι Κράτης (fr. novum).
- beta 175 Βλίττειν · ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων.
- beta 176 †βλίχων† ἢ †γλίχων† οὕτω λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς. ἔστι δὲ εἶδος βοτάνης. καὶ τὸ ἐφήβαιον Ἀριστοφάνης (Lys. 89) οὕτως ὀνομάζει.
- beta 177 Βλοσυρός · ἀξιωματικός, καταπληκτικός, φοβερός, σεμνός.
- beta 178 Βλόψ · κατὰ μίμησιν ἐπὶ τῆς κλεψύδρας, ὥσπερ κῦξ ἐπὶ τῆς ψήφου.
- beta 179 Βλωθρά · χλωρά, ἀπαλή, †εὐαξής†.
- beta 180 Βοανηργές · υἱοὶ βροντῆς.
- beta 181 Βοείας ·
- beta 182 Βόακας , οὐ βῶκας τοὺς ἰχθύας καλοῦσιν. οὕτω Φερεκράτης (fr. 113, 3 K.).
- beta 183 Βοηδρομεῖν · μετὰ σπουδῆς παραγίνεσθαι. Κάρες δὲ ἀντὶ τοῦ βοηθεῖν.
- beta 184 Βοηδρομία · βοηδρομεῖν μὲν τὸ βοηθεῖν ὀνομάζετο, τουτέστιν ἐπὶ μάχην δραμεῖν. ἔστι δὲ ἡ Βοηδρομία ἑορτὴ τις Ἀθήνησι καλουμένη, καθ' ἣν ἡμέραν ἐβοήθησεν <Ἴων> ὁ Ξούθου σπουδῇ πολλῇ πολεμουμένοις Ἀθηναίοις ὑπὸ Εὐμόλπου τοῦ Ποσειδῶνος. Ἐρεχθεὺς δὲ τότε Ἀθηναίων ἐβασίλευεν.
- beta 185 Βοήν · μάχην. καὶ μεγάλην φωνήν.
- beta 186 Βοηδρομιών · μὴν Ἀθήνησι τρίτος ὀνομάσθη.
- beta 187 Βοηθητικώτερον · τὸ ἐπὶ μᾶλλον ἔχον τὴν βοήθειαν.
- beta 188 Βοηδρομιών · μὴν Ἀθήνησι τρίτος ὀνομάσθη ἀπὸ τῆς βοῆς· τὸ παλαιὸν γὰρ οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τῆς ἐρημίας συνέτρεχον εἰς τὸ αὐτὸ πάντες μετὰ βοῆς καὶ ἐβουλεύοντο.
- beta 189 Βοεικόν · τὸ φθέγμα τῶν βοῶν. οὕτω Φερεκράτης (fr. novum).
- beta 190 Βοηθείας καὶ βοηθεῖν οὐ μόνον τὸ συμμαχεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἅμα τῷ πυθέσθαι τὴν ἔφοδον τῶν πολεμίων ἐκδραμεῖν κατ' αὐτῶν. εἴρηται δὲ οὕτως παρὰ τὸ ἅμα τῇ βοῇ θεῖν, ἥγουν τρέχειν.
- beta 191 Βοίδης · πρᾶος. ἔστι παρὰ Μενάνδρῳ (fr. 833 K.—Th.).
- beta 192 Βοῖος · ἀντὶ τοῦ βόειος.

- beta 193 Βόθυνος · τόπος τις ιδίως οὕτω καλούμενος ἐν τῇ ἱερᾷ ὁδῷ, οὗ μνήμην Ἰσαῖος (fr. 55 S.) καὶ Καλλισθένης (FGrHist 124 F 45) ποιεῖται.
- beta 194 Βολεῶνες · οὕτως ἐλέγοντο, ἐν οἷς οἱ ἄνθρωποι ἀποπατοῦσι. Ξενοφῶν δὲ ὑηλεῖα τοὺς τοιούτους τόπους καλεῖ· ἥδονται γὰρ τοῖς τοιούτοις χώροις οἱ ὕες.
- beta 195 Βολεῶνας οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν, οὗ ἡ κόπρος τῶν βοῶν καὶ τῶν ὑποζυγίων καὶ τῶν προβάτων βάλλεται.
- beta 196 Βολεῶνες · οἱ δεχόμενοι τόποι τὴν κόπρον οὕτω καλοῦνται. οὕτως Δείναρχος (fr. 3, 3 C.) καὶ Φιλήμων (fr. 221 K.) καὶ ἄλλοι.
- beta 197 Βολή · ἀντὶ τοῦ βουλή. οὕτως Ἀξιόνικος (fr. nonum).
- beta 198 Βόλβιτον · τὴν παντοδαπὴν κόπρον.
- beta 199 Βολίς · βέλος, ἀκόντιον, λογχάριον.
- beta 200 Βόλιτον · βόλβιτον δὲ οἱ Ἴωνες, οἳ τε ἄλλοι καὶ Ἱππῶναξ (fr. 144 W.).
- beta 201 Βολβορυκτικόν · γενναῖον. οὕτως Ἀριστοφάνης (fr. nonum).
- beta 202 Βολβορυκτικὸν τόλμημα · τὸ μετὰ βίας, γενναῖον.
- beta 203 Βολβωρυχεῖν · ἀντὶ τοῦ τοιχωρυχεῖν.
- beta 204 Βομβοῦσιν αἱ μέλισσαι, ὅταν τις προσίῃ μύρου ὄζων.
- beta 205 Βομβύλιον · ζῶον. ἢ τὸ βησίον λεγόμενον.
- beta 206 Βομβυλιός · εἶδος μελίττης ἢ παραπλήσιον μελίττη ὀνομασθὲν ἀπὸ τοῦ βομβεῖν. ἔστι δὲ καὶ ποτηρίου εἶδος στενοπόρου, ἐπεὶ καὶ τοῦτο βομβεῖ. καὶ τὸ ἐλαιορὸν δὲ ἀγγεῖον καθ' ὁμοιότητα < *** > βομβυλιὸς λέγεται.
- beta 207 †βόμβυλος† · σκεῦος στρογγυλοειδές.
- beta 208 Βόμβυξ · βοοβοσκός.
- beta 209 Βόμβος · ψόφος τις.
- beta 210 Βόμβησεν · ἐψόφησέ πως.
- beta 211 Βόμβυκες · εἶδος αὐλῶν.
- beta 212 Βομβάζειν · φθέγμα ἐπὶ τῷ διασύρειν καὶ τωθάζειν λεγόμενον.
- beta 213 Βορᾶς · βρώσεως ἢ τροφῆς.
- beta 214 Βορβορυγή · θόρυβος.
- beta 215 Βορβορουρύκη · βόρβορος ἐξ οὔρου.
- beta 216 Βορόν · βρωτικόν.
- beta 217 Βόσιν · τροφήν.
- beta 218 Βοτά · βοσκήματα.
- beta 219 Βοτῆρες · ποιμένες.
- beta 220 Βοτός · τροφή ἢ βοσκή. καὶ βροτός · ὁ ἄνθρωπος.
- beta 221 Βότρυς · ἐνώτια.
- beta 222 Βότρυν · τὴν ὀπώραν, οὐχὶ τὴν σταφυλὴν μόνην. καὶ μήποτε τὴν βοτρυῖαν ὀπώραν.
- beta 223 Βοτρυδόν · ἐπαλλήλους. ἢ ἐτέρα τῆς ἐτέρας ἐχομένη, ὡς αἱ ῥᾶγες τῶν βοτρυῶν.
- beta 224 Βουκόρουζαν · τὴν μεγάλην κόρουζαν. καὶ βουκορυζᾶν · τὸν ἰσχυρῶς κορυζῶντα. Μένανδρος (fr. 834 K.—Th.).
- beta 225

- Βουδόρῳ νόμῳ · καθάπερ τοὺς βοῦς δέρουσιν.
- beta 226 †Βούζυγισ† · γένος τι Ἀθήνησιν ἱερὸν ἀπὸ Βουζύγου ἥρωος, ὃς πρῶτος ζεύξας βοῦν γῆν ἤροσε καὶ πρὸς γεωργίαν ἐξημέρωσεν. τούτου τοῦ γένους καὶ Λυκοῦργος ἦν. ἀλλὰ καὶ ἡ τῆς Ἀθηνᾶς ἰέρεια ἐκ τούτων ἐγίνετο.
- beta 227 Βουκολήσας · ἀπατήσας.
- beta 228 Βουλεύοντι · ἀντὶ τοῦ συμβουλεύοντι. οὕτω Θουκυδίδης (3, 42, 5).
- beta 229 Βουλεύσεως · τοῦτο τὸ ὄνομα τοῦ ἐγκλήματος ἐπὶ δύο τάττεται· ἢ ὅταν τις ἐπιβουλεύῃ τινὶ θάνατον, ἢν τε κτείνῃ ἢν τε μὴ, ἢ ἂν τις ἐγγεγραμμένος ὀφείλῃ τῷ δημοσίῳ δικάζεσθαι τῷ αἰτιασάμενῳ ὡς μὴ δικαίως ἐγγράψαντι. εἰσῆγετο δὲ ὁ μὲν βουλεύσας τὸν θάνατον, ὡς μὲν τινὲς φασιν, ἐπὶ Παλλαδίῳ, ὡς δὲ ἕτεροι, ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ὁ δὲ δικάζομενος μὴ ὀφείλῃ ἐν δικαστηρίοις ἐτέροις. ἑκάτερος δ' οὖν ἐλέγετο βουλεύσεως δικάζεσθαι δίκην.
- beta 230 Βουλεύσεως · ἐγκλήματός ἐστιν ὄνομα ἐπὶ δυεῖν πραγμάτων ταττόμενον· τὸ μὲν γάρ ἐστιν, ὅταν ἐξ ἐπιβουλῆς τις τινὶ κατασκευάσῃ θάνατον, ἂν τε ἀποθάνῃ ὁ ἐπιβουλευθεὶς ἂν τε καὶ μὴ, τὸ δὲ ἕτερον ὅταν τις ἐγγεγραμμένος ὡς ὀφείλων τῷ δημοσίῳ δικάζεσθαι τινὶ ὡς οὐ δικαίως αὐτὸν γεγραφότι. καὶ Ἰσαῖος μὲν (fr. 62 S.) ἐπὶ Παλλαδίῳ λέγει εἰσάγεσθαι τῶν δύο τὸ πρῶτον ἔγκλημα, ὡσαύτως καὶ Ἀριστοτέλης (Ath. Pol. 57, 3), Δεῖναρχος δὲ (fr. 15, 2 C.) ἐν Ἀρείῳ πάγῳ. περὶ δὲ τοῦ ἐτέρου ἐγκλήματος Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος πρώτῳ (25, 28.73) λέγει. ὁ μὲντοι Ὑπεριδῆς (5, 18) ἰδίως τὸ τῆς βουλεύσεως ὄνομα ἐπὶ ἐνέδρας καὶ ἐπιβουλῆς τῆς εἰς τὰ χρήματα λαμβάνει.
- beta 231 Βουληφόρος · πρόβουλος, ἀρχίβουλος, ἡγεμὼν, ἄρχων.
- beta 232 Βουλαία · Δεῖναρχος (fr. 19, 2 C.)· Ἐστία ἢ ἐν τῇ βουλῇ ἰδρυμένη.
- beta 233 †βουλία† · τὸ χρηματίζοντά τινα τῆς βουλῆς πράττειν, ἃ τοῖς βουλευταῖς προσήκει. οὕτω Δεῖναρχος (fr. 19, 2 C.) καὶ Ἀριστοφάνης (Thesm. 809).
- beta 234 †βουλιτή† δίκη · τὸ εἰς τὰ ἀλλότρια ἀποτίθεσθαι ἐπὶ τῇ μονῇ.
- beta 235 Βούλιμος · ἡ ἐπιτεταμένη λιμός.
- beta 236 Βουλυτός · ἡ δειλινὴ ὀψία, ὅτε οἱ βόες ἀπολύονται τῶν ἔργων.
- beta 237 Βούπαις · ὁ νέος, ἐφηλιξ, βουκόλος.
- beta 238 Βουπλήξ · πέλεκυς, μᾶστιξ, βούκεντρον.
- beta 239 Βοῦς ἔβδομος · πέμμα κέρατα ἔχον κατὰ μίμησιν τῆς πρωτοφαοῦς σελήνης. ἐκάλουν δὲ αὐτὸ βοῦν προστιθέντες καὶ τὸ ἔβδομον, ὅτι ἐπὶ ἑξ ταῖς σελήναις ἐπεθύετο οὗτος ἔβδομος, ὡς Εὐθυκλῆς ἐν Ἀταλάντῃ (fr. 2 K.). ὁμοίως δὲ καὶ αἱ σελῆναι πέμματα πλατέα κυκλοτερῆ, ἃ καὶ οὕτως ἐκάλουν. τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν ἀναισθήτων.
- beta 240 Βοῦν ἐν γνάθοις φέρει · ἐπὶ τῶν πολυφάγων.
- beta 241 Βούσταθμον καὶ βουστάδιον · βοοστάσιον.
- beta 242 Βούτας · βοονόμος.
- beta 243 Βουτάδαι · οἱ δημόται ἀπὸ Βούτου καὶ Ἑτεοβουτάδαι καλοῦνται.
- beta 244 Βουτάδης · δημὸς ἐστὶ τῆς Οἰνηΐδος Βουτία, ἀφ' ἧς Βουτάδαι οἱ δημόται.
- beta 245 Βούτης · οὗτος τὴν ἱερωσύνην ἔσχεν καὶ <οἱ> ἀπ' αὐτοῦ Βουτάδαι ἐκλήθησαν. καλοῦνται δὲ Ἑτεοβουτάδαι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Βούτου· τὸ γὰρ ἑτεὸν ἀληθὲς δηλοῖ.
- beta 246 Βουτρόφους · τάξις, ὡς φασι, τὴν ἱερωσύνης ἢ τρέφουσα τοὺς βοῦς, ὥστε θύεσθαι τοῖς θεοῖς δημοσίᾳ.
- beta 247

- Βουτύπος · βοοθύτης, ὁ τοὺς βόας βάλλων πέλυκι.
- beta 248 Βουτύπος · ἱερεὺς τις, ὃς τοὺς βοῦς ἐν ταῖς θυσίαις τύπτων ἔθυεν.
- beta 249 Βουφόνια · ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἐν ἣ πολλοὶ ἐθύοντο βόες. καὶ ἤγετο αὕτη Σκιροφοριῶνος μηνὸς τετάρτη ἐπὶ δέκα.
- beta 250 Βούχετα · πόλις ἐστὶ τῆς Ἠπείρου, οὐδετέρως καὶ πληθυντικῶς λεγομένη, ἣν φησι Ἰφιλόχορος† ὠνομάσθαι διὰ τὸ τὴν Θέμιν ἐπὶ βοδὸς ὀχουμένην ἐλθεῖν ἐκεῖ κατὰ τὸν Δευκαλίωνος κατακλυσμόν.
- beta 251 Βοώμενον · ἐπικαλούμενον.
- beta 252 Βοώνης · οὗτος παρὰ τῆς πόλεως ἤρεϊτο, ἵνα βοῦς αὐτῇ πρίηται πρὸς τὰς θυσίας. ἦν δὲ λαμπρὸν τὸ βοώνην γενέσθαι, ἐπειδὴ στρατηγούς φασι μάλιστα βοώνας χειροτονεῖσθαι.
- beta 253 Βοῶπις · μεγάλῳφθαλμος, εὐόφθαλμος.
- beta 254 Βοώτης · ἄστρον πλησίον τῶν Ἄρκτων. ὁ δ' αὐτὸς καὶ Ἀρκτοφύλαξ καλεῖται.
- beta 255 Ἰβρώτης† · αἱ μέγισται ἀρχαὶ παρὰ Ἀθηναίοις ἀπὸ τούτων ἐχειροτονοῦντο.
- beta 256 Βραβεύει · ἐπιψηφίζεται, διανέμει.
- beta 257 Βραβεῖον · ἐπινίκιος ἀμοιβή.
- beta 258 Βραβευτής · διοικητής, κριτής, ὀριστής.
- beta 259 Βράζειν · στεναγμοῦ τι εἶδος.
- beta 260 Βράκανα · λάχανα δύσπλυτα καὶ ἄγρια.
- beta 261 Βράσσει · ζέει, ἀναβάλλει.
- beta 262 Βραυκανᾶσθαι · βοᾶν ὡς τὰ παιδιά.
- beta 263 Βραυρῶν · τόπος τῆς Ἀττικῆς καὶ ἱερὸν Ἀρτέμιδος.
- beta 264 Βραυρωνία · Ἀθήνησιν οὕτως ἢ Ἄρτεμις ἐκαλεῖτο ἀπὸ Βραυρῶνος τόπου, ἐν ᾧ μάλιστα αὕτη ἐτιμᾶτο. ἐκλήθη δὲ ὁ χώρος ἀπὸ τινος ἥρωος οὕτω καλουμένου. καὶ ἦν τὸ ἱερὸν πρὸς τῷ Ἑρασίνῳ ποταμῷ κατασκευασθὲν ὑπὸ Πεισιστράτου.
- beta 265 Βράχιστον · ἀντὶ τοῦ βραχύτατον. Σοφοκλῆς (fr. 172 N. 2 = 169 R.).
- beta 266 Βραχυμυθίας · βραχυλογίας.
- beta 267 Βραχυτελῆ · σύντομον, μικρόν.
- beta 268 Βρέγμα καὶ βρεγμόν · τὸ ὑπερμετώπιον μέρος.
- beta 269 Βρέμει (D 425)· ταράσσει, ἡχεῖν ποιεῖ.
- beta 270 Βρενθύεσθαι · διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι ἢ προσποιεῖσθαι ὀργίζεσθαι.
- beta 271 Βρενθυόμενος · ἐπαιρόμενος, μέγα φρονῶν.
- beta 272 Βρέτας · εἶδωλον, ἄγαλμα.
- beta 273 Βρέτας · ἀναίσθητος. οὕτως Ἀναξανδρίδης (fr. 11 K.).
- beta 274 Βριαροί · βαρεῖς, ἄγριοι, στερεοί, φοβεροί.
- beta 275 Βριθομένη · βαρυνομένη διὰ πλῆθος ὧν ἔφερεν.
- beta 276 Βρίθων · εὐθηνῶν ἢ βαρῶν.
- beta 277 Βρικίσματα · τοὺς φόβους. οὕτως Τηλεκλείδης (fr. novum).
- beta 278 Βρίκαλα · ὄσπριά τινα.
- beta 279 Βριμάζων · τῇ τοῦ λέοντος χρώμενος φωνῇ.
- beta 280

- Βριμοῦται · ἀπειλεῖ.
- beta 281 Βρόγχος · καταπότης, ὁ λάρυγξ.
- beta 282 Βρόμος · σπέρμα λεπτῇ κριθῇ ὅμοιον.
- beta 283 Βροτάχους · τοὺς βατράχους Ἰωνες.
- beta 284 Βροτοειδέσιν · ἀνθρωπίναις.
- beta 285 Βροτόεντα · ἡμαγμένα.
- beta 286 Βροτός · φθαρτὸς ἄνθρωπος.
- beta 287 Βρόχος · σχοινίον ἀγκύλην ἔχον, ὅπερ ἐπισπασθὲν ἀποπνίγει τὸν ἔχοντα. ἢ ξύλινόν τι ὥσπερ κύφων τοῖς τραχήλοις τῶν νομοθετούντων ἐν Λοκροῖς περιτιθέμενον.
- beta 288 Βρῦ · χωρὶς τοῦ ο λέγουσιν ἐπὶ τῶν παιδίων τῶν αἰτούντων πιεῖν.
- beta 289 Βρύα · φυκία θαλάσσης.
- beta 290 Βρυάζει · ἑπάλιν† τρυφερῶς διάκειται, θάλλει, εὐφραίνεται.
- beta 291 Βρυγμός · τρισμὸς ὀδόντων ἢ μύλων ἀκόνησις.
- beta 292 Βρύει · ἀνθεῖ.
- beta 293 Βρυκυνισταί · εἰκασταί.
- beta 294 Βρύλλειν · τὸ πίνειν. οὕτως Ἀριστοφάνης (Equ. 1126).
- beta 295 Βρῦτον · κρίθινον πόμα. οἱ δὲ ζῦτος.
- beta 296 Βρύττοντες · ὀρύττοντες.
- beta 297 Βρύτια · τὰ τῆς σταφυλῆς πιέσματα, ἃ τινες στέμφυλα λέγουσιν. οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὰ τῶν ἐλαῶν ἀλέσματα.
- beta 298 Βρυτίδαι · ὄνομα γένους Ἀττικοῦ.
- beta 299 Βρύχιος · βυθιζόμενος ὕδατι.
- beta 300 Βρωώδης · δυσώδης.
- beta 301 Βρωμᾶσθαι · τὸ ὀγκᾶσθαι πεινῶντα ὄνον. καὶ βρῶμα · ἡ φωνὴ αὕτη.
- beta 302 Βρώμης · βρώσεως, τροφῆς.
- beta 303 Βρώσιμον · ἀντὶ τοῦ βρωτόν.
- beta 304 Βρώταις · ἀντὶ τοῦ διαβιβρωσκουσais. οὕτω Σοφοκλῆς (fr. 1034a R.).
- beta 305 Βρωτόν · βρῶσιν, τροφήν.
- beta 306 Βύας ὥφθη καὶ βύαι ὥφθησαν · Δίων ἐν Ῥωμαϊκοῖς (40, 47, 2 et 40, 17, 1) ἐν τέρατος λόγῳ τοῖς Ῥωμαίοις ταῦτα ἐπιφαίνεσθαι πολλάκις λέγει. σημαίνει δὲ < *** > .
- beta 307 Βυβά · μεστά, πλήρη. καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἔλεγον.
- beta 308 Βυβλιοφόρον · τὸν ἐπιστοληφόρον.
- beta 309 Βύβλος · πάπυρος.
- beta 310 Βύζην · ἀθρόως, πυκνῶς, ἐπαλλήλως, πεπληρωμένως.
- beta 311 Βυνεῖν · σάττειν.
- beta 312 Βύουσιν · φράττουσιν.
- beta 313 Βурсοδέψης · σκυτοτόμος, ὁ τὰς βύρσας θεραπεύων.
- beta 314 Βυσαύχην · ὁ τοὺς ὤμους συνέλκων ἐπὶ τὸν τράχηλον.
- beta 315 Βυσοδομοῦντες · ἐκ βάθους σκεπτόμενοι.

- beta 316 Βυσσόν · βάθος.
- beta 317 Βύστρα · τοὺς ἐκ τῶν λαχάνων ψωμούς.
- beta 318 Βύσταξ · ὁ ὕφ' ἡμῶν μύσταξ. συστέλλουσι δὲ τὴν δευτέραν μύστακα λέγοντες.
- beta 319 Βυττάκη · ὄρνειον Ἰνδικόν. οὕτως Κτησίας (FGrHist 688 F 45).
- beta 320 Βωλὶς · ἡ μᾶζα. οὕτως Ἀριστοφάνης (fr. novum).
- beta 321 Βωμολόχος · ὁ περὶ τοὺς βωμοὺς λοχῶν, ὑπὲρ τοῦ λαβεῖν τι παρὰ τῶν θυόντων. μεταφορικῶς δὲ καὶ ὁ παραπλησίως τούτῳ ὠφελείας ἔνεκά τινος κολακεύων. καὶ βωμακεύματα καὶ βωμολοχεύματα. Ἀπολλόδωρος Κυρηναῖος ὁ εὐτράπελος καὶ γελωτοποιός. τινὲς τὸν μετὰ τινος εὐτραπελίας κόλακα. καὶ τὸν πανοῦργον δὲ καὶ συκοφάντην.
- beta 322 Βωμολοχεύεσθαι · βωμολόχοι κυρίως ἐλέγοντο οἱ ἐπὶ τῶν θυσιῶν ὑπὸ τοὺς βωμοὺς καθίζοντες καὶ μετὰ κολακείας προσαιτοῦντες. ἔτι δὲ καὶ οἱ παραλαμβανόμενοι ταῖς θυσίαις αὐληταὶ καὶ μάντιες, ἐκ μεταφορᾶς δὲ τούτων ἐλέγοντο βωμολόχοι καὶ τινες εὐκολοὶ καὶ ταπεινοὶ ἄνθρωποι καὶ πᾶν ὁτιοῦν ὑπομένοντες ἐπὶ κέρδει διὰ τοῦ παίζειν τε καὶ σκώπτειν. ὥστε τοῦνομα τρία σημαίνει.
- beta 323 Βωμοὶ · οὕτως λέγονται αἱ ἀναβάσεις, στιβάδες.
- beta 324 Βωμός · τέμενος.
- beta 325 Βῶμαξ · ὁ βωμὸς ὑποκοριστικῶς. οὕτως Ἀριστοφάνης (fr. novum).
- beta 326 Βῶμακες · βωμολόχοι. οὕτως Τηλεκλείδης (fr. novum).
- beta 327 Βῶμαξ · βωμολόχος. οὗτος δὲ ἀπὸ τῶν βωμῶν πρὶν καρπωθῆναι αἴρων. τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μαλακιζομένων.
- beta 328 Βωμόν · ἴσταπίδα†. Λάκωνες.
- beta 329 Βῶν · ἀσπίδα. Ἀργεῖοι.
- beta 330 Βώνυσοι · ἄποικοι, βουκόλοι.
- beta 331 Βωμακεύμασι · βωμολοχεύμασι.
- beta 332 Βῶροι · ὀφθαλμοί.
- beta 333 Βωσόμεθα · καλέσομεν, μαρτυρούμεθα.
- beta 334 Βῶσον · ἱβοήθησον†. Κρατῖνος (fr. 396 K.).
- beta 335 Βῶς · βύρσα, ἀσπίς.
- beta 336 Βωστρεῖν · καλεῖν, βοᾶν.
- beta 337 Βωτεῖν · ἀροῦν. Λάκωνες.
- beta 338 Βωτιάνειρα · ἡ βόσκουσα τοὺς ἄνδρας.
- beta 339 Βώτορες · ἱβοήτορες†, νομεῖς.
- beta 340 Βῶψ · ἰχθυῶς.
- beta 341 Βωῶμεν · ὁμόσωμεν.
- beta 342 ἱβάων† · Σιμωνίδης (fr. novum) ἀντὶ τοῦ βοῦν. καὶ Ὅμηρος (H 238) „νωμῆσαι ἱβάων†“.
- beta post340 Τέλος τοῦ Β στοιχείου
- beta 343 Et. Gen. AB s.v. βόλιμος (unde EM 204, 39): βόλιμος · {τὴν παραγωγὴν ἀπέδωκεν}. καὶ τὸ σημαίνονμενον εὗρον εἰς τὸ ῥητορικὸν λεξικόν. ἔστι μόλιβος καὶ κατὰ ἐναλλαγὴν βόλιμος παρὰ Συρακουσίους (gl. 8 Kaibel).
- gamma t Ἀρχὴ σὺν θεῷ τῆς Γ

- gamma 1 Γαγγίλη · τὸ ἐν τοῖς ἐπισάρκοις ἐπὶ τῶν σιαγόνων καὶ τῶν ἰσχύων γινόμενον. οὕτω Καλλίας (fr. novum).
- gamma 2 Γαγγαμουλκοί · σαγηνευταί.
- gamma 3 Γαγγάμη · δίκτυον. κυρίως δὲ σαγήνη· ἔνθεν καὶ οἱ σαγηνεύοντες γαγγαμουλκοί.
- gamma 4 Γαδερικὸν τάριχος · ἀπὸ Γαδεῖρων νήσων, ἐκτὸς τῶν Ἡρακλέους στηλῶν.
- gamma 5 Γάζα · πόλις Λιβύης.
- gamma 6 Γαζοφυλάκιον · θησαυροφυλάκιον· γάζα γὰρ θησαυρός.
- gamma 7 Γαῖα χάνοι (Z 282)· καταπίοι αὐτὸν ἢ γῆ.
- gamma 8 Γαῖσος · κοντός, εἶδος ἀμυντηρίου, οἶον δόρατος.
- gamma 9 Γακινίαν · τὸν σεισμόν. Καλλίας (fr. novum).
- gamma 10 Γαλεάγρα · ἡ τῶν θηρίων ὑποδοχή.
- gamma 11 Γαλεώτης · ἀσκαλαβώτης, Ἀττικῶς.
- gamma 12 Γαλερόν · φαιδρόν. γαληνόν, ἥσυχον, προσηνές.
- gamma 13 Γαλῆ χιτών · αὕτη ἐπὶ τῶν ἀδίκων τάσσεται καὶ μηδὲν ἀνιέντων.
- gamma 14 Γαληνιᾶν · γάννυσθαι, χαίρειν, διαχεῖσθαι.
- gamma 15 Γαληψός · πόλις ἐστὶ τῆς Θράκης. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Γαληψοῦ τοῦ ἐκ Θάσου καὶ Τηλέφης.
- gamma 16 Γαλάξια · ἑορτὴ Ἀθήνησι <μητρὶ θεῶν ἀγομένη, ἐν ᾗ ἔψουσι τὴν γαλαξίαν. ἔστι δὲ πολτὸς κρίθινος ἐν γάλακτι> .
- gamma 17 Γαλῆ Ταρτησία · μεγάλη πονηρία· τοιαῦτα γὰρ ἡ χώρα ἐκείνη φέρει.
- gamma 18 Γαλιδεύς · εὐτελής, οἶον γαλῆς παῖς.
- gamma 19 †γαλίνη† · γαλῆ. ὑποκοριστικόν.
- gamma 20 Γαλήνη · ἐταίρας ὄνομα. οὕτω Θεόπομπος (fr. novum).
- gamma 21 Γαλεός · εἶδος ἰχθύος.
- gamma 22 Γάλως · ἀνδρὸς ἀδελφή.
- gamma 23 Γαλῆ · περισπᾶν ἀξιοῖ ὁ Ἀρίσταρχος (fr. novum)· τὸ γὰρ πλήρες γαλέα, ὡς λεοντῇ ἢ λεοντέα καὶ κυνῇ ἢ κυνέα. πάνυ γελοίως· οὐ γάρ ἐστὶν ἡ γαλῆ τὸ ὄνομα <ὅμοιον> τούτοις οὐδὲ κτητικόν.
- gamma 24 Γαμησεῖιν · τὸ γάμου ἐπιθυμεῖν.
- gamma 25 Γαμηλία · ἡ διδομένη τοῖς φράτορσιν ἐπὶ γάμοις. ἢ τῶν γυναικῶν ἢ εἰς τοὺς φράτορας εἰσαγωγή. οὕτω Δίδυμος <ὁ γραμματικὸς> (p. 315 Schmidt).
- gamma 26 Γαμηλία · ἡ εἰς τοὺς φράτορας ἐγγραφή καὶ εἰσαγωγή, ἣν ὠνόμαζον καὶ Κουρεῶτιν. οἱ δὲ φασὶ γαμηλίαν θυσίαν, ἣν ἔθυσον τοῖς δημόταις οἱ εἰς τοὺς ἐφήβους ἐγγραφόμενοι καὶ μέλλοντες γαμεῖν. ἐγένετο δὲ ἡ θυσία Ἥρᾳ καὶ Ἀφροδίτῃ καὶ Χάρισι γαμηλίας.
- gamma 27 Γαμηλιών · μὴν Ἀθηναίων ἔβδομος ἀπὸ τῶν γαμηλίων πελάνων ὀνομασθεῖς, οὓς καθήγιζον τοῖς γαμηλίοις θεοῖς κατὰ τοὺς τῶν γάμων καιρούς. ἐν τούτῳ δὲ τῷ μηνὶ καὶ προχειρότερον ἐγάμουν.
- gamma 28 Γαμητίων · πλακοῦς ὁ ἐκ γάμων.
- gamma 29 Γαμψώνυχας · ἐπικαμπεῖς ὄνυχας ἔχοντας.
- gamma 30 Γάνος καὶ Γανιάδα · χωρία ἐστὶ Θράκης.
- gamma 31 Γανυμένη · χαίρουσα.
- gamma 32 Γάνυσθαι · φαιδρύνεσθαι, χαίρειν καὶ διαχεῖσθαι.

- gamma 33 Γαργαλίζει · κινεῖ, †ύποσημαίνει†, προτρέπει, ἐρεθίζει.
- gamma 34 Γάργαρα · πλήθος σημαίνει ἡ λέξις.
- gamma 35 Γαργαρίζει · ἐρεθίζει ἀπὸ τοῦ στόματος ὥστε ἐμέσαι.
- gamma 36 Γαργηττός · δήμος Αἰγιήδος φυλῆς, ἔνθα τὸ Εὐρυσθέως ἀπόκειται σῶμα ἐν τῷ Ἀρατηρίῳ.
- gamma 37 Γαστρίζεσθαι · λαμπρότερον τρέφεσθαι.
- gamma 38 Γαστροίδην · τὸν μεγάλην ἔχοντα γαστέρα λέγουσι.
- gamma 39 Γαῦλος · πλοῖον στρογγύλον. καὶ οἱ κάδοι οὕτως.
- gamma 40 Γάστρις · ὁ περὶ τὴν γαστέρα ἀκρατής. καλοῦσι δὲ οὕτως καὶ τὸν ἔλμεις ἔχοντα.
- gamma 41 Γαυνάκας ἀμπεχόμενον.
- gamma 42 Γαυριᾶ · ἀγάλλεται, ἐπαίρεται, θρασύνεται.
- gamma 43 Γαῦρον · στερρόν, μέγα, ἀκλινές, ἀκατάπληκτον.
- gamma 44 Γεγανωμένος · λελαμπρυσμένος.
- gamma 45 Γέγηθε · χαίρει.
- gamma 46 Γέγονεν ἐν καλῷ · καλλίστως ἔσχεν.
- gamma 47 Γεγωνόν · ἐξάκουστον, λαμπρὸν φθέγμα. καὶ γεγωνίσκειν · τὸ φθέγγεσθαι ἐξάκουστα.
- gamma 48 Γεγωνεῖν · ἐξάκουστον βοῆσαι.
- gamma 49 Γεγωνοκῶμαι · γυναιῖκες αἱ τὰς κώμας ἐμπιπλᾶσαι βοῆς.
- gamma 50 Γείσιον καὶ γεῖσος · τὸ ἄκρον τείχους. ἢ στεφάνωμα οἴκου. καὶ γεῖσα · τειχῶν ἄκρα.
- gamma 51 Γεισίπους καὶ γεισιπόδισμα · τὸ ξύλον οὕτως ἐλέγετο τὸ ὑποβληθὲν καὶ φέρον τὴν γεῖσαν. γεῖσα δὲ ἐστὶν καὶ τὸ ὥσπερ τὸ προσκλήνιον λεγόμενον καὶ ἡ στεφάνη, δι' ἧς καὶ ἡ ὑδρορροή ἐφέρετο.
- gamma 52 Γειῶραι · οἱ τὴν γῆν φυλάττοντες.
- gamma 53 Γελασεῖοντα (Pl. Phaed. 64b)· γελαστικῶς ἔχοντα, γελάσαι θέλοντα.
- gamma 54 Γεισίπους καὶ γεισιπόδισμα καὶ γεισιποδίζειν · τὸ ἐξέχον τῆς δοκοῦ, ἐφ' οὗ τὸ γεῖσόν ἐστι, γεισίπους καλεῖται καὶ γεισιπόδισμα. καὶ γεισιποδίζειν δὲ τὸ ποιεῖν τοῦτο.
- gamma 55 Γέλγη · τὸν ῥῶπον καλοῦσιν. ἔστι δὲ καὶ ὁ ῥῶπος Ἑλληνικόν. καὶ Δημοσθένης χρήται (34, 9) καὶ ἄλλοι (Aeschyl. fr. 263 N. 2 = 245 M., Diph. fr. 55, 5 K.).
- gamma 56 Γέλγιθες · σκορόδων κεφαλαί.
- gamma 57 Γελοῖος · ὁ καταγελαστότατος, προπερισπωμένως. †ὀξυτόνως† δὲ ὁ γελωτοποιός.
- gamma 58 Γενάρχου · πατρός.
- gamma 59 Γενναῖος εἴ ἐκ βαλαντίου · ἐπὶ τῶν διὰ τὸν πλοῦτον εὐγενῶν εἶναι δοκούντων.
- gamma 60 Γένεθλα · γεννήματα.
- gamma 61 Γενέθλια · ἡ δι' ἐνιαυτοῦ ἐπιφοιτῶσα τοῦ τεχθέντος ἐορτή.
- gamma 62 Γενεθλιαλογία · μαντεία περὶ τῆς γεννήσεως.
- gamma 63 Γενέσια · ἡ δι' ἐνιαυτοῦ ἐπιφοιτῶσα τοῦ τεθνεῶτος μνήμη.
- gamma 64 Γέννησιν · τὴν τῶν ἀφροδισίων μίξιν.
- gamma 65 Γεννάδας · γενναῖος, εὐγενέστατος.
- gamma 66 Γενναῖος · ὁ εὖ γεγονώς.
- gamma 67

Γεννῆται · οὐχ οἱ ἐκ γένους καὶ ἀφ' αἵματος προσήκοντες, ἀλλὰ οἱ ἐκ τῶν γενῶν τῶν συννενημένων εἰς τὰς φατρίας. οὗτοι δὲ εἰσι καθάπερ οἱ δημόται καὶ φράτορες, νόμῳ τινὶ ἔχοντες κοινωνίαν. τὸ δὲ γένος ἔχει ἄνδρας λ'. αἱ δὲ φατρίαι ἐκαλοῦντο τριττῦς, ὅτι τεσσάρων φυλῶν οὐσῶν εἰς τρία ἐκάστην διεῖλον μέρη, τὰς μὲν φυλὰς δ' ποιήσαντες, ἀπομιμησάμενοι τὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ ὥρας, τὰς δὲ φατρίας καὶ τριττῦς δώδεκα, καθάπερ οἱ μῆνες, τὰ δὲ γένη λ' ἐκάστη φατρία, καθάπερ αἱ τξε' ἡμέραι.

gamma 68 Γεννῆται · οἱ τοῦ αὐτοῦ γένους κοινωνοῦντες καὶ γὰρ διήρηντο κατὰ μέρη οἱ τῶν Ἀθηναίων πολῖται, καὶ τὰ μὲν μέγιστα μέρη φυλαὶ ὠνομάζοντο, ἐκάστη δὲ φυλὴ πάλιν εἰς τρία διήρητο, ὧν ἕκαστον μέρος τριττῦς καὶ φατρία ὠνομάζετο. πάλιν δὲ τῶν φατριῶν ἐκάστη εἰς γένη διήρητο λ', ἐξ ὧν αἱ ἱερωσύναι αἱ ἐκάστοις προσήκουσαι ἐκληροῦντο. καὶ γεννῆται, οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ καὶ πρώτου γένους τῶν λ' γενῶν, οὓς καὶ πρότερόν φησι Φιλόχορος (FGrHist 328 F 35b) ὁμογάλακτας καλεῖσθαι. Ἰσαῖος μέντοι (7, 13) τοὺς γεννήτας ἀπλῶς ἐξ αἵματος συγγενεῖς ὀνομάζει.

gamma 69 Γενέτειραν · μητέρα, ποιητικῶς.

gamma 70 Γεννικῶς · γενναίως.

gamma 71 Γενετή · πατρίᾳ ἢ γενέσια.

gamma 72 Γενετυλλίς · γυναικεῖα τις θεός. οὕτως Ἀριστοφάνης (Nub. 52, al.).

gamma 73 Γένυς · τὰ γένεια.

gamma 74 Γένυσι · σιαγόνσι.

gamma 75 Γενούστης (Pl. Phileb. 30d)· οἶον γεννήτης, ἢ συγγενής, ἢ ἔγγονος. τὸ τελευταῖον ἐκδέχεσθαι ἄμεινον.

gamma 76 Γεοῦχος · ὁ τὴν γῆν ἔχων.

gamma 77 Ἰγεοφανεῖον† · χωρίον, ἐν ᾧ γῆς ἦν μέταλλα ξανθά, ἐπιτήδεια τοῖς ζωγράφοις εἰς τὰς γραφάς· τάχα δὲ <ῆ> μίλτος ἐστί.

gamma 78 Γέρας · ἀμοιβαί, τιμαί, ἀνταποδόσεις.

gamma 79 Γεραιός · ἔντιμος.

gamma 80 Γεραίρειν · τιμᾶν, δοξάζειν.

gamma 81 Γεραιαί · αἱ τῷ Διονύσῳ ἱερωμέναι γυναῖκες.

gamma 82 Γερανία · ὄρος τῆς Μεγαρίδος.

gamma 83 Γεραρόν · ἔντιμον ἢ πρεσβύτερον.

gamma 84 Γεργέριμοι · αἱ δρυπεπεῖς, ἥτοι καρποὶ οἱ ἐν τοῖς δένδροις πέπειροι, ἥτοι ὥριμοι.

gamma 85 Γέρδιος · ὑφάντης.

gamma 86 Γέργιδες · αἱ τῶν σκορόδων κεφαλαί.

gamma 87 Γερήνιος · ἔντιμος γέρων.

gamma 88 Γέρην · γέρανος θήλεια.

gamma 89 Γερούσιον · ἔντιμον.

gamma 90 Γερουσία καὶ γέροντες · ἐν Λακεδαίμονι ἄρχοντες ἦσαν κ' καὶ η', οἱ ἀπὸ πρώτης ἡλικίας μέχρι γήρως ἐμαρτυροῦντο βεβιωκέναι καλῶς. καὶ ἦσαν οὗτοι ἡ μεγίστη μετὰ τοὺς ἐφόρους ἀρχή.

gamma 91 Γέρρα · Περσικὰ μὲν ἐστὶν ὄπλα κυρίως τὰ γέρρα· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἅπαν σκέπασμα, εἴτε δερμάτινον εἴτε ἄλλης τινὸς ὕλης, γέρρον ἐλέγετο. διὸ καὶ Δημοσθένης (18, 169) τὰ τῶν σκηνῶν σκεπάσματα καὶ παρακαλύμματα <γέρρα καλῶν ἐμπίπρασθαι λέγει> . λέγοιτ' ἂν

ὁμοίως γέρρα καὶ τὰ τῶν σκηνῶν περιφράγματα. καὶ εἶδος τι ὄπλου δερμάτινον. καὶ τὰ γυναικεῖα αἰδοῖα παρὰ Σικελοῖς.

gamma 92 Γέρροιν · ἀπὸ σταυροῦ φησιν Εὐπολις (fr. 405 K.). καὶ Δημοσθένης (18, 169) „τὰ γέρρα ἐνεπίμπρασαν“. καὶ οἱ τόποι οἱ περιπεφραγμένοι. καὶ ἀσπίδες Περσικαὶ ἐκ λύγων.

gamma 93 Γέρων βοῦς ἀπένθητος δόμοισιν · ἐπὶ τῶν καθ' ὥραν τελευτησάντων.

gamma 94 Γερράδια · στρωτηρίδια.

gamma 95 Γέρων ἀλώπηξ οὐχ ἀλίσκεται · ἐπὶ τῶν διὰ χρόνου πλῆθος οὐχ ἀμαρτανόντων.

gamma 96 Γεφυρίς · ξένη καὶ ἐπείσακτος· οἱ γὰρ Γεφυραῖοι ξένοι καὶ ἐπήλυτοι ὄντες Ἀθήνησιν ὤκησαν. οὕτως Ἡρόδοτος (5, 57).

gamma 97 Γεωμόριον · γεώργιον.

gamma 98 Γεώλοφον · ὀρεινὸν ὄρος, ὕψωμα γῆς. καλοῦσι δὲ οὕτω καὶ τὸν παχὺν καὶ ἀναίσθητον ἄνθρωπον.

gamma 99 Γεωνόμας · τοὺς διανέμοντας τὴν γῆν ἐν ταῖς ἀποικίαις. οὕτως Κρατῖνος (fr. novum).

gamma 100 Γεωφανεῖον · χωρίον ἐν ᾧ μέταλλον.

gamma 101 Γεωπεῖναι · οἱ μικρὰν καὶ ἴλυγρὰν† ἔχοντες γῆν.

gamma 102 Γήθειν · χαίρειν.

gamma 103 Γηθοσύνη · χαρά.

gamma 104 Γηθόσουνοι · χαίροντες.

gamma 105 Γήθθα · πράσου τι εἶδος. ὅμοιον τι ἀμπελοπράσω. οὕτως Ἀριστοφάνης (fr. 5 K.).

gamma 106 Γηθυλλίς · λάχανον πράσω ὅμοιον, ὃ τινες ἀμπελόπρασον λέγουσιν.

gamma 107 Γήπεδα · τὰ οἰκόπεδα.

gamma 108 Γήπεδον · τὸ χωρίον. ὥσπερ καὶ οἰκόπεδον, τὸ γῆ καὶ οἰκήμασιν ἀπαρτιζόμενον.

gamma 109 Γηράναι · γηρᾶσαι.

gamma 110 Γῆν ἰλλομένην (Pl. Tim. 40b)· συγκεκλεισμένην καὶ περιειλημμένην· ἱλλάδες γὰρ οἱ δεσμοί.

gamma 111 Γήτεια · κρομμύων τι εἶδος.

gamma 112 Γηῶραι · †ἐπίμικτοι†, τηρηταὶ τόπων.

gamma 113 Γιγλισμός · κιχλισμός, ἀπὸ χειρῶν γέλως, γαργαλισμός.

gamma 114 Γίγλυμοι · ἀντεμβολαί τινων ἐξοχῶν πρὸς κοιλότητας, οἵαπέρ ἐστι <καὶ ἡ> κατὰ τὸν πῆχυν πρὸς τὸν βραχίονα συμβολή.

gamma 115 Γιγγλυμωτόν · εἶδος τι φιλήματος οὕτω καλοῦσιν, ὡς δρεπτὸν καὶ μανδαλωτόν.

gamma 116 Γίγγρας · αὐλὸς Καρικός. καὶ τὸ αὐλημα ὁμωνύμως.

gamma 117 Γιγγρί · ἐπιφωνηματίον τι ἐπὶ καταμωκῇσει.

gamma 118 Γιγγρών · ἀφροδισιακὸς δαίμων.

gamma 119 †γισήποδες† · δοκίδες ἐκκείμεναι, ἐφ' ὧν τὸ γεῖσον.

gamma 120 Γλάγος · γάλα.

gamma 121 Γλάμη καὶ γλαμῶντες · οἱ λημῶντες ὀφθαλμοί. ἔστι δὲ καὶ τὸ λημᾶν Ἑλληνικόν.

gamma 122 Γλαυκός · λευκός, κυάνεος.

gamma 123 Γλαμυρόν · ὑγρόν.

gamma 124 Γλαῦκος · ὄνομα κύριον, γένος Καρύστιος.

- gamma 125 Γλαύκου τέχνη · παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ ῥαδίως κατεργαζομένων, ἢ ἐπὶ τῶν πάνυ ἐπιμελῶς καὶ ἐντέχνως εἰργασμένων.
- gamma 126 Γλαῦκα Ἀθήναζε καὶ γλαῦκα Ἀθηναῖοι · παροιμία ἐπὶ τῶν μάτην τι πραττόντων, ὥσπερ εἴ τις γλαῦκας Ἀθήναζε ἄγοι· πλήθουσι γὰρ ἐνταῦθα γλαῦκες. ἀρμόττει τοίνυν ἐπὶ τῶν ἀλλαχόθεν ὡς σπάνιά τινα ἐμπορευομένων καὶ κομιζόντων αὐτά.
- gamma 127 Γλαῦκος · οὗτος ἦν πύκτης ἀπὸ Καρύστου τῆς Εὐβοίας μέγεθος ὦν πηχῶν δ', ὃς καὶ ὑπὸ Γέλωνος τοῦ Συρακουσίου ἀνῆρέθη, οὗ μέμνηται Δημοσθένης ἐν τῷ Περὶ τοῦ στεφάνου (18, 319).
- gamma 128 Γλαυκῶπις · εὐόφθαλμος.
- gamma 129 Γλαυκώπιον · τὴν ἀκρόπολιν οἱ ἀρχαῖοι.
- gamma 130 Γλαῦξ · πετεινὸν νυκτερινόν. καὶ νόμισμα Ἀθήνησι τετράδραχμον. ἐλέγето δὲ καὶ ὄρχησῖς τις καὶ φυτόν.
- gamma 131 Γλάμων · ὁ λημῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ διύγρους <αὐτοῦς> ἔχων.
- gamma 132 Γλαφυρόν · τὸν εὐτράπελον. οὕτως Μένανδρος (fr. novum).
- gamma 133 Γλάφειν · τὸ γλύφειν Ἴωνες.
- gamma 134 Γλαφυρόν · ἡδύ, κοῖλον, βαθύ, σοφόν, ἔμπειρον, ἀκριβές, λαμπρόν.
- gamma 135 Γλεῦκος · τὰ ἀποσταλάγματα τῆς σταφυλῆς πρὶν πατηθῇ.
- gamma 136 Γλήνη · κόρη ὀφθαλμοῦ. ἢ ὄρη†.
- gamma 137 Γλήναι <α> · ἀξιοθέατα.
- gamma 138 Γλίσχρον · κολλῶδες. καὶ γλίσχρος φειδωλός, σκνιφός, πάνυ ῥυπαρός.
- gamma 139 Γλίχεται · λίαν ἔχεται, ἐπιθυμεῖ.
- gamma 140 Γλοιάζειν · ἐπιμύειν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐπιλλώπτειν.
- gamma 141 Γλοίης · ὁ νωθρός.
- gamma 142 Γλοίητα · τὸν ῥυπαρὸν καὶ μοχθηρὸν τῷ ἦθει.
- gamma 143 Γλουτόν · τὸ σφαίρωμα τῆς κοτύλης.
- gamma 144 Γλυκυδερκῆς · ἡδὺς ἐν τῷ ὄρᾳ.
- gamma 145 Γλυκέρα · ἐταῖρα τις.
- gamma 146 Γλυκυθυμία · ἢ ἐπὶ τῷ ζῆν ἡδονὴ καὶ οἶον φιλοψυχία. λέγεται κοινῶς καὶ πᾶσα ἡδονή.
- gamma 147 Γλυκύθυμος · ἀπαλόψυχος.
- gamma 148 Γλυκὺς ἀγκῶν · οὐ κατ' ἐναντίωσιν ἢ παροιμία, ἀλλὰ βουλόμενος εἰπεῖν, ὡς γλυκέα ἦθη. ἔστι δὲ παροιμία ὡς ἐπιφωνούμενον. οὕτως ἐχρήσατο Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν τῷ Φάωνι (fr. 178 K.). γέρων δὲ αὐτῷ ὑπόκειται ἐρῶν αὐλητρίδος· „ὦ χρυσοῦν ἀνάδημα, ὦ τοῖσιν ἐμοῖς τρυφεροῖσι τρόποις, ὦ γλυκὺς ἀγκῶν“. ὡς εἴ τις λέγοι, ὦ γλυκὺς πῆχυς.
- gamma 149 Γλυκὺς ἀγκῶν · ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν Νεῖλον ἀγκῶνος. ἐκεῖνος δὲ κατ' εὐφημισμὸν οὕτως ἐκλήθη· μακρὸς γὰρ καὶ ἐργώδης. κέχρηται τῇ παροιμίᾳ Πλάτων ὁ φιλόσοφος (Phaedr. 257d).
- gamma 150 Γλυκωνοχόρδους · τοὺς ἡδύνειν πειρωμένους ταῖς μελοποιΐαις. οὕτω Κρατῖνος (fr. novum).
- gamma 151 Γλύκων · ὁ εὐήθης, μωρός, ἔκλυτος.
- gamma 152 Γλυκυσίδην · βοτάνη τις, ἣν φυλάσσουνται αἱ γυναῖκες, ὡς, ἐὰν παρατριβῶσιν αὐτῇ, ἀσχημονοῦσιν. ἔστι δὲ σύκω παραπλησία.
- gamma 153

Γλυφίδας · τὰς χηλὰς τῆς ἀκίδος, αἷς τὴν νευρὰν προσάγομεν. παρὰ τὸ ἐγγεγλύφθαι, ὃ ἔστι κεκοιλάνθαι.

gamma 154 Γλώττας · τὰς τῶν αὐλῶν γλωττίδας. οὕτως Εὐπολῖς (fr. no- num)· „γλῶσσα εἰ οὐκ ἐμπήξεται, ἄδηλον εἰ ἡσυχάζεται“.

gamma 155 Γλωσσοκηλοκόμπην · τὸν τῇ γλώσση κηλοῦντα καὶ τοῖς κόμπους.

gamma 156 Γλῶσσα ποῖ πορεύῃ; πόλιν ἀνορθώσουσα καὶ πόλιν καταστρέψουσα · ἐπὶ τῶν διὰ λόγων ἢ ὠφελούντων ἢ βλαπτόντων.

gamma 157 Γλωσσαλίαν · ἀργολογίαν.

gamma 158 Γλώσσαργον ἦθος · ἀντὶ τοῦ ταχὺ καὶ στωμύλον.

gamma 159 Γλωσσόκομον · θήκη λειψάνων ξυλίνῃ.

gamma 160 Γλωχίνας · γωνίας.

gamma 161 Γνάθων · αὐλημά τι ἢ ἀναφύσημα.

gamma 162 Γνέφαλον · τύλη. οἱ δὲ προσκεφάλαιον.

gamma 163 Γνυόμενον καὶ κνυόμενον ἑκατέρως. δηλοῖ δὲ τὸ κνώμενον.

gamma 164 Γνύξ · ἐπὶ γόνατα.

gamma 165 Γνύπετοι · στυγνοὶ καὶ οἷον νενυγμένοι. καὶ τὸ κατεγνυπῶσθαι τοιοῦτον δηλοῖ.

gamma 166 Γνωματεύων · διακρίνων, διαγιγνώσκων ἀκριβῶς.

gamma 167 Γνώμην ἐμοί · ὥς ἐμοὶ δοκεῖ.

gamma 168 Γνώμη · ποιά τις διάθεσις. καὶ γνώμων · ὁ συνετός. λέγεται δὲ καὶ γνώμων κανόνιον τι μηχανικόν, καὶ δὴ καὶ τι σχῆμα γεωμετρικόν. καὶ διοπτρικοῦ ὀργάνου μέρος, καὶ δὴ καὶ ἀστρονομικοῦ. ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν τοῖς γνωμονικοῖς ὀργάνοις μάλιστα λαμβανόμενον.

gamma 169 Γνώμα · ὁδούς, δι' οὗ τὰς ἡλικίας ἐξετάζουσι τῶν ὑποζυγίων. καὶ λιπογνώμων ἐντεῦθεν.

gamma 170 Γνώμονας · τοὺς ἐπισκεπτομένους ἄρχοντας καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν τὰ χωρία, μήπως ἐξέκοψέ τις μορίαν· μορίας δὲ τὰς ἱερὰς ἐλαίας ἐκάλουν.

gamma 171 Γνῶναι · τὸ συνουσιάσαι καλοῦσιν.

gamma 172 ὃ γνῶνητ' · τὸ κοῖλον τοῦ ὀφθαλμοῦ δίσκου, εἰς ὃ τὰς μάστιγας οἱ ἡνίοχοι ἀπετίθεντο.

gamma 173 ὃ γνῶπες καὶ ὃ γενυπέταιτ' · παρειμένοι διὰ μαλακίαν.

gamma 174 Γνώριμος · οὐχ ὁ μαθητὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ γνωριζόμενος καὶ συνήθης.

gamma 175 Γνωσιμαχῆσαι · μετανοῆσαι, μεταγνῶναι τὸ δίκαιον καὶ πρέπον.

gamma 176 Γνωτός · ἀδελφός. καὶ γνωτή · ἀδελφή.

gamma 177 Γογγύλιον · στρογγύλον.

gamma 178 Γογγύλον οὐχ ἦττον λέγουσιν ἢ στρογγύλον.

gamma 179 Γογγυρίζειν καὶ γρυλίζειν · ἢ τῶν ὤων φωνή.

gamma 180 Γοερὸν · θρηνῶδες, λυπηρόν, κατανυκτικόν.

gamma 181 Γόης · κόλαξ, περίεργος, πλάνος, ἀπατεών.

gamma 182 Γόμφοι · μύλοι, σφῆνες, δεσμά, ἄρθρα, σύνδεσμοι ὀδόντων.

gamma 183 Γονόπαις · ὁ φύσει καὶ οὐ γνήσιος.

gamma 184 Γονύων · γονάτων.

gamma 185 Γόον · θρῆνον.

gamma 186

- Γοργωπὸν ἔδραν · φοβερὰν καθέδραν.
- gamma 187 Γοργύνα · δεσμοῦ τι εἶδος.
- gamma 188 Γόργια · τὰ προσωπεῖα.
- gamma 189 Γόργυρα · ὑπόνομος βορβορώδης.
- gamma 190 Γουρόν · τὸν πλακοῦντα, ὃν ἡμεῖς αἴγουρον καλοῦμεν.
- gamma 191 Γοργολόφας (Ar. Ach. 567)· ὁ Λάμαχος, ὁ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος Γοργόνα ἔχων.
- gamma 192 Γόργυρα · τὸ κατὰ γῆς ὄρυγμα. οὕτω Δείναρχος (fr. 16, p. 148, 6 C.) καὶ Ἡρόδοτος (3, 145) καὶ ἄλλοι.
- gamma 193 Γραμματεὺς · ὁ γραμματεὺς γραμμάτων τέ ἐστι κύριος καὶ τὰ γενόμενα ψηφίσματα φυλάττει καὶ τὰ ἄλλα πάντα ἀντιγράφεται καὶ παρακάθεται τῇ βουλῇ.
- gamma 194 Γραμματεὺς · οὗτος πράξεως μὲν οὐδεμιᾶς ἦν κύριος, ὑпанεγίνωσκε δὲ τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τὰ πραττόμενα. ὁ δὲ ἀντιγραφεὺς καὶ οὗτος ἀπὸ τοῦ γράφειν τὰ παρὰ τῇ βουλῇ ὠνόμασται.
- gamma 195 Γραμματοκύφων · Δημοσθένης ἐν τῷ Περὶ στεφάνου (18, 209) διαπαίζων τὸν Αἰσχίνην οὕτως εἶπεν, ἀντὶ τοῦ ὧ γραμματεῦ, διότι οἱ γραμματεῖς προσκεκυφότες γράφουσιν. ἢ γραμματοκύφων, ὥσανεὶ ὁ ἐν ἀγορᾷ γραμματεῶν· οἱ γὰρ ἀγοραῖοι τῷ κύφῳ μαστιγοῦνται. δι' ὃ καὶ „περίτριμμα ἀγορᾶς“ αὐτὸν λέγει (18, 127).
- gamma 196 Γράμμα · τὸ ζωγράφημα.
- gamma 197 Γραμματεῖον · κυρίως τὸ πινακίδιον. καὶ ἀργυροῦν γλωσσόκομον.
- gamma 198 Γραμματοκύφων · ἀντὶ τοῦ ταπεινὲ γραμματεῦ· κυρίως γὰρ ἡ κύφη τὸ ξύλον καλεῖται, {δι' οὗ τὸν τράχηλον καὶ τὰς χεῖρας διείρουν}.
- gamma 199 Γραμμὴ μακρά · ὁ καταδικάζων ἐν τῷ γραμματιδίῳ εἴλκε πρὸς τῷ ὀνόματι μακρὰν γραμμὴν, ὁ δὲ ἀπολύων βραχεῖαν.
- gamma 200 Γραμματιστής · γραμματοδιδάσκαλος.
- gamma 201 Γράσον · τὴν δυσωδίαν τῶν μασχαλῶν.
- gamma 202 Γράφεται · ἀντὶ τοῦ γράφει ἢ κατηγορεῖ.
- gamma 203 Γραφεὺς · ἀντὶ τοῦ ζωγράφος. Δημοσθένης κατὰ Μειδίου (21, 147). καὶ γράφειν τὸ ζωγραφεῖν.
- gamma 204 Γραφή · ἡ περὶ δημοσίων ἀδικημάτων κατηγορία καὶ περὶ ἄλλων ἁμαρτημάτων. γίνονται δὲ γραφαὶ καὶ νόμων καὶ ψηφισμάτων οὐκ ἐπιτηδείων εἰσκομίζεσθαι δοκούντων, αἵτινες γραφαὶ παρανόμων καλοῦνται.
- gamma 205 Γραφή · δημοσίου τινὸς ἐγκλήματος ὄνομα. οὐ μόνον δὲ ὅταν ψηφίσματος ἢ νόμου κατηγορῇ τις, παράνομον γραφὴν ἀποφέρεσθαι καὶ γράφεσθαι λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἄλλοις πολλοῖς δημοσίοις ἀδικήμασι. πολλὴ <δὲ ἢ> χρῆσις τοῖς ῥήτορι.
- gamma 206 Γραφή καὶ γράψασθαι δίκης ἐστὶν ὄνομα κατὰ τῶν μέγιστα ἀδικούντων. ἀπετίθετο δὲ ἡ γραφή ἐπὶ τούτοις· ἀσεβείας, παρανόμων, ἀργίας, ξενίας, δωροξενίας, συκοφαντίας, προαγωγίας, καὶ ἂν τις ὑποσχόμενος τῷ δήμῳ μὴ ποιῇ, καὶ ἂν τις τοὺς νόμους διαφθείρῃ· ἐπὶ τούτοις γὰρ ἐξῆν γράφεσθαι γραφὴν ἀποθέμενον παρὰ τοὺς θεσμοθέτας. ἦν δὲ καὶ ὕβρεως γραφή καὶ ταύτης ἁγὼν δημόσιος. καὶ ἡ μὲν δημοσία, ἡ δὲ ἰδιωτική. δημοσία μὲν ἦν ἀπέφερε τις πρὸς τοὺς θεσμοθέτας, ἰδιωτικὴ δὲ ἦν ἰδίᾳ ἀπέφερεν εἰς τὸ δικαστήριον ὁ ὕβρισθεις. καὶ τῆς μὲν δημοσίας τίμημα ἦν ὠρισμένον, ὃ, τι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι, τῆς δὲ ἰδιωτικῆς ἀργύριον, ὃ τοῖς δικασταῖς ἐδόκει.
- gamma 207 Γραφὴν · λογισμόν.
- gamma 208

Γραφή καὶ ἐγκλήματα · κατηγορία καὶ ἔγκλημα.

gamma 209 Γραφεῖς · οἱ ζωγράφοι.

gamma 210 Γραφικός · ζωγραφίας ἔμπειρος.

gamma 211 Γράψαι · κοιλᾶναι, διασκάψαι.

gamma 212 Γραῶν ὕθλοι · ἐπὶ τῶν μάτην ληρούντων.

gamma 213 Γρίφοι · τὰ συμποσιακὰ ζητήματα.

gamma 214 Γρίφος · τὸ δίκτυον. λέγεται δὲ καὶ ὁ δύσκολος καὶ συμπεπλεγμένος λόγος.

gamma 215 Γρομφίς · ὕς, ἡ παλαιὰ σκρόφα.

gamma 216 Γρυ · βραχύ. ἔνιοι δὲ τὸν ἀπὸ τῶν ὀνύχων ρύπον.

gamma 217 Γρυ · ἀντὶ τοῦ οὐδέν· καὶ γὰρ οὕτως καλεῖται ὁ ἐν τοῖς ὄνυξι ρύπος.

gamma 218 Γρύξαι · φθέγγασθαι, διακράξαι.

gamma 219 Γρυῖνος · ἡ τρύξ.

gamma 220 Γρυπανίζειν · σείεσθαι τὴν γῆν βαλλομένην καὶ ὥσπερ 〈γ〉 ρυποῦσθαι ἀπὸ σεισμοῦ. οὕτως ἐχρήσατο Ἀντιφῶν (87 B 31 D.- K.).

gamma 221 Γρύλος · Ξενοφώντος τοῦ Σωκρατικοῦ υἱὸς Γρύλος. καὶ ἕτερος Διόδωρος.

gamma 222 Γρυπάνιον · γρυπαίνειν τὸ γρυποῦσθαι λέγουσιν, οἷον ἐπὶ τῶν ἀπαλῶν ξυλυφίων, ὅταν κάμψαντες ἀφῶμεν αὐτά. Ἀντιφῶν δὲ φησιν ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ (87 B 30 D.—K.): „καίων γὰρ τὴν γῆν καὶ συντήκων γρυπάνιον ποιεῖ“. καὶ Μελάνθιος „σεισμό“, φησί, „γέγονε καὶ ἔγρυπεν ἡ γῆ“ (FGrHist 326 F 1).

gamma 223 Γυῖα · μέλη, ἡ πόδας τοῦ σώματος.

gamma 224 Γύης · καὶ μέτρον τι γῆς καὶ μέρος τι τοῦ ἀρότρου.

gamma 225 Γύλιος · εἶδος πῆρας στρατιωτικῆς.

gamma 226 Γυμνάσια · ἀλειπτήρια, ἡ βαλανεῖα, ἡ λουτρά.

gamma 227 Γυμνασίαρχος · δέκα γυμνασίαρχοι ἦσαν, εἷς καθ' ἐκάστην φυλὴν, καὶ οὗτοι ἤγον τὰ λαμπαδηδρομία τὴν ἐορτήν. ἤλειφε μὲν οὖν ὁ γυμνασίαρχος τοὺς ἐφήβους, οἱ δὲ ἀλειψάμενοι κατὰ διαδοχὴν ἔτρεχον ἄλλος ἄλλῳ τὴν λαμπάδα μεταδιδούς. καὶ ἦπτεν ὁ τελευταῖος τῆς τάξεως τὸν βωμόν. ἐκ τοίνυν τῶν διαφόρων τάξεων ὁ πρῶτος ἄψας τὸν βωμόν οὗτος ἐνίκα, καὶ αὐτὸς καὶ ἡ τούτου φυλὴ. ἤγετο δὲ ἡ ἐορτὴ Προμηθεῖ καὶ Ἡφαίστῳ καὶ Πανί· τῷ μὲν διὰ τὴν κλοπὴν τοῦ πυρός, Ἡφαίστῳ δὲ ὅτι δεσπότης ἐνομιζέτο τοῦ πυρός, τῷ Πανί δὲ ὅτι συμμαχήσειν ἔδοξεν Ἀθηναίοις ἐν τοῖς Περσικοῖς.

gamma 228 Γύλιος · σκεῦος στρατιωτικὸν πλεκτόν, εἰς ὃ ἐνετίθεντο τὰ ἐπιτήδεια.

gamma 229 Γύλιππος καὶ Γύλων · ὀνόματα κύρια.

gamma 230 Γυμνοπαιδία · ἐορτὴ Λακεδαιμονίων, ἐν ἣ 〈παῖδες ἦδον τῷ Ἀπόλλωνι〉 παιᾶνας γυμνοὶ εἰς τοὺς περὶ Θυραίαν πεσόντας.

gamma 231 Γυμνοπαιδία · χοροὶ ἐκ παίδων ἐν Σπάρτῃ τῆς Λακωνικῆς εἰς θεοὺς ὕμνους ᾄδοντες, εἰς τιμὴν τῶν ἐν Θυραίαις ἀποθανόντων Σπαρτιατῶν.

gamma 232 Γυμνητῖα · τὸ τῶν γυμνητῶν σύνταγμα.

gamma 233 Γυμνότερος Ἰαλέμου · ὁ Ἰάλεμος ἐπίρρημα θρήνου. τάσσεται δὲ ἐπὶ τῶν οἰκτρῶν.

gamma 234 Γυναῖκες εἰλίποδες (Eur. fr. 161, 3 K.): διὰ τὴν ἔνδεσιν τῶν μηρῶν.

gamma 235 Γυναιμανής · ἐπὶ γυναιξὶ μαινόμενος. ὁ ἀκόλαστος.

- gamma 236 Γῦπαι · γυπῶν οἰκήσεις, αἱ νεοσσιαί.
- gamma 237 Γύννις · ἀνδρόγυνος, μαλακός.
- gamma 238 Γύρινοι · βάτραχοι οἱ μήπω πόδας ἔχοντες.
- gamma 239 Γῦροι · οὗ τὰ φυτὰ ἐμβάλλουσιν.
- gamma 240 Γῦρον · ὡς ἡμεῖς τὸν κύκλον.
- gamma 241 Γωνία ἀπορθῶσαι · τὸ ἐν γωνία ὑπὸ τινος περανθῆναι.
- gamma 242 Γωρυτός · θήκη τόξων.
- gamma 243 Γωνιασμός · Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Λυσιθέου, εἰ ἔστι γνήσιος (fr. 158 S.): „κάμψαντι“, φησί, „τοῦ τείχους, ὃ βουλή, ἔστι γωνιασμός ἐν ἀριστερᾷ καὶ εὐρυχωρία πάνυ πολὺς“.
- delta t Ἀρχὴ σὺν θεῷ τῆς Δ
- delta 1 Δᾶδες · λαμπάδες.
- delta 2 Δαδουχεῖ · φαίνει.
- delta 3 Δαιδάλεον · τῇ κατασκευῇ ποικίλον.
- delta 4 Δαίδαλον · ποικίλον κατασκευάσμα· ἀπὸ Δαιδάλου τινὸς μηχανοποιοῦ, ὃς κατασκευάσας
〈***〉.
- delta 5 Δάειρα · τινὲς Στυγὸς ἀδελφὴν. ἔνιοι τροφὸν Περσεφόνης. ἄλλοι τὴν αὐτὴν Δήμητρι. τινὲς τὴν αὐτὴν τῇ Ἥρᾳ. καὶ πιθανὸν τὴν Ἥραν δάειραν τοῦ Πλούτωνος λέγεσθαι· δαῆρ γὰρ ἔστιν ὁ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφός. Ἀριστοφάνης δὲ (fr. novum) Σεμέλης φησὶ μητέρα εἶναι.
- delta 6 Δαΐα · μεγάλη, σεμνή, φοβερά.
- delta 7 Δάειρα καὶ Δάμων · ὀνόματα κύρια.
- delta 8 Δαΐαν ὁδόν (Ar. Ran. 897)· ἔμπειρον, ἀπὸ τοῦ δαῆναι θαυμασθῆναι.
- delta 9 Δαιδάλειον · τὸν ὑπὸ Δαιδάλου κατασκευασθέντα ἀνδριάντα, 〈ὄν〉 διὰ τὸ δοκεῖν ἀποδιδράσκειν νομίζεσθαι δεδεμένον· δόξα γὰρ κατεῖχεν ὡς τῶν δαιδάλων ἔργων ἐμψύχων ὄντων καὶ κινουμένων· πρῶτος γὰρ οὗτος ὁ Δαίδαλος τῶν ἀγαλμάτων φησὶ διεβίβασε τὸν ἕτερον τῶν ποδῶν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνεπέτασε καὶ τὰς χεῖρας προέτεινε καὶ δόξαν παρέσχεν ὅτι ἔμψυχα ποιεῖ τὰ ἀγάλματα· πρὸ γὰρ αὐτοῦ συμπεπηγότα τε ἐγίνετο καὶ συμμεμυκότα καὶ τὰς χεῖρας καθήκοντα.
- delta 10 Δαιδαλίδαι · δῆμος Κεκροπίδος.
- delta 11 Δαίεις · φλέγεις.
- delta 12 Δαίει · καίει.
- delta 13 Δαΐζων · διακόπτων. ἢ παρὰ τὴν δαῖν, τὴν μάχην, ὁ καταμαχόμενος.
- delta 14 Δαιμονᾶν · τὸ ὑπὸ δαίμονος κατέχεσθαι καὶ πλήρη εἶναι δαίμονος, ὡς κορυβαντιᾶν τὸ ὑπὸ τῶν Κορυβάντων κατέχεσθαι.
- delta 15 Δαίμονα · ἐκστατικόν.
- delta 16 Δαιμόνιε · μακάριε.
- delta 17 Δαίνυ · εὐώχει.
- delta 18 Δαινύμενος · εὐωχούμενος.
- delta 19 Δαῖς · εὐωχία.
- delta 20 Δαῖτας · εὐωχίας.
- delta 21 Δαιτὸς εἵσης (A 468, al.)· ἐξ ἴσου μεριζομένης εὐωχίας.

- delta 22 Δαιτρεύειν · μερίζειν.
- delta 23 Δαιτρόν · μεριστήν, μάγειρον.
- delta 24 Δαιτρός · προσδιαιρῶν ἐλάχιστα τοῖς ἐστιωμένοις οὕτω γὰρ εἰστιῶντο μεριζόμενοι τά τε πρόβατα καὶ τὸν πότον. παρ' ὃ καὶ λέγει „δαιτὸς εἴσησ“ (A 468, al.).
- delta 25 Δαῖρα · δισυλλάβως ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάζεται μήτηρ Ἐλευσίνος. οἱ δὲ περὶ τὰς τελετάς καὶ τὰ μυστήρια διατρίβοντες τὴν ὑγρὰν οὐσίαν Δαῖραν ὀνομάζουσι.
- delta 26 Δάς · ἡ ἐκ δάδων λαμπάς, φανὸς δὲ ἡ ἐκ τῶν κληματίδων.
- delta 27 Δαιταλεῖς · δαιτυμόνες καὶ θιασῶται καὶ συμπόται καὶ οἷον συνδαιταλεῖς. 〈οὕτως Ἀριστοφάνης〉 (I 438 K.).
- delta 28 Δαιτυμόνες · ἀριστηταί, εὐωχούμενοι.
- delta 29 Δαΐφρονος · συνετοῦ ἢ πολεμικοῦ.
- delta 30 Δάκετον · θηρίον ἐρπετόν.
- delta 31 Δάκη · θηρία.
- delta 32 Δακρυόεν · μετὰ δακρύων.
- delta 33 Δακτύλιος · τῷ τόνῳ ὡς δημόσιος.
- delta 34 Δακτύλιοι · οἱ τετρημένοι λίθοι, ἐξ ὧν τὰ ἀπόγεια 〈σχοινία〉 ἀνάπτουσι.
- delta 35 †Δαληταί† · διαιρέται.
- delta 36 Δαλός · λαμπάς, ἡ ξύλου ἀπόκαυμα, ἡ δαδίον ἡμίφλεκτον.
- delta 37 Δάμαρ · ἀνδρὸς γυνή.
- delta 38 Δάματερ · ἐκπλησσόμενοι λέγουσιν.
- delta 39 Δάμαρτος · γυναικός.
- delta 40 Δαμασίφρων · ὁ ἀπατῆσαι δυνάμενος. Πίνδαρος (Ol. 13, 78)· 〈„δαμασίφρονα χρυσόν“〉 .
- delta 41 Δαμαρίππεως · συκῆς γένος.
- delta 42 Δαμέντα · δαμασθέντα ἢ φονευθέντα.
- delta 43 Δάμνα · ἐδάμαζεν.
- delta 44 Δάμνημι · δαμάζω.
- delta 45 Δανάκη · τοῦτο νομίσματος ἐστὶν ὄνομα, ὃ τοῖς νεκροῖς ἐδίδοσαν πάλαι συγκηδεύοντες νεῶς Ἀχερουσίας ἐπίβαθρον. Ἀχερουσία δὲ ἐστὶν λίμνη ἐν Ἰαίδου, ἣν διαπορθμεύονται οἱ τελευτῶντες τὸ προειρημένον νόμισμα τῷ πορθμεῖ διδόντες.
- delta 46 Δανά · ξηρὰ ξύλα. καὶ †εὐθραυστα† καὶ θερμά.
- delta 47 Δανεῖν · κακουργεῖν.
- delta 48 Δανειζόμενοι · οὐ μόνον οἱ ὑπόχρεοι, ἀλλὰ καὶ οἱ δανισταὶ οὕτω καλοῦνται.
- delta 49 Δανειστήν · καὶ τὸν δεδανεισμένον λέγουσιν οἱ Ἀττικοί.
- delta 50 Δάοχος · εἷς ἐστὶν οὗτος τῶν προεμένων Φιλίππῳ τὰ Θετταλῶν πράγματα.
- delta 51 Δανάκης · νομισμάτιόν τι βαρβαρικὸν πλεόν ὀβολοῦ, ὃ καὶ τοῖς τεθνεῶσιν ἐδίδοτο.
- delta 52 Δαπανᾶν · οὐ τὸ ἀναλίσκειν ἀπλῶς, ἀλλὰ τὸ λαμπρῶς ζῆν καὶ σπαθαῖν καὶ δαπανᾶν τὴν οὐσίαν. οὕτω Δημοσθένης (40, 51). καὶ οἱ ἄλλοι δικανικοὶ οὕτως χρῶνται τῷ ὀνόματι. Θουκυδίδης δὲ (4, 3, 3) „τὴν πόλιν δαπανᾶν“ φησιν, ἀντὶ τοῦ εἰς ἀναλώματα μεγάλα ἐμβαλεῖν.
- delta 53 Δάπεδον · ἔδαφος.
- delta 54

- Δάπιδες · στρώματα ἄττα.
- delta 55 Δαρδάπτει · σπαράσσει, κατεσθίει.
- delta 56 Δαρεικὸν στατήρα · ἀπὸ Δαρείου.
- delta 57 Δαρεικός · νόμισμά τι ἦν χρυσοῦν, ὅπερ Δαρεῖος πρῶτος ἐπενόησεν.
- delta 58 Δαρεικός · εἰσὶ μὲν χρυσοὶ στατήρες οἱ δαρεικοί, ἡδύνατο δὲ ἕκαστος αὐτῶν ὅπερ καὶ ὁ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὀνομαζόμενος χρυσός. οὐκ ἀπὸ Δαρείου δὲ τοῦ Ξέρξου πατρός, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου τινὸς παλαιτέρου βασιλέως ὠνομάσθησαν. λέγουσι δὲ τινες δύνασθαι τὸν δαρεικὸν δραχμὰς ἀργυρίου κ', ὥς τοὺς ε' δαρεικοὺς δύνασθαι μνᾶν ἀργυρίου.
- delta 59 Δάς · λαμπάς.
- delta 60 Δάσασθαι · διαμερίσασθαι.
- delta 61 Δασμολογία · φορολογία.
- delta 62 Δασμολόγοι · μερισταί, φορολόγοι.
- delta 63 Δασυλλίδαι · οἱ δασεῖς.
- delta 64 Δασύπους · λαγός.
- delta 65 Δασύπους κρεῶν ἐπιθυμεῖ · λέγεται ἐπὶ τοῦ ἐπιθυμοῦντος παρ' ἄλλου γενέσθαι τὰ ὄντα παρ' ἑαυτῷ.
- delta 66 Δασύποδα · τὸν λαγὼν καὶ οἱ Ἀττικοί.
- delta 67 Δασμός · ἡμέροσ†, φόρου ἀπαρχή.
- delta 68 Δάσσονται · διασπῶνται. κατὰ μέρη φαγοῦνται καὶ μεριοῦνται.
- delta 69 Δατηταί · οἱ τὰ κοινὰ διανέμοντες.
- delta 70 Δατεῖσθαι καὶ δατηταί · δατεῖσθαι μὲν τὸ μερίζεσθαι, δατηταί δὲ οἱ μερισταί. τὸ δὲ εἰς δατητῶν αἵρεσιν εἶδος ἐστὶ δίκης· ὅποτε γὰρ κοινοῦσιν τινες ἀλλήλοις καὶ οἱ μὲν βούλονται διανέμεσθαι τὰ κοινά, οἱ δὲ μὴ, ἐδικάζοντο οἱ βουλομένοι τοῖς μὴ βουλομένοις εἰς δατητῶν αἵρεσιν. οὕτως Λυσίας (fr. 7 S.) καὶ Ἀριστοτέλης (Ath. Pol. 56, 6).
- delta 71 Δατός · πόλις Θράκης σφόδρα εὐδαίμων, ἀφ' ἧς ἡ παροιμία „Δατὸς ἀγαθῶν“. ταύτην δὲ τὴν πόλιν καὶ τὴν παρακειμένην χώραν καὶ θηλυκῶς καὶ ἀρρενικῶς ὀνομάζουσι.
- delta 72 Δαυλίαν κορώνην (Ar. fr. 716 K.)· ἀηδόνα.
- delta 73 Δαυνότατα · καυστικώτατα.
- delta 74 Δαφνοπῶλαι · ἐν Δελφοῖς. οἱ λαμβάνοντες κερμάτιον ἐδίδοσαν.
- delta 75 Δαψιλέστατος · πολυτελέστατος. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ῥευμάτων καὶ ἐπὶ τῶν μεγαλοψυχούντων.
- delta 76 Δέδασται · μεμέρισται.
- delta 77 Δεδουμένον · Ἀττικοὶ λέγουσι τὸ κεκαυμένον.
- delta 78 Δέδηεν · φεύγει ἢ φλέγει.
- delta 79 Δεδί <ττ> οἶντο · φοβοῖντο.
- delta 80 Δεδείκηλον · δειλόν.
- delta 81 Δεδιακόνηκεν · ἀντὶ τοῦ διώκηκεν.
- delta 82 Δεδίξεσθαι · ἐκφοβῆσαι, διῶξαι.
- delta 83 Δεδιττόμενος · ἐκφοβῶν.
- delta 84 Δεδίξεται · καταφοβήσει. καὶ δεδίττομαι τὸ φοβοῦμαι.
- delta 85 Δεδημευμένοι · ἀπηγορευμένοι.

delta 86	Δεδιώς · φοβούμενος.
delta 87	Δεδμήμεθα · ὑποτετάγμεθα.
delta 88	Δεδοκημένος · ἐκδεχόμενος, ἐνεδρεύων.
delta 89	Δέδορκεν · ὄρᾳ, βλέπει.
delta 90	Δέδοται καὶ κακοῖσιν ἄγρα · ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν εὐπραγούντων.
delta 91	Δεδουπώς · πεπτωκώς, τεθνηκώς.
delta 92	Δεδραγμένος · πεπραγμένος.
delta 93	Δέδυκεν · εἰσῆλθεν.
delta 94	Δεδμημένοι · δεδαμασμένοι.
delta 95	†Δεδώνατον† · τὸ δεκαζόμενον.
delta 96	†Δεῖδαρος† · ἀτυχής.
delta 97	Δέει · τὸ δεῖ. τὸ ὀριστικὸν δηλονότι.
delta 98	Δεήσεις · ἀντὶ τοῦ ἐνδείας. Ἀντιφῶν Ἀληθείας α' (87 B 11 D.- K.).
delta 99	Δεῆσαν · χρείας γενομένης.
delta 100	Δεῖ · τέσσαρα ἔχει τὰ σημαινόμενα. ἀντὶ τοῦ χρή. καὶ ἀντὶ τοῦ χρεία ἐστίν, οἷον „δεῖ δὲ χρημάτων καὶ ἄνευ τούτων οὐδὲν γενέσθαι τῶν δεόντων“ (Dem. 1, 20). καὶ ἀντὶ τοῦ δεσμεῖ. καὶ δέει ἐν διαλύσει ἀντὶ τοῦ ἀπέχει.
delta 101	Δείκελον · ἄγαλμα ἢ ὁμοίωμα.
delta 102	Δειλάκρα · ἡ ἐλεεινή. καὶ δειλακρος †ὅτ' δειλακρίων · ἐλεεινός, ταλαίπωρος.
delta 103	Δεῖλαιος · ἄθλιος.
delta 104	Δεῖγμα · κυρίως μὲν τὸ δεικνύμενον ἀφ' ἐκάστου τῶν πωλουμένων. ἔστι δὲ καὶ τόπος τις ἐν τῷ Ἀθήνησιν ἐμπορίῳ, εἰς ὃν τὰ δείγματα ἐκομίζετο, καλούμενος οὕτως. Ἀττικὸν δὲ ἐστὶν τὸ ἔθος τὸ καλεῖν ἀπὸ τῶν ἐν τῷ τόπῳ καὶ αὐτοὺς τοὺς τόπους.
delta 105	Δεῖλη ὀψία · ἡ περὶ δύσιν ἡλίου.
delta 106	Δεῖλη πρωΐα · τῇ πρὸ ἀρίστου ὥρᾳ.
delta 107	Δεῖλη · τὸ μετὰ τὴν μεσημβρίαν μέρος τῆς ἡμέρας.
delta 108	Δεῖλη ὀψία · τὸ τελευταῖον τῆς δείλης μέρος, τὸ περὶ ἡλίου δυσμάς. καὶ δεῖλη πρωΐα · τὸ πρῶτον τῆς δείλης, τὸ εὐθὺς ἐκ μεσημβρίας.
delta 109	Δειλόν · δεῖλαιον, μοχθηρόν.
delta 110	†Δειλοκομπήσας† · ἐξαπατήσας. Ἑρμιππος (fr. 88 K.).
delta 111	Δειλότερος εἶ τοῦ παρακύπτοντος · ἐπὶ τῶν σφόδρα δειλῶν· ἀνὴρ γάρ τις οὕτως ἐγένετο δειλός, ὃς παρακύψας ἐκ σπηλαίου καὶ ἰδὼν τὸν Ἡρακλέα ἀπελιθώθη. καὶ διέμεινεν ἔτι καὶ νῦν ὁ λίθος ἀνθρωποειδής.
delta 112	Δεῖμα · φόβος.
delta 113	Δειμαλέοι · λεπτοί.
delta 114	Δειμαλέος · εὐλαβής.
delta 115	Δειμάμενοι · οἰκοδομήσαντες.
delta 116	Δειμᾶν · οἰκοδομεῖν.
delta 117	Δειμαίνει · φοβεῖται.
delta 118	

- Δειμαίνοντα · φοβούμενον.
- delta 119 Δείμασθαι · οἰκοδομεῖν.
- delta 120 Δειματώδης · φοβερός.
- delta 121 Δειμάτων · φόβων.
- delta 122 Δείμομεν · οἰκοδομοῦμεν.
- delta 123 Δεῖν · ὀφείλειν.
- delta 124 Δεῖν · δεσμεῖν.
- delta 125 Δεινοί · φοβεροί, ἔμπειροι, σοφοί.
- delta 126 Δεινοὶ πλέκειν τὰς μηχανὰς Αἰγύπτιοι (Aeschyl. fr. 373 N. 2 = 726 M.)· ἐπὶ τῶν σφόδρα κακουργοτάτων· τοιοῦτοι γὰρ οἱ Αἰγύπτιοι.
- delta 127 Δεινοπαθεῖ · δεινῶς ἔχει, χαλεπὰ πάσχει.
- delta 128 Δεινός · πανοῦργος, ἱκανός, ἀκολάκευτος, σοφός, ἔμπειρος.
- delta 129 Δεινότητα · τὴν τε τῶν λόγων δύναμιν δηλοῖ τὴν τε πανουργίαν.
- delta 130 Δεῖν ᾧήθη·ν · δέον εἶναι ὑπέλαβον, ἀναγκαῖον ἐνόμισα.
- delta 131 Δεῖνος · προπερισπωμένως ὁ ψυκτήρ.
- delta 132 Δεινωποί · δειματώδεις, φοβεροί.
- delta 133 Δείνωσις · δεινότης, σκότωσις.
- delta 134 Δειπνιστός · ὁ καθ' ἡμᾶς ἀρίστου καιρός.
- delta 135 Δειπνολόχον · κλεπτοτρόφον.
- delta 136 Δειπνοφόρος · αἱ φέρουσαι τοῖς κατακεκλιμένοις ἐν τῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερῷ τὰ δεῖπνα.
- delta 137 Δεῖπνον · τὸ πρωῒνον ἄριστον.
- delta 138 Δειπνοφóρια · τὰ φερόμενα δεῖπνα ταῖς Κέκροπος θυγατράσιν Ἑρση καὶ Ἀγραύλῳ καὶ Πανδρόσῳ. ἐφέρετο δὲ πολυτελῶς κατὰ τινα μυστικὸν λόγον ὑπὸ τῶν φιλοτίμων καὶ πολυτελῶν.
- delta 139 Δειράδες · οἱ τραχώδεις τόποι τῶν ὄρων.
- delta 140 Δειρατιώτης · δημός ἐστι τῆς Λεοντίδος Δειράδες, ἀφ' οὗ ὁ δημότης Δειρατιώτης.
- delta 141 Δειρή · τράχηλος.
- delta 142 Δεισιδαίμων · θεοσεβής. ἢ ἀμφίβολος περὶ τὴν πίστιν καὶ οἶονεὶ δεδοικώς.
- delta 143 Δεῖται · προσδεσμεύεται ἢ χρήζει.
- delta 144 Δεῖται · ἀντὶ τοῦ δεῖ· „ἀπελθεῖν με δεῖται“. Εὐέτης Ἐπικλήρῳ (fr. novum), Ἐπίχαρμος Πολιτεία (cf. fr. 255, 1 Kaibel).
- delta 145 Δέκα · διάφοροι γεγόνασιν ὁ ἀριθμὸς οὗτος· οἱ μὲν γὰρ ἦρχον ἐν Πειραιεῖ ἐπὶ τῶν λ' τυράννων, οἷς οὐκ ἐσπείσαντο Ἀθηναῖοι, καίτοι σπείσάμενοι τοῖς λ'. ἕτεροι δὲ τινες ἐγένοντο δέκα, οὓς Ἀθηναῖοι μετὰ τὴν καθαίρεσιν τῶν λ' εἶλοντο.
- delta 146 Δεκάζειν · διαφθείρειν χρήμασιν ἢ δώροις.
- delta 147 Δεκάζεσθαι · ἐρρήθη μὲν ἀπὸ τοῦ κατὰ δεκάδα φθείρεσθαι δώροις· ὅτε γὰρ βούλονται τινες ἀρχῆς τυχεῖν ἢ ἄλλο τι ἀνύειν, κατὰ δέκα ἀνθρώπους ἐδίδοσαν τινα, ὅπως συμπράττωσιν αὐτοῖς. ἐξ ἐκείνου δὲ ἤδη τὸν λαμβάνοντα ἔνεκα τοῦ συμπράττειν μὴ ἀπαντῶντος τοῦ βελτίστου δεκάζεσθαί φασιν. ὅμοιον καὶ τὸ ἐριθεύεσθαι τῷ δεκάζεσθαί ἐστι· καὶ γὰρ <ή> ἐρίθεια εἴρηται ἀπὸ τῆς τοῦ μισθοῦ δόσεως.

- delta 148 Δεκάζων · τὸ σημαινόμενον δῆλον. ἐποιήθη δὲ τὸ ὄνομα ἐντεῦθεν. Λύκος μὲν ἐστὶν ἥρως μορφήν ἔχων τοῦ θηρίου, πρὸς δὲ τοῖς ἐν Ἀθήναις ἀνεστήλονται δικαστηρίοις πρὸς ὃν οἱ δωροδοκοῦντες κατὰ δέκα γινόμενοι ἀνεστρέφοντο. ἔνθα καὶ ἡ παροιμία „Λύκου δεκάσ“. ἐξ οὗ τῆς δεκάδος τὸ δεκάζειν καὶ δεκάζεσθαι.
- delta 149 Δέκα καὶ δεκαδοῦχος · δέκα μὲν ἦρχον μετὰ τοὺς λ' καταστάντες, ἐκαλεῖτο μέντοι τούτων ἕκαστος τῶν ἀρχόντων δεκαδοῦχος, ὡς δηλοῖ Λυσίας (fr. 79 S.).
- delta 148a < Δεκάζεσθαι · δωροδοκεῖσθαι > .
- delta 150 Δεκαδάρχαι · τὰς ὑπὸ Λακεδαιμονίων κατασταθείσας ἐν ταῖς πόλεσι δεκαδαρχίας συνεχῶς ὀνομάζουσιν οἱ ἱστορικοί. καὶ Φίλιππος μέντοι παρὰ Θετταλοῖς δεκαδάρχην κατέστησεν, ὡς Δημοσθένης ἐν ς' Φιλιππικῶν (22).
- delta 151 Δεκατεύειν · ἀντὶ τοῦ δεκάτην εἰσπράττεσθαι καὶ λαφυραγωγεῖν. τὰ δὲ ἐκ τῶν πολεμίων ληφθέντα ἐδεκατεύοντο θεοῖς, διὸ κυρίως δεκατεῦσαι τὸ καθιερῶσαι. κατὰ μεταφορὰν δὲ καὶ τὸ δεκάτην ὅπως οὖν λαβεῖν καὶ ἀπαιτῆσαι.
- delta 152 Δεκάπαλαι · τὸ πρὸ πολλοῦ πάνυ λέγουσιν.
- delta 153 Δεκαδέας · τοὺς τῆς αὐτῆς δεκάδος καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ δεκάρχη. οὕτω Ξενοφῶν (Cyr. 2, 2, 30).
- delta 154 Δεκάδραχμος · τελώνης δεκάτην πράσσω. οὕτως Κράτης (fr. novum).
- delta 155 Δεκάζειν · διαφθείρειν τοὺς δικάζοντας ἢ τοὺς ἐκκλησιαστὰς χρήμασι καὶ δώροις. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ κατὰ δέκα ἀθροιζομένους λαμβάνειν τὰ δῶρα. πρῶτον δὲ φασὶ δεκάσαι Μέλητα, εὐθύνας διδόντα τῆς ἐν Πύλῳ στρατηγίας.
- delta 156 Δεκατεύειν · τὸ τὴν δεκάτην εἰσφέρειν, ὧν ἔχει τις χρημάτων. Θουκυδίδης δὲ ἐπὶ τοῦ τελωνεῖν τὴν δεκάτην τέθεικε καὶ τὸ δεκατεύειν.
- delta 157 Δεκατευτάς · τοὺς τελώνας τοὺς τὴν δεκάτην ἐκλέγοντας. οὕτως Ἀντιφῶν (fr. 10 Th.).
- delta 158 Δεκατηλόγους · τοὺς τὴν δεκάτην ἐκλέγοντας. ταῦτόν ἄρα τοῖς δεκατευταῖς.
- delta 159 Δεκάτη πρώτη · ἢ πρὸ τῆς εἰκάδος. καὶ δεκάτη ὑστέρα · ἢ μετὰ τὴν εἰκάδα.
- delta 160 Δεκάτη <ν> θύομεν · ἐν ἧ τὰ ὀνόματα τοῖς παιδίοις τίθεμεν. Ἀριστοτέλης δὲ ἐβδόμη φησὶ (Hist. an. 588a 8).
- delta 161 Δέκα τούβολοῦ · διὰ τὸ μικρὸν εἶναι Ἀσωπόδωρον. Εὐπολὶς Πόλεσιν (fr. novum).
- delta 162 Δεκάχοια · δεκαπλάσια.
- delta 163 Δεκασμός · δωροδοκία.
- delta 164 Δεκελεικὸν πόλεμον · τὸν Πελοποννησιακὸν λέγουσι. τὸν αὐτὸν δὲ καὶ Ἀρχιδάμειον. Δεκελεικὸν μὲν, καθὸ Δεκέλεια Ἀθηναίοις ἐπετειχίσθη, Ἀρχιδάμειον δέ, ὅτι Ἀρχίδαμος αὐτοῦ ἡγεῖτο.
- delta 165 Δεκτῆρες · ὑποδοχεῖς.
- delta 166 Δεκατηλόγον · τὴν τὰς δεκάτας συλλέγουσαν.
- delta 167 Δέκων · ὁ δεκαζόμενος.
- delta 164a < Δεκελεικός · ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος ἀπὸ μέρους τοῦ τελευταίου > .
- delta 168 Δέλεαρ · ἀπάτη, δόλος.
- delta 169 Δελεάστραι · παγίδες.
- delta 170 Δέλτος · πινακίδιον, τιτλάριον, σχεδάριον.
- delta 171 Δελφάκιον · χοῖρος.
- delta 172

Δελφῖνες · ὄργανα †Ἀττικά† πρὸς ναυμαχίαν.

delta 173 Δελφίς · πρὸς ναυμαχίαν πολεμιστήριον ὄργανον· ὅθεν καὶ δελφίνοφόρον ναῦν Θουκυδίδης ἐν ζ' φησὶν (41, 2).

delta 174 Δελφῖνα νήχεσθαι διδάσκεις · ἐπὶ τῶν ἐν ἐκείνοις τινὰ παιδοτριβούντων, ἐν οἷς ἡσκηνται.

delta 175 Δελφῖνα πρὸς τοῦραῖον δεῖν · ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου διὰ τὸ εὐκίνητον εἶναι. πρὸς τοὺς οὐ δυναμένους τηρεῖν τὰ διδόμενα ἢ <ᾱ> ἔχουσιν.

delta 176 Δελφίνιον · ἔστι μέντοι χωρίον ἐν Χίῳ. ἔστι δὲ καὶ ἐν Ἀθήναις ἱερὸν Ἀπόλλωνος οὕτω καλούμενον, ἔνθα ἦν τὸ ἐν Δελφινίῳ δικαστήριον.

delta 177 Δελφύς · μήτρα· ἔνθεν ἀδελφός.

delta 178 Δέμας · σῶμα.

delta 179 Δέμνια · ἐγκοίτια στρώματα.

delta 180 Δενδρῶν· ἐπὶ δένδρον ὑποδύεσθαι. ἀπὸ τῶν τὸ παλαιὸν ταῖς δρυσὶ σκέπη χρωμένων πρὶν τὰς οἰκῆσεις εὐρεθῆναι. καὶ τὸ καθ' ὕδατος δύεσθαι καὶ ἀποκρύπτειν ἑαυτόν.

delta 181 Δενδαλίδες · οἱ μὲν ἄνθος, ἄλλοι τὰς λευκὰς κάγχρυς, οἱ δὲ τὰς ἐπιτισμένας κριθὰς πρὸ τοῦ φρυγῆναι. Θεόφραστος δὲ (fr. ponum) ὑπὸ Εὐβοέων τὰς κριθὰς οὕτω καλεῖσθαι. οἱ δὲ τὰς ἐκ κριθῶν μάζας γινομένας.

delta 182 Δεπύρως · διαπύρως, θερμῶς.

delta 183 Δεξάμενος · ἀντὶ τοῦ λαβών. Ἡρόδοτος η' (115, 1).

delta 184 Δεξιᾶς · συνθήκας.

delta 185 Δεξιολάβος · παραφύλαξ.

delta 186 Δεξιός · ἀγαθός, ἐπιτήδειος.

delta 187 Δεξίδωροι · δωροδόκοι.

delta 188 Δεξιοῦται · προσάγεται, ξενοδοχεῖ, φιλοφρονεῖται.

delta 189 Δεξίωσις · ὑποδοχή.

delta 190 Δεξιμήλων θεῶν · ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι τὰ θυόμενα μῆλα.

delta 191 Δέοιτο · χρήζοι.

delta 192 Δέοντο (Σ 553)· ἐδεσμεύοντο.

delta 193 Δέος · φόβος.

delta 194 Δέπυρος · διάπυρος, θερμός.

delta 195 Δεπάεσσι · ποτηρίοις.

delta 196 †Δέρεα† · ἐπιτραχήλιος κόσμος.

delta 197 Δερρίδιον · σκιάδιον δερμάτινον.

delta 198 Δερκυλίδας · ὄνομα κύριον βασιλέως Λακεδαιμονίων.

delta 199 Δέρκειν · βλέπειν.

delta 200 Δερματικόν · Λυκοῦργος λέγει (fr. 1 C.) τὸ ἐκ τῶν δερματίων τῶν πιπρασκομένων περιγινόμενον ἀργύριον.

delta 201 Δερμηστής · Λυσίας μὲν (fr. 104 S.) τὸν σκώληκά φησιν οὕτω λέγεσθαι, Ἀρίσταρχος δὲ τὸν ὄφιν. εἶη δ' ἂν μᾶλλον ὁ τὰ δέρματα ἐσθίων †έτοιμότερον† οὕτω καλούμενος.

delta 202 Δερμηστής ἔσθων · οἱ μὲν φασιν εἶδος εἶναι σκώληκος, ὃς κατεσθίει τὰ δέρματα· Ἀρίσταρχος δὲ ὄφιος εἶδος τοῦτο εἶναί φησι.

- delta 203 Δερκομένων · βλεπόντων.
- delta 204 Δέρρις · δέρμα. ἢ τρύχινον παραπέτασμα.
- delta 205 Δέρρεις · τὰ ξηρὰ καὶ ἀμάλακτα δέρματα· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ ἄλλα.
- delta 206 Δέρος · αἱ τοιαῦται εὐθεῖαι ἦτοι Ἰωνικαὶ εἰσιν ἢ Δωρικαὶ· δέρος, κῶος· ἀπὸ γὰρ τοῦ δέρας καὶ κῶας πεποιήται.
- delta 207 Δέρτρον (λ 579)· ἐπίπλουν. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος τὸ δέρμα καὶ πάντα τὸν χρώτα τὸν πρὸς τοῦ ἥπατος. ἄμεινον δὲ τὸ ράμφος. δέρτρον ἀπὸ τοῦ δέρειν, ὅπερ ἐστὶ κρούειν. τούτῳ <δὲ> διαρρήσουσιν ἃ ἂν ἐσθίωσιν οἱ γῦπες τῇ κρούσει τοῦ ράμφους. καὶ ἔστι τὸ ὄνομα ῥηματικόν. ὡς παρὰ τὸ πλήσσω πλήκτρον, οὕτως καὶ παρὰ τὸ δέρω δέρτρον.
- delta 208 Δεσαύχενας · τοὺς ἀσκούς.
- delta 209 Δεσποτοῦν (Pl. Tim. 44d)· τὸ δεσπόζον καὶ κυριεῦον.
- delta 210 Δεσπόσυννοι · τοῖς οἰκέταις οἱ παῖδες τῶν δεσποτῶν.
- delta 211 †Δεσπότου κεκαρμένου · ἀπενθοῦντος†.
- delta 212 Δεσμοὶ Τυρρηνοὶ · οἷς ἐχρῶντο κατ' ἐκεῖνο καιροῦ εἰς τὰς τῶν δεσμοτῶν κακουχίας.
- delta 213 Δεσποσύνων ὄψων · ἀντὶ τοῦ δεσποτικῶν ὄψων. Ἀριστοφάνης (fr. novum).
- delta 214 Δεύειν · φυρᾶν. καὶ δέδευκε πεφύρακεν. ἔστι δὲ τὸ φυρᾶν Ἑλληνικόν.
- delta 215 Δευθέντα · βραχέντα.
- delta 216 Δευόμενος · βρεχόμενος.
- delta 217 Δεῦρο · ἐνθάδε, ἐπὶ τοῦ παρόντος. καὶ τὸ ἐλθέ, ὡς ἡμεῖς.
- delta 218 Δεῦρο · ἔνιοι ἐπὶ {τοῦ} χρόνου τετάχθαι νομίζουσιν. οἱ δὲ ῥήτορες ἐπὶ τόπου πάντες αὐτῷ χρῶνται, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου (1, 174).
- delta 219 Δεῦρ' αἰεὶ · ἀντὶ τοῦ ἕως τούτου. Πλάτων Νόμων ζ' (811 c)· „πρὸς τοὺς λόγους οὐς ἐξ ἔω μέχρι δεῦρ' αἰεὶ <δι> ἐληλύθαμεν“. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ ὠδὶ τιθέασιν.
- delta 220 Δευσοποιός · βαφεύς. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἔμμονον καὶ δυσασπόπλутον.
- delta 221 Δευσοποιὸς πονηρία · μετῆκται ἡ λέξις ἀπὸ τῶν καταβεβαμμένων ἐρίων. σημαίνει δὲ τὸ βέβαιον καὶ ἀνέκπλутον τοῦ χρώματος. οἱ συγγραφεῖς δὲ ὅταν ἀμετακίνητόν τι δηλῶσαι βούλωνται, καταχρῶνται τῇ λέξει καὶ ἐπ' ἄλλων. δύναται οὖν ἡ δευσοποιὸς πονηρία ὑπερβάλλουσα εἶναι καὶ ἥς οὐχ οἶόν τε ἦν περιγενέσθαι.
- delta 222 Δευσοποιός · κυρίως μὲν ἐπὶ τῆς πορφύρας λέγεται τὸ ὄνομα, τῆς ἔμμονον καὶ ἀνέκπλутον ἐχούσης τὸ ἄνθος τῆς βαφῆς. ἐκ μεταφορᾶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πάντων τῶν ἐχόντων τὸ χρῶμα ἔμμονόν τε καὶ πολυχρόνιον.
- delta 223 Δεῦτε · παρακελεύσεως ἐπίρρημα.
- delta 224 Δεύτερος πλοῦς · ὅτε ἀποτυχῶν τις οὐρίου κώπαις πλεῖ (cf. Men. fr. 205 K.—Th.).
- delta 225 Δευτέριον · τὸν δευτερίαν ὑφ' ἡμῶν καλούμενον οἶνον.
- delta 226 Δέχομαι · ἀντὶ τοῦ ὁμολογῶ.
- delta 227 Δέω μικροῦ · μικροῦ γε ἔχομαι.
- delta 228 Δηγμούς · τοὺς δαγμούς.
- delta 229 Δῆθεν · ὡς δή φησι. τοῦτο δὲ προσποιήσιν ἀληθείας ἔχει, δύναμιν δὲ ψεύδους. λαμβάνεται δὲ τὸ †δῆθεν† ὡς παραπληρωματικόν.
- delta 230 Δηϊοτῆτος · μάχης.

- delta 231 Δηΐουν · διέκοπτον, ἐτίτρωσκον.
- delta 232 Δηλαΐσθη · ἐλεεινή, ἀθλία.
- delta 233 Δηλήσεται · βλάψει, διαφθερεῖ.
- delta 234 Δηλιασταί · οἱ εἰς Δῆλον ἐξελθόντες θεωροί. οὕτως Λυκοῦργος (fr. 87 C.).
- delta 235 Δήλιος · ὁ βωμός ὃν ἀπὸ κεράτων παραθέουσιν.
- delta 236 Δήλιον · χωρίον Ταναργικόν.
- delta 237 Δή · τόδε. καὶ Μένανδρος λέγει.
- delta 238 Δῆλοι · ὁράσεις, ἐνύπνια.
- delta 239 Δήλων · ὁράσεων.
- delta 240 Δημαγωγεῖ · στρατηγεῖ.
- delta 241 Δημαρχία · ὅτε δῆμος ἄρχει.
- delta 242 Δημαίνετος · ὄνομα κύριον.
- delta 243 Δήμαρχος · ὁ δήμου τινὸς ἄρχων, ὃς καὶ τοῦ κατὰ χώραν δήμου προΐστατο καὶ ἀπεγράφετο τὰς οὐσίας ἐκάστου πρὸς τὰ δημόσια ὀφλήματα.
- delta 244 Δήμαρχος · ἐκάστου δήμου τῶν ἐν Ἀθήναις ὁ κατάρχων δήμαρχος ἐλέγετο. οὗτοι δὲ τὰς ἀπογραφὰς ἐποιοῦντο τῶν προσόντων ἐκάστῳ δήμῳ χωρίων. ἔτι δὲ καὶ τὰ ληξιαρχικὰ γραμματεῖα παρ' αὐτοῖς ἦν. ἀλλὰ καὶ συνῆγον τοὺς δήμους, ὅποτε δεήσειε, καὶ ψῆφον αὐτοῖς <ἐ> δίδοσαν, καὶ ἐνεχυρίαζον δὲ οὗτοι.
- delta 245 Δημήτριος · τραγωδιῶν ὑποκριτὴς †Διῶν† τὸν πλησόμενον Ἀγαμέμνονα.
- delta 246 Δημ <ι> ὅπρατα · ἃ ὁ δῆμος πιπράσκει αὐτοῦ γενόμενα, δημοσιευθέντα.
- delta 247 Δημελέητος · ἐλεεινός.
- delta 248 Δημοθήσειε · θεωρήσειε.
- delta 249 Δημοποίητος · ὁ ὑπὸ τοῦ δήμου γεγονώς πολίτης.
- delta 250 Δημεύσας · δημοσιεύσας.
- delta 251 Δήμιον · δημόσιον.
- delta 252 Δημηγόρος · ἐπὶ τοῦ δήμου λαλῶν.
- delta 253 Δημιουργεῖ · τὰ μὴ ὄντα ποιεῖ.
- delta 254 Δημότης · ὁ τοῦ αὐτοῦ μετέχων δήμου.
- delta 255 Δημοτικά · τὰ τοῖς πολλοῖς ἐμπρέποντα.
- delta 256 Δημιουργός · χειροτέχνης, ὁ τὰ μὴ ὄντα ποιῶν.
- delta 257 Δημοβόρος · ὁ τὰ δημόσια ἐσθίων.
- delta 258 Δημοκλείδας · ξένους καὶ μοιχοὺς τοιοῦτος γὰρ ὁ Δημοκλῆς.
- delta 259 Δημόκοινον · δημόσιον.
- delta 260 Δημόκοινος · ὁ δημόσιος βασανιστής. ἢ ὁ δήμιος.
- delta 261 Δημογέροντες · οἱ τοῦ δήμου ἐντιμότατοι.
- delta 262 Δημοθoinία · τοῦ δήμου εὐωχία ἢ θυσία.
- delta 263 Δημοποίητος · ὁ φύσει μὲν ξένος, ὑπὸ δὲ τοῦ δήμου πολίτης γεγονώς.
- delta 264 Δημόσιος · δημοσίους λέγουσι τοὺς τῆς πόλεως δούλους
- delta 265 Δημόσιος · ὁ τῆς πόλεως δοῦλος, ὃς ὑπηρετεῖ τοῖς δικαστηρίοις καὶ τοῖς κοινοῖς ἔργοις.

- delta 266 Δημότας · οἱ μὲν Ἴωνες τοὺς δημοτικούς. καὶ Ἡρόδοτος οὕτως (2, 172, 2.5 et 5, 11, 2). οἱ δὲ Ἀττικοὶ τοὺς τοῦ αὐτοῦ δήμου μετέχοντας.
- delta 267 Δημοτελῆ · δημοσίαν.
- delta 268 Δημοτελῆ καὶ δημοτικά ἱερά · διέφερον ἀλλήλων καὶ τῶν ὀργεωνικῶν καὶ τῶν γενικῶν.
- delta 269 Δημοτελῶς · παντὶ τῷ δήμῳ.
- delta 270 Δημοτευόμενος · μετὰ τῶν δημοτῶν. φησὶ Δημοσθένης (44, 39 et 57, 49.55).
- delta 271 Δημοτευόμενος · δημοτεύεσθαι ἔστι τὸ τοῦδὲ τινος δήμου κοινωνεῖν καὶ χρηματίζειν ἀπ' αὐτοῦ.
- delta 272 Δημοῦσθαι · δημοκοπεῖν. καὶ ἀντὶ τοῦ παίζειν. οὕτως Πλάτων (Theaet. 161e).
- delta 273 Δημότης · πολίτης.
- delta 274 Δημότης · ὁ τοῦ αὐτοῦ μετέχων δήμου.
- delta 275 Δημωδέστερος · ἀσχημονέστερος· διὰ τὸ ἐν ὄψει πάντων γινόμενον, διὰ τὸν δῆμον.
- delta 276 Δημωφελής · δῆμον ὠφελῶν.
- delta 277 Δημοῦν · πολεμεῖν.
- delta 278 Δηνάριον · εἶδος ἀργυρίου ὀλοκοτίνου.
- delta 279 Δήξομαι · λυπήσω.
- delta 280 Δήπου · ὥς δή.
- delta 281 Δήπουθεν · δηλονότι. ἢ ἔκ τινος τόπου.
- delta 282 Δήριν · μάχην ἢ φιλονεικίαν.
- delta 283 Δήτα · οὕτως.
- delta 284 Δημοφάνης · κύριον.
- delta 285 Δηώσας · πραιδεύσας, ἀνελών, κατατεμών.
- delta 286 Διαβασιλίζεται · τῆς βασιλείας ἀντιποιεῖται.
- delta 287 Διαβάλλειν · τὸ ἐξαπατᾶν καὶ παραλογίζεσθαι. Θουκυδίδης α' καὶ Κρατῖνος (fr. novum).
- delta 288 Διαβάτης ἢ διαβήτης · ὄργανόν τι τεκτονικόν. ἔστι δὲ καὶ νόσημά τι σωματικόν ὁ διαβήτης, ὃ οἱ ἐχόμενοι κατέχειν τὸ ὕδωρ οὐ δύνανται.
- delta 289 †Διαβούλομαι† · ἀναπείσω. Θουκυδίδης.
- delta 290 Διάβαθρα · σανδαλίων εἶδος.
- delta 291 Διαβάλλεις · παραλογίζῃ, εἰς ἀπέχθειαν ἄγεις. τάττουσι δὲ τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου, οἷον „τῇ θυγατρὶ τῇ ἐμῇ διαβεβλημένοσ“ (Hdt. 1, 118, 2), καθὸ καὶ Πλάτων ἐν Πολιτείᾳ (6, 498c) „μὴ διάβαλε ἐμὲ καὶ Θρασύμαχον“.
- delta 292 Διαγορεύων · ἀντὶ τοῦ διάφορα καὶ οὐ τὰ αὐτὰ λέγων. οὕτως Ἰσαῖος (fr. 20 S.). τὸ δὲ ἐναντίον συναγορεύειν, ὥσπερ ἐναντίον καὶ τὸ συμφέρεσθαι πρὸς τὸ διαφέρεισθαι καὶ τὸ συμφωνεῖν πρὸς τὸ διαφωνεῖν.
- delta 293 Διὰ γὰρ μαχαίρων καὶ πυρὸς ῥίπτειν δεῖ· ἐπὶ τῶν παραβαλλομένων καὶ ῥιψοκίνδυνα ποιοούντων.
- delta 294 Διαγραφὴ δίκης · ὅταν ἀπαλλαγῇ τοῦ ἐγκλήματος ὁ φεύγων, ἢ κατὰ συγχώρησιν τοῦ διώκοντος ἢ κατὰ διάγνωσιν τυχόντος, καὶ μηκέτι παρὰ μηδενὸς ἐγκαλῆται, διαγραφὴ δίκης λέγεται.
- delta 295 Διαγραφὴ · ἡ διατύπωσις τῶν πιπρασκομένων μετάλλων δηλοῦσα διὰ γραμμάτων, ἀπὸ ποίας ἀρχῆς μέχρι πόσου πέρατος πιπράσκειται.

- delta 296 Διάγραμμα · τὸ τεταγμένον ἐν ταῖς συμμορίαις, ὅποσον ἕκαστον εἰσφέρειν δεῖ. ἐτάττετο δὲ οὐ τὸ αὐτὸ πᾶσιν, ἀλλὰ πρὸς τὴν τιμὴν τῆς οὐσίας. διαγραφεὺς μέντοι ἐστὶν ὁ καθιστάμενος ἐν ταῖς συμμορίαις ἐπὶ τῷ διακρίναι, πόσον ἕκαστος εἰσενεγκεῖν ὀφείλει.
- delta 297 Διάγραμμα · ὅταν εἰσφορᾶς δεήσειεν εἰς τὸ κοινὸν πολέμου ὄντος, τὸ ἐκάστω ἐπιγραφόμενον ἀργύριον διάγραμμα καλεῖται.
- delta 298 Διάγραμμα · τὸ μίσθωμα· διέγραφον γὰρ οἱ ἀγορανόμοι ὅσον ἔδει λαμβάνειν τὴν ἐταίραν ἐκάστην.
- delta 299 Διαβούλια · τὰ ἐκ λογισμῶν ἀτόπων παίσματα.
- delta 300 Διαγνώμη · διάγνωσις καὶ διάκρισις, ὥσπερ καὶ καταβολή . ἡ λέξις ἰδικὴ Θουκυδίδου (1, 87, 6 et 3, 42, 1. 67, 7).
- delta 301 Διαγραμμίζειν · ἐπὶ γραμμαῖς παίζειν.
- delta 302 Διαγράφειν · διαξέειν, ἐξαλείφειν. ἀπὸ τοῦ τεταραγμένα διεξιόντος.
- delta 303 Διαγραφεὺς · ὁ μερίζων ἐκάστω τῶν ἀπὸ τῆς συμμορίας τὴν προσήκουσαν αὐτῷ εἰσφέρειν συμφορὰν.
- delta 304 Διαγράψαι · εἰώθασι μὲν καὶ τὸ διαξῆσαι λέγειν οὕτω. λέγεται δὲ διαγράψαι καὶ τὸ περιελεῖν τὸ ἐπιγραφὲν ἔγκλημα.
- delta 305 Διαδικασία · οὐχ ἀπλῶς πᾶσα δίκη, ἀλλ' ἐν αἷς περὶ τινος ἀμφισβήτησις ἐστὶ. λέγεται δὲ διαδικασία <καὶ ὅταν δημευθείσης οὐσίας δικάζηται> τις πρὸς τὸ δημόσιόν τινα, ὡς ὀφειλομένων αὐτῷ χρημάτων ἐν τῇ δημευθείσῃ οὐσίᾳ.
- delta 306 Διαδοκίς · διάβολος. οὕτως Κρατῖνος (fr. novum).
- delta 307 Διαδοκίς · ἡ δεχομένη τὰς ἄλλας καὶ βαστάζουσα, ὑποτιθεμένη δὲ πλαγία.
- delta 308 Διαδικασία ἐστίν, ἣν ποιοῦνται τινες τοῖς μέλλουσι χορηγεῖν, οὓς ἂν ὀρισθῆναι βούλωνται, πότε χρὴ λειτουργεῖν αὐτούς.
- delta 309 Διαγράψαντος · τινὲς μὲν ἀντὶ τοῦ καταβαλόντος καὶ καταθέντος. ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ διὰ τραπέζης ἀριθμήσαντος, ὡς λέγομεν ἐν τῇ συνηθείᾳ.
- delta 310 Διαδιδράσκει · διαφεύγει.
- delta 311 Διαδρᾶναι · διαφυγεῖν.
- delta 312 Διὰ δακτυλίου δεῖ σε ἐλकुσθῆναι · ἐπὶ τῶν διὰ νόσον ἢ λύπην λεπτῶν καὶ ἰσχνῶν γινομένων.
- delta 313 Δι{α}δοῦσι · τὸ διδῶσιν οἱ Ἴωνες καὶ Ἡρόδοτος οὕτως (2, 30, 5).
- delta 314 Διαθέσθαι · ἀντὶ τοῦ ἀποδόσθαι.
- delta 315 Διαθείη · διαπράξει.
- delta 316 Διαθέουσα · διατρέχουσα.
- delta 317 Διάθεςιν · Πολιτείας ἡ' (Pl. Reip. 6, 489a)· „πρὸς τοὺς ἀληθινοὺς φιλοσόφους τὴν διάθεςιν ἔοικεν“, καθὸ καὶ εἰκόνια λέγουσιν ἀναθεματικά.
- delta 318 Διαθετῆρα · Νόμων ἡ' (Pl. Leg. 6, 765a)· „τὸν ἄρχοντα χορῶν καὶ διαθετῆρα“· διακοσμοῦντα, διατάσσοντα.
- delta 319 Διάθεςις · Ἰσοκράτης (11, 14) ἀντὶ τοῦ πρᾶσις. Ἀντιφῶν δὲ (87 B 63 D.—K.) ἀντὶ τοῦ διοικήσις. καὶ διαθέσθαι ἐπὶ τοῦ διοικῆσαι. παραλαμβάνεται δὲ τὸ διαθέσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ συνθέσθαι, ὡς Ὑπερίδης (1, 1, 12 J.) καὶ Δημοσθένης.
- delta 320 Διαθήκη · δυϊκῶς ἐκφωνεῖται. ἡ μὲν ἐπὶ θνησκότων διατάξεως καὶ ἐνταλμάτων χαρακτηῖρα φέρουσα. ἡ θατέρᾳ δὲ <***> .

- delta 321 Διάθημα · ἐπιτήδευμα.
- delta 322 Διαθλοῦντες · πονοῦντες.
- delta 323 Διαθρύπτεται · χαυνοῦται, διαλύεται.
- delta 324 †Διέδρον† · τὸ μετ' ἐρυθήματος λαμπρόν.
- delta 325 Διὰ τοῦ τοίχου λαλεῖν · ἐπὶ τῶν ἀναισθήτως τι διαπραττομένων.
- delta 326 Διαίταις · ταῖς χωρὶς δικαστηρίου κρίσεσι.
- delta 327 Διακεχρημένον · ἀντὶ τοῦ κατὰ μέρος δεδανεισμένον. Δημοσθένης (27, 11).
- delta 328 Διαιτῶν · δικάζων.
- delta 329 Δαιωνιεῖ · δι' αἰῶνος παραμενεῖ.
- delta 330 Διαιτητῶν αἵρεσις · εἶδος τι δίκης ἐστίν· ὅποτε γὰρ τῶν δικαζομένων οἱ μὲν βούλονται διαιτᾶσθαι, οἱ δὲ οὐ, τοῖς μὴ βουλομένοις, ἵνα ἀναγκασθῶσιν, ἐδίδοτο ἢ διαιτητῶν αἵρεσις.
- delta 331 Διακεκναισμένη · διεφθαρμένη.
- delta 332 Διακαυνίσασθαι · διακληρώσασθαι.
- delta 333 Διακεκορῆσθαι · διαπεπαρθενεῦσθαι, τετμηῆσθαι τῇ μίξει.
- delta 334 Διακεχυμένος ·
- delta 335 Διακίγκλισον · διάσεισον.
- delta 336 Διακέκοπται · οἷον ἀδοκίμαστόν ἐστι· διέκοπτον γὰρ τὸ ἀδόκιμον νόμισμα οἱ παλαιοί.
- delta 337 Διακεχλοιδέναι · θρύπτεσθαι.
- delta 338 Διακλιμακίσας · διαπαλαίσας· κλιμαξ γὰρ καὶ κλιμακισμὸς πάλαισμα ποιόν.
- delta 339 Διακλῶν · διαθρύπτων.
- delta 340 Διακναιόμενος · ξεόμενος ἢ λυπούμενος.
- delta 341 Διακναίουσι · διαφθείρουσι.
- delta 342 Διακόκκω · ὁ μεταξὺ χρόνος. Φερεκράτης (fr. novum).
- delta 343 Διακομισθεῖς · διελθών.
- delta 344 Διακόνιον · οἱ μὲν τὴν πλακοῦντος κρηπίδα, Μενεκλῆς δὲ ἐν τῷ Γλωσσοκόμῳ (FGrHist 270 F 8) ταῦτ' εἴρηκε περὶ αὐτοῦ· „Ἀθηναῖοι τῷ Ἀπόλλωνι τὴν καλουμένην εἰρεσιώνην ὅταν ποιῶσι, πλῆττοντες λύραν τε καὶ κοτύλην καὶ κλῆμα καὶ ἄλλ' ἅττα κυκλοτερῆ πέμματα ταῦτα καλοῦσι διακόνιον“. {λέγεται δὲ ἐπὶ τινος ἐγκρατοῦς}. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀμερίας (p. 7 Hoffmann) διακόνια τὰ κατὰ τὴν εἰρεσιώνην τῷ Ἀπόλλωνι πλασσόμενα πέμματα. τινὲς δὲ λέγουσι ζωμὸν ποιόν, τινὲς δὲ μᾶζαν.
- delta 345 Διακορεῦσαι · διαπαρθενεῦσαι, οἶονεῖ διατεμεῖν.
- delta 346 Διακονίστερος καὶ διακονίστατος · καὶ λαλίστερος καὶ κλεπτίστερος. {παροιμία} „Φρὺξ ἀνὴρ πληγεὶς ἀμείνων καὶ διακονίστερόσ“ φησιν ἢ παροιμία.
- delta 347 Διακουράζεσθαι · ἀτενὲς βλέπειν· διὰ τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς κόρας λέγεσθαι.
- delta 348 Διακρία · τόπος ὑπὲρ Βραυρῶνα.
- delta 349 Διακριδόν · διακεκριμένως.
- delta 350 Διακορῆς · μεμεστωμένος.
- delta 351 Διακρίνεται · ἀμφιβάλλει, ἀπιστεῖ, διαχωρίζεται.
- delta 352 Διακρούεσθαι · ἐξωθεῖν ἢ υπερτίθεσθαι. καὶ ἄλλοτε ἄλλως διαναβάλλεσθαι.
- delta 353

Διάκτωρ · διάκονος, ἄγγελος, ἀπαγγέλλων.

delta 354 Διακυκῶσι · διαταράσσουσι.

delta 355 Διακυνοφθαλμίζεσθαι · τὸ ὑποβλέπεσθαι καὶ ὑφορᾶσθαι ἀλλήλους.

delta 356 Διαιτηταί · τοὺς ὑπὲρ πεντήκοντα ἔτη γεγονότας καὶ καθαρὸς πάσης αἰτίας ὑπειλημμένους ἀπὸ τοῦ ληξιαρχικοῦ γραμματείου κληρώσαντες τὰ τῶν πολιτῶν διαιτᾶν ἐποιοῦν. ξένοις μέντοι γε ἐπὶ τοῦτο ἐλθεῖν οὐ συγκεχώρητο. ἔξεστι δὲ τοῖς μεμφομένοις †διαιτᾶν† ἐκκαλεῖσθαι τὸ δημόσιον δικαστήριον.

delta 357 Διακωδωνίσαντες · δοκιμάσαντες.

delta 358 Διακωδωνισθέντες · διαφημισθέντες. ὥς ἐπὶ πλεῖστον δὲ ἐπὶ τῶν διαπαιζομένων λαμβάνεται.

delta 359 Διακωχή · διάλειψις.

delta 360 Διαλαβεῖν · καὶ τὸ ἐκατέρωθέν τινος ἐπιλαβέσθαι. καὶ τὸ διαχωρίσαι εἰς δύο μέρη καὶ εἰς πλείονα.

delta 361 Διαλαμβάνων · ὑπομνηματίζων, συγγράφων.

delta 362 Διαλαβών · διαδεξάμενος.

delta 363 Διαλαγχάνειν · διαμερίζεσθαι, διακληροῦσθαι.

delta 364 Διαλέγεσθαι · τὸ συνουσιάζειν.

delta 365 Διάλαυρος · ὁμφαλός.

delta 366 Διαλέγοντο γυναιξίν · ὁμιλοῖεν ἢ συνουσιάζοιεν. οὕτως Ἱεροκλῆς (fr. 3 Arnim).

delta 367 Διαλεληφότες · ἀπειληφότες.

delta 368 Διαλείμματος · διαχωρισμοῦ.

delta 369 Διαλέγουσαν · διοικοδομοῦσαν· λέγειν γὰρ τὸ οἰκοδομεῖν.

delta 370 Διαλέγουσι · διορύττουσι. Θουκυδίδης.

delta 371 Διάληψις · ἐνθύμησις ἢ γνῶσις.

delta 372 Διάληξις · διαλαγχάνειν μὲν ἐστὶ τὸ διαιρεῖσθαι κλήρῳ, διάληξις δὲ τὸ πρᾶγμα.

delta 373 Διάλειμμα · διάστημα.

delta 374 Διαλλακτής · φιλιωτής.

delta 375 Διάλογος πορνῶν · τὸ ἔσχατον καὶ λείψανον· διάλογος γὰρ παιδιᾶς μέρος, ὅταν ἐπὶ τέλει διαλέγωσι τὰς ψήφους.

delta 376 Διαλύσω · ἀντὶ τοῦ καταλλάξω.

delta 377 Διαμαξαμένη · διαψησαμένη.

delta 378 Διαμαρτυρία · αὕτη τρόπον τινὰ παραγραφή ἐστὶ περὶ τοῦ εἰσαγωγίμον εἶναι τὸ πρᾶγμα ἢ μή.

delta 379 Διαμαρτυρία καὶ διαμαρτυρεῖν · τρόπος τις ἦν ἢ μαρτυρία παραγραφῆς· πρὸ γὰρ τοῦ εἰσαχθῆναι τὴν δίκην εἰς τὸ δικαστήριον ἐξῆν τῷ βουλομένῳ διαμαρτυρῆσαι, ὥς εἰσαγωγίμός ἐστιν ἡ δίκη ἢ οὐκ εἰσαγωγίμος. διαφέρει δὲ τῆς παραγραφῆς τῷ τὴν μὲν διαμαρτυρίαν γίνεσθαι οὐ μόνον ὑπὸ τῶν φευγόντων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν διωκόντων. καὶ πρότερόν γε ὁ διώκων προῦβάλλετο τινα μαρτυροῦντα εἰσαγωγίμον εἶναι τὴν δίκην, καὶ περὶ τούτου πρῶτον ἐγίνετο ἡ κρίσις πρὸς αὐτὸν τὸν διαμαρτυρήσαντα, οὐ πρὸς τὸν ἐξ ἀρχῆς δικαζόμενον. εἰ δὲ μὴ προβάλοιτο μάρτυρα ὁ διώκων, τότε ἐξῆν τῷ φεύγοντι προσαγαγεῖν τινα μαρτυροῦντα μὴ εἰσαγωγίμον εἶναι τὴν δίκην, καὶ πάλιν πρὸς τὸν διαμαρτυρήσαντα ὁ ἀγὼν ἐγίνετο. ἐπεσκήπτοντο δὲ ψευδομαρτυριῶν καὶ ταῖς διαμαρτυρίαις, ὥσπερ ταῖς μαρτυρίαις. τάχα δὲ ἐπὶ μὲν ταῖς τοῦ ἀποστασίου δίκαις ἐκεκώλυτο διαμαρτυρεῖν, ἐν δὲ ταῖς τοῦ ἀπροστασίου οὐκέτι.

- delta 380 Διαμάρτοι · ἀποτύχοι.
- delta 381 Διαμέλλει · ἀναβολῇ χρήται.
- delta 382 Διαμεμετρημένη ἡμέρα · τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ὕδατι μεμετρημένῳ διεμέτρουσιν. καὶ τοῦτο ἐγένετο ἐν μόνῳ τῷ Ποσειδεῶνι μηνί· βραχυτάτας γὰρ οὗτος ὁ μὴν τὰς ἡμέρας ἔχει. οἱ τοῖνυν δημόσιοι καὶ μεγάλοι ἀγῶνες πρὸς τοῦτο τὸ ὕδωρ ἡγωνίζοντο. καὶ διενέμετο εἰς τρία μέρη ἡ ἡμέρα· ἡ μὲν πρώτη ἡμέρα τῷ κατηγόρῳ, ἡ ἐφεξῆς δὲ τῷ κατηγορουμένῳ καὶ ἡ τρίτη τοῖς δικάζουσιν εἰς τὸ σκέψασθαι τὴν ψῆφον.
- delta 383 Διὰ μέσου τείχους · τριῶν ὄντων τειχῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, τοῦ τε βορείου καὶ τοῦ νοτίου καὶ τοῦ Φαληρικοῦ, διὰ μέσου τῶν παρ' ἑκάτερα τὸ νότιον ἐλέγετο, οὗ μνημονεύει καὶ Πλάτων ἐν Γοργίᾳ (455e).
- delta 384 Διαμεμετρημένη ἡμέρα · μέτρον τί ἐστὶν ὕδατος πρὸς μεμετρημένον ἡμέρας διάστημα ῥέον. ἐμετρεῖτο δὲ τῷ Ποσειδεῶνι μηνί, ὡς δὴ τὸ τοῦτο ἡγωνίζοντο οἱ μέγιστοι καὶ περὶ τῶν μεγίστων ἀγῶνες. διενέμετο δὲ τρία μέρη τὸ ὕδωρ, τὸ μὲν τῷ διώκοντι, τὸ δὲ τῷ φεύγοντι, τὸ δὲ τρίτον τοῖς δικάζουσιν. ἐπισκεπτέον δὲ τὸ παρ' Ἰσαίῳ (fr. 40 S.), ὃς μεμετρημένης ἡμέρας ὅτε μὲν χωρὶς ὕδατος φησι γίνεσθαι τοὺς ἀγῶνας, ὅτε δὲ πρὸς ὕδωρ.
- delta 385 Διάμετρον · διάμετρον Δείναρχος λέγει (fr. 19, 3 C.) τὸ ἐλλεῖπον ἀπὸ τοῦ δικαίως μετρηθέντος.
- delta 386 Διαμῆσαι · διακόψαι.
- delta 387 Διαμπάζ · διόλου, διαπαντός.
- delta 388 Διαμπερές · διόλου διῆκον.
- delta 389 Διάμορφον Σωκράτην ἀπώλεσεν (com. adesp. fr. 386, 2 K.)· ἀντὶ τοῦ „δίμορφον ὤλεσεν Μίνω γόνον“. παρὰ τὸ ἐκ Μελεάγρου Εὐριπίδου (fr. novum). διάμορφον δὲ αὐτὸν ἔφη, ἐπεὶ ἀμορφότατος ἦν.
- delta 390 Διαμυλλαίνειν · διεσθίειν, διακόπτειν, διαστρέφειν τὰ χεῖλη.
- delta 391 Διαμυδῶντες · διαβρέχοντες.
- delta 392 Διαμυδαίνεται · ἀντὶ τοῦ διαπηδᾶ καὶ διαρρεῖ καὶ διηθεῖται.
- delta 393 Διαμῶμενοι · διασκάπτοντες, ζητοῦντες.
- delta 394 Διανενεύκαμεν (Pl. Reip. 4, 441 c)· ἀντὶ τοῦ ἐπεραιώθημεν.
- delta 395 Διανίζεται · διανίπτεται, καθαρίζεται.
- delta 396 Διανυσθῆναι · τελειωθῆναι.
- delta 397 Διαπαρθενεῦσαι · μιγῆναι παρθένῳ. ἐλέγετο δὲ οὕτως καὶ τὸ παρθενοτροφεῖν καὶ διαφυλάττειν παρθένον.
- delta 398 Διαπαρτριβαί · ἐνδελέχειαί.
- delta 399 Διαπατταλεύειν · τὸ διερευνᾶν καὶ ζητεῖν ἐπιμελῶς.
- delta 400 Διαπατταλευθήση (Ar. Equ. 371)· ἀπὸ τῶν τὰς βύρσας διατεινόντων. σημαίνει δὲ τὸ ἐρευνᾶν ἐπιμελῶς.
- delta 401 Διαπεπατταλευμένα · διεσφηκωμένα ὥστε οὐδὲ πάτταλον διείραί που διὰ πυκνότητα. δύναται δὲ εἶναι καὶ ἀπὸ τῶν τοίχων τῶν μηκέτι πασσάλου τόπον ἔχόντων. οἷον ἐπ' ἀκριβὲς ἡγμένα. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ψυχομένων δερμάτων.
- delta 402 †Διαπεπάχθαι† · τὸ διαστῆσαι τὰ σκέλη.
- delta 403 Διαπεπονημένης · κατορθωθείσης.
- delta 404 Διαπερᾶναι · τελειῶσαι.

- delta 405 Διαπεράναντες · διακεντήσαντες.
- delta 406 Διαπηνηκίσαι · ἐξαπατήσαι· πηνήκην γὰρ οἱ ἀρχαῖοι Ἀττικοὶ τὴν ἐκ τῶν τριχῶν περιθέτην ἔλεγον. καὶ τὸ φενακίσαι δέ τινες ἀπὸ τούτου εἰρῆσθαι νομίζουσι.
- delta 407 Διαπιθηκίσαι · τὸ διαπαῖξαι· ἀπὸ τῶν πιθήκων· φιλοπαιγμονέστατον γὰρ τὸ ζῶον.
- delta 408 Διαπληκτίζονται · διαμάχονται.
- delta 409 Διαπονεῖν · ἀσκεῖσθαι.
- delta 410 Διαπορῶ · ζητῶ, ἀμφιβάλλω.
- delta 411 Διαπορθμεύεται · διακομίζεται, διαπερᾶ.
- delta 412 Διαπορηθέντες (Pl. Tim. 49b)· διαποροῦντες.
- delta 413 Διαπορθμεύσων · διαπεράσων, διακομίσων.
- delta 414 Διαπραξάμενον ἐλευθερίαν ·
- delta 415 Διαπρέπειν · διαφαίνεσθαι, διαφέρειν.
- delta 416 Διαπρεπής · ἔκδηλος, ἐπίσημος.
- delta 417 Διαπρύσιον · διὰ παντὸς †δεξιόν†, μέγα, ἐξάκουστον, διαβόητον.
- delta 418 Διαπυνθάνεται · ἐρωτᾷ.
- delta 419 Διαρκῶς · δαψιλῶς.
- delta 420 Διαρθρώσας · διατυπώσας.
- delta 421 †Διαροῖζεται† · ὁρμᾷ.
- delta 422 Διαρτῆσαι · τὸ ἐξαπατήσαι. οὕτω Μένανδρος (fr. 839 K.—Th.).
- delta 423 Διαρρεῖν · διαχεῖσθαι, χαυνοῦσθαι.
- delta 424 Διαρρέουσα · τρυφήλῃ.
- delta 425 Διαρρήδην · σαφῶς, φανερώς.
- delta 426 Διαρραῖσαι · διαφθεῖραι.
- delta 427 Διαρρικνουῖσθαι · τὸ τὴν ὄσφυν φορτικῶς περιάγειν. Κρατῖνος <Τροφωνίῳ (fr. 219 K.), οἶον „ξίφιζε καὶ σπόδιζε καὶ διαρρικνουῖ“> .
- delta 428 Διαρ{ρ}ύτ{τ}ειν · διαρ{ρ}ύειν, διαντλεῖν, ὡς ἀνύτ{τ}ειν τὸ ἀνύειν.
- delta 429 Δι' Ἄρματος · Ἄρμα τόπος Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ διοσημείας γινομένης ἔπεμπον εἰς Δελφούς.
- delta 430 Διαρτᾶν · κυρίως ἀντὶ τοῦ διαιρεῖν. καὶ τὸ δι <***> .
- delta 431 Διαρτίσαι · ἀναπλάσαι, καταρτίσαι.
- delta 432 Διαρτωμένων · καταρτιζομένων.
- delta 433 Διασαλακωνίσαι · διαθρύψαι.
- delta 434 Διασαυλούμενον · θρυπτόμενον.
- delta 435 Διασαυλούμενος · ἀβρυνόμενος καὶ διαθρυπτόμενος. <Ἀριστοφάνης (fr. 624 K.): „ὁρῶ γὰρ ὡς ὄμφακα διασαυλούμενον“. παρὰ τὸν σαῦλον, τὸν τρυφερὸν καὶ γαῦρον. Σιμωνίδης ἐν Ἰάμβοις (fr. 18 W.): „καὶ σαῦλα βαίνων ἵππος ὡς κορωνίτησ“> .
- delta 436 †Διασῆ <θιν> †· διαξύνειν, ἀπαλείφειν, παράπτεσθαι.
- delta 437 Διασκεδαννύουσιν · διασκορπίζουσιν.
- delta 438 Διασιλλαίνειν · δυσαρεστεῖν.
- delta 439

Διασκανδικίσης (Ar. Equ. 19)· διευριπιδίσης· σκάνδιξ γὰρ λάχανον. ἡ δὲ μήτηρ Εὐριπίδου σκάνδικας ἐπίπρασκεν.

delta 440 †Διασμύχων† · διαξέων.

delta 441 Διασκευάσασθαι · ἀντὶ τοῦ συσκευάσασθαι. Ἰσαῖος (fr. 76 S.).

delta 442 Διασπῶν · κατασπῶν, διαστρέφων.

delta 443 Διασπαθᾶν · ἀφειδῶς δαπανᾶν.

delta 444 Διασείστους · εἰκόσιν ὠνομάσθαι οἱ διάσειστοι παρὰ τὸ κινεῖσθαι καὶ διασεῖσθαι πρότερον, εἴτα βάλλεσθαι, ἵνα <ἀ> κακούργητοι μᾶλλον ὥσιν.

delta 445 Διάστασις · ἀντὶ τοῦ διακόσμησις. Ἀντιφῶν (87 B 23 D.—K.).

delta 446 Διαστείχειν · διέρχεσθαι.

delta 447 Διαστείχοντες · διαπορευόμενοι.

delta 448 Διαστείχουσιν · διερχομένην.

delta 449 Διαστελλόμενος · διαχωριζόμενος.

delta 450 Διασαφηνίζειν · τὸ τῇ γλώττῃ ἀκριβοῦν. {οἱ νεώτεροι <διαφθεῖραι> καὶ βιάσασθαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τάττουσιν ἀδιαφόρως}.

delta 451 Διασφάγες · διεστῶσαι πέτραι.

delta 452 Διασφάξ · διατομή ὄρους.

delta 453 Διάσχεσις · κροῦμά τι, ἢ φορά τις τῶν χειρῶν ἐν τῇ λύρᾳ.

delta 454 Διασχών · διελθών, διαστήσας.

delta 455 Διαταφρεύει · διασκάπτει.

delta 456 Διαττᾶν · σήθειν.

delta 457 Διαταμιεύειν (Pl. Leg. 7, 805e)· ἐπιμελεῖσθαι τῶν κατὰ τὴν οἰκίαν.

delta 458 Διαστῆσαι · ἀντὶ τοῦ διαταράξαι καὶ οἷον ἀδύνατον ποιῆσαι.

delta 459 Διαιτηταί· ἕτεροι παρὰ τοὺς δικαστάς εἰσιν οἱ διαιτηταί {ἔξω τῶν δικαστηρίων κρίνοντες}. οἱ μὲν γὰρ ἐν δικαστηρίοις ἐδίκαζον καὶ τὰς ἀπὸ τῶν διαιτητῶν ἴαφεσίμους† ἔκρινον, οἱ δὲ διαιτηταί πρότερον κλήρῳ λαχόντες ἢ ἐπιτρεψάντων αὐτοῖς τοῖς κρινομένοις διήτουν. καὶ εἰ μὲν ἤρεσκεν τοῖς ἀντιδίκοις, τέλος εἶχεν ἡ δίκη· εἰ δὲ μή, τὰ ἐγκλήματα καὶ τὰς προκλήσεις καὶ μαρτυρίας, ἔτι δὲ καὶ τοὺς νόμους καὶ τὰς ἄλλας πίστεις ἐκατέρων ἐμβαλόντες εἰς καδίσκους καὶ σημηνάμενοι παρεδίδοσαν τοῖς εἰσαγωγέεσσι τῶν δικῶν.

delta 460 Διατείνεται · διαβεβαιοῦται.

delta 461 Διατεθρυμμένος · διακεκλασμένος.

delta 462 Διατεθρυλημένος τὰ ὦτα (Pl. Reip. 2, 358c)· οἷον κατηδολεσχημένος. ἢ οἷον πλειστάκις καὶ περὶ τῶν αὐτῶν πλεῖστα ἀκηκῶς.

delta 463 Διατεθώκηται · διακεχώρισται.

delta 464 Διατεκμαίρεται · στοχάζεται.

delta 465 Διατελεῖς τυραννίδας (Pl. Reip. 10, 618a)· ἃς ἔχων ἄν τις †διατελέσας† ἀφίκοιτο.

delta 466 Διατίθεται · πράττει.

delta 467 Διατιμᾶται · δοκιμάζεται.

delta 468 Διατιμητικός · δοκιμαστικός.

delta 469 Διατιτρᾶν · διατρυπᾶν.

- delta 470 Διατοιχεῖ· ἀντὶ τοῦ ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ τοίχου τοῦ πλοίου, ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ γίνεται.
- delta 471 Διάτορον· ἐξάκουστον, μεγαλόφωνον.
- delta 472 Διατραπῆναι· διὰ φόβον ἀλλάξαι τὸ χρῶμα καὶ ὠχριάσαι.
- delta 473 †Διατραμεῖσα†· διερρηγυῖα τῶν ἰσχύων καὶ οἶονεὶ ξηρά.
- delta 474 Διατρίβει· στραγγεύεται, χρονίζει.
- delta 475 Διατριβή· τόπος ἐν ᾧ τινες μανθάνουσιν. ἢ καιρὸς καθ' ὃν ἀναστρεφόμεθα περὶ τина διάλεξιν φιλόσοφον.
- delta 476 †Διατταχῶς†· ἀντὶ τοῦ διχῶς.
- delta 477 Διάττειν· ὀρμᾶν, διατρέχειν. ἢ δάκνειν.
- delta 478 Διαύλια· μεσαύλια.
- delta 479 Διαύλιον· τὸ μεταξὺ τῆς ὥδης αὐλούμενον. λέγεται καὶ μεσαύλιον.
- delta 480 Διάυλος· ὁ διστάδιος τόπος.
- delta 481 Διαυλίζων· βαθύνων ἢ μηκύνων.
- delta 482 Διαυανθῆναι· ξηρανθῆναι.
- delta 483 Διαφανής· ὁ ἐπιφανής καὶ ἐπίσημος.
- delta 484 Διαφέρον· ἀντὶ τοῦ συμφέρον. †Ἀριστοφάνης†.
- delta 485 Διαφαίνει· διαδείκνυσιν.
- delta 486 Διαφόρως· διαφερόντως.
- delta 487 Διαφόρων· διαστάσεων καὶ χωρισμῶν τῶν κατὰ τὴν ὀργὴν γινομένων· διαφέρονται γὰρ πρὸς ἀλλήλους οἱ μὴ λέγοντες τὰ αὐτὰ ὑπὲρ οἰοῦντο πρᾶγματος, ἀλλὰ διχοστατοῦντες.
- delta 488 Διαφρυκτοῦν· διαψηφίζεῖν, διακληροῦν· τὸν γὰρ κύαμον ἐκάλουν φρυκτόν. ἀντὶ δὲ ψήφων κύαμους ἐφόρουν οἱ τῶν Ἀθηναίων δικασταί.
- delta 489 Διαφανῶς· σαφῶς ἢ συμφώνως.
- delta 490 Διαφεῖναι· διαλῦσαι.
- delta 491 Διαφερόντως· ἐξαιρέτως.
- delta 492 Διαφερώμεθα· φιλονεικῶμεν.
- delta 493 Διαφορά· ἔχθρα.
- delta 494 Διαφορά· τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἢ παραλλαγῇ καὶ ἀνομοιότης.
- delta 495 Διάφοροι· ἐχθροί. παρὰ τὸ διαφορεῖσθαι τὰς γνώμας. <Θουκυδίδης> (1, 57, 2. 3, 61, 2, al.).
- delta 496 Διάφορα· ἀναλώματα. {Θουκυδίδης}.
- delta 497 Διαχειρίζε· διοίκει.
- delta 498 Διαχειρίσαι· φονεῦσαι.
- delta 499 Διαχειροτονία· διάκρισις τις χειροτονίας ἐν πλήθει γινομένης. τοῦτο Δημοσθένης (24, 25, al.).
- delta 500 Διαχεῖται· χαίρει, διαχέεται.
- delta 501 Διάχυσις· χαρά, τέρψις.
- delta 502 Διαχύτλαζε· διακίνει, διάχει.
- delta 503

Διαψαίρουσα · διασύρουσα. καὶ Τιμόθεος τὴν ἐκλυομένην καὶ καταρρέουσιν. σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἡρεμαίαν κίνησιν. Εὐριπίδης (fr. 926 N. 2) ἐπὶ τοῦ καθαίρειν κέχρηται τῇ λέξει, <οἶον „γλῶσση διαψαίρουσα μυκτῆρων τόπους“> .

delta 504 Διαψαίρουσιν (Ar. Av. 1717)· διαπνέουσιν· ψαίρειν γὰρ τὸ πνεῖν οἱ ναυτικοὶ λέγουσι.

delta 505 Διαψαλάττεσθαι · τὸ διαστέλλεσθαι εἰς ἔρουναν· τὸ γὰρ ἀψάλακτον ἄθικτον. οὕτως Κρατῖνος.

delta 506 Διαψήφισις καὶ ἀποψήφισις · οἱ πολῖται συνίασιν ἕκαστοι κατὰ τοὺς αὐτῶν δήμους καὶ περὶ τῶν αἰτίαν ἔχόντων ἢ παρεγγεγραμμένων εἰς τὴν πολιτείαν ψῆφον φέρουσι κρύβδην· οἶον Ἀχαρνεῖς περὶ Ἀχαρνέων καὶ περὶ Ἐλευσινίων οἱ Ἐλευσίνιοι καὶ οἱ λοιποὶ δημόται παραπλησίως. καὶ τοῦτο †διὰ ψήφου†. οἱ μὲν οὖν πλειόνων ψήφων τυγχάνοντες ἀναμφισβητήτως τὴν πολιτείαν ἔχουσιν, ὅσοι δ' ἂν ἐλάττονας ψήφους λάβωσιν, οὐκέτι νομίζονται, καὶ τοῦτό ἐστιν ἡ ἀποψήφισις.

delta 507 Διαψήφισις · ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς δήμοις ἐξετάσεων, αἱ γίνονται περὶ ἐκάστου τῶν δημοτευομένων, εἰ τῷ ὄντι πολίτης καὶ δημότης ἐστίν, ἢ ξένος ὢν παρεγγέγραπται.

delta 508 Διαψήφισις · ἀπλῶς μὲν τὸ ἐνέγκαι ψήφους, κυρίως δὲ ἡ τῶν δημοτῶν ἐξέτασις, ἣν ἐποιοῦντο ἐν ἑαυτοῖς ἐπὶ τὸ ἀποψηφίσασθαι τοὺς ξένους καὶ ἐκβαλεῖν τοῦ δήμου καὶ τῆς πολιτείας. ἐδίδου δὲ ἕκαστος τῶν δημοτῶν τῷ δήμῳ διαψήφισιν ἰδίαν, εἴτε πολίτην ἐδόκει τὸν ἐξεταζόμενον εἴτε μὴ. καὶ εἰ ἀπεψηφίσθη παρ' αὐτῶν, εἰσήγετο εἰς τὸ δικαστήριον καὶ ξενίας ἐκρίνετο. καὶ εἰ μὲν ἑάλω, ἐπιπράσκετο ὡς ξένος. εἰ δὲ ἀπέφυγεν, οἱ δημόται πάλιν αὐτὸν ἀνεδέχοντο.

delta 509 Δίγονος μάσθλης · διπλοῦς ἱμάς. ἢ ὅτι οὐ μόνον κατὰ τὴν βαφὴν ἦν τοιοῦτος, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ αἵματος ἐκέχρωστο. Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδα (fr. 125 N. 2 = 129 R.)· „δίδου δαφοινὸν μάσθλητα δίγονον“.

delta 510 Διδάσκαλον · ἰδίως διδασκάλους λέγουσι τοὺς ποιητὰς τῶν διθυράμβων ἢ τῶν κωμῳδιῶν ἢ τῶν τραγῳδιῶν.

delta 511 Διδάσκαλον , οὐ καθηγητὴν λεκτέον. ἰδίως μέντοι διδασκάλους οἱ Ἀττικοὶ τοὺς μουσικοὺς βούλονται καλεῖν. οὕτως Φερεκράτης (fr. novum).

delta 512 Διδαχὴ · ἀντὶ τοῦ διδασκαλία. Ἡρόδοτος γ' (134, 4).

delta 513 Δίδραχμον · συντέλεισις, εἰσφορά, λειτουργία. ἔχει δὲ τὸ δίδραχμον οὐγγίας ζ'.

delta 514 Δίδυμοι · συνήθως ἡμῖν καὶ οἱ συμφυεῖς, ἰδίως δὲ οἱ μόνοι. ἢ δισσῶς. καὶ „αὐλοῖσι διδύμοισιν“ (τ 227).

delta 515 Διέγνωνκα · κέκρικα.

delta 516 Διέθει · διέτρεχεν.

delta 517 Διέβαλεν · ἠπάτησεν. οὕτω Θουκυδίδης.

delta 518 Διεγγύησιν · ἀντὶ τοῦ κατάστασιν ἐγγυητῶν. Δημοσθένης (24, 73).

delta 519 Διεδές · λαμπρόν, διαυγές.

delta 520 Διδαζάμενος · τελέσας τι ὑπέρτερον διδασκάλου.

delta 521 Δίειμι · διέρχομαι.

delta 522 †Δεδιοίκησε† · διέτριψεν.

delta 523 Διεῖπεν · διώκει, περιήρχετο.

delta 524 Διέζευξε · διεχώρισε. καὶ παρὰ τοῖς μουσικοῖς διεζευγμένον λέγεται τὸ τετράχορδον. καὶ συνεζεύχθαι λέγουσι τὸ ἐν αὐτῷ εἶναι.

delta 525

- Διεκόρησας τὴν παῖδα ·
- delta 526 Διεκωδώνισεν · ἀντὶ τοῦ διεπείρασε καὶ ἐξήτασεν. ἡ δὲ μεταφορὰ ἢ ἀπὸ τῶν περιπολούντων τοῖς κώδωσι νυκτὸς τὰς φυλακάς, ἢ ἀπὸ τῶν δοκιμαζόντων τὰς μαχίμους ὄρτυγας τῷ ἤχῳ τοῦ κώδωνος.
- delta 527 Διεκοσμήθησαν · διετάχθησαν.
- delta 528 Διεκπαΐσαντες · διεκτρυπήσαντες, διεκδραμόντες.
- delta 529 Διελάφυξας · διερρόφησας, ἀνήλωσας.
- delta 530 Διειλκύσθησαν · διέτριψαν, διηνέχθησαν.
- delta 531 Διενέγκαντες · ὑπενέγκαντες.
- delta 532 †Διεδοιδύκησε† · διέγραψε τῇ χειρὶ στρογγύλην αὐτὴν ποιήσας ὥς δοίδυκα.
- delta 533 †Διέξιν† · διεξέλευσιν.
- delta 534 Δι' ἐνιαυτοῦ · ἀντὶ τοῦ δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ. καὶ δι' ἡμέρας · ἀντὶ τοῦ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.
- delta 535 Διεπηνήκισας (Cratin. fr. 282 K.)· ἐξηπάτησας. ἀπὸ τῆς πηνήκης· τὴν γὰρ περιθέτην οὕτως λέγουσιν, ἣν ἔχοντες ἐξαπατῶσι τοὺς ὀρώντας.
- delta 536 Διέπει · ἐνεργεῖ, διοικεῖ, καθίσταται.
- delta 537 Διέπληντο · ἐπεπλήρωντο.
- delta 538 Διέπτυξεν · διεσαφήνισεν.
- delta 539 Διεπυνθάνετο · ἠρώτα.
- delta 540 Διερός · ὑγρός.
- delta 541 Διεργασθεῖς · ἀναλωθεῖς.
- delta 542 Διεριδόμεθα · στηριζόμεθα.
- delta 543 Διερικνοῦντο · διεκαμυλοῦντο.
- delta 544 Διερέττοντα · διακωπηλατοῦντα.
- delta 545 Διερπύσαι · διελθεῖν.
- delta 546 Διέρρει · διεφθείρετο.
- delta 547 Δίεσιν · διαχωρισμόν. καὶ ἡ πρώτη κατὰ μουσικῆς ᾠδῆς κίνησις.
- delta 548 Διεσαρδώνισεν · διεγέλασεν, οὐκ ἐπὶ διαχύσει, ἀλλ' οἶονεὶ Σαρδάνιον γέλωτα.
- delta 549 Διесκίασται · ἀποκέκρυπται.
- delta 550 †Διεσκεδασμένον† · διατετυπωμένον.
- delta 551 Διεσκαριφησάμεθα · σκαριφήσασθαί ἐστι τὸ ἐπισεσυρμένως τι ποιεῖν καὶ μὴ κατὰ τὴν προσήκουσαν ἀκρίβειαν.
- delta 551a < Διεσκαριφησάμεθα · ἀντὶ τοῦ διελύσαμεν· σκάριφον γάρ ἐστι τὸ κάρφος καὶ φρύγανον. ἔστι δὲ τὰ τοιαῦτα εὐδιάλυτα καὶ εὐφύσητα. οὕτως Ἰσοκράτης (7, 12)> .
- delta 552 Διεσμιλευμένον · διεσχισμένον, ἡκριβωμένον, ἐξεσμένον, περικεκαθαρμένον.
- delta 553 Διέσχεν · διήλθεν.
- delta 554 Διεσπυσάμην · ἀντὶ τοῦ διὰ σπουδῆς ἐποίησάμην. ἢ ἀντὶ τοῦ διεπραξάμην.
- delta 555 Διεσπαθικότα · διερριφότα.
- delta 556 Διεσφηκωμένον (Ar. Vesp. 1072)· διαδεδεμένον.
- delta 557 Διετείνετο · διαρρήδην εἶπεν.

- delta 558 †Διετρίνεται† · ἰδίως Ἀντιφῶν (5, 46). ἀντὶ τοῦ διὰ συντόνου σπουδῆς ἀπηνήσαντο.
- delta 559 Διευκρινῆ · σαφῆ.
- delta 560 Διευκρινημένοι · διακρίνοντες.
- delta 561 Διευκρινισάμενος · ἀντὶ τοῦ διαλυσάμενος, ἀπὸ τοῦ εὖ διακρίνειν.
- delta 562 Διηκυλωμένον ·
- delta 563 Διηθεῖται · ἀφυλίζεται.
- delta 564 Διηθεῖν · διϋλίζειν.
- delta 565 Διήκει · διέρχεται.
- delta 566 Διήκουσαν · διελθοῦσαν, διερχομένην.
- delta 567 Διήλλαξεν · ἀντὶ τοῦ μετήλλαξεν, ἐτελεύτησεν.
- delta 568 Διηνέχθη · ἐμαχέσατο.
- delta 569 Διηρθρωμένον · δεδηλωμένον, ἠκριβωμένον.
- delta 570 Διήρκεσεν · διέμεινεν, παρέμεινεν.
- delta 571 Διήρξα · ἀντὶ τοῦ διὰ τέλους ἦρξα. Λυσίας (fr. 177 S.).
- delta 572 Διήρες · ὑπερῶν.
- delta 573 Διήρτησεν · ἐξηπάτησεν, ἐπλάνησεν.
- delta 574 Διηύθυνεν · ἐκώλυσεν.
- delta 575 Διθύραμβος · ὕμνος εἰς Διόνυσον.
- delta 576 Διθύροις · διπτύχοις, διπλαῖς θύραις.
- delta 577 Διΐέναι · διέρχεσθαι.
- delta 578 Διΐείς · διαπέμψας.
- delta 579 Διΐκνούμενος · διερχόμενος.
- delta 580 Δίϊξις · διεξέλευσις.
- delta 581 Διῖ Συκασίω · ἀντὶ τοῦ καθαρσίω· τῇ γὰρ συκῇ ἐχρῶντο ἐν τοῖς καθαρμοῖς.
- delta 582 Διῖστάς · διαχωρίζων.
- delta 583 Διῖσταται · διαχωρίζεται.
- delta 584 Διυπασία καὶ ἸΑνιπασία† · τῶν ἵππων ἄμιλλα· ὥσπερ δὴ διωμοσία καὶ ἀντωμοσία τὸ αὐτὸ ἄμφω δηλοῖ.
- delta 585 Διῖπόλια · ἐορτὴ ἀγομένη Διῖ, Σκιροφοριῶνος μηνὸς ἕκτη ἐπὶ δέκα.
- delta 586 Δίκη ἐμπορικὴ · ἢ πρὸς τοὺς ἐμπόρους περὶ οὗτου λαγχανομένη. ἦσαν δὲ αὗται ἔμμηνοι ὑπὲρ τοῦ μὴ τρίβεσθαι αὐτοὺς καὶ ἀργεῖν δικαζομένους.
- delta 587 Δίκροτος ναῦς · ἡ δύο στοίχους ἐρετῶν ἔχουσα, ὥσπερ τριήρης ἢ τρεῖς λέγεται.
- delta 588 Δίκρα · διπλῆ. καὶ δίκροοι ὄφεις παρὰ Ἀριστοτέλει οἱ δικάφαλοι.
- delta 589 Δίκρον · τὸ δίκρανον οὕτως ἔλεγον δύο ἐξοχὰς ἔχον, οἷον δίκρανον, δικάφαλον.
- delta 590 Δίλογχον Βενδῖν · διαπλάσσεται παρὰ τισιν ἢ Ἄρτεμις δύο λόγχας ἔχουσα. παρὸ καὶ Ἀθήνησι πομπεύοντες δύο λόγχας ἔχουσι τοῖς Βενδιδείοις. ἢ δύο τιμῶν λελογχυῖαν, οὐρανίων καὶ ἐπιγείων. ἢ τὴν δύο λαμπάδας ἔχουσιν· λόγχας δὲ καὶ ἔγχη τὰς δᾶδας λέγεσθαι.
- delta 591 Δικαιότερον σταχάνης ἢ τρυτάνης · ἐπὶ τῶν τὰ δίκαια ἀγαπώντων· σταχάνην γὰρ οἱ Δωριεῖς τὴν τρυτάνην καλοῦσιν, ἴσως παρὰ τὴν στάσιν.

- delta 592 Δικαιογένης · ὄνομα κύριον, ὃς τραγωδίας (TrGF 52 T 1) καὶ διθυράμβους ἔγραψεν.
- delta 593 Δικαιοπόλις · πόλις ἐν Θράκῃ.
- delta 594 Δικαιώσεις · Λυσίας (9, 8) τὰς δικαιολογίας, Θουκυδίδης δὲ τὰς κολάσεις λέγει (8, 66, 2).
- delta 595 Δικαιοῦν · δύο δηλοῖ τό τε κολάζειν καὶ τὸ δίκαιον νομίζειν. οὕτως Ἡρόδοτος (1, 100, 2 et 3, 42, 2).
- delta 596 Δίκας πραττόμενοι ·
- delta 597 Δικασπόλοι · δικασταί.
- delta 598 Δίκη · ἡ ὑπὲρ ιδιωτικῶν ἀδικημάτων συνισταμένη κατηγορία καὶ ἥς τὸ τίμημα ὥρισται τοῖς νόμοις.
- delta 599 Δίκη δίκην ἔτικτε καὶ βλάβη βλάβην · ἐπὶ τῶν φιλοδίκων καὶ συνειρόντων δίκας δίκαις.
- delta 600 Δίκη · κρίσις. καὶ σημαίνει μὲν καὶ ἄλλα, ιδίως δὲ ἐπὶ τῶν ιδιωτικῶν ἐγκλημάτων λέγεται, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος δήλον ποιεῖ (54, 1).
- delta 601 Δείκηλα · μιμήματα, εἰκασματα.
- delta 602 Δίκης · δικαιοσύνης ἢ τιμωρίας.
- delta 603 Δικητροπεῖ · φυγαδεύει.
- delta 604 Δίκης ἀνάκρισις · οὐ πάσας δίκας κελεύουσιν οἱ νόμοι εἰσάγεσθαι, ἀλλ' ὅταν ὁ φεύγων ἀντιλέγῃ καὶ παραγράφῃται, λέγων εἰσαγώγιμον μὴ εἶναι αὐτήν, πρότερον ἐπὶ τούτῳ γίνεται κρίσις, ἥτις δίκης ἀνάκρισις λέγεται.
- delta 605 Δικαιούμενος · κολαζόμενος. δίκης τυγχάνων.
- delta 606 Δικαιωτήρια (Pl. Phaedr. 249a)· οἶον δικαστήρια.
- delta 607 Δίκορσον · δικόρυφον.
- delta 608 Δικορραφεῖν · δίκας συρράπτειν, ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἀναστρέφεσθαι.
- delta 609 Δικραές · δικέφαλον.
- delta 610 Δικτάτωρ · ὁ διπλασίαν τὴν ἀρχὴν ἔχων, ὃς παρὰ Ῥωμαίοις δισύπατος καλεῖται. ἀρχὴ δ' ἦν πρόσκαιρος, οὐ διὰ βίου, καὶ ἀνεύθυνος.
- delta 611 Δικτυωτή · καγκελλωτή.
- delta 612 Δικτύῳ ἄνεμον θηρᾷ · ἐπὶ τῶν μάτην καὶ ἀνοήτως τι ποιούντων.
- delta 613 Διλήμματον · διχῶς νοούμενον.
- delta 614 Δῖναι · αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαί.
- delta 615 Δῖνος · σχῆμα χορικόν.
- delta 616 Δίκυμα · τὰ διδυμοτόκα πρόβατα.
- delta 617 Δινεύοντες · στρέφοντες.
- delta 618 Δινήεντος · δίνας ἔχοντος, συστροφὰς ὕδατος περιφερεῖς τινὰς πεποιημένας.
- delta 619 Δινήσας · στρέψας.
- delta 620 Δίνης · συστροφῆς ὑδάτων.
- delta 621 Διογενές · εὐγενέστατον.
- delta 622 †Διοβελία† · δύο ὀβολοί.
- delta 623 Διοικιεῖν · ἀντὶ τοῦ διαιρῆσειν, ὥστε μὴ ἐν ταύτῳ πάντας οἰκεῖν, ἀλλὰ χωρὶς καὶ κατὰ μέρος.
- delta 624

Διμοιρίτης †τοῦτο† ἐνίστε τριώβολον ἀποδεδώκασιν, ἐπειδὴ τοῦτο δίμοιρόν ἐστι τῆς δραχμῆς. ὁ οὖν τοῦτο λαμβάνων στρατιώτης διμοιρίτης ἐλέγετο. ἔστι δέ τις καὶ στρατιωτικὴ ἀρχή, ὡς λοχαγός, διὰ τὸ παρὰ τοὺς ἄλλους στρατιώτας δύο μοίρας λαμβάνειν.

delta 625 Διοιδικῶς · πεφυσημένος.

delta 626 Διοιδούντων · ἐκφυσώντων.

delta 627 Διοικίζεσθαι · χωρίζεσθαι.

delta 628 Διοικίσαι τοῦ συνοικίσαι <διαφέρει> · συνοικίζει μὲν γάρ τις τοὺς διεσπαρμένους εἰς ἓν, διοικίζει δὲ ἀπὸ ἐνὸς χωρίου εἰς πολλοὺς διανέμων τόπους.

delta 629 Διοικητής · ὁ ἐπὶ τῶν ἀναλίσκομένων. καὶ ἀρχὴ Ἀθήνησιν ὁ ἐπὶ τῆς διοικήσεως, οἷον τῶν προσιόντων τῇ πόλει καὶ ἀναλίσκομένων.

delta 630 Διολούφειν · τὸ διατίλλειν.

delta 631 Διολκή · ἴακωχὴ χρόνου†.

delta 632 Διωλύγιον · ἄνυδρος τόπος.

delta 633 Διωλύγιον · τὸ μέγα. Ἰσαῖος (fr. 123 S.) καὶ Πλάτων (Theaet. 162a. Leg. 10, 890e).

delta 634 Διοίσασα · διαπεράσασα.

delta 635 Διοίσειν · διαφέρειν.

delta 636 Διομεῖς · δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐν ᾧ ὁ Ἡρακλῆς.

delta 637 Διομήδειος ἀνάγκη · παροιμία ἀπὸ τοῦ Τυδέως ἢ ἀπὸ τοῦ Θρακός, ὃς ἠνάγκαζε τοὺς ξένους αἰσχροῖς οὖσαις ταῖς θυγατράσιν αὐτοῦ μίγεσθαι, ἃς καὶ ἵππους ἀλληγορεῖ, εἴτα ἀνήρει. οἱ δὲ ὅτι Διομήδης καὶ Ὀδυσσεὺς τὸ Παλλάδιον κλέψαντες νυκτὸς ἐπανήεσαν. ἐπόμενος δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς τὸν Διομήδην ἐβουλήθη ἀποκτεῖναι. ἐν τῇ σελήνῃ δὲ ἰδὼν τὴν σκιὰν τοῦ ξίφους ὁ Διομήδης δήσας τὸν Ὀδυσσεῖα ἐποίησε προάγειν παίων αὐτοῦ τῷ ξίφει τὸ μετάφρενον. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν κατὰ ἀνάγκην τι πραττόντων.

delta 638 Διωμοσία καὶ ἀντωμοσία · ὅταν οἱ κατηγοροῦντες ὁμνύωσιν, ὡς ἀληθῶς κατηγοροῦσι, τοῦτο διωμοσία· ὅταν δὲ οἱ κατηγορούμενοι ὁμνύωσι τὸν αὐτὸν ὄρκον διαλυόμενοι τὰ ἐγκλήματα, τοῦτο ἀντωμοσία.

delta 639 Δῖον · ἔνδοξον.

delta 640 Διονύσιον · τὸ ἱερὸν τοῦ Διονύσου.

delta 641 †Διόνεια · δῆμος Αἰνηίδος†.

delta 642 Διόπαι · ἐνώτια. τινὲς δὲ εἶδος ὑποδημάτων.

delta 643 Διοπετές · ἐξ οὐρανοῦ κατερχόμενον.

delta 644 Δίοποι · βασιλεῖς. παρὰ τὸ διόπτειν ἢ διοπτεύειν.

delta 645 Δίοπος · ναυφύλαξ, ἄρχων, ναύαρχος, οὐχὶ πρῶρεὺς, ὥς τινες νομίζουσιν· οὐ γὰρ ὡς προόπτῃς τις ὠνόμασται, ἀλλ' ὡς ἐπισκοπῶν καὶ ἐφορῶν. ἔστι καὶ παρὰ Δημοσθένει ὁ διῖθύνων τὴν ναῦν.

delta 646 Διοπομπεῖσθαι · τὸ ἀποτρέπεσθαι καὶ ἀποπέμπεσθαι τὸν προστρόπαιον Δία.

delta 647 Διοπτεύσων (K 451)· διοψόμενος, κατασκοπήσων.

delta 648 Διοπομπεῖσθαι · ἀποτροπιάζεσθαι καὶ ἀποκαθαίρεσθαι.

delta 649 Διοπτεύων · δίοπος λέγεται ὁ διέπων καὶ ἐποπτεύων.

delta 650 Διοπτῆρα (K 562)· κατάσκοπον, οἰκονόμον.

delta 651

Διοριστέον · διαχωριστέον.

delta 652 Διόρμησον · κατασκεύασον, εὐτρέπισον, ἔτοιμον ἀπέργασαι.

delta 653 Διὸς ἄνθος · φυτὸν ἀκανθῶδες.

delta 654 Διὸς βαλάνους (Hermipp. fr. 63, 20 K.)· ἅ καὶ καστάνια καλοῦσιν τινες.

delta 655 Διὸς ἐγκέφαλος · τὸ κάλλιστον βρῶμα.

delta 656 Διὸς Κόρινθος · ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων παροιμία. ἐρρέθη δὲ δι' αἰτίαν τοιαύτην· Μεγαρεῖς ὑπακούοντες Κορινθίοις ἐβαροῦντο τοῖς ἐπιτάγμασι καὶ φανεροὶ δυσανασχετοῦντες ἦσαν ἐπὶ τούτῳ. Κορινθίων δὲ πρέσβεις ἦλθον εἰς τὰ Μέγαρα καὶ τοῦ δήμου μὴ προσέχοντος αὐτοῖς ἀγανακτοῦντες ἐβόων· „οὐκ ἀνέξεται ταῦτα <ὁ> Διὸς Κόρινθος“. φασὶν οὖν τοὺς Μεγαρεῖς ἐκβάλλοντας αὐτοὺς παῖειν καὶ λέγειν· „παῖε τὸν Διὸς Κόρινθον“.

delta 657 Διὸς κῶδιον · οὗ τὸ ἱερεῖον Διὶ τέθυται. θύουσι δὲ τῷ τε Μειλιχίῳ καὶ τῷ Κτησίῳ Διί. τὰ δὲ κῶδια τούτων φυλάσσουσι διὰ προσαγορεύοντες. χρῶνται δ' αὐτοῖς οἱ τε Σκιροφορίων τὴν πομπὴν στέλλοντες καὶ ὁ δαδοῦχος ἐν Ἐλευσίνι καὶ ἄλλοι τινὲς πρὸς τοὺς καθαρμούς ὑποστρωννύντες αὐτὰ τοῖς ποσὶ τῶν ἐναγῶν.

delta 658 Δίοψις · διάβλεψις, διάσκεψις.

delta 659 Διὸς ψῆφος · οὕτως καλεῖται, ἐν ᾧ Ἀθηνᾶ καὶ Ποσειδῶν ἐκρίθησαν. Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις (fr. 7 K.)· „ἔνθα Διὸς μεγάλου θᾶκοι πεσσοὶ τε καλοῦνται“· ὁ γὰρ τόπος, ἐν ᾧ ἐκρίθησαν, Διὸς ψῆφος καλεῖται. τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἱερῶν καὶ ἀθίκτων.

delta 660 Διοτρεφής · ὑπὸ Διὸς τεθραμμένος.

delta 661 Διότι · ἔσθ' ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ ὅτι λαμβάνεται· οὕτω γὰρ ἄλλοι πολλοὶ καὶ Ἱεροκλῆς (fr. 4 Arnim).

delta 662 Διότιμος · κύριον. καὶ Διόφαντος ὁμοίως.

delta 663 Διποδία · εἶδος Λακωνικῆς ὀρχήσεως.

delta 664 Διπτύχια · δύο περιβόλαια ἔχοντα, ὡς τὸ μὲν ὑπεστρώσθαι, τὸ δὲ ἕτερον ὑποβεβλησθαι†.

delta 665 Δίπυρον · Δωρίδα ἐταίραν δύο ἐραστὰς ἔχουσαν. οὕτω Μένανδρος (fr. novum).

delta 666 Δίρκοι · φθεῖρες.

delta 667 Δίσεπτα · ὅφ' ἐν λέγειν καὶ τὴν πρώτην συλλαβὴν ὀξυτονεῖν ἀξιοῦσιν Ἀττικοί.

delta 668 Δις ἐπτὰ πληγαῖς πολύπους πилούμενος · ἐπὶ τῶν κολάσεως ἀξίων. παρ' ὅσον ὁ πολύπους θηρευθεὶς τύπτεται πολλάκις πρὸς τὸ πίῳν γενέσθαι.

delta 669 Δισκεύων · ἐκδεχόμενος, κυλίων.

delta 670 Δίστομον · τὸν διπλοῦν λέγουσιν.

delta 671 Διφᾶν · ζητεῖν. {καὶ ὑπὸ τρυφῆς διαρρεῖν}.

delta 672 Διφροφόροι · Στράττις ἐν Ἀταλάνταις (fr. 8 K.). διφροφορουμένους · Ἡρόδοτος (3, 146, 3) τοὺς παρὰ Πέρσαις φορεῖοις φερομένους.

delta 673 Δίφρον · ἄρμα ἢ καθιστήριον.

delta 674 Δίφορος · συκὴ τις. Ἀριστοφάνης (Eccl. 708).

delta 675 Διφυᾶ · δύο φύσεις ἔχοντα.

delta 676 Διχῆ · διχῶς.

delta 677 Διχοφορία · ἡ εἰς δύο διαμεριζομένη.

delta 678 Διχομηνιαία · πεντεκαίδεκαταία τοῦ μηνὸς ἢ τῆς σελήνης.

delta 679 Δίωκε · ἀντὶ τοῦ κατάτρεχε.

- delta 680 Δίωκε · ζήλου, ἐπιτήδευε.
- delta 681 Διωθόμενοι · ἀνατρεπόμενοι, ἐκβαλλόμενοι.
- delta 682 Διωκισμένος · κεχωρισμένος.
- delta 683 Διωλύγιον · μέγα, ἐπὶ πολὺ διῆκον, δι' ὅλου τοῦ πράγματος <ἰόν> , μακρόν. Αἰολεῖς δὲ τὸ μὴ ἀπολλύμενον.
- delta 684 Διωλύγιον κακόν · ἐπὶ τῶν μέγα τι καὶ δεινὸν ὑφισταμένων· διωλύγιον γὰρ ἐστὶ τὸ μέγα καὶ <ἐπὶ> πολὺ διῆκον. οὕτως „οὐ μακρὰ καὶ διωλύγιος φλυαρία“. Πλάτων (Theaet. 162a).
- delta 685 Διωμοσία · ὄρκοι οἱ ὑπὸ τῶν δικαζομένων γινόμενοι, τοῦ μὲν ὁμνύοντος ὅτι παθὼν ἐγκαλεῖ, τοῦ δὲ ὅτι οὐκ ἐποίησεν.
- delta 686 Διωμοσία · <ὄρκος ἐστίν, ὄν> ὥμνου καὶ οἱ φόνου ἀγῶνα διώκοντες καὶ οἱ φεύγοντες καὶ μετὰ τὸ εἰπεῖν τὸν πάντα λόγον καὶ πρὸ τοῦ εἰπεῖν· ὁ μὲν ἢ μὴν τὰ ἀληθῆ κατηγορήσειν, ὁ δὲ ἢ μὴν τὰ ἀληθῆ ἀπολελογῆσθαι. καὶ ἐπενεχθείσης δὲ λοιπὸν ἤδη τῆς ψήφου πάλιν ὥμνουν ὁ κρατήσας, ἢ μὴν δικαίως νενικηκέναι ἐξώλειαν αὐτῷ ἐπαρώμενος, εἰ ἐξηπάτησεν.
- delta 687 Διώνυμον · διαβόητον, ὀνομαστόν, περίφημον.
- delta 688 Διωρυχή · διάνοιξις τοίχων ἢ χωμάτων ἢ ποταμῶν.
- delta 689 Διωρίζετο · διεβεβαιοῦτο.
- delta 690 Διωσόμεθα · ἀπωσόμεθα καὶ πεμψόμεθα.
- delta 691 Διωστῆρσιν (Exod. 38, 10)· ἀναφορεῦσι τοῖς ἀναβαστάζουσιν.
- delta 692 Δμηθέντα · δαμασθέντα, ὑπείξαντα.
- delta 693 Δνοπαλίξεις · τουτέστι διὰ τῶν χειρῶν κινήσεις καὶ δονήσεις καὶ ἐκτινάξεις.
- delta 694 Δνοφερόν · μέλαν, σκοτεινόν.
- delta 695 Δοάζω · ἀμφιδοξῶ.
- delta 696 Δογματίζει · θεολογεῖ, φυσιοῦται.
- delta 697 Δόκησις · ὑπόνοια. ἢ τὸ μὴ ὄν, νομιζόμενον δέ. ὃ ἐστὶ φαντασία καὶ σκιά καὶ ὄναρ.
- delta 698 Δοκεῖν · ὅταν ἔξωθέν τι προσδοκῶμεν.
- delta 699 Δοκιμάσας · κρίνας.
- delta 700 Δοκιμασθεῖς · Δημοσθένης μὲν (30, 6) ἀντὶ τοῦ εἰς ἄνδρας ἐγγραφεῖς· λέγει γὰρ καὶ ἐπὶ τῶν ἀρχόντων τὸ δοκιμασθῆναι (57, 25). ἐλέγετο δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πολιτευομένων τὸ δοκιμασθῆναι, εἰ καὶ μὴδ' ἦντινα ἦρχον ἀρχήν. ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτῶν ἐξητάζετο ὁ βίος. Λυκοῦργος δὲ (fr. 18 C.) τρεῖς δοκιμασίας φησὶ κατὰ τὸν νόμον γίνεσθαι· καὶ γὰρ μία μὲν ἐστίν, ἣν οἱ ἐννέα ἄρχοντες δοκιμάζονται· ἄλλη δέ, ἣν οἱ ῥήτορες, τρίτη δέ, ἣν οἱ στρατηγοί. λέγει δὲ ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ καὶ ἱππέων δοκιμασίαν.
- delta 701 Δόκωσις · ἡ στέγη.
- delta 702 Δοκιμασίαν ἐπαγγεῖλαι · τὸ δίκην ἐταιρήσεώς τινα καταγγεῖλαι. γίνεται δὲ ἡ τῆς ἐταιρήσεως δοκιμασία οὐ πᾶσιν, ἀλλὰ πολιτευομένοις ῥήτορσι καὶ ψηφίσματα γράφουσιν.
- delta 703 Δοκιμασία · ιδίως ἡ τῶν στρατηγῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀρχόντων καὶ ῥητόρων ἐξέτασις, εἰ προΐστασθαι τῶν πολιτικῶν ἐπιτήδειοί εἰσιν.
- delta 704 Δολιχά · μακρά, πολλά.
- delta 705 Δόλιχον · τὸ ἀγώνισμα. Ἐπίχαρμος.
- delta 706 Δολιχεύειν · περιοδεύειν.
- delta 707

- Δολιχὸν κύκλον · μακρόν, πολύν.
- delta 708 Δολομήτης · δολιόβουλος.
- delta 709 Δόνακα ὑπολύριον (Ar. Ran. 233)· πρότερον ταῖς λύραις ἀντὶ κέρατος ὑπετίθεσαν καλάμους.
- delta 710 Δόνακες · κάλαμοι ἀλιευτικοί. ἢ αὐλοί.
- delta 711 Δόξα · ὑπόνοια, ὑπόληψις.
- delta 712 Δοξάριον · δόξα ὑποκοριστικῶς.
- delta 713 Δοξοκοπία · κενοδοξία.
- delta 714 Δοξασίας · δόξης, ὑπολήψεως. Δίων ἐν Ῥωμαϊκῶν νγ' (19, 6)· „προσέσται δὲ καὶ τῆς ἐμῆς δοξασίας“.
- delta 715 †Δοξίας · ὁμοίως†.
- delta 716 Δόρατα · λογχάρια.
- delta 717 Δορπία · ἡ πρώτη ἡμέρα ἢ τῶν Ἀπατουρίων· ἢ δὲ ἐξῆς Ἀνάρρυσις, ἢ δὲ τρίτη Κουρεῶτις.
- delta 718 Δόρπιστος · δείπνου ὥρα.
- delta 719 Δορίδες · σκεύη μαγειρικά.
- delta 720 Δόρπος · δεῖπνος, βορά.
- delta 721 Δορυξεῖον · †δορύξεστον†.
- delta 722 Δόρυ ἐπ' ἐκφορᾷ· ἔθος ἦν ἐπάγεσθαι δόρυ καὶ πηγνύναι τοῖς τάφοις τῶν βιαίως ἀνηρημένων εἰς παράστασιν τῆς μαιφονίας.
- delta 723 Δόρυ κηρύκειον · παροιμία ἐπὶ τῶν ἅμα παρακαλούντων καὶ ἀπειλούντων. οἱ δεκατευθέντες εἰς Δελφοὺς ὑπ' Ἀθηναίων Γεφυραῖοι λαβόντες χρησμόν (Delphic Oracle II 312 P.—W.) „ἀνδρὶ Γεφυραῖῳ φίλος οἶκος“, ἀκολουθοῦντες βουσίν, ἕως ἃν ἐκεῖνοι κοπιάσωσιν, ὥς ὁ θεὸς αὐτοῖς ἔχρησεν, ὅπως ἐκεῖ καταμείνωσιν, πολεμουμένων Ἀθηναίων ὑπὸ Εὐμόλπου ἐπὶ τὴν Τάναγρον καλουμένην ὥδευσαν, δόντες μὲν τῷ προηγουμένῳ κηρύκειον, καθοπλίσαντες δὲ κατόπιν τοὺς νέους.
- delta 724 Δορύξενος · ὁ ἐκ τῶν πολεμίων φίλος, ὁ πρεσβεύων περὶ λύτρων, εἰ ζωγρηθεῖέν τινες.
- delta 725 Δορύκτητος · αἰχμάλωτος.
- delta 726 Δορυφορεῖ· τιμὴν περιποιεῖ.
- delta 727 Δορύληπτος · αἰχμάλωτος.
- delta 728 Δορυφόροι · φύλακες, ὑπηρέται βασιλέως, ὀπλοφόροι, ὑπασπισταί.
- delta 729 Δούλων πόλις· ἐν Λιβύῃ. Ἔφορος πέμπτη (FGrHist 70 F 50). καὶ ἐτέρα ἱεροδούλων, ἐν ἧ εἷς ἐλεύθερός ἐστιν. ἔστι δὲ καὶ ἐν Κρήτῃ Δουλόπολις, ὡς Σωσικράτης 〈ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Κρητικῶν〉 (FGrHist 461 F 2). ἔστι δέ τις καὶ περὶ Θράκην Πονηρόπολις, ἣ Φίλιππόν φασι συνοικίσαι τοὺς ἐπὶ πονηρίᾳ διαβαλλομένους αὐτόθι συναγαγόντα συκοφάντας, ψευδομάρτυρας καὶ τοὺς συνηγόρους καὶ τοὺς ἄλλους πονηροὺς ὡς δισχιλίους, ὡς Θεόπομπος ἐν ιγ' τῶν Φιλιππικῶν φησι (FGrHist 115 F 110).
- delta 730 Δούπησεν (Δ 504)· ἔπесεν, ὥστε ψόφον ἀποτελέσαι.
- delta 731 Δοῦπον · ψόφον.
- delta 732 Δουροδόκης (α 128)· τῆς τὰ δόρατα δεχομένης.
- delta 733 Δορίσκος · χωρίον Θρακικόν.
- delta 734

Δόσις · ἰδίως λέγεται παρὰ τοῖς ῥήτορσι συμβόλαιον γραφόμενον, ὅταν τις τὰ αὐτοῦ διαδῶ διὰ τῶν ἀρχόντων.

delta 735 Δοχμόλοφοι · ἐκ πλαγίων τοὺς λόφους ἔχοντες.

delta 736 Δόχη · σπιθαμή.

delta 737 Δρᾶ · ποιεῖ.

delta 738 Δραμητέον καὶ τροχαστέον.

delta 739 Δράγματα · χειρόληπτα θερίσματα.

delta 740 Δρακοντίδης · εἷς τῶν λ'.

delta 741 Δράκων · ἐπιφανέστατος γέγονε νομοθετῶν.

delta 742 Δραπετίνδα · παιδιᾶς εἶδος. {ὅταν ἐτέρῳ δείξαντες ἄλλῳ μεθῶσιν}.

delta 743 Δρᾶμα · ποίημα, πρᾶγμα, ὡς καὶ δρᾶσαι πρᾶξαι. λέγεται δὲ δρᾶμα καὶ τὰ ὑπὸ τῶν θεατρικῶν μιμηλῶς γινόμενα ὡς ἐν ὑποκρίσει.

delta 744 Δραματοργήσας · συνθεῖς.

delta 745 Δραπετεύσας · φυγῶν.

delta 746 Δρασμός · φυγή.

delta 747 Δράσας · ποιήσας.

delta 748 Δρασκάζειν · περιῖστασθαι.

delta 749 Δραστήριος · πρακτικώτατος.

delta 750 †Δραυκάλος† · Σοφοκλῆς Τυμπανισταῖς (fr. 585 N. 2 = 643 R.). ἐπεὶ ἡ Ἀθηνᾶ δοκεῖ παρ' αὐταῖς αὐλίσαι τὸν δράκοντα ταῖς Κέκροπος θυγατράσιν. ὅτι συναυλίζονται κατὰ τὸ εἶκος Κέκροπι ὄντι διφυεῖ. ὅτι συναυλίζεται μία τῶν ἐν τῇ ἀκροπόλει δράκοντι προσημερεύουσα τῇ θεῷ.

delta 751 Δραχμὴν · ἐπὶ χρυσοῦ λέγουσιν, ὅταν ἔλκη μὲν ἡμίχρυσον, ἰσχύη δὲ δραχμὰς ι'.

delta 752 †Δρέμνα† · κλάσμα.

delta 753 Δρεπανηφόρος · ξιφοφόρος.

delta 754 Δρέπεται · θερίζεται, τρυγᾶται, ἀπανθίζεται.

delta 755 Δρέπου · τρύγα.

delta 756 Δρεφθῆναι · ἀποδρεπανισθῆναι.

delta 757 Δρογγίλον · χωρίον Θρακικόν.

delta 758 Δρόμοις · τοῖς γυμνασίοις κατὰ Κρήτας.

delta 759 Δρομοκήρυκες · ἡμεροδρόμοι.

delta 760 Δρόμοι · οἱ περίπατοι.

delta 761 Δρομοκήρυκες · οἱ δρόμῳ τι ἀπαγγέλλοντες καὶ σημαίνοντες.

delta 762 Δρυαχαρνεῦ · δρύϊνε Ἀχαρνεῦ, ἀναίσθητε· ἐκωμωδοῦντο γὰρ οἱ Ἀχαρνεῖς ὡς ἄγριοι καὶ σκληροί (com. adesp. fr. 75 K.), Ποτάμιοι δὲ ὡς ῥαδίως δεχόμενοι τοὺς παρεγγράφους. <Θυμοιτάδαι καὶ Προσπάλτιοι ὡς δικαστικοί> .

delta 763 Δρυμός · <ἐν τῷ Παραπρεσβείᾳ> Δημοσθένης (19, 326). πόλις ἐστὶ μεταξὺ Βοιωτίας καὶ τῆς Ἀττικῆς.

delta 764 Δρυμός · χωρίον τῆς Ἀττικῆς.

delta 765 †Δρυμαράξεις† · σπαράξεις.

delta 766

Δρύϊνος · ξύλινος, ὡς ἄν τις εἴποι λίθινος· πᾶν γὰρ ξύλον δρυς καλεῖται κατὰ τὸ ἡγεμονικόν.
ἀπὸ τούτου καὶ τὰ ἀκρόδρυα. καὶ δρύφακτοι καὶ δρυμοὶ καὶ δόρατα καὶ δούρειος ἵππος καὶ
δρυπεπεῖς ἐλαῖαι.

- delta 767 Δρύοχοι · δρυόχους ἐν Τιμαίῳ (81b) καλεῖ τὰ στηρίγματα τῆς πηγνυμένης νεώς.
- delta 768 Δρυοπαγῇ στόλον · τὸν δρύϊνον στόλον.
- delta 769 Δρυπεπής · ὁ πέπειρος καρπὸς τῶν δένδρων.
- delta 770 Δρυπολεῖν · τὸ ξύλοις πολιορκεῖν.
- delta 771 Δρύπτεται · ξύεται.
- delta 772 Δρυς · εἶδος δένδρου. καὶ πᾶν δένδρον.
- delta 773 Δρυς · ἔστι μὲν πόλις ἐν Ἠπείρῳ, ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα ἐν Θράκῃ.
- delta 774 Δρυτόμος · ὑλοτόμος, δενδροτόμος.
- delta 775 Δρύφακτοι · ξύλινοι θώρακες. τὰ διαφράγματα ἢ τὰ περιτειχίσματα.
- delta 776 Δρυφάκτους · τὰς θύρας τοῦ δικαστηρίου, ἃς καὶ κιγκλίδας ἔλεγον. φασὶ δὲ καὶ οὓς ἡμεῖς
†ἐπανωγέω† περιπάτους λέγομεν.
- delta 777 Δρύφεσθαι · περαίνεσθαι.
- delta 778 Δρύφη · ξέσματα.
- delta 779 Δρύψαι · ἀποξέσαι.
- delta 780 Δρωπακίζεσθαι · οἱ μὲν ψιλίζειν, οἱ δὲ λεαίνεσθαι, οἱ δὲ πιττοκοπεῖν.
- delta 781 †Δρώπειν† · διασκώπτειν.
- delta 782 Δρώμενα · πραττόμενα, ἐνεργούμενα.
- delta 783 †Δυάζει† · φλυαρεῖ, ἀλογεῖ.
- delta 784 Δύης · κακοπαθείας· δύη γὰρ ἡ δυστυχία. ὅθεν καὶ δοῦλος· δύηλός τις ὢν.
- delta 785 Δῦναι · κατελθεῖν. ἢ εἰς δύσιν ἀπελθεῖν.
- delta 786 Δύο τοίχους ἀλείφεις · λέγεται ἐπὶ τῶν ἐπαμφοτεριζόντων καὶ διὰ μέσου χωρούντων ἐν μάχαις
ἢ φιλίας. εἴρηται δὲ ἴσως ἀπὸ τῶν δύο τοίχους εὐφεγγέας ποιούντων.
- delta 787 Δυοῖν · ἀντὶ τοῦ δύο.
- delta 788 {δυσαγώγους, δυσμετόχους, τοὺς ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἵππων· ἡνίαί γὰρ τὰ λῶρα}.
- delta 789 Δυσάγωγος · δυσχερής, ἀπειθής.
- delta 790 Δῦσαι · ἀποδῦσαι.
- delta 791 Δυσάλητος · ἀσυμπαθής.
- delta 792 Δυσαλθής · δυσίατος.
- delta 793 Δυσάλωτον · δύσληπτον.
- delta 794 Δυσανασχετοῦσι · βαρέως οἴσουσι, παραιτοῦνται.
- delta 795 †Δυσάνισος† · Ἀντιφῶν (87 B 89 D.—K.). ὁ ἐπὶ παντὶ ἀνιώμενος, κἄν μικρὸν κἄν
εὐκαταφρόνητον ᾗ.
- delta 796 Δυσάντητον · δυσχερές, δυσαπάντητον.
- delta 797 Δυσαρεστούμενος · μὴ ἀρεσκόμενος.
- delta 798 Δυσαύλης · οὗτος αὐτόχθων μὲν ἦν, συνώκησε δὲ Βαυβοῖ καὶ ἔσχε παῖδας Πρωτονόην τε καὶ
Νῆσαν.
- delta 799

	†Δυσβάρκανος† · δυσκατανόητος· βράκανα γὰρ ἄγρια λάχανα δύσπλυτα.
delta 800	Δυσαριστοτόκεια (Σ 54)· δυστυχῶς τὸν ἄριστον τεκοῦσα. ἢ διὰ τὴν ἀριστείαν δύστηνον.
delta 801	Δυσαχθές · βαρύ, ἀβάστακτον.
delta 802	Δυσβουλία · κακοβουλία.
delta 803	Δυσγενής · ὁ ἐκ κακοῦ γένους.
delta 804	Δυσγάργαλις · δυσυπότακτος· γαργαλίζειν γὰρ τὸ εἰς γέλωτα κινεῖν καὶ πείθειν.
delta 805	Δυσδιάλλακτον · †δυσθρήνητον†.
delta 806	Δυσδιάφευκτον · δυσχερῶς λανθάνον.
delta 807	†Δυσεάκτου† · δυσθρηνήτου.
delta 808	Δυσέκλυτα · δυσχερῶς λυόμενα.
delta 809	Δύσερμος · ὡς δύσελπις.
delta 810	Δυσέκτων · δυσγνωμόνων.
delta 811	Δυσέμβολος · δυσεπιχείρητος.
delta 812	Δυσερμίας · κακῆς ἀποτυχίας· εὐερμίαν γὰρ τὴν ἐπιτυχίαν καλοῦσιν.
delta 813	Δυσέξοιστον · δυσεκκόμιστον.
delta 814	Δύσεριν · φιλόνεικον. παρὰ τὸ δυς, ὃ ἐστὶ κακόν, καὶ τὴν ἔριν.
delta 815	Δύσερω· κακὸς ἔρω.
delta 816	Δυσθήρατος · δυσεύρετος.
delta 817	Δυσθύροις · δυσφυλάκτοις.
delta 818	Δυσήνεμον · τὸ κακοὺς ἀνέμους ἔχον, δυστάραχον.
delta 819	Δυσηκεῖ · δυσιάτῳ.
delta 820	Δυσηνίους · δυσπειθεῖς, ἀνυποτάκτους, δυσαγῶγους, δυσμετόχους, 〈τοὺς ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἵππων· ἡνίαι γὰρ τὰ λῶρα〉 .
delta 821	Δυσήνυτον · δυσκατόρθωτον.
delta 822	Δυσῆρες · δυσχερές.
delta 823	Δυσκάθεκτον · δυσνόητον, ἀκατάληπτον.
delta 824	Δυσκελάδου (Π 357)· κακοήχου.
delta 825	Δυσκλεές · ἄδοξον, ἄτιμον, ἀπρεπές.
delta 826	Δύσλοφα · χαλεπῶς φερόμενα.
delta 827	Δύσκωφος · ὁ ἐκ μέρους ἀκούων.
delta 828	Δυσμαῖς βίου · τῷ τέλει τῆς ζωῆς.
delta 829	Δυσμένεια · ἔχθρα, κακόνοια.
delta 830	Δύσμηις · βαρύθυμος, ὀργίλος, μνησικάκος.
delta 831	Δυσξύμβολα · δυσνόητα.
delta 832	Δύσοδος · τραχεῖα, δυσχερῇ διάβασιν ἔχουσα.
delta 833	Δυσοίζου{σα} · ἄγαν ὑπόπτειε καὶ οἰωνίζου.
delta 834	Δυσόμοια · ἀνόμοια. Στράττις (fr. 75 K.).
delta 835	Δυσοίκτου · δυσθρηνήτου.
delta 836	Δύσοιστος · δυσφόρητος.

- delta 837 Δύσοιμος · δύσοδος, οἶον ἐπὶ κακῷ ἄγουσα.
- delta 838 Δυσόρφναια · μέλανα.
- delta 839 Δύσοσμος · δυσώδης.
- delta 840 Δυσπαίπαλος · τραχεῖα.
- delta 841 Δυσπάλαιστος · δυσκαταγώνιστος. οὕτως Εὐριπίδης (Alc. 889).
- delta 842 Δύσπαρι (Γ 39)· ἐπὶ κακῷ ὠνομασμένε, οἶον ζήσας ὡς Πάρις, δυσώνυμε. καὶ δυσπάρितον χωρίον · τὸ ἄβατον. οὕτως Ξενοφῶν ἐν τῇ Ἀναβάσει (4, 1, 25).
- delta 843 Δυσπέμφελον · δυσάρεστον, χαλεπὸν, μεμψίμοιρον.
- delta 844 Δυσπετοῦντα · κακῶς πάσχοντα.
- delta 845 Δυσπετής · δυσχερής.
- delta 846 Δυσπόριστον · δυσεύρετον.
- delta 847 Δυσπρόσιτα · δυσχερῇ ἐγγισθῆναι.
- delta 848 Δυσποτμότερον · ἄθλιώτερον.
- delta 849 Δυστεκμαρτότερον · δυσκαταληπτότερον.
- delta 850 Δύστηνος · ταλαίπωρος, δυστυχής, ἄθλιος.
- delta 851 Δύστροπον · σκολιόν, δυσάρεστον.
- delta 852 Δυστόπαστος · κακοῦπονόητος.
- delta 853 Δυστοπώτατα · δυσχερέστατα.
- delta 854 Δυστράπελος · δύστροπος, ἄμορφος, δυσμετάθετος.
- delta 855 Δυσφώρατος · δυσκόλως ἐλεγχόμενος. {ἢ ὁ κακῶς ὑφορώμενος καὶ ὑπονοῶν}.
- delta 856 Δυσχεραίνειν · μισεῖν.
- delta 857 Δυσώνυμος · κακώνυμος.
- delta 858 Δυσωπεῖσθαι · ὑφορᾶσθαι καὶ ὑπόπτως ἔχειν, φοβεῖσθαι μεθ' ὑπονοίας.
- delta 859 < Δυσωπεῖσθαι · ὑφορᾶσθαι, φοβεῖσθαι μεθ' ὑπονοίας, σκυθρωπάζειν > . ἔνιοι δέ, εἰ καὶ μὴ τῶν Ἀττικῶν, ἀντὶ τοῦ αἰδεῖσθαι. ἢ δὲ συνήθεια καὶ ἐπὶ τοῦ ἰκετεύειν καὶ παρακαλεῖν κέχρηται.
- delta 860 Δυσωποῦμαι · Δημοσθένης <ἐν Φιλιππικοῖς> (9, 65) καὶ Ξενοφῶν <ἐν Ἀπομνημονεύμασιν> (2, 1, 4) ἀντὶ τοῦ φοβοῦμαι.
- delta 861 Δύω · καὶ ἐν τῷ ω δύω λέγουσιν ἑκατέρως.
- delta 862 Δῶ · κατὰ ἀποκοπὴν δῶμα, οἶκος.
- delta 863 Δωδωναῖος · ὁ Ζεύς, παρόσον ἐν Δωδώνῃ τῆς Θεσπρωτίας τιμᾶται.
- delta 864 Δωδώνη · πόλις ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ Πελασγία.
- delta 865 Δωδεκάκρουνος · κρήνη Ἀθήνησιν, ἣν Θουκυδίδης Ἐννεάκρουνον (2, 15, 5).
- delta 866 Δωδωναῖον χαλκεῖον · Δήμων μὲν φησι (FGrHist 327 F 20) ἐν τῇ Δωδώνῃ πολλῶν παραλλήλων κειμένων λεβήτων, ὅταν τις ἐνὸς ἄψῃται, ἐκ διαδοχῆς πάντας ἡχεῖν. Ἄριστοτέλης† δὲ ὡς πλάσμα διελέγχων δύο φησὶ στύλους εἶναι καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ἐτέρου λέβητα, ἐπὶ θατέρου δὲ παῖδα κρατοῦντα μᾶστιγα, ἧς τοὺς ἱμάντας χαλκέους ὄντας σειομένους ὑπ' ἀνέμου τῷ λέβητι προσκρούειν, τὸν δὲ τυπτόμενον ἡχεῖν. κέχρηται τῇ παροιμίᾳ Μένανδρος Αὐλητρῖσι (fr. 60, 3 K. —Th.). < *** > πρὸς Δήμωνα. εἰ πολλοὶ ἦσαν, οὐκ ἂν ἐνικῶς ἐλέγετο ἡ παροιμία.
- delta 867 Δωδεκῆδες · θυσαίαι δώδεκα ἱερείων, ὡς τριτύς, ἢ ἐκ τριῶν.
- delta 868 Δωδεκαμήχανος · πόρνη δώδεκα σχήμασι χρωμένη, Κυρήνη τὸ ὄνομα.

- delta 869 Δωμάτιον · οἰκημάτιον.
- delta 870 Δωριάζειν · παραγυμνοῦσθαι· Δωρικὸν γάρ ἐστι τὸ παραφαίνειν τὸ σῶμα διὰ τὸ μηδὲ ζώνας ἔχειν, τὸ πολὺ δὲ χιτῶνας φορεῖν. ἐν δὲ Σπάρτῃ καὶ τὰς κόρας γυμνὰς φαίνεσθαι.
- delta 871 Δωρογραφὴ · ὅταν τις αἰτίαν ἔχῃ τῶν πολιτευομένων δῶρα λαβεῖν, τὸ ἔγκλημα τὸ κατ' αὐτοῦ διχῇ ἐλέγετο, δωροδοκία τε καὶ δώρων γραφή.
- delta 872 Δωροδοκήσας · δῶρα λαβών.
- delta 873 Δωροδόκος · δῶρα δεχόμενος.
- delta 874 Δωροδόκησιν · τὴν δωροδοκίαν. Θουκυδίδης (5, 16, 3).
- delta 875 Δωροξενία · ὅταν τις γραφεὶς ξενίας καὶ δῶρα δοὺς ἐκφύγῃ τὴν συκοφαντίαν, δωροξενία λέγεται.
- delta 876 Δῶρα θεοὺς πείθει καὶ αἰδοίους βασιλῆας.
- delta 877 Δειλὸν ὁ πλοῦτος · παρόσον οἱ πλούσιοι τὰς οἰκίας ἀσφαλίζονται καὶ κύνας τρέφουσι καὶ πολλὰς αὐτῶν ποιοῦνται φυλακάς.
- delta 878 Δωριάζειν · τὸ παραφαίνειν καὶ παραγυμνοῦν πολὺ τοῦ σώματος· αἱ γὰρ κατὰ Πελοπόννησον κόραι διημέρευον ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θάτερα ἐπιπεπορημέναι.